

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONE MORNING HE'S YOUR HUSBAND.
BY NIGHTFALL HE'S A CRIMINAL.
AND THESE ARE HIS . . .

FAMOUS LAST WORDS

A NOVEL

GILLIAN
MCALLISTER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
WRONG PLACE WRONG TIME

'An incredible, gripping, thrilling read'

LISA JEWELL

'I'm a devoted fan'

LIANE MORIARTY

GILLIAN McALLISTER

THE SUNDAY TIMES BESTSELLER

FAMOUS

This morning, he was your husband.

LAST

By nightfall, he's a criminal.

WORDS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

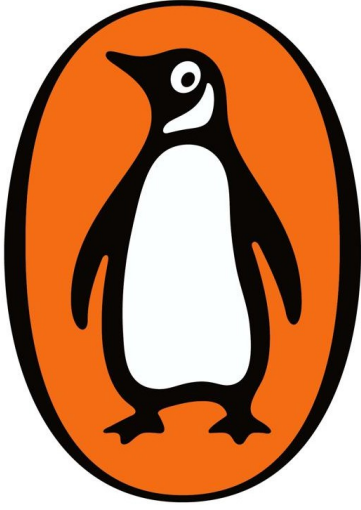
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yazar Hakkında

Gillian McAllister Sunday Times ve New York Times'ın dokuz bağımsız romanın çok satan yazarı. Kitapları Radio 2 Book Club, Reese's Book Club ve Richard & Judy Book Club için seçilmiştir. Bir önceki romanı Wrong Place Wrong Time, Waterstones Ayın Gerilim Romanı ve İngiliz Kitap Ödülleri 2023 Yılın Suç ve Gerilim Kitabı ve Theakston Old Peculier Yılın Polisiye Romanı için kısa listeye kaldı. Gillian'ın kitapları otuz sekiz dilde yayımlanmıştır.

Ayrıca Gillian McAllister

Gerçek Dışında Her Şey
Başka Soru Yok
Söylediğiniz Her Şey
Aleyhinizdeki Kanıtlar Nasıl
Ortadan Kaybolur
O Gece
Yanlış Yer Yanlış Zaman
Sadece Başka Bir Kayıp Kişi

Gillian McAllister

F A M O U S L A S T W O R D S

Maxine Hitchcock için, editör ve arkadaş

Birinci Perde

T H E S I E G E

1

Cam

Camilla'nın hayatının değişmesine bir saat kalmıştır ama o bunu henüz bilmemektedir.

Şu anda, kahvaltıdan sonra Polly oyun minderinde otururken mama sandalyesini temizlerken bildiğı tek şey kocası burada değil. Bir yerlere gitmiş, Polly'nin kreşteki ilk günüyle ve Camilla'nın işe dönüşüyle tek başına ilgilenmek zorunda kalmıştır. Teslim tarihi mi var? Acil bir projeyi mi unuttu?

Ama Cam hiçbir şeyi unutmaz. Luke, aslında, bazı şeyleri unuttur. Yani...?

Güneş ışığı mutfağının sol tarafından üç farklı şekilde giriyor. Mükemmel bir haziran günüdür ve Cam sabah uyandığında

Bir duygu yumağı: gergin ama heyecanlı, üzgün, mutlu - dokuz aylık uzun bir doğum izninden sonra işe döndüğü ilk gün. Bazen İngilizce'de var olmayan kelimelere özlem duyuyor ve bugün de böyle bir durum. Tedirginlik, heyecan... uyandığında düşündü: Hayır, hiçbiri yeterli değil.

Ve Luke ortadan kaybolmak için bugünü seçti.

Bir işi olmalı. Milletvekilleri ve ünlüler için hayalet yazarlık yapıyor ve düşünmeye ihtiyaç duyduğunda bir ortak çalışma alanı var. Hepsi bu kadar. Artık bunu düşünmeyecek. Üzerinde düşünmeyecek - kesinlikle düşünmeyecek, kesinlikle düşünmeyecek, diye düşünüyor Cam, bulaşık bezini çok sıkı tutarak.

Polly'nin bir yerde duran oyuncağı almak için öne doğru eğilmesini izliyor. Luke'a çok benziyor. Zayıf, sarışın, dışarıdaki hava kadar güneşli bir mizacı var. Cam onun oyuncağı alıp sallantılı, rastgele bir şekilde fırlatmasını izliyor. Bebek fırlatması kasıtlı da olabilir, kaza da. Komik, Cam her zaman insanları izlemeyi severdi, ama bebeği bir üst seviye.

Telefonu çalar ve hemen ona uzanır, Luke'un ona cevap vermesini umuyordu ama gelen kız kardeşıydı. Günaydın, diyor, Libby'nin kanepesinde otururken çekilmiş bir selfie'si, siyah saçları başının üstünde bir yığın halinde dağılmış. Bu tür mesajlar alışılmadık değil: Cam ve Libby neredeyse sürekli bir mesajlaşmaya girmiş durumdalar. Bunun bir başlangıcı ya da sonu yok, sadece düzenli bir ileri geri, hiç bitmeyen bir tenis maçı. Telefonları olduğu sürece bunu yapıyorlar.

Günaydın, diye yanıtlıyor Cam, iş kıyafetleri içinde bir selfie çekerken, yüzünde çekene kadar sahip olduğunu bilmediği endişeli bir ifade.

Evet. Büyük gün. Kendinize güveninizi artırmak için.. bakın! Bakın Times'ın bulmacasında 12. sırada kim varmış!? Bu Bir ipucunun fotoğrafı eşliğinde, sıcak hava balonu yolculuğu hakkında çok satan yeni bir romanın yazarı romantizm (4, 5).

Müşterisi, Maya Jones. Cam onun edebiyat ajanı.

Cam cevap yazıyor: Vay canına! Acaba bu iyi bir basın teşhiri mi? Cevapları gelecek hafta basacaklar mı?

Libby, geçen haftaya ait çok çok küçük bir cevap setinin ikinci bir gülme emojiyle birlikte gönderiyor.

Cam: Bunu kaç kişi okuyor?!

Libby: ... Dört mü? Dört kitaptan ne anlıyorsun? LOL.

Cam: 8 sterlin ciltsiz kitap x 0.1 telif x 0.15 komisyon?
Neymiş o?

İçkiler benden, dostum.

Cam bulmacayı Maya'ya iletiyor, sonra telefonunu kaldırıp esniyor. Polly dün gece onu ve Luke'u saat onda, birde ve sonra başka bir saatte uyandırdı - üç mü, dört mü? Cam, Luke'un kendisini üzdüğünü söylemesi üzerine saate bakmayı bırakacağına söz verdi. Polly -onlara göre artık çok daha iyi bilecek kadar büyümüştü- bunun Günün ortasında idi ve kesinlikle uyumakla ilgilenmiyordu. Luke, Cam'e, arkasında kırmızı ışıkla aydınlatılmış kanlı rüya koyunu Ewan'a, neşeyi kıkırdayan Polly'ye bakmış ve "İntihar anlaşması yapmak ister misin?" diye sormuştu. Ve, Tanrım, her zaman olduğu gibi gülmüşlerdi. Cam, Luke'la tanıştığı anda onu güldürmüştü ve tıpkı Her şeye rağmen baştan çıkarılmıştı: Bir yazar olan adam onun müşterisiydi ve o da onun menajeri idi. Sonunda ortaya çıktı,

Kimse bunu onun düşündüğü gibi umursamıyordu. Ama o nerede? Onu nasıl tek başına bırakabilirdi?

Cam isteksizce Polly'yi askıya alıp yolun aşağısındaki kreşe doğru yürümeye hazırlanırken, Luke her neredeyse, onlar gitmeden önce Polly'yi görmeyeceğini kabullenmeye çalışmaktadır. O gitmeye hazırlanırken ev sessizce etraflarında oturuyor, yüklü bir görmezden gelmeye çalıştığı bir tür sessizlik: gün bugün. İşe dönüş günü.

Cam'in bu değişimi sindirmek için neredeyse hiç zamanı olmadı, alışma seanslarını stres içinde dışarıda sokaklarda yürüyerek geçirdi, annelik suçluluğu kreşin içini şekillendirdi Dickensvari korkunç bir yetimhanede devler tarafından çalıştırılıyor. Bazen çok fazla roman okumuş olabileceğini düşünüyor.

Ama şimdi anne ve kızın farklı varoluşlara ayrıldığı gün geldi. Bunu daha dün gece Luke'a söylemiş, o da "Lanet olsun, onu sonra almayacak mısınız?" diye şaka yapmıştı. Buna gülmüştü. Her çiftte, Cam sakın ve endişeli bir enkaz olduğunu düşünür ve Cam kesinlikle Luke'un birincisine karşılık ikincisidir.

Nerede o?

Hırkasını almaya gider ve o anda fark eder. Koridordaki masanın üzerinde, üzerinde kocasının el yazısı olan bir kağıt parçası durmaktadır. Kağıda baktığında, yarım bir Ondan aldığı kahve kokulu bir veda anısı zihninde geziniyor, bir diğeri duşta, uzaktan akan suyun sesi, her ikisi de sadece perdenin içinde derin uykunun ötesinde. O kadar belirsiz ki, bugün bunların yaşandığından bile emin değil.

Luke bir keresinde ona her zaman veda öpücüğünü vereceğini söylemişti. "Asla unutan insanlardan biri olmayacağım," demişti bir keresinde. "Ya da daha kötüsü, yanaktan kuru bir öpücük!

Ama yaptı mı?

Notu aldı.

~~Eğer~~ bir tarafta bir şey yazıyorsa. Ne? Bir şey varsa mı? Ve üzeri ? Cam kağıdı ışığa tutuyor. Ters çeviriyor. İkinizle birlikte olmak çok güzeldi. Lx.

Belki de "If anything" eskidir. Asıl not bu, değil mi? Annelik izni sonu notu. Çok güzeldi. Bir çeşit iyi şanslar, belki? başka bir şey yok.

Ne kadar tuhaf. Ne de olsa bir yazar olan Luke genellikle nettir. buluyor. Bir kez nerede olduğunu sordu, iki kez aradı ama yine mesaj atacak.

Orada durmuş, Polly'yi göğsüne bağlayarak düşünürken, nereden başlayacağını bilemediğini fark eder. Bugünlerde her şey çok yoğun. Bebekten önce, yalnız zaman sadece buydu. Ama şimdi bu bir para birimi. Bir kişinin Ben zamanı, diğerinin yalnız ebeveynliğidir. Buna alışık değiller. Bu konuda tartışmışlardır.

Her şey yolunda mı? Tekrar sorduğum için özür dilerim. NOT. Olmak üzere! Büyük düşünüş!! Bir kez çalışan bir kadın olacağım.

Tonlama için düzeltme okumaya alışkın bir şekilde tekrar okuyor.

Nota sadece bir kez dokunuyor, mesajı gönderiyor ve gidiyor.

Bugün 21 Haziran, yılın en uzun günü ve sabah saat sekizde bile şimdiye kadarki en sıcak gün. Güneş

limon damlası kadar keskin ve sarı. Cam yüzünü dönüyor, içinde kaygılanıyor. Sokakta kocaman çiçekler açmış, kocaman ve açık mutlu yüzler Cam yanlarından geçerken başlarını sallıyorlar. Polly'ye göstermek için onları işaret ediyor (Polly jestleri henüz anlamadı mı?), son zamanlarda havayı ne kadar hafife aldığını düşünüyor. Altı haftadır hava ılıktı. Esinti yok, yağmur yok. Her gün aynı yüksek mavi gökyüzü, kenarları soluk, yukarıda derin bir camgöbeği, sanki deniz camının içinde yaşıyorlarmış gibi.

Cam ve Luke'un çimleri sararmış ve kumsal görünümüne bürünmüştür. Her gece, Polly yattıktan sonra, Cam bir roman alıp şezlonga oturuyor ve başka dünyaları içeren bir havuzadalar gibi sayfaların derinliklerine dalıyor. Luke, Polly uyanırsa onunla ilgilenir. Ve bunu yapmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Cam'le de sohbet etmeye çalışın, kendi deyimiyle içine kapanık olduğu saatlerde.

Kreşe çabucak ulaşırlar. Bir banka ve çamaşırhane arasına sıkışmış üç katlı Viktorya dönemi bir bina. Londra'nın ta kendisi. Cam, suçluluk duygusu ve yaklaşan özgürlüğün o belirgin ebeveyn karışımı görüntüsü karşısında bir korku hisseder.

Cam'e göre annelikle ilgili olan şey, özgürlüğün çoğu biçiminin bir bedeli olmasıdır. Ama bugün o sadece ödeyecek ve bundan zevk almaya çalışacak: kendine dönüş. Hayatını kazanmak için roman okuyabileceği bir işe.

Ayrıca Luke bugün korkmayacak, Polly'nin yerleşemediğini, uyuyamadığını ya da yemek yiyemediğini hayal etmeyecek. Luke mutlu ve şanslı, asla fazla düşünmeyen bir adam. Sorulsa, bebeğin iyi olacağını, zaten çalışmak zorunda olduğunu, ne yapabileceğini söyleyecektir. Hayat böyle. Luke bazen Cam'e durumları kontrol edemeyeceğini söyleyerek onu rahatlatmaya çalışır ve Cam'in bundan daha az güven verici bulduğu bir şey yoktur.

Ve belli ki bugün korkmuyor, değil mi? Burada bile değil. Hiç düşünmeden işe ya da başka bir yere gitmiş. Nasıl gidebilir ki?

"Aha, Polly Deschamps," diyor kreş çalışanlarından biri, onları kapıda karşılayarak. Cam refleks olarak onu tutar

kızının sıcak bedenini göğsüne yaklaştırdı. 'Biz Herkese ilk gününüzü anlatın,' diye devam ediyor kadın. "Çok eğleneceğiz.

"Umarım öyledir," diyor Cam. Bir nefes alıyor, sonra Polly'yi kaldırıp kreş çalışanının kollarına bırakıyor - Cam'in adını bile bilmediği ya da unuttuğu bir kadın.

Polly geriye döner ve Cam'e uzanır sadece bir kez, elleri saniyelerin en safı için anlık olarak dokunur, ondan çekilmeden önce ve Cam özgürdür, ama şu anda olmak istemiyor.

Tüm bunları Luke'a anlatmak için telefonuna sarılıyor, , kreş hallettim, belki biraz pasif agresif bir şey demek için, ama tam o sırada Luke'a bakıyor

WhatsApp profili: en son bugün 05:10'da görüldü. Hah. Daha önce Polly ile meşgulken ve temizlik yaparken fark etmemişti. Beşi on geçe çok erken ve o zamandan beri hiç çevrimiçi değil mi?

Onun aksine. Çok garip.

Cam ajansının ofisine girer ve hemen kokuyu alır: kitaplar. Her yerdedirler ve ev gibi kokmaktadırlar.

Mutfakta birkaç iş selamlaştıktan sonra, metro yolculuğunu çok fazla makyaj yapmak için kullandığından memnun, bir kahve yapıyor ve başka birinin temsil ettiği bir tarihi kurgu ilk kitabını karıştırıyor. Kelimelerin çekiciliğini şimdiden hissedebiliyor.

Sokaklar o kadar karanlık ki isli görünüyor, sadece ucundaki tek bir yağ lambasıyla aydınlanıyor.

Ve böylece, o da içeride: Cam gerçekten de burada, Viktorya dönemine ait bu sokakta, mutfakta ayakta durabilir ve tüm hayatı boyunca yaptığı gibi, sabahları mısır gevreği kutularının arkasından, okul otobüsünde Sweet Valley High kitaplarını okuyabilirdi.

Kapağı kapatıyor ve düşünerek nefes veriyor.

Bak. Bu iyi. Sorun yok. Luke bir yerlerde bir şeyler yapıyor - ne olduğunu unuttu, akli

Polly, hepsi bu. Hepsi bu. Ve Cam burada, güzel kahvesi, inceleyeceği ve satacağı kitapları var ve bunun için para alıyor.

Çok şanslı. Çok şanslı. Sorun yaratmasına gerek yok.

Ama arkasından bir şey yaklaşıyor. Bir tür korku.

Şu son görülen. Not.

Bir bip sesi.

Ayrıca.

Libby'den bir mesaj. Bu şekilde mesaj atıyor. Genellikle her seferinde bir kelime. Bu şekilde mesaj veriyorlar. Şey, bu ya da

Karşılıklı hakaret ticareti, genellikle, her neyse.

Bu akşamki işeyen müşteri olayı için pasta yapıyorum. Bu kabul edilemez mi yoksa tamam mı?

Bir tarafı çökmüş ancak krema ile onarılmış dönen bir pastanın videosu.

Cam: Kesinlikle kabul edilebilir.

Bana yalan söylediğin için

teşekkürler. Cam: Her zaman.

"Cam!" diyor patronu Stuart, mutfağın köşesinden dönerken. "Tekrar hoş geldin. Bronzlaşmış, çilek sarısı, ellili yaşların ortasında. Görünüşte iyi huylu ve biraz dalgın, düzenli zekâ gösterilerini ima eden çok satan yazarlarla dolu bir listesi var. Bir toplantıda sizi dinlemediğini düşündüğünüz ama sonra oradakiler arasında en iyi öneriyi yapan kişi.

'Bebek iyi mi? Hayat hâlâ yolunda mı?' diye soruyor.

"Evet, daha iyi," diyor Cam, evin dolu olduğunu düşünerek Çamaşır yığınları, açılmamış faturalar. Bebek uyumuyor. Bu sabah Cam onu yatıştırmak için tekerlemeler söyleyerek duş aldı. Cam her gece bahçede oturduğunda, arkasında beliren görevleri hissediyor, yapılacaklar listesi

Eskiden olduğu gibi uğraşacak vakti olmayan hayaletler.

"Burada her şey yolunda," diye ekliyor parlak bir şekilde.

Stuart, "Harika bir şey," diyor. 'Eninde sonunda her şey yerli yerine oturuyor. "Hmm.

"Her neyse," diyor. Kollarını başının üzerine kaldırır - son birkaç yıldır o en zehirli şey olan spor salonundan dönmüştür - ve gerinmeye başlar. Cam bunu yaptığında en iyi taktiğın onu görmezden gelmek olduğuunu düşünüyor ve böylece aşağıdaki Pimlico'ya bakan kanatlı pencereyi açıyor.

Arka tarafta bahçeler ve burada, önde, büyük beyaz Gürcü binaları. Özlemişti. Güzel bir manzaranın ve huzur içinde içebileceğı sıcak bir fincan kahvenin basitliğini.

"Adam'ın romanını gönderdin mi?" diye devam ediyor, iki elini mutfak tezgahına dayamış. Cam onun squat yapmaya başlayacağından endişelenir ama durur ve onun yerine su ısıtıcısını açar.

Uyumadığı saatleri şekerle değiştirerek kendine bir bisküvi alır. Adam'ın romanını doğum iznindeyken keşfetmiş. Adam ona bir sorgu e-postası göndermişti. Gelen kutusunu kontrol ediyordu, önermeye karşı koyamadı ve el yazmasının tamamını istedi. Adam romanı fiziksel olarak postalamayı tercih ettiğini söyledi: bu şekilde artık onun değilmiş gibi hissediyordu. Adam izinli olduğu için romanı Adam'ın evine göndermiş ve Adam da üç gün içinde ona temsilcilik teklif etmiş. Mesele şu ki, bu iş Cam'e iş gibi gelmiyor. Hiçbir şey Cam'e bedavaya yapmak.

Stuart'a, 'Dün gece gönderdim,' diye cevap verdi. 'Kendime engel olamadım. Sanırım büyük ses getirecek. Radarının doğru çıkmasını umuyor. Cam iyi bir kitabı gördüğünde tanır. Bir okur olarak, kitabın yüzde 10'unu bitirdiğinizde hissettiğiniz o duygu.

Romanın ve dünyasının içine dalmak gibi. Bu seferki İki YouTuber'ın özel hayatın gizliliğini ihlal ettikleri gerekçesiyle ailesine dava açan oğullarını konu alan çağdaş bir kurgu. Zarfı açıp ilk satırı okuduğı ve şöyle düşündüğü anı hâlâ hatırlıyor: Evet.

'İki kitaplık bir anlaşma yapmak istiyorum ama henüz bana yeni bir fikir göndermedi' diyor.

"Hmm. Sadece tek satırlık bir konuşmaya ihtiyacınız var ve bu değişebilir.

Doğru, bir kriz toplantım var," diyor Stuart, saatine bakarak. "Yazar çıldırıyor.

Cam masasına biraz bisküvi götürür ve Libby'den gelen, Pasta bana ihanet etti ile başlayan yeni mesajlar görür.

'Ana karakter enerjisi' sloganını taşıyan bir bardak altlığını yolundan çeker, aniden kendi dramından çekinir dışarıda oynuyor ve dizüstü bilgisayarını açıyor. Hiç ve şu anda neredeyse tamamı Google aramaları olan yirmi beş sekme açık.

Bebek yemeklerini bitirmiyor.

Kocanızla tartışmayı nasıl bırakırsınız?

Pelvik tabanımın şimdiye kadar daha iyi olması gerekmez miydi?

E-postalarını kontrol ediyor. Adam'ın kitabı için henüz yedi rakamlı çılgın bir ön teklif yok. Sonra, telefonunu. Luke'tan haber yok. Onu tekrar aramalı mı, yoksa ...?

Cam nereden başlayacağını bilemiyor. Beyni çok dolu hissediyor. Toplantılar, başvurular, yayınlanmak üzere olan romanlar. Bunun için yakın zamanda öğrendiği bir kelime var: fisselig. Almanca bir kelime ve 'beceriksizlik derecesinde telaşlı' anlamına geliyor.

Dün gece, her nasılsa bir gram bile kilo almayan Luke'la birlikte yorganlarının üzerine uzanmış Jaffa Cakes yiyordu. Luke'a aslında her şeyden yakınıyordu. Polly'nin süttten kesilmediğinden ya da iyi uyumadığından. Tüm bunların yanında nasıl çalışacağını bilmediğinden. Çoğu gün kendini başarısız hissediyordu. Cam'in sadece gecenin bir yarısı ve sadece ona, onu asla yargılamayan kişiye itiraf edebileceği şeyler. Luke onu dinledi ve daha fazla Jaffa Keki ikram etti, hiçbir şey önermedi ama onun öneriye ihtiyacı yoktu, sadece ona ihtiyacı vardı. "Bir şeyler hissediyorum - bilmiyorum, demişti. "Tıpkı daha da kolaylaşmadıkları gibi.

"Seninle sohbet ediyorum ve Jaffa Kekleri yiyorum," diye cevap verdi, bir elini saçlarında gezdirerek, çocukken bisikletten düştüğü için alnında oluşan küçük yara izinin yanından geçti. "Bana iyi görünüyor.

"Çok sağlıksız.

'Abur cubur bizim tek savunmamız,' demişti Luke. 'Hayattan aldığım zevki benden çalma. Bak - geri döndüğünde, neden haftada bir akşam annelik görevine ara vermiyorsun? Yatma vaktini ben ayarlarım. Sen git ve bir şeyler yap. Libby ile mi? Holly ile mi? Bir bara. Sinemaya.'

Cam bu jesti takdir etmesine rağmen yüzünü buruşturmuştu. Dışarı çıkmak Luke'a uyar ama Cam'e uymazdı. "Yatağa kitapla girmeyi severim," demişti, sesi uysalca çıkıyordu ama doğrudur. Ciltsiz bir roman, sayfaları parmaklarının altında pürüzlü. Bir mum. Taze pijamalar ve çarşaflar. Annelik, içe dönükler için özel bir tür zorluktur, olağan kaçış yolları mevcut değildir, Cam'in düzenli olarak suçluluk duyduğu bir düşüncedir, ancak yine de doğrudur.

"Bunu her gece yapıyorsun," dedi Luke, eğilip şefkatle omzuna dokunarak.

"Bunu biliyorum. Topal olduğumu biliyorum.'

'Herkesin bir molaya ihtiyacı vardır. Senin de... boşluğa ihtiyacın var. Yüz ifadesi daha ciddi bir hal aldı. 'Cam - sen hiç boğuldun mu

... bağılıyor musun? Seni kurtaracağım. TAMAM MI?'

Başını salladı, her şeyi söyleyebileceği bir adamla evlendiği için şükrediyordu ama şimdi o ilk cümleyi düşünüyordu.

Herkesin bir molaya ihtiyacı vardır. bir karanlık barındırıyordu, değil mi? Bu Luke mola mı veriyor?

Son zamanlarda gerçekten biraz sinirli miydi? Cam düşüncelere dalar, spiral yapmamaya çalışır. Belki de öyledir. Geçen gece Polly uyandığında onun sinirli ve uzun bir iç çektiğini duymuştu; yataktan kalkarken ayak sesleri ağırdı. Geri döndüğünde, Polly'nin ne istediğini sorduğunda, onu görmezden gelmiş, çenesi gergin bir şekilde telefonunda gezinmişti.

Karakteristik olmayan: Cam bunu bu nedenle hatırlamıştır.

Hayır, ama geçen hafta bir düğüne gitmişlerdi ve o zaman iyiydi, değil mi? Eski dinamiklerine geri dönmüşlerdi. Kategorik olarak dans etmediği onu dans pistine çekmişti. "İtiraz ediyorsun," demişti yeleğinin düğmelerini açarak, "ama benimle çok iyi dans ediyorsun."

Gece yarısı onu eve dönmeye ikna etmişti; eve dönerken takside giymek üzere çantasında bir çift terlik getirdiğini görünce gülmüştü.

Tanrım, konsantre olamıyor. Teslimiyet kitabı, Polly'nin ondan uzakta geçirdiği ilk tam gün ve Luke'un yokluğu. Cam'in o garip ama tanıdık kontrol etme, kontrol etme ve tekrar kontrol etme dürtüsünü hissetmesine neden olurlar. E-postalar, kreş uygulaması, yazarların Kindle sıralamaları. Herhangi bir şey.

Adam'dan bir şey geldi.

Adam@amazingadam.com

21 Haziran saat 09:23

Re: İkinci fikir

Hayır, ikinci roman için henüz bir fikrim yok. Ne kadar acil olabilir ki? Arka planda küçük bir kasabada geçen bir cinayet romanım var.

Cam yüzünü buruşturur ve satır aralarını okuyacağını umarak ona düşünmeye devam etmesini söyler.

Telefonunu eline alıyor ve Luke'u tekrar deniyor: "Vodafone mesajlaşma servisine hoş geldiniz."

Başka bir mesaj yazıyor: O Jaffaların yanı sıra bir sürü ofis bisküvisi yedim! x

Ve bu kez WhatsApp'tan gönderiyor ve teslim edilen tiklerin gelmesini bekliyor.

Luke ve Cam dört yıl önce onun ofisine girdiğinde tanıştılar. Bir futbol menajerinin Premier Lig'deki bir takımın başarıya ulaşmasıyla ilgili anılarını yazan bir gazeteciydi: Menajeri sosyal medyada DM'lemişti.

medya (bir bekarlığa veda partisinde bahis olarak, daha sonra ona söylemişti)

sürpriz bir şekilde evet diye cevap vermişti. Cam beklediğinden çok daha fazla keyif almıştı. Luke'un düzyazısı açıktı, şeffaftı, olduğundan başka bir şey olduğunu iddia : saf eğlence.

Cam ona temsilcilik teklif etmişti. O da tek bir kelimeyle cevap vermişti: Kahretsin! Bu Cam'i gülümsetmişti. O seviyor Dilin her türlü ve iyi zamanlanmış bir küfür en iyisidir.

Anı kitabını Penguin Random House'a satmıştı. Bir sonraki işi, ajansının temsil ettiği bir şarkıcı-söz yazarının otobiyografisiydi ve bundan sonra çalışmaya başladı, ve biraz daha az ajanlığa ihtiyaç duyuyordu, bu da Cam'in birkaç ay sonra onu öpmesini çok daha kolay hale getirdi. yağmurlu bir Londra otobüs durağında iş ilişkisi birçok kadeh şarap. Yaz sonuydu, sabahlar ve akşamlar elma gibi gevrek ve soğuk kokmaya başlamıştı. Luke'un üzerinde sağanak yağmurda sırlıklam olmuş bir tişört vardı ve bugün bile nemli giysiler Cam'e o geceyi, o öpücüğü, o yasak, bunu yapmamalıydım öpücüğünü hatırlatıyor.

Her neyse. Tek bir kelimeye bile konsantre olamıyor, Luke'a devam ediyor. Heyecanla onun cevabını bekliyor. Bugün rahat bir sabah geçir!!! diyecektir şüphesiz, ama bunu duymaya, ona söylediği sözleri görmeye ihtiyacı var. Cam, Luke'u daha da Duyarlı ve Luke, Cam'in eğlenmesini sağlıyor. Bu şekilde çalışıyorlar. Her zaman böyle çalıştılar.

Mesaj yerine ulaşmıyor. Ona bakıyor: tek bir gri tik. Ne zaman... ne zaman gerçekten endişelenmeye başlarsın?

Hayır. Gerçekten çok çalışıyor olmalı. Telefonu kapat.

Ama Cam'in mutfakta hissettiği korku yine başını kaldırır. Kendini kandırıyor. Bir şeyler ters gidiyor.

Onu tekrar arıyor. Bir şey yok.

Hangi noktada ... kayıp?

Libby'den bir mesaj daha , ardından bir fotoğraf. Sık sık yaptığı gibi kıyafetini Cam'e gösteriyor. Bir kısmını yakalıyor - Bir parti için!! İşte burada insanlar

birlikte ve eğlenmek? Farkında mısın? LOL - ama okumayı bırakıyor, çünkü o zaman duyuyor. Dışarıda bir çeşit kargaşa varmış. Sirenler mi?

Korku parmak uçlarını omurgasında hafifçe gezdiriyor ve Cam'in hayal gücü kurguyla beslenerek harekete geçiyor. Sadece başkalarının başına gelen şeyler benim de başıma gelebilir, diye düşünürken buluyor kendini. Ambulanslar, itfaiye araçları, uyarı sirenleri.

Cesetler ve kötü haberler ve ellerde tutulan polis şapkaları ve yeşil önlüklü nazik doktorlar tarafından söylenebilecek her şeyi denedik.

Masasından kalkıyor. Dışarıyı kontrol edecek, fuayenin ötesini. Bakalım neler oluyor.

Resepsiyonistleri sessizlik içinde oturuyor, tek ses duvardaki televizyonun haberler arasında dönüp durması. Cam başka bir şey duyamıyor.

Bu onun hayal gücü olmalı. Başka bir şey değil.

Ama sonra her şey bazen olduğu gibi bir anda olup bitti.

Televizyondaki haber sunucusu, ses tonunda alışılmadık ve ciddi bir şeyle, "Burada bir an duruyoruz," diyor, "Londra'nın merkezinden son dakika haberleri getirmek için.

Cam izlerken ekran kararır ve üzerinde beyaz yazılarla BREAKING yazısı yanıp söner. Seslendirme bir erkek yayıncıya geçer. "Polis, Londra'nın merkezinde bir saat önce başlayan kuşatmayı sona erdirmeye çalışıyor. Ekranda grenli bir görüntü belirir. Cam ona bakar ama ne olduğunu . "Bir adam Londra'daki bir depoda üç kişiyi rehin aldı. Görevli bir güvenlik görevlisinin özel kamera görüntülerine sahibiz. Yetkililer olay yerinde ve

bunun düşmanca bir hareket olduğuna inanıyoruz.'

Cam bunu sindiremeden dışarıda onları görür: Polis.

İki memur, biri beyaz gömlek ve siyah bıçak yeleği giymiş, diğeri takım elbiseli, ellerinde kep yok ama tam da hayal ettiği gibi, işyerine giriyorlar. Ve Cam, her nasılsa, içinde derin ve karanlık bir yerde

onun için buradalar. Kendine aptallık ettiğini söyler,
Luke'un okunmamış mesajları ve yokluğu yüzünden oldukça
gergindir ama tam da o anda onun adını söylediklerini duyar.

Cam'in bacakları hayali, çok hafif hissediyor. Fuayede yürürken yerden on santim yüksekte olduğuna yemin edebilir, bir edebiyat ajansında dolaşan bir hayalet gibi. Şok geçiriyor olmalı.

Korku.

Fuayede kendini yüksek sesle 'Bu benim,' derken buluyor.
"Camilla.

"Luke Deschamps'ın karısı mısınız? Polislerden biri resepsiyon görevlisiyle konuşmaktan vazgeçip doğrudan Cam'e bakar.

"Evet," diyor hemen, en azından Polly olmadığını düşünerek. Felaketlerin sırasının bebekten sonra tersine dönmesi ne kadar tuhaf.

İkinizle birlikte olmak çok güzeldi. Bununla ne demek istedi? Bu bir veda mıydı?

Polislerden biri 'DS Steven Lambert' diyor. Otuzlu yaşların sonunda. Soluk benizli, çilli. Yanında kendisini PC Emma Smith olarak tanıtan bir kadın var. Yanında bir not defteri ve biro var, sadece onları tutuyor, seksenli yıllardan kalma bir gazeteci gibi orada duruyor.

"Kısa bir sohbet için vaktiniz var mı? Smith, ses tonu nazik, ama bunu yapması söylendiğinde birinin sahip olduğu şekilde söylüyor.

"Ne oldu?

"Yapabileceğimiz bir yer var mı...

Cam hiç düşünmeden, sadece bilgi almak isteyerek ve olabildiğince hızlı bir şekilde fuayenin dışındaki bir toplantı odasını işaret eder.

Mümkün.

"Luke iyi mi?" diye sorar.

"Evet.

Cam'in omuzları bir metre düşer. Rahatlamış bir halde, dolu bir odaya dalar, özür diler ve yan odaya geçer.

Steven Lambert onun bakışlarıyla karşılaşılıyor ve yorgun görünüyor. Tam bir işkolik klişesi. Koyu halkalar, nefesinde kahve. "Bir rehine durumu yaşanıyor," diyor açıkça.

Cam gözlerini kırptırarak, "Haberlerde gördüm," diyor. Bu iki parçanın birbirine bağlanması düşürdü: polis ve haber hikayesi. Belki rüya görüyordur. Belki bir roman okuyordur.

"Bir kuşatma. Bir adam Bermondsey'deki bir depoda üç kişiyi rehin aldı.'

Bermondsey. Luke'un ortak çalışma alanı Bermondsey'de ve bu kelime Cam'e bir örs gücüyle çarpıyor. Kendini tamamen şaşırmış hissediyor, Bermondsey yankılanıyor kafatasının etrafında. Başının üzerinde çizgi film yıldızları beliriyor. Boynu ısınıyor, yükselen bir kan dalgası dolan bir banyo gibi yüzüne doğru ilerliyor. Ellerini göğsüne götürür ve her iki bileğinde nabzını hisseder.

"Aman Tanrım," diyor Cam. Telefonunu sallıyor. 'Bu yüzden... o iyi mi?' Ve sonra açıklamak için ekliyor: "Ona mesaj attım - o... biri onu yakaladı mı?

Lambert duraksıyor ve yüz ifadesindeki ciddiyet Cam'in konuşmayı kesmesine neden oluyor. Koltuğunda kıpırdanıyor, gömleği hafifçe koluna doğru kayıyor ve bileğindeki dövme ortaya çıkıyor. Cam tam olarak seçemiyor, girdaplı bir sembol ya da başka bir şey.

Gözleri onunkilerle buluşur. "Kocanız kaçırılmadı. "Oh! Güzel!

"Rehineleri alan kişinin o olduğuna inanıyoruz," diye sessizce sözlerini bitirdi.

Bir yerlerde, Cam'in beyninin daha önce erişilemeyen bir bölümünde bir kapak açılır ve Cam o kapağın içinden düşmeye başlar. "Ne? Hayır değil," der, bu fikir ona çok saçma gelir.

Lambert'in sadece düzeltilmeye ihtiyacı var. Kadın ona , adam yer değiştirir ve dövmesi bir kez daha kaybolur.

Cam'in meslektaşları fuayede toplanmaya başladı, Haberler ya da polis yüzünden, emin değildir ve bir an için dikkati dağılır. Bunun yerine Kendisine söylenenleri işlerken, krizdeki insanların bazen yanlış şeylere odaklandığı o garip şekilde, meslektaşlarının ne düşünüyor olabileceğini anlamaya çalışıyor.

Lambert'e "Rehine mi almış?" diye sorar.

Sözsüz bir şekilde, üzerinde oynat tuşuna bastığı bir videonun görüntülediği telefonu ona uzatır. Haberlerde aynısı.

Çerçevenin ortasında, üç ahşap sandalyede sessizce oturan üç rehine vardır. Başları bir filminden fırlamış gibi siyah bir malzemeye örtülüdür.

kadar hareketsizler ki, nefes aldıklarını görene kadar donmuş bir kare gibi görünüyorlar. Omuzlarının en ufak bir yükselişi ve düşüşü. Üç duyarlı, dehşete kapılmış varlık.

Görüntüler grenli, anlaşılması zor. Birkaç saniye boyunca her şey durgun, ama sonra rehin alan kişi ortaya çıkıyor.

Uzun boylu, ince yapılı, koyu renk giysiler içinde, önlerinde ilerliyor, soldan sağa, beş, altı, yedi adım, sonra duraklıyor, dönüp diğer yöne ilerlemek üzere. Yürüyüşü, şekli

Cam kıpırdamadan oturmuş, bu ürkütücü derecede tanıdık adamı izlemektedir.

Sonra dönüp kameraya doğru düzgün bakıyor. Sadece bir anlık, bir saniyeden fazla değil.

Ama bu o.

Bu o.

'Camilla, özel olarak bir yere gidip konuşmamız çok önemli - karakol ya da senin evin - çünkü biz rehine durumunu sona erdirmek için bir strateji oluşturuyor' diyor Lambert.

Üzerine ürpertici, flu bir his gelir. Videoya tutunur ve Lambert'i görmezden gelerek tekrar Play tuşuna basar. Yakında, bu videoda, farklı bir şey fark edecek. Biliyor ki Luke'un yüzü çok iyi. Gerçekte o olmadığını anlamak kolay olacak. Ekran görüntüsünü alıp ona gönderebilir. Sonra buna gülerler. İkinizle birlikte olmak çok güzeldi.

Adam tekrar görünür, volta atar ve kadın tekrar düşünür: Bu Luke. Onu gördüğü anda beyni bir kez daha bunu söylüyor. Hatasız bir şekilde , dört yıldır sevdiği adam. Saçları, yürüyüşü - bunlar onun spor ayakkabıları mı? Onlar: sarı tabanlı olanlar.

Belirgin. Bunun üzerine Cam gerçekten paniklemeye başlar.

Bekliyor, sonra adamın yüzü kadrain tam ortasına geldiğinde Duraklat düğmesine basıyor. Doğru çekebilmek için birkaç deneme yapar. Lambert ve Smith onu ilgisiz bir şekilde izliyor.

Ve sonunda, orada. Alnında bisikletten kalan yara izi.

Bu o.

Cam yutkunur, sonra yukarı bakar. Dışarıda güneş ışığı var. Her yerde kitaplar: masanın üzerinde; yerde; iki tanesi boş bir sandalyenin üzerinde; bir tanesi açık, sallanan bir masa ayağını destekliyor. Meslektaşları fuayede. Her şey neredeyse normal görünüyor.

Gözlerini kırptırıyor, telefonu bırakıyor, sonra yüzünü ellerinin arasına alıyor, polisin ya da meslektaşlarının ne düşündüğünü umursamıyor. Tüm vücudu titriyor. Başı sanki bir motosikletin üzerindeymiş gibi sallanıyor. Dişleri takırdıyor. Birden çok üşüdü.

"Bu gerçek mi?" diyor sonunda, başı hâlâ ellerinin arasında, memurlara bakmadan.

"Evet.

'O olduğunu nereden biliyorsun? Emin misin?'

"İstihbarattan," diyor Lambert, ama bu kesin bir cevap değil. Şimdi ona bakıyor, nasıl olduğunu düşünüyor İşkolik bir polis için pek mümkün olmasa gerek. Takım elbisesinin ceketini çıkarıyor, sonra kollarını başının üzerine uzatıyor ve dövme yeniden beliriyor. Bu bir sembol değil. aslında baş aşağı - ona göre - yazıyor. Korum ve Hizmet Et. Bununla ilgili bir şey Cam'i rahatsız ediyor. Bu davaya adanmışlık.

Titremesinin ne zaman duracağını merak ederek gözlerini kırptırır. Hem bunu hem de Lambert'in bir açıklama yapmasını bekler. Sadece bir tanesi gelir. 'Bir numara: yüzü DVLA'nın yüz tanıma sistemiyle eşleşti. Asla yanılmaz,' diyor.

"Ne? Cam o kadar yumuşak ve sessiz söylüyor ki neredeyse bir fısıltı gibi.

"Sürücü ve Araç Ruhsatlandırma Ajansı," diye ekliyor, sanki Cam'in anlamadığı buymuş gibi. "Bu kamera kaydı ehliyetindeki fotoğrafla eşleşiyor. Elimizde Bundan emin olabilecek gelişmiş bir teknoloji. Yanında bir telefon var ve Vodafone ona ait olduğunu doğruladı.

Vodafone mesajlaşma servisine hoş geldiniz. Luke'un sağlayıcısı.

Lambert devam ediyor: "Depoya götürdü, sabahın beşinde yakındaki bir direği pingledi ve sonra kapattı. Memnuniyetini sesinden uzak tutamıyor ve tam orada bir savaş çizgisi çiziliyor

Kitaplarla dolu bir toplantı odası. Adam tüm kanıtları oynamıştır ve Cam hiçbir şey söylemez, elinde kendi kartları vardır.

Boktan, düşük skorlu bir el.

Lambert o zaman bir karar vermiş gibi görünüyor. "Daha özel konuşabileceğimiz bir yere gidelim," diyor ve ayağa kalkıp onu toplantı odasından dışarı çıkarıyor. Beyaz gömleğinin arkasından Cam başka bir dövme görebiliyor, kürek kemiklerinin tam ortasına yayılmış bir çift kanat.

Dışarıda, yol ve patikalar kavrulmuş beyaz - tatil kaldırımları. Gölgeler kısa, güneş yüksek ve Cam'in odaklandığı şey de bu. Güneşten başka her şey Gerçek. Yürüyorlar, iki polis şaşkın bir kadın ve birden polis arabasının yanında duruyorlar.

Sessiz mavi ışıklar, çelik yelekli, şapkalı, yüksek görünürlüklü montlar giymiş iki polis memuru daha. Stuart'ın sesi loş arka planda ona sesleniyor, ama Cam cevap veremiyor, herhangi bir kelime oluşturamıyor gibi görünüyor.

Vücudu hâlâ titriyor, bacakları Bambi'ninki kadar dengesiz. Kocasını nasıl yapabilir? Nasıl?

Ama başardı. Başardı.

Polis onu nazikçe arabanın arkasına götürürken, meslektaşları ağızları bir karış açık, gözleri cam fuayede hayvanat bahçesindeki ziyaretçiler gibi kocaman açılmış bir şekilde onu izliyor.

Niall.

Niall'ın rehine müzakerecisi olduğunda hesaba katmadığı birçok şeyden biri de rehine durumlarının neredeyse hiç gerçekleşmiyor. Ve bu yüzden, ne kadar korkunç olsa da, günlerinin çoğu yedek kulübesindeki bir futbolcu gibi birini geçiyor. Ya da daha kötüsü, o yoldayken çözülen bir tanesine çağrılıyor. Niall otoyol kavşaklarında pazarlık yapmaktan daha çok U dönüşü yapıyor.

Tam da şu anda Met'in polis arka ofisinde hafif görevde - rehine eğitiminden beri oldukça isteksiz olsa da bir dedektif. Şanslıysa, bir şişe votka çalan ve dışarı çıkmak yerine su tabancasıyla Tesco Express'i soymaya karar veren küçük bir suçluyla pazarlık yapabilir.

Bir iş için elindeki başvuru formlarını gözden geçiriyor. departmanında boş yer var, ancak bugün buna razı olamıyor, formları bırakıp Amazon Prime'dan bir şeyler satın almaya devam ediyor (evde bira yapma kiti, turşularını koyabileceği buzdolabına dönen bir raf).

O halde Niall için telefonun gelmesi de tesadüf değildir, çünkü her zaman telefon beklemektedir. Vivienne ona bu telefonlara uykusunda bile cevap verdiğini söyler. "Ne oldu? durum?" diyorsunuz. Bazı eşler rüyalarında onların adını anmanızı isterler.

"DCI Thompson," diyor telefona cevap verirken - tamamen uyanık, ya da öyle umuyor.

"Beyaz bir erkek Bermondsey'de bir depoyu soyuyor," diyor çağrı görevlisi.

Telefonu kulağıyla omzu arasında tutuyor ve ilgilenererek formları bırakıyor. Masanın üzerinden tüyler gibi bir o yana bir bu yana savruluyorlar ama Niall daha çok Onlara ne olacağını umursamanın ötesinde. Kolasını açıp bir yudum alıyor - günün ilk yudumu her zaman en iyisidir; herkesin kötü alışkanlıkları vardır - gazlı metal sıvı dilinde fokurduyor, başını eğiyor ve "Dayanmak" derken tam olarak neyi kastediyorsun?" diyor. Kutuya bakar. Üzerine keskin bir kalemle adını yazmıştı, böylece kimse onu iş buzdolabından çalmayacaktı, ne kadar acınası olsa da.

"Üç kişiyi rehin aldı. Ne yazık ki, medya bunu zaten biliyor - güvenlik görevlisine CCTV'yi izlemesi için para ödeniyor 999'u uzaktan aradı, bu iyi bir ama görüntüleri Facebook'a da sızdırdı.

Niall vücudunda bir ürperti hisseder. Bu aile içi bir olay değil. Ve bir dükkan hırsızı da değil. Canlı yayınlanmış bir kuşatma.

"Kafalarına çuval geçirdi. Sesi donuktu. Niall, Sheridan olduğunu fark etti. Beş yıl önce M4'e atlayacak bir adamla ilgili bir telefona bakmış ve o zaman kesin bir dille şöyle demişti: "Muhtemelen artık kimsenin yapabileceği bir şey yok, ama adam hâlâ orada..." İşten sıkılmıştı ve Anlaşılabilir bir ama Niall polisin yeterince ilgilenmemesini utanç verici buluyor. Her zamanki gibi M4'e gitti. Onunla konuştum.

"Elimde sizin için bir kamera kaydı var. Bekle..." diyor Sheridan. "Bana WhatsApp'tan gönder.

'E-posta ile göndermem gerekiyor, bir saniye...'

"Tamam," diyor. 'Oraya gitmemiz gerek. Bermondsey'de nereye?'

"Shad Thames'in arkasında.

Niall burayı iyi bilir. Bir ara sokaktaki demir köprüler, Kerplunk! oyunundaki gibi yukarıdaki daireleri birbirine bağlıyor.

"Failin adı Luke Deschamps.

Niall kulağında e-postasının bip sesini duyuyor. Dizüstü bilgisayarında açıyor ve telefon hoparlördeyken bağlantıya tıklıyor.

"Orada olacağım," diyor, video yüklemesini izliyor, masasından kalkıyor, elleri kalçalarında.

Gözlerini kısarak, failin kapüşonlu bireyler üzerinde nasıl bir güce sahip olduğunu anlamaya çalışıyor ve sonra onu görüyor: koyu renkli koluna sıkıştırılmış tabancayı. Bir Beretta, bir tabanca.

Niall geldiğinde Bermondsey High Street parlak güneş ışığında bile ve yorgun görünüyor. O ve Vivienne geçen yıl onun ısrarı üzerine işe yakın olmak için Barbican'a taşınmışlardı ve şimdi her yer Niall'a kıyasla bir şekilde kirli görünüyor.

Ben Jonson House adlı bir binadaki çatı katı olan evinin sterilize edilmiş tatil kompleksi hissi Battlestar Galactica'dan bir şey. Viv, RSPCA için çalışmaktadır ve zaman zaman eve, temizliğe uygun olmayan ve yeniden yerleştiremediği hayvanlar getirmektedir.

Sıralı daire. Niall genellikle ön kapıya gerçek bir korkuyla yaklaşıyor, işte hissettiğinden daha kötü, duşta sürpriz bir kerkenez olduğu zamanı unutamıyor.

Telefonunu kapar ve ona bir mesaj gönderir. Bir işe çağrıldım. Ne kadar kalacağımı bilmiyorum, diye yazıyor. Bir iş mi yoksa bir mi? Kadın hemen cevap veriyor. Bir iş - düzgün bir iş! Telefona bakıp gülümsüyor. Bir keresinde ona Rehine durumundayken inanılmaz derecede seksi, Niall bunu asla unutmadı.

Ama bugün Viv tam olarak beklediği gibi cevap vermiyor. Tam x'te cevap veriyor ve hepsi bu.

Ona çok kızacak, diye düşünüyor Niall iç çekerek. Şu anda iş yüzünden kavga ediyorlar. Birkaç hafta önce bir Cuma günü North Circular'ın yarısını dolaşmış ve oraya varmadan önce iptal edilen bir işe gitmiş.

Göller Bölgesi'ndeki hafta sonu tatillerini iptal etmek zorunda kaldılar.

Ama iştir. Polislik antisosyaldır. Bunu herkes bilir.

Adımlarında bir sıçrama ile High Street'ten aşağı iniyor, gerçek Londra'nın yanından geçiyor - dışarıda gevşek ve sıcak meyve ve sebzeleri olan köşe dükkanları, neon Tüp işaretleri ve grafitiler ve binaların arkasından Rapunzing yapan yangın merdivenleri.

Kuşatmanın nerede gerçekleştiği belli, iki sokak geride, çoğunlukla sanayi birimlerinden oluşan bir yolda ama bazı ev kümeleri de var.

"Neler oluyor? Niall, rehine olaylarında gümüş komutan olarak bilinen baş CID dedektifi James Maidstone'a doğru aceleyle ilerliyor. Altın komutan bir yerlerde bir ofiste oturuyor ve

Uzaktan bir şeyler. Niall alçakgönüllü bir rehine arabulucusu: sadece iletişim kurmak için burada.

Çoğu insanın bilmediği - ve Niall'ın Surrey'deki salaş bir eğitim kampında aldığı eğitimde öğrendiği - şey, bunun aslında konuşmakla ilgili olmadığıdır. Büyük terörizm işlerinde iki müzakereci vardır: biri konuşur, diğeri sadece dinler. Hatta böyle adlandırılırlar: "dinleyici". Ve onlarınki odadaki en önemli iş.

Ne yazık ki, bütçe kesintileri ve alınan üç rehine Niall'ın bugün her ikisi de olduğu anlamına geliyor. Yanında getirdiği koladan bir yudum alıyor. "Durum nedir?" diye soruyor.

Maidstone Niall'a döner. Niall'ın olmadığı her şey o. Rütbeleri hızla yükselmiş bir polis memuru. Her şeyi ders kitaplarından biliyor ve öyle de görünüyor: ayakkabılarını parlatıyor ve Dubai'den aldığı saati takıyor. Niall, yıpranmış eski spor ayakkabılarıyla zamanın kendisi kadar yaşlı hissediyor.

Maidstone ön cebinden bir elektronik sigara çıkarıyor ve üflüyor. Sigarayı yirmi yıl önce bırakmış olan Niall, Maidstone'un parmakları arasında dururken uzanıp nikotin bulutlarını içine çekebildiğini fark ediyor.

Rehin alan Deschamps. Otuz sekiz yaşında. Hiç suç geçmişi yok. Bir yazar. Camilla ile evli, aynı zamanda

edebiyat ajansı. Polly adında dokuz aylık bir bebekleri var. Şu anda daha fazla bilgi yok" diyor. "Şu anda" onun sözel tiki.

"Doğru. Bilgiye ihtiyacım var, hem de hemen," diyor Niall.

"Güvenlik görevlisinin ne?

'Şüphe yok. Sanırım Facebook'un kötü şöhretini istiyor. "Sence o da işin içinde mi?

Maidstone buruşturur, sonra da sigarasını cebine koyar. Siyah takım elbisesi parlak güneşin altında kara bir kedi gibi bir tür yanık sıcak kahverengi parlıyor. " sanmıyorum. Orada bir sürü takipçisi var. Aşırı sağcı şeyler. Görüntüleri yayınladıktan sonra

arıyor. Görebildiğim kadarıyla Deschamps ile bir bağlantısı yok. "Siktiğimin salağı," diyor Niall. Maidstone'un gözleri hafifçe titriyor.

"Peki ya rehin alan? Evcil hayvan geçmişi var mı?" 'Hayır.

"Herhangi bir temas var mı?

"Şu anda bir şey yok.

"Yani bir tehditte bulunmadı mı?" "Hayır.

"Yani ne istediği hakkında bir fikrin yok mu? Niall bastırıyor. Saati kontrol ediyor. Zaman çoktan başlamıştı. "İhtiyacım olan şey onu görebilmek, böylece vücut dilini anlayabilmek ve onunla konuşabilmek için bir hat. Gündeminin ne olduğunu ve ne hissettiğini öğrenmeliyim.

Tamam. Anlaşıldı. Kamera kayıtlarımız var. Bakalım başka ne bulabilirim. Cep telefonu şu an kapalı ama sabit bir hattı var. Onu . Bir saat içinde iletişim kurmanızı istiyorum.

Yazmaya başlıyor - Maidstone'un hakkını yemeyelim, işleri hallediyor ve Niall istediğini en kısa zamanda alacağını biliyor.

Viv her zaman onun işinin silahlarla ilgili olduğunu düşünmekten hoşlandığını söyler.

ve gözetlemeler ve fidyeler. Bazen "Peki neden beynini dağıtmadın?" ya da "Keskin nişancı ne yapıyordu?" gibi şeyler söylüyor. Gerçek elbette farklıdır: basitçe her insan, dünyadaki her bir insan,

Umutsuzca bir şeyler istemektedir ve Niall'ın tek görevi ne olduğunu bulmaktır. Yine de Niall sorduğunda ona ayak uyduruyor.

Bu onların oyunlarından biri. Onu düşünürken, bu sabah çöp kutusunu dışarı çıkarmayı unuttuğunu fark eder ona kızgın. Bu onun en nefret ettiği görevdi ve o da bunu yapması için onu bıraktı. Rehine arabulucusu olmanın sorunu, herkesin bir şeyi akıllıca, Makyavelist bir nedenle yaptığını düşünmesidir. Ama bazen çöp kutularını unutursunuz.

Maidstone Niall'ı güneşli caddede birkaç dizüstü bilgisayarın bulunduğu bir minibüse götürüyor. "Canlı CCTV'de gözlerimiz var, bakın.

Bir dizüstü bilgisayar alıp sessizce izleyen Niall'a . Grenli, anlaşılması zor. Bir depo

Arka planda boş raflar, kadrajda sadece iki buçuk rehine görünüyor. Muhtemelen aceleyle alınmış tahta sandalyelerde oturuyorlar: ağızları çarpık. Deschamps ekran dışında.

Niall için en önemli şey sessizlik ve hareketsizliktir: bunun tek bir anlamı olabilir - rehinelere dehşete düşmüştür.

Dizüstü bilgisayarı kulağına yaklaştırır ve dikkatle dinler: çimento üzerindeki ayakkabıların sesi. Bu ayak sesleri hızlı ve aceleci, tedirgin bir adamın hareketleri, ki bu iyi haber.

'Giriş anını görmeme izin , ' diyor.

'Sokakta hiçbir şeyimiz yok. İçeride bir tane görüyoruz rehine zaten orada. Sonra Deschamps içeri girer, ama sadece ana kareye. İç kamera kapıya ulaşmıyor. Ve diğer iki rehineyi nasıl içeri soktuğunu göremiyoruz.

Maidstone görüntüleri bulur ve önündeki dizüstü bilgisayarda başlatır.

Kadrajda bir kadın girer. Amaçlı bir şekilde yürür ve sonra ekrandan çıkar. Neredeyse otuz dakika boyunca başka bir şey olmaz.

Yarım saat sonra Luke Deschamps görünür. Ekranın üst kısmında, masanın yanında küçük bir hareket ve ardından silahı önünde tutarak kararlı bir şekilde ileri doğru yürür

düz kollarıyla. Ekran dışındaki insanlara, "Sandalyelere, şimdi, yoksa ateş ederim!" diye bağıırır. Elinde silah, hareketlerini yönlendiriyor. Ekrandan ayrılır, sonra üç sandalyeyi görüntüye getirir. Silahını kullanarak her rehineyi bir sandalyeye oturtur, ardından hızlı el hareketleriyle onları ustalıklı bağlar. Üç rehine de kıpırdamadan oturur. Deschamps doğrudan Kamera.

Niall filmi durdurur, geri sarar ama başlangıçtaki o küçük hareketi seçemez. Tekrar izliyor.

Niall rehinelerin görüntülerini DVLA veritabanında aratmak için bir not alır, her ne kadar yüzü kapalı kişilerle ilgili bir sonuç alamayacağını bilse de.

Tekrar çalışıyor, dördüncü kez.

Deschamps gelirken sessizdir ve bunda Niall'ı ürperten bir şey vardır. Deschamps hiçbir şey yapmıyor. Sadece hedeflerini silahın nişanıyla takip ediyor. Ve sonra, ancak o zaman bağıırıyor. Muhtemelen onları silahla görünmeden içeri sokmuştur ama bunu yaparken sözlü talimatlar vermemesi şaşırtıcıdır.

Maidstone'a, "Tamam, bana bırak," der.

Gittikçe daha fazla polis geliyor. Birkaç üniformalı polis bölgede keşif yapıyor. İç ve dış kordonların oluşturulmasından sorumlu olacaklardır. İlk adımlar, bölgedeki birkaç ev ve sanayi birimini tahliye etmek. Yakın çevredeki insanlara, olası silah seslerinden uzakta, binaların arka taraflarına söyledi.

Başka bir minibüsteki dizüstü bilgisayarın başındaki memur elini kaldırır. 'Rehinelerden birinin kimliği,' diye bağıırıyor ve minibüsten iniyor.

Niall dinlerken Maidstone başını çevirir. Memur hızla Maidstone'un yanına gelir. 'Isabella Louis. Kırk iki yaşında. Kocas, George Louisonu aradı.'

"George Louis? Maidstone hemen cevap verir, çok keskindir: George Louis poliste.

Aynen öyle. Buraya geliyor. GDPR ekibine katılmadan önce Hammersmith'te üniformalı olarak çalışıyordu. Ailesi deponun sahibi. Ona ulaşamadı.

Sabah. Kiracılar arasında bir iş yapmak için oraya gittiğinden oldukça emin. Ayrıca kıyafetlerini de tanıdı.

Niall yavaşça başını sallar. Kim bir polisin karısını rehin alır ki? Taşaklı biri, işte o. Suç geçmiş i olmayan bir aile babası değil.

"George'un Deschamps ile bilinen bir bağlantısı var mı?

Niall söylüyor. "Onunla konuşabilir miyiz?

Memur bir elinde dizüstü bilgisayarla ayakta duruyor, diğer eliyle de bir şeyler yazıyor. "Güç sistemlerinde bağlantı yok. Ve

Deschamps'ın depoyla belirgin bir bağlantısı yok. George onu tanımıyor.

Niall, "Sistemlerden çıkın ve Facebook'a girin," diyor. Dedektiflik içgüdüleri yüzeye çıktı. 'Isabella'nın sosyal medyasına gir. Onu kaçırmamasının bir sebebi olup olmadığını öğrenmeliyiz.

Sanırım George onu hiç tutuklamadı? Hiçbir şey için, hız için bile mi?'

"Hayır.

. Diğerlerinin kimliğine ihtiyacımız var.'

Maidstone başını sallar. "Şu anda elimizde hiçbir şey yok," diyor. "Bakın, bir diyalog kurmamız gerekiyor.

"Bir RVP'ye ihtiyacımız var," diyor Niall, polisi işaret ederek elinde bir dizüstü bilgisayar, güneşin altında gözlerini kısarak ekranına bakıyor. Buluşma noktası: toplanacakları, istihbaratı değerlendirecekleri, brifing alacakları ve daha da önemlisi düşünüp strateji geliştirecekleri yer. 'Burada duramayız. Diyalogdan önce taktikleri tartışmalıyız. Bir tane kuralım. Yolun yukarısını, beş yüz metre uzağı - güvenlik kameralarının depoya ve Deschamps'ın gelişine bakmak için faydalı olamayacağı kadar uzak - barı işaret eder.

"Bir Wetherspoon's mu? Maidstone diyor ki. "Hiç yoktan iyidir.

Niall ve Maidstone birlikte caddede yürüyorlar ve barın otoparkını geçip üzerinde 'BUGÜN - bir puding alana iki puding' yazan A-çerçeve li panonun yanından geçiyorlar.

Çift kapıdan geçiyorlar, güneş ışığı kasvete dönüşüyor ve Niall içerisinin kalabalık olmamasından dolayı hemen rahatlıyor.

Çarşamba sabahı ve sıcaktan müşteriler azalmış. Elleri titreyen yaşlı bir adam elinde bir bira, bahis kuponu ve bahşişlerle dolu bir gazete ile masalardan birinde oturuyor. Beş kişilik bir aile - turistler olabilir - yakınlarda limonata içiyor. Başka bir şey yok. Meyve makineleri. Yiyecek teklifleri için el ilanları.

Bara birlikte yaklaşıyorlar. Niall'ın gözleri hemen musluklara kayıyor. Fıçıdaki Pepsi değil, koladır. Ne kadar mükemmel.

Niall, "Ben eşyalarımı şuraya koyayım," diyerek yakındaki çürük bir masayı gösteriyor. "Sen müdürle konuş ve herkesi dışarı çıkar," diye ekliyor. Kimse kalamaz, personel bile. Ve Niall, çoğu insanın bu durumla karşı karşıya kaldıklarında risklerin kendilerine açıklanmasına ihtiyaç duymadıklarını fark eder.

Maidstone soğuk bir şekilde, "Sonraki adımların farkındayım," diyor.

Niall çantasından dizüstü bilgisayarını ve bir cep telefonunu çıkarıyor. Başka bir şey yok. Bazı rehine müzakerecileri altın komutanın sürekli telefonda olmasını, bitmek bilmeyen tartışmalar yapılmasını, bir oda dolusu insanın dinlemesini ister ama Niall istemez. Sadece o, kaçırın kişi ve aralarındaki ince telefon hattı. Talimatları alabilmesi için takmaya zorlandığı bir kulaklık. Uyum için aramayı kaydetmek zorunda ama keşke kaydetmeseydim diyor: deneyimli rehineciler Deschamps'ın bunlardan biri olduğu izlenimini edinmese de, neden olduğu saniyelik gecikmenin farkındadır. Suç geçmiş yok. Aile babası. Normal bir iş. Bebekleri küçük olmasına rağmen

... erkeklerdeki doğum sonrası depresyonun bir tür psikotik kırılmaya yol açtığını düşünmeye başlar, tam da müşteriler Niall'a meraklı bakışlar atarak ayrılmaya başlarken.

Ve George Louis'in karısı. Bu çok garip. Niall'ın Isabellanın kazara rehin alındığı, Deschamps içeri girdiğinde zaten depoda olduğu varsayılır. Ancak polislikte bir tesadüf asla görmezden gelemezsiniz ve George Louis büyük kişilikli bir polistir: agresif, açık sözlü ve aynı zamanda akıllı. Birini kolayca kızdırabilirdi.

Niall barın arkasına geçip kendine bir kola alır ve ödemek zorunda kalacakları hesabı ne kadar artırabileceğini düşünür

Sonra. Her neyse. Elimizdeki konu: genellikle, şimdiye kadar bir talepte bulunulmuştur. Ya da bir rehine öldürülmüştür.

CCTV'nin açık olduğu dizüstü bilgisayarı açık tutuyor, onu izliyor, Deschamps'ın görüş alanına girmesini istiyor. Birini görebiliyorsanız duygusal durumu hakkında çok şey öğrenebilirsiniz.

Polisler bara akın etmeye başladı. Çevik kuvvet kıyafetli, kurşun geçirmez kalkanlı, MP5'li ve Glock'lu polisler, ardından üniformalı polisler ve daha fazla dedektif çıkarıldı kayıp kişi vakaları ve sıradan hırsızlıklar.

Maidstone gelir ve konuşmasına başlar: 'Deschamps otuz sekiz yaşında, bir yazar, bir koca ve daha önce hiç evlenmemiş bir çocuk babası. Bu sabah deponun dışında ya da sokaklarda onu gösteren bir kamera kaydı yok: burası sınırlı sayıda kameranın bulunduğu bir sanayi bölgesi. En yakını bar ve ne Luke ne de rehinelere herhangi biri oradan geçmedi. Elimizde sadece o ilk görüntü ve bu var.

"Bütün güvenlik kameralarını taradın mı? Niall araya girer. . Deponun içindeki güvenlik kamerası Isabella'nın zaten orada olduğunu söyledi. Yalnızmış gibi davranır ve binanın sahibi George'dur. Yarım saat bekler. Sonra Deschamps gelir. Ya Isabella geldiğinde adamlar zaten oradaydı, ya da daha büyük olasılıkla Deschamps onları getirdi, sadece CCTV'den kesildi, daha sonra onları bağladı.

Niall kaşlarını kaldırıyor. Düşünüyor, bir plan oluşturuyor. Deschamps bilinen bir aile babası: belki de karısını buraya getirmeliler. Onu ikna etmek için karısını kullanmalılar.

Maidstone devam ediyor: "Isabella kırk iki yaşında, Bermondsey'in yerlisi bir kadındır ve kocasıyla birlikte metruk bir deponun sahibidir. Hiç kimsesi yok. ve Deschamps ile bilinen bir bağlantısı yok. Kocasının da yok ama o bir Met polisi: George Louis. Deschamps'ın diğer iki rehineyi nasıl yakaladığını ya da kim olduklarını bilmiyoruz. Şu anda elinde kamera var ve rehinelere sandalyelere ve başlarına kukuleta geçirildiğini görebiliyoruz. Deschamps şimdilik ekran dışında ama

Bağırarak ya da doğrudan tehditte bulunmak. Bir nefes alır. "Silahlı, bir Beretta tabancası var, otomatik değil ama yine de tehlikeli.

'Dış kordon, halkı dışarıda tutun. İç kordon, ortaya çıkarsa Deschamps'ı kontrol etmeyi hedefleyin. Duraklıyor. 'Şu anda... bir şeyler değişmediği sürece - ve değişene kadar - öldürmek için ateş etmeye izin verilmiyor.

Niall'ın gözü dizüstü bilgisayarda. Tek ses Deschamps'ın ayak sesleri.

Maidstone şöyle devam ediyor: "Deponun yerleşimi çevrimiçi. "Ön tarafta bir kapı var. Deponun arka tarafında yangın merdiveni olduğu düşünülen bir merdiven var. merdivenler. Sadece çatıya çıkmaktadır - çatıdan aşağıya inen harici bir yol yoktur, bu nedenle sadece ismen bir yangın merdivenidir.

Şu anda yukarıda bir insansız hava aracımız var.

Memurlar yer değiştirirken silahlar , bazıları masalara tünüyor, bazıları kara tahta spesiyal menüler ve alkol dolu buzdolapları arasında duruyor. CID'lerden biri bir J20 çıkarıyor ve tıslayarak gürültülü bir şekilde kapağını açıyor.

Ve işte o zaman oluyor: Deschamps kamera kayıtlarına geri dönüyor, mavi gözleri kameraya çok yakın. Ne yapıyor?

Oda sessizliğe gömülür. Maidstone Niall'ın bilgisayarına bakmak için gelir.

Barın her yerinde dizüstü bilgisayarlar CCTV'yi gösteriyor, elli Deschamps, elli çift mavi göz. Bir elini yukarı uzatıyor, yüz hatlarına konsantrasyon kazanmış. Bir şey tutuyor. Silah mı? Hayır, bir çeşit malzeme...

Ve Niall ne olacağını önceden biliyor. Deschamps'ın alnı kırış kırış, gözleri tel tel. Ve sonra hızlı bir hareketle CCTV'yi malzemeye kaplıyor ve ekran kararıyor. Artık sadece ses var, parazitin acelesi.

Niall'ın yanındaki Maidstone yutkunuyor ve gömleğini gevşetiyor. "Pekâlâ," diye odadakilere sesleniyor. "Bir sorunumuz var. Ve

Sonra, sanki Deschamps Maidstone'u duymuş gibi, ses de kesildi. Kamerayı kapattı. Şebekeden kapatmış.

Ekip beklenmedik bir sessizlik içinde mırıldanıyor.

Maidstone, "Artık şüpheliyi gören gözümüz ya da duyan kulağımız yok," diyor. Niall'a bir bakış atıyor. "Duygusal durumu hakkında bir fikriniz var mı?"

'Tedirgin. Korkmuş yüz,' diye yanıtlıyor Niall.

"Doğru - sessiz tatbikatlara ihtiyacımız var. Maidstone duvarları delmekten sorumlu memurlara bakar bir rehinecinin duyamayacağı kadar sessiz bir ekipmanla depoya giriyoruz. "Lütfen bunu başlamak için izin olarak kabul edin. Niall'a döner. "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Niall nefesini içine çekiyor. Gerçekten de Deschamps'ı konuşturması gerektiğini düşünüyor. "Onunla konuşmak istiyorum. Hemen, lütfen. Karısını da burada istiyorum.

Maidstone göz kırpmıyor. Bu alışılmadık bir hareket ama eşi benzeri görülmemiş değil. "Protokolleri kontrol etmem gerekiyor.

"Hayır bilmiyorsun; sana en iyisinin bu olduğunu söylüyorum," diyor Niall. Bu zaman böyledir. Protokoller. Riskten kaçınma. "Sistem buna izin vermiyor". Bürokrasi.

"Altın komutanıyla birlikte kaldırayım.

O bir aile babası. Karısı onun edebi temsilcisi. Birbirleriyle nasıl iletişim kuracaklarını bilirler. Buna alışkınlar. Onu burada istiyorum.

Maidstone kısa bir süre sonra, "Konuyu gündeme getireceğimi söyledim," dedi. 'Bu arada - ben daha fazla yetki vermeden önce onunla diyalog halinde olmanızı istiyorum. Ellerini yukarı kaldırır. 'Görüşmeleriniz iyi gidiyor, belki size yeni bir ayrıcalık tanıyabilirim.

Niall, "Bir şey yapmadan önce ona bir bakmam gerek," diyor. Sondajcılar çoktan gitmişlerdi. "Mümkün olduğunca çabuk. Heyecanlanıp heyecanlanmadığını görmesi gerekiyor. Eğer sakınse. Deschamps kızgın görünüyorsa, yerinde duramıyorsa, silahı rehinelere kafalarının arkasına vuruyorsa Niall'hareketleri farklı olacaktır ...

"Evet," diyor Maidstone. 'Ve bak bakalım o silah rehinelere doğru ...'

Niall hiçbir şey söylemiyor. Bir silahı tutmanın binlerce yolu vardır ve bunlardan sadece birkaçı ateş etme olasılığına işaret eder. "Nişan almak ateş etmek anlamına gelmez. Niall'ın eğitiminde öğrendiği pek çok şeyden biri de gerçekler ve varsayımlar olduğudur. Niall sadece gerçeklerle ilgilenmeye çalışır.

"Hayır, Niall," diyor Maidstone. 'Eğer CCTV'yi kapatıyor ve rehinelere silah doğrultuyorsa, o zaman - o zaman içeri gireriz. Silahlı olarak.

Cam

Cam, sessiz ve yüklü bir araba yolculuğunun ardından Putney'e, iki saat ya da belki bir saat önce ayrıldığı evlerine geri döndü.

Yüzyıl önce. Polis onu takip ediyor, hiçbir şey söylemiyor, sadece güneşin aydınlattığı koridorda arkasından çok yakın duruyor. Polly'nin araba koltuğunun yanından ve paspasın üzerinde duran, muhtemelen önceki yaşamdan sonraki yaşama geçiş sırasında teslim edilmiş bir yığın postanın yanından geçer.

Ön kapının yanındaki aynaya bakmaktan kaçınıyor, Lambert'a dönüyor ve odun gibi bir sesle, "Oturma odası üst katta," diyor.

Luke evlerine baş aşağı ev diyor: yatak odaları ve banyo zemin katta, mutfak, oturma odası ve yemek odası birinci katta. Cam buranın tuhaflığını, başkalarınıninkine benzemeyen bir ev olmasını hep sevmiştir. Geceleri bahçelerindeki Londra tilkilerinin sesleriyle, yazın da komşularının yanlışı duyulmuş şarkı sözleri gibi konuşmalarıyla uykuya dalarlar.

Ya da eskiden öyleydi.

Üst kata çıkarlar ve köşedeki gri kanepede, iki el yazması ve bir roman provasının yanında garip bir sırada otururlar. Cam'in gözleri her yerde. Luke'un sehpanın üzerindeki fincanında kahve kalıntıları var.

Filtre. İki şeker. Kahve kokulu öpücük. Arabasının anahtarı. Nasıl

Bu mi? Videoyu gördü. Açıkça o. Yani, gerçekten, sorunun nasıl değil, neden olduğunu biliyor.

Ama bu arada Cam bir şeyler hatırlıyor. Bu iş uzadıkça daha da çok şey hatırlıyor. Geçen hafta Luke daha fazla suya ihtiyaç duyduğunda kahve makinesinin tepesine vurmuştu. Plastik muhafaza çatlamıştı. Hiç ona göre değil. Asla alfa değildi, asla rekabetçi değildi, asla fiziksel değildi. Keyifli biriydi, bir adamın güneşli günü. Makinenin suyu bitse kahve yapmaya üşenecek tipte bir adam. ona hasar verecek türden.

Ondan bir hafta önce postadan bir mektup almış, dönüp Cam'e bakmıştı, yüzünde alçak ve öfkeli bir ifade vardı. "Arabanın üç hafta önce muayenesi vardı," demişti ama ses tonu pişmanlık ya da hafif bir kızgınlık bile değildi: buz gibiydi.

"Oh, ," demişti. Mutfağın köşesinde çamaşır asıyordu. "Tamamen unutmuşum.

"Hmm.

"Sanırım bebekli hayat böyle bir şey.

"Dokuz aylık," dedi, ayağını öfkeyle çöp kutusunun pedalına koydu ve mektubu içine attı. 'Biz hatırlamalıydım.'

' değil. Bak - sadece... şimdi halledeceğiz,' dedi ama adam ona bakmamıştı. Kapalı çöp kutusunun yanında öylece durmuş, aşağıya bakıyordu. Cam o anda bunu yorgunluğa bağlamıştı ama öyle miydi?

Bu Luke'a, Bay Que Sera Sera'ya hiç benzemiyordu: ilk resmi buluşmalarında Cam'e 'eğlenmek varken' endişelenerek zaman kaybetmek istemediğini söyleyen adam. Evinde Dünya Kupası Finali partileri düzenleyen. Hava güzel olduğu için projelerini geç teslim eden. Kayalar gibi ağır olan endişelerini tutan ve tutan ve tutan ve tutan ve ağırlığını asla göstermeyen.

"Camilla, bazı gerçeklere ihtiyacımız var," diyor Lambert acilen. 'Arama iznimiz var ve Polis Memuru Smith, neredeyse gelmek üzere olan bir ekiple birlikte arama işlemini başlatacak.

"Tamam," diyor Cam kısık bir sesle. Gözleri hâlâ oturma odasında, adamın bıraktığı her şeyde geziniyor. Kapının hemen ardındaki yemek masasının üzerinde bir Amazon paketi. Kanepenin altından çıkan bir çift ayakkabı.

Smith ayağa kalkar ve bir çift adli eldiven giyer. Cam ona yakından bakar. Roma burunlu, kahverengi saçlı Alnından geriye doğru kazınmış, gözleri yanlardan aşağı doğru çekik. Bir parça bile makyaj yok. Cam onunkinin içinde pudralı bir palyaço gibi hissediyor. İyi bir gün bekleyen ve hayatının en kötü gününü geçiren birinin aptal, iyimser savaş boyası.

Smith odadan çıkar, kim bilir nereden başlar, belki de en aşağılayıcı ve özel yerlerden? Yatak odası mı? Polly'nin çocuk odası? Cam onun iki kez kapıdan geçişini izliyor. İzlendiğini bilmediğinde poker suratı düşer. Daha yargılayıcı oluyor. Etrafına merakla bakıyor, ama bir parça da Schadenfreude ile.

'Camilla, bu bilgiyi hızlı bir şekilde almamız gerekiyor. Sizi oraya götürüp onunla konuşturmadan önce polisin mümkün olduğunca fazla bilgi edinmesi gerekiyor. Eğer Herhangi bir noktada, içeri girme kararını vermek , kiminle uğraştıklarını bilmeleri gerekiyor. Lambert düşüncelerini yarıda keser.

"İçeri mi gireyim?" diye soruyor düşünmeden, ama adam açıklık getirmiyor.

Cam'in aklına hayali sahneler geliyor. Silahlar. Keskin nişancılar. İsyan teçhizatı.

"gelelim. Bunu neden yaptığina dair bir fikriniz var mı?' 'O - o buna zorlanıyor olacak. Ya da bir ... bunu - çünkü istiyor,' diyor Cam, sanki bir müşterisiyle kurgusal nedenler hakkında beyin fırtınası yapıyormuş gibi hissederek.

Lambert, kocasını her zaman savunacak bir kadının itirazlarını dinlemediği belli olan bir tavırla, "Tamam," der. Telefonu çalar ve sorunsuz bir şekilde açar, onunla konuşmaktan başka biriyle konuşmaya geçtim. "Evet

... evet. On beş dakika mı?" der ve tıpkı filmlerde olduğu gibi veda etmeden telefonu kapatır.

"Camilla," diyor Lambert. 'Seni şu anda Deschamps ile konuşma sahnesi. Bunu yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?" diye soruyor, Cam'e daha yeni kabul etmiş gibi gelse de.

"Evet," diyor Cam, sonra ekleme ihtiyacı hissediyor: "Bu Luke. Luke olarak tanınıyor. Kocasının hayatındaki ana karakterdir ve bu kontrolden çıkmış ortamda kocasının kim olduğu onun için önemlidir.

Lambert onu görmezden geliyor. Onu sorgulamak için gönderilen bu yabancıya bakıyor. Adamın alyansı yoktur, ama Cam'in Protect'in arkasındaki insan hakkında toplayabildiği tek şey budur ve Servis yap.

'Sizi rehine arabulucumuzla birlikte olay yerine götüreceğiz,' diyor. 'Burada ne olup bittiğini anladığımızda. On beş dakika kadar.

Tekrar güneş ışığına bakıyor, çalışıyor, başka bir yerde olmaya, tekrar serbest düşüşe geçmeye çalışıyor ama artık işe yaramıyor. İnkâr sona erdi.

Bir rehine arabulucusu. Bir film gibi, dinlenen bir telefon ve bir bavul içinde teslim edilen on milyon pound. A Çatışma. Bunların hiçbirisi, muhtemelen, zaten olduğundan daha gerçeküstü hissettiremezdi.

"Motivasyonu hakkında hiç fikriniz yok mu? Lambert havlıyor. "Hayır.

"Bize ne kadar çok şey anlattıysan kocana o kadar çok yardım edebiliriz" diyor Lambert soğukkanlılıkla ve Cam bunun tamamen doğru olup olmadığını merak ediyor. O, Luke'a ulaşmak için polis tarafından kullanılacak bir araç, ama bu ona yardımcı olacak mı?

"Son altı ay içinde başınıza gelen en sıra dışı şey neydi?

Cam düşünüyor ve sonra muhtemelen en önemli şeyi hatırlıyor: "Soyulduk.

"Ne zaman?

Cam düşünüyor. "Altı hafta önce. Parktan eve döndüm - gündüz vakti. Ev olmuştu. Luke polisi aradı."

"Tamam," diyor Lambert, gözleri çoktan telefonuna kaymış, bir kişi bulmuş ve arıyor. 'Ne olduğunu asla bilemezsin bağlı,' diyor Cam'e. "Paul, bir soygunla ilgili bilgi istiyorum. Altı hafta önce 24 Bucks Avenue'de gerçekleşmiş."

Cam, onun hızlı zihninin aşırı hızda çalıştığını, kendisinininkinin ise yavaş ilerlediğini tarafsız bir şekilde gözlemliyor. Polly'yi salıncağa . Evlerine döndüklerinde serindi, yatak odasındaki veranda kapıları açıktı. Çekmeceler, mutfak dolapları da. Cam etrafa baktı, Polly'yi tutarak, gözleri Luke'unkilerle buluşana kadar önce ne dediğini anlamadı.

"Tanrım," demişti ve belki de, belki de, geriye dönüp baktığında, beklediğinden daha mı sarsılmış görünüyordu? Hayır, pek sayılmaz. Hırsızlık korkunç bir şeydi.

Luke polisi aramıştı. Uzun bekletilmiş, bahçede onlarla konuşmuştu. Cam onun adımlarını izlemiş, bir elini sarı saçlarında defalarca gezdirmişti.

Cam o gece uyuyamadı, ertesi gece de uyuyamadı, seslerden ürktü, yabancıların parmaklarının eşyalarını karıştırdığını hayal etti. Yine de hiçbir şey almamışlardı. Luke'un dışarıda bıraktığı dizüstü bilgisayar bile.

Ve şimdi bak. Smith'in mutfığa girişini izliyor. ve dolaplarını açmaya başlar. Diğer yabancılar da ona katılır, hepsi aramaktadır.

Belki kızın hikâyesi Lambert'te şüphe uyandırmıştır, belki Lambert bunu hep yapmak istemiştir. Kayıt cihazı Cam'in yanında. Eski moda siyah bir kutu olan bu cihaz kanepenin üzerinde uyumsuz görünüyor. "Şüphelinin eşiyle on yirmi iki, yirmi bir Haziran 2017'de başlayan görüşme," diyor. "Kocanızı en son ne zaman gördünüz?"

Cam'de bir şey çöküyor.

"Dün gece," diyor. "Ya da belki bu sabah. Lambert ona bakar. "Hangisi?"

Arama ekibi gelir. Cam onları aşağıda duyuyor.
Merdivenlerde botlar. Alçaltılmış sesler.

"Camilla? Lambert gelen ekibi görmezden gelerek sorar.
Tamamen ve bütünüyle ona odaklanmış durumda. 'Bu işe
devam etmeliyiz. Seni olay yerine götürmeliyiz. Bir şey
olmadan önce.

Luke'un notunu düşünerek duraklar. Şifreli notu. Tüm bu
durum gerçeküstü hissettiriyor, ama bu özellikle öyle. Acaba
Hiçbir şeye cevap vermeyi reddediyor mu? O burada mı? Şüphelinin
karısı.

- Polisi kocasına mı yönlendiriyor?

'Bu sabah ben kalkmadan gitmiş. Bana bir not yazdı," diyor
dikkatle, işbirliği yapmayı reddedebilecek, kolayca yalan
söyleyebilecek türden biri olmadığını bilerek. "Beni öptü.
Sanırım. Ve öptü de. Gerçekten öptüğünü düşünüyor. O hep
öyle yapar.

"Not nerede?

", " diye Smith. Tekrar görünür
kapı aralığında - yüz hatlarına yayılan sahte bir gülümseme - ve
Kocadan karısına gelen aşk notu çift poşetlidir. Smith notu
Lambert'a uzatır, o da hemen okur.

Onu sallıyor. 'Arkası ne anlama geliyor? Eğer bir şey varsa?
Üstü çizili kısım mı?'

Bir şey ... Bir şey olacağını bildiğini mi söylemek istedi? Bir
şey yapacağını mı? Saklamalı mıydı? Bu not onun otuz gümüş
parçası mı?

Kocasını etmek mi?

"Bilmiyorum.

"Hiçbir fikrin yok mu?

"Hayır.

"Ona mesaj attın mı?" "Evet.

Teslim edilmemişler.

"Buradan ne zaman ayrıldı?

"Bilmiyorum. Bu bir - bebeğimiz iyi uyumuyor, bu yüzden
şey bulanık...'

Lambert'in gözleri güneş ışığını yakalıyor. Alışılmadık
desenli kamuflaj yeşili. Komik, bu adam

Kahvaltı ediyor, uyuyor, sabah giyiniyor ama Cam onun bir dedektiften öte bir insan olduğunu hayal bile edemiyor.

'Yani size işe gittiği izlenimini mi verdi?

O bir yazar, mi?' Lambert öyle diyor.

"Evet, öyle. Bazen gittiği bir ortak çalışma alanı var...

Bermondsey'de," diyor Cam, bu kelimenin sahip olduğu gücü bilerek. "Ama gideceğini söylemedi.

'Adres nedir? Arama emri vereceğiz.'

"Adı Water Cooler ortak çalışma alanı.

Bunu söylerken Cam'in sırtı karıncalanıyor. Ya oraya bir şey sakladıysa? Bir açıklama - onun için başka bir not?

Ya bu kadar güzel olması bir tür ipucuysa? Cam kocasının yazdıklarını okumaya, onu analiz etmeye, düzeltmeye alışkındır. Ama bu seferkini anlayamadı.

Ya orada daha karanlık bir şey varsa? Kanıt mı? Kocasını polise teslim ediyor. Onun ya da iyi vatandaşlığın karşısında, farkında olmadan seçimini yapıyor.

Birkaç hafta önce ortak çalışma alanına gitmiş, güneşli bir öğleden sonra Polly'yi de yanına alarak onu görmeye gitmişti. Kapının üzerinde piring harflerle 'Su Soğutucu' yazıyordu.

Luke

Kapısını kapatabileceğini söylediği özel bir ofis kiraladı - ama hiç . Onlar oradayken, ortak çalışma alanının başka bir sakini onu görmeye geldi,

iki ping-pong sopası ve bir top taşıyor.

Ama Cam'in gerçekten hatırladığı tek şey raflarda onların çerçeveli bir fotoğrafının olduğuydu. Akşam karında, Cam mor şapkası, atkısı ve eldivenleriyle, o siyah beresiyle, arkalarındaki ışık sodyum sarısı. Kar çisentileri Etraflarında dönerek yüzlerinin bazı kısımlarını gizledi, bazıları bulanıklaştı, bazıları odaklandı.

Bir zamanlar karda, sonra ofiste birlikte olmaları ve şimdi burada, üç masum insanı esir tutarken polise onun hakkında ne kadar saçma. Yaşadığı şok, gök gürültüsü gibi tekrarlanıyor.

"TAMAM. Lambert onun gözü önünde bir e-posta gönderiyor. Ekranı ondan saklamıyor bile, parmakları tuşların üzerinde uçuşuyor. "Neden Bermondsey'de çalışıyor?"

"Eskiden oraya yakın bir yerde yaşıyordu. Ve ortak çalışma alanında iyi kahve var," diyor Cam dürüstçe, sesi titreyerek. "İyi kahveyi sever. Kahveyi seviyorlar. Yoksa seviyorlar mıydı? Bu onların şeylerinden biri. Luke kısa bir süre önce paylaşımları için kahve çekirdeği almış. Yarın teslim edilecekler. Eğer bunu yaptıysa - eğer niyetlendiyse ...?"

"O bir hayalet yazar, değil mi?"

"Evet.

"İyi iş ahlakı mı? Lambert bir e-posta alır, okur ve Cam'e bakar.

"Dener, ama dışa dönüktür.

"Ah. Sosyalleşmeyi mi tercih ediyor?"

"Evet. Araştırmayı ve insanlarla görüşmeyi seviyor. Yazmayı az seviyor.

"Doğru," diyor Lambert, belki de bir parça yargıyla. Ve belki de Luke'u gerçekten tanımiyorsanız onu yargılamak kolaydır. Bir bardak süt almakla ilgili bir hikayeyi nasıl eğlenceli hale getirebileceğini bilmiyorsanız. Eğer onun nasıl iyi yazdığını, bir hikayeye nasıl hükmedeceğini çok iyi bildiğini. Eğer onların her yemeğini pişirdiğini bilmiyorsanız, bundan zevk aldığını söyler, ama Cam bunun nefret ettiği için olduğunu bilir. Kısa bir süre önce Cam'in telefonunda bu haftanın yemekleri diye bir not görmüş ve onun kendisine ait olmasından ne kadar memnun olduğunu düşünmüştü. Yük gerçekten paylaşılmıştı ve asla kızgınlıkla değil.

"Şu anda özellikle... ilginç bir şey üzerinde mi çalışıyor? Başını belaya sokabilecek bir şey var mı? Lambert bir parça sakız çıkarır ve başlar

Çiğniyor, Cam'e bir tane uzatıyor, o da reddediyor. Çiğnemesi onu rahatsız eder, hızlı sorgulamasına bir çılgınlık havası katar.

Cam, depoda bir olay çıkana kadar gerçekten ne kadar zamanları olduğunu merak eder.

"Bir milletvekilinin biyografisini yazıyor ve bir aktör için araştırma yapıyor.

"Kim?

"Alan Pastor ve Tristan Hughes.

Lambert şaşkın bir yüz ifadesi takınır. Onları duymamış bile olabilir: Yeşiller Partisi'nin radara yakalanmamış bir milletvekili ve şu anda Globe'da Macbeth'te oynayan bir aktör. Bu insanlar bir şekilde tüm bunlara yol açmış olabilir mi? Korkunç bir ifşa mı? Bu

saçma olurdu. Hayal bile edemez. Niş, büyük satışlar yapması muhtemel değil ve kesinlikle bir polisin ilgisini çekmeyecektir.

Lambert, "Onları araştırmak için harcayacağımız zamana değmez," diyor ve Cam sürekli ve acil kararlar veren birinden etkileniyor.

"Büyük bir şey olduklarını sanmıyorum," diyor, bu sözleşmelerin artık neredeyse kesinlikle iptal edileceğini ve paranın geri verileceğini düşünüyor. Tanrım... geliri. İtibarı. Kadının itibarı. O orada otururken tüm bunların artçı sarsıntıları vurmaya devam ediyor, yankılarla hırpalanıyor.

"Siz uyanmadan önce gitmiş olması alışılmadık bir durum mu? Lambert devam ediyor.

"Evet.

"Stresli mi?" diyor. Telefona bir kez daha bakıyor. "Bir şey mi oluyor?

"Kocanız stres altında mı?

"Yani, hayır," diyor Cam, ama bu sözleri söylediği anda yalan olduğunu anlıyor. Luke normalde stresli biri değildir ama son zamanlarda öyle değil miydi?

İlkbaharda bir ara Luke Polly'yi geç dönmüş, sonra da bir gece neredeyse hiç uyumamıştı. Küçük saatlerde onun yanındaki yatakta hareket ettiğinin farkındaydı. Bir süre sonra tekrar uyandığında Luke'un iPad'inde televizyon izlediğini, kulaklıklarını taktığını, mavi

uykusunu bölen ekran. Ertesi gün ona bunu sormuştu ama o sadece Polly'nin ona nasıl uykusuz kalınacağını öğrettiğini söylemişti. "Gerçekten mi?" demişti. 'Uykuya dalıyorum Yatay olduğum an.'

"Ha, evet," dedi ve hepsi bu kadar. Her zamanki mizahından eser yoktu.

Gerçek şu ki Luke birkaç haftadır huysuz, bazen ev işleri, bebek bezleri, MOT konusunda patlıyor.

Cam, Lambert'in gözleriyle karşılaşır ve aralarında bir şeyler geçer gibi olur. O - Koru ve Hizmet Et - ne pahasına olursa olsun bilgi istemektedir. Ama bu şeyler, bu soyut ama lanetleyici şeyler, Cam ona vermek istemiyor. Geçemeyeceği bazı çizgiler vardır ve işte onlar.

Çünkü her şeye rağmen - her şeye - kocasının iyi olduğuna inanıyor.

Lambert bakışlarını kaçırmaz, pencereden dışarı bakar. Soruyu geçiriyor. "Bebek sahibi olmanın olağan streslerinin ötesinde bir şey .

Lambert'in kafası bir baykuşunki gibi dönüyor. Bunu kaçırmaz. "Yani Luke stresli mi?

"Hayır! Cam, Luke'un onlardan bıkmış olabileceğini düşünüyor. Bu mı? Bir çeşit akıl sağlığı sorunu yaşadı, beyni bozuldu, ona ihanet etti, bir çeşit

Cam'i ve onu dokuz ay boyunca destekledikten sonra Endişe Google aramaları mı? İhtiyacı zamanı ona ayırmaktan mı? Her akşam yemeğini pişirmekten? Tanrım, ne kadar bencildi, kocası yükü taşıırken her gece bahçede kitap okuyordu. Başka hiçbir yeni annenin böyle kendine zaman ayıramadığını düşünüyor.

Yoksa uykusuzluk ve diğer her şey mi?

"Telefonunuzu görebilir miyim?

Daha fazla mahremiyet ihlali. Uyuşuk bir şekilde telefonunun kilidini açar ve - sapkın bir şekilde - ilk muayeneden sonra tüm çekingenliklerin kaybolduğu doğumu hatırlatarak telefonu verir.

Her şeye bak, diye düşünüyor umutsuzca. Hepsini gözden geçir. Artık umurumda değil.

Lambert elinde kalem, bir şeyler karalıyor. Cam bir iç çeker. Luke'un ceketini sandalyenin üzerindedir ve içinde tuhaf bir dürtü vardır

gidip kendini içine katlamak için, fermuarı tepeye kadar . Sorgulanmaktan bıkmıştır. Başka hiçbir şey olmasa bile, bir iş gününün sonunda, partilerde yaptığı gibi hissediyor. Bazen de geveze kocasıyla geçirdiği bir akşamdan sonra.

Lambert, Luke ile mesaj zincirini inceliyor. Bunlar dünden kalanlar. Bir kafeye gitmişler ve Luke Polly ile masada otururken mesajlaşmışlar, Cam de tezgahda sipariş vermiş. Cam işe dönmeden önce son bir gezi.

Luke: Mayonezli tavuk salatası ya da benzeri bir şey?
Menüyü göremiyorum!

Luke: Tabii arabalı kişileri yoksa? lol Cam:

Bakalım neleri varmış.

Cam: Korkarım kiş yok!! Tavuk salatası yapabilirim.
Sezar sosu mu?

Luke: KESİNLİKLE.

. Kahve? Luke: Tabii ki.

Araba kiş. Uydurdukları pek çok takma isimden biri. Belki de meslekleri nedeniyle Cam ve Luke kendi isimlerini benimsemeye çoğu çiftten daha yatkınlar. sözlük. Araba kiş, bir zamanlar bir servis istasyonunda yedikleri ve her ikisinin de hayatlarının en iyisi olarak gördükleri, ancak daha sonra nereden hatırlayamadıkları bir kiş anlamına geliyor. Birkaç yıl boyunca bunun izini sürmeye çalışmışlar.

Cam ve Luke'un bu kelimelerden düzinelerce var, bazıları tamamen uydurma. Slabbidon, sebepsiz yere kendinizi yorgun ve keyifsiz hissettiğiniz zamanlar için uydurulmuş bir kelime. Bir Ford Focus anı - adını Cam'in bir Ford Focus'u

Müşterisinin arabadaki el yazması ile ilgili sorun: her türlü atılım bu şekilde adlandırıldı. Fileto biftek siparişi verirken, bu kez bir arkadaşları hesabı bölüşüyorlardı ve sonra menüdeki en pahalı ürünü sipariş ettiler, bu artık her yerdeki üçkâğıtçılar için bir lakap haline geldi.

Ve belki de en sevdikleri ifade olan süpürme, Luke tarafından icat edilmişti. "Kendimi biraz kederli hissediyorum," demişti bir gün, ilk kez bir araya gelmelerinden kısa bir süre sonra ve o hala gazetecilik yapıyordu. Dışarıda bir yerde yemek yiyorlardı.

Çocuklardan önce gittikleri bir yer. Cam adını , sadece dışarıda oturduklarını ve yağmur yağdığını hatırlıyor. Beklenmedik bir şekilde, tentelerden püskül gibi akan dereler. Orada kalmışlardı - Oh, lanet olsun, şimdi kıpırdamıyorum, dedi Luke - gece hala sıcaktı, kolları ve bilekleri

Ara sıra su sıçırıyor. "Nasıl yani? Cam söylemişti.

Luke içkisini tutan ince eliyle bir işaret yaptı. "Kendimi biraz kötü hissediyorum. Kaptan Pete -' patronundan böyle bahsediyordu- 'gazeteye reklamcı getirmeye çalışmamı istiyor.

"Ve?

"Zavallı bir adam gibi sponsorları aramamı istiyor. Biraz... Bilmiyorum. Bir baca temizleyicisi, insanlara beni içeri almaları için yalvarıyor.'

Cam o kadar yüksek sesle gülmüştü ki, kahkahası yağmurlu havada yankılanmıştı, boş teras. 'Şimdi de Viktoryen mi oldun? Kendini yeni Dickens mı sanıyorsun?'

"Metafor duruyor.

Ve böylece süpürülmüş hissetmek, kişinin kendini cesaretsiz, moralsiz veya küçük hissettiği zamanlar için kullanılan bir terim haline geldi. Cam, bebek çok fazla ağladığında, günü bittiğinde ve gerçekten istediği hiçbir şeyi yapamadığında kendini süpürülmüş hissediyordu. Luke hissetti

İlk kitabı çıktıktan yıllar sonra yayıncısı ona 63 peni telif ücreti tükler ürperticiydi ve Cam komisyonunu kestiğinde daha da ürperticiydi.

"Ve bu dündü. Yani bu sabah sen...' Lambert telefonunu yere bırakarak devam ediyor.

"Kızımı kreşe götürdüm.

"Onu biri var mı?" diyor ve Cam'in kalbi tam orada bir şans kurabiyesi gibi ikiye ayrılıyor.

"Bu onun ilk günü. Hayır, ben...' der Cam panikle. Polly onu terk ettiğini düşünecek. Öldü.

"Bugün boyunca sana ihtiyaç olacak Camilla. Ve onun uğursuz sesi bunu yapması için yeterli.

Telefonunu işaret eder ve Cam yordamıyla Libby'yi arar. Hemen bağlanıyor. Neredeyse sürekli görüşmelerine rağmen mesajlar, Cam ve Libby birbirlerini hiç aramazlar - ikisi de telefondan nefret eder - bu yüzden Libby

"İyi misin?

"Polly'yi almanı istiyorum," dedi Cam odun gibi bir sesle.

"Kreşten.

Ne? Neden?' Libby diyor ki. Bu Cam'in yapabileceği bir şey değil. normalde sorardı: Libby beş yıldır bebek sahibi olmaya çalışıyor. İki yıllık deneme, iki başarısız IUI turu, o ve kocası Si, şimdi ilk IVF turuna başlamak üzereler. Cam, Polly ile olan ilişkisinin, onu gördüğünde her zaman hafifçe yaralanmış görünen ve bir mesajda "Bazen bana benzediğini düşünüyorum" diyen Libby için fazla yakın bir adım olabileceğini düşünüyor. Öyle olmuştu ki Beklenmedikti ve acıyı sadece mizahla savuşturan kız kardeşi için o kadar yüklüydü ki Cam ne cevap vereceğini bilememişti.

"Sorulacak en iyi kişinin ben olduğumu düşünüyorsanız, o zaman..." diyor Libby.

Ve Libby bunu bilmiyor ama öyle. Arkadaşlar vardır, meslektaşlar vardır, ama polis tepenizde dikilirken, gerçekten sadece ailenizi istersiniz.

Cam hattan nefes alıyor. "Luke - Polis... Kelimeleri yutkunarak söylüyor. "Onun yaptığını söyledikleri bir şeyi araştırıyorlar.

Cam, Lambert'in dikkatli ifadeleri karşısında yüz ifadesinin titrediğini görür.

Libby ailedeki acil duruma kulak verir ve her zaman yaptığı gibi pragmatizme sarılır. "Ne yapmam gerekiyor?" diye sorar ve Cam minnettarlıkla gözlerini kapatır. Kız kardeşinin göğsünde altın gibi bir kalp vardır.

"Beş için kreşe gitmen gerekiyor. Benim yolumun üzerinde. Şifreli bir kelimeye ihtiyacın var. Ben ayarladım - bekle..." Cam elini alnına götürdü, düşünmeye çalışıyordu. Neydi o kelime? Tanrım, Libby bundan çok etkilenecek. Başka birine sorması gerekirdi. "Baş aşağı," der. "Söylemen gereken cümle. Libby'nin sesini hoparlöre veriyor, sonra kreş uygulamasını kurcalıyor, Polly'yi başka birinin alacağını söylemek için düğmeye tıklıyor.

"TAMAM. Libby duraksıyor, Cam'in oturma odasındaki duraklama tizleşiyor ve Libby ona doğru eğiliyor, bu kardeşçe, destekleyici sessizlik ona doğru ilerliyor. "İyi misin?" diye soruyor. Cam onu hoparlörden çıkarır, utanmıştır.

"Evet," Cam yalan söylüyor. "Evet.

'Tamam, eğer yapabilirsen irtibatta kalalım,' diyor ve Cam de öyle yapıyor,

Libby Luke'un ne yaptığını sormadığı için çok minnettarım.

Smith odaya girer ve Luke'un dizüstü bilgisayarını alır. Saçlarını başının üstünde topuz yapmış, arama yapmaktan hafif yorgun görünüyor, yüzü kızarmış. Elinde şeffaf plastik torbalar içinde birkaç eşya. Cam gözlerini kısarak onlara bakıyor. Diş fırçası. İki defter. Ama diş fırçası onu gerçekten etkiliyor: DNA. Özel, mahrem bir abdest, sürüntü.

İki memur daha gürültüyle yanından geçip gitti, içlerinden birinin elinde Luke'un cüzdanı ve pasaportu vardı. Cüzdanını bile almamıştı... Bu da demek oluyor ki, Luke'un bir yere gitmeye niyeti yoktu.

Uzun mu? Ya da uzağa gitmek?

Ya da o gün işe gitmeye hiç niyeti olmadığını... Cam aniden kaçmak ve her şeyi saklamak ister. Yakala Eşyalarını al ve git. Onun için sırlarını sakla. Bu sabah,

mutlu bir evliliği vardı. Şimdi onu, hakkında bildiği her şeyle birlikte polise teslim etmesi gerekiyor.

"Orada," der Cam, dizüstü bilgisayarının durduğu koltuğu işaret ederek. Smith ona doğru yönelir ama önce ceketini alır, ceplerini karıştırır. Bir tomar makbuz çıkarır ve bir mektup. Birkaç saniye onları inceledikten sonra Cam'e bakar ve o da hemen ayağa kalkıp onlara bakar. Smith onun bunu yapmasına engel olmaz ama o da Cam'in kendini partideki bir sürüngen gibi hissetmesine neden oldu.

TESLİMAT 21/04

TESCO CLUBCARD FUELSAVE LITRE
BAŞINA PENCE DİZEL: 120
BU ZİYARETİN PUANLARI: 148
ÇEŞİTLİ EŞYALAR: CADBURY
STARBAR 4592 İLE BITEN KARTLA
ÖDENDİ

MAKBUZ 23/04

TESCO CLUBCARD FUELSAVE LITRE
BAŞINA PENCE DİZEL: 123
BU ZİYARETİN PUANLARI: 172
ÇEŞİTLİ EŞYALAR: CADBURY
TWIRL KART İLE ÖDEME SONA
ERDİ: 4592

Cam makbuzlara bakıyor. Onu şüphelendiren şey içerikleri değil, sıklıkları. İki günde iki kez yakıt almışlar ve Londra'da yaşıyorlar. Neredeyse hiç araba kullanmıyorlar. Tarihleri zihninde sabitlemeye çalışır ama yapamaz. Baharda iki kez benzin doldurmak için ?

Smith'in elinde buruşturulmuş bir mektup açılıyor. Luke'un banka hesap özeti.

Cam'in bakışları para çekme işlemlerini gözden geçiriyor. İki benzin dolumu . Normalden çok daha fazla. Nakit de var. Ama bunlar her anlama gelebilir.

Smith'in bakışları onun üzerinde. "Bir şey çıktı mı?" dedi hafifçe ve Cam birden ne kadar aptal olduklarını düşündü.

Cam'in bir konuda dürüst olabileceğini düşünmek aptalca, endişelerinin ayrıntılı banka hesap özetlerinin satır aralarında saklanabileceği belirsiz bir şey.

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyor Cam. Arabayla dolaşıyorlardı. Polly'nin uyuması için, ama sadece yirmi dakikalığına... Smith gazeteleri poşetler. 'Başka bir şey var mı? bilgisayarlar mı yoksa varlıklar mı?'

"Hayır - ben... Hayır. Sadece telefonu ve dizüstü bilgisayar. "Sosyal medya mı?

"Bundan rahatsız değil.

Smith dizüstü bilgisayar alırken Lambert, "Tamam Cam," diyor. uzakta. 'Son zamanlarda olağandışı başka bir şey oldu mu? Hırsızlık dışında aklınıza gelen herhangi bir şey? Ne kadar küçük olursa olsun.'

Cam gözlerini kapatıyor ve zihninde Polly'yi salıncakta sallanırken görüyor, küçük bacaklarını tekmeleyip kollarını savururken Luke gülüyor. Bu gerçek. Önemli olan bu. Hayalinde birkaç saniye orada kalıyorlar, güneş sarı saçlarına vuruyor.

Cam gözlerini açar.

Hemen soğanları hatırlar. Yakın bir zamanda, belki bir ay ya da biraz daha uzun bir süre önceydi.

Polly doğduğundan beri zaman hem hızlı hem de yavaş ilerliyor. Belki Nisan: Polly'nin yatma saatinden sonra hava daha soğuk ve karanlık olmuştu.

Cam üst katta banyodaydı, akşam yemeğinin kokusuyla aşağı inmişti. Luke onun ayak seslerini duymamıştı. Sırtını ona dönmüş, mutfak spot ışıklarıyla aydınlanmıştı. Bir şeyler doğruyordu, tavuk tavada gürültüyle cızırdıyordu.

'Banyo yapmak ve kitap okumak çok güzeldi,' demişti. Polly aniden yatağa gitmeye başlamıştı. Önceden, uyumasını sağlamak için bazen onu arabayla gezdirmek zorunda . Ama şimdi

kendilerine ayırdıkları birkaç saat hayatlarını değiştirmişti. Bir damla pahalı banyo yağı, bir suç romanı ve çoğu gece Cam başka bir yerdeydi. İskoçya kırsalında dedektifçilik oynuyordu. 1960'ların Paris'i. Ya da sadece Londra, ama onunkinden farklı bir Londra.

"Ha? Luke telaşla cevap verdi. Döndü ve doğrudan ona baktı.

Ve onun gözleriydi.

İfadesi dikkatlice, kasıtlı olarak açıktı. Çalışılmıştı. Ama gözleri. Kırmızı çerçeveli, kan çanağı. Ve çenesi de kuruluydu, alt dudağı ağladığında ama ağlamıyormuş gibi olduğu gibi gergindi.

"İyi misin?" diye .

"Evet?" demişti, bir kenarda.

"Ağlıyor gibi mi görünüyorsun?"

"Hayır," dedi ve sonra sanki yeni gelmiş gibi doğrama tahtasını işaret etti. "Soğan.

Cam o zamandan beri bunu birkaç kez düşünmüştü. Bebeklik günlerinin fırtınasında, kendi kendine yıpranmış hissetmelerinin normal olduğunu, eski bir hayatın yasını tuttuklarını ve

Her şey bitmiş, rekabetçi bir şekilde yorulmuş, ama bu belki de yedi ay sonra olmuştu. Açıklanamayan ağlama. Ya da belki sadece soğan. Kim bilebilir ki?

Ama dün gece... iyi görünmüyor muydu? Seninle sohbet ediyorum ve Jaffa Kekleri yiyorum. Gerçek şu ki, bebekle geçirilen güzel günler, bebek öncesi hayatınızdaki en güzel günlerden daha iyidir. Bir aile olmuşlardı. Bir bütün. Anılar Cam'in zihninde eski bir projektör filmi gibi akıp gider. Polly'nin ilk kahkahası, sıvı sakız gibi. O zaman onları Aynaya baktı ve gözleri şokla döndü. Onları göğsünüze yakın tuttuğunuzda hissettiğiniz kilitli anahtar hissi

...

Ama bir yere mi gitmişti? Yakıt mı yakıyordu? Zar zor uyuduğu o gece? Sadece hatırlayabildiği, tarihini hatırlayamadığı o gece mi?

Smith'in kapıda belirmesiyle yarıda kesilir ve Cam bir şekilde derinlerden bir yerden

Ona önemli bir şey söylemek üzere olduğunu içinde

hissediyor. Camilla?" diyor. Dizüstü bilgisayar tutuyor. Ve orada

İfadesinde biraz muzaffer bir şey mi var?

Belki, diye düşünüyor Cam temkinli bir şekilde, yaralı bir hayvan gibi ondan uzaklaşmak istiyor.

"Ne? Cam diyor ki.

Smith duraklar. Gözleri kilitlenir. "Bu dizüstü bilgisayarın bu sabah saat be ten hemen önce neden silindiği hakkında bir fikriniz var mı?

Cam'in yanakları kızarır. Smith dönüyor, yüzünde bir Bir dilim güneş ı ı ı, yüz ifadesini anlık olarak gizliyor, bir tarafı aydınlık, bir tarafı gölgeli, bir Operadaki Hayalet.

"Hayır... Ben... Hayır. Nedenini bilmiyorum.

Kocas  bir yazar. Tüm materyalleri orada. Her şeyi silmeye niyetliyse silerdi... Cam cümleyi bitirmesine izin veremez, zihninde bile. Bu kasıtlı, kötü niyetli, niyetli gibi bir biten bir cümle.

"Onu ," diyor Smith, sözleri sıradan ama tonu ciddi.

"Bakalım eski haline getirebilecek miyiz?

Tekrar ortadan kayboluyor ve Cam onun adli tıp çantalarını hı ırdattı ını duyabiliyor.

Lambert onun gözleriyle buluşur ve rahatsız edici bir sessizlik olur. Garip bir sessizlik. Cam dizüstü bilgisayar yüzünden olduğunu düşünür, ama aslında kendi vahyiyle ilgilidir.

"Doğru," diyor. "Camilla, kayıp bir kanıt daha var.

"O da ne?

"Kocanızın bir silahı var," dedi açıkça. 'Sanırım onu satın aldı ve burada tutuyor. Ama hiçbir teçhizat bulunamadı. Fatura yok, kutu yok, yedek fişek yok. O silahı hiç gördünüz mü? Onun hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak ve nereden geldiğini bilmek bize çok yardımcı olur.

Cam bunun bir suçlama olduğunu hemen fark eder. "Onun silahı olamaz," diyor. "Olmaz.

Bir silah. Bir silah. Bir silah. Görüntülerde bunu görmemiş. Gizlenmişti. Gizlemiş miydi?

"Ben silah görmedim," diye ekliyor.

Bir tane var. Eğer görmezden gelmenin en iyisi olduğunu düşündüyseniz

"Şimdiye kadar gözünle gördün, sorun değil Cam," diyor, onu yanlış anlayarak: evde demek istediğini sanıyor.

Cam önce Lambert'e, sonra da kayıt cihazına bakar ve aslında başından beri röportajın amacının bu olup olmadığını merak eder. Belki de bilgi saklayan tek kişi o değildi.

Sonra aklına bir düşünce gelir: Zavallı, zavallı Polly.

Bunu o istemedi. Kuşatmalar, evlerde tutulan silahlar ve kreşini yağmalayan polisler. Cam buna zor dayanıyor.

Bununla birlikte öfke de gelir, annelik öfkesi alev alev yanar.

Bunu nasıl yapabildi? Cam'i bunun baş etmek zorunda nasıl bırakabilirdi? bu işe bulaştırmayı ya da en azından aklamamayı? Cam'e hiçbir şey açıklamamak, küçük kızını terk etmek?

"Sorun olur mu?" diyor, inanamayarak. "Bir silahı görmezden gelmek mi? Ayrıca, görmezden gelmedim. Eğer evimde, bebeğimin yaşadığı evde silah görseydim, ben... ben...' Bocalıyor, cümlesini bitiremiyor.

"Tamam," diyor Lambert. 'Alışılmadık başka bir şey satın aldı mı?

"Ne gibi?

'Hidrojen peroksit, çivi torbaları ...'

"Hayır," diyor Cam ve bunun çılgınca saçmalığına neredeyse gülecek. "Onun bir bomba yaptığını düşünüyorsun.

"Hiçbir fikrim yok," diyor Lambert, sanki çılgınca sorular soran Cam'miş gibi. 'Ama o depoda bizi neyin beklediği konusunda mümkün olduğunca çok bilgi sahibi olmalıyız.

Bizi bekleyin. Cam yaşamak için kelimelerle uğraşıyor ve bunlar onun için kayıp değil. İçeri girecekler. Öyle değil mi? olur mu? Polis içeri girip ateş mi ediyor? Şüpheli ölür, haberlere çıkar, belki rehineler kurtarılır, belki kurtarılmaz ve ertesi hafta herkes hepsini unuttur.

"Kim onlar? Cam sorar, sesi titrek ve kısıktır, daha önce sormadığı için utanç duyar. Sadece faili . "Rehineler mi?

Lambert'in yeşil gözleri onunkilerle birleşiyor, sonra başka tarafa bakıyor. "Henüz isim yok.

Duraksar, tereddüt eder gibi görünür ama başka bir şey eklemes. 'Deschamps'ı teşhis etmek daha kolaydı. Ama rehineleri neredeyse anında paketledi. Kukuletalar işi biraz zorlaştırıyor.

Torbalanmış.

"İçeri girecek misin?" diye soruyor.

"Şu an için kesin bir planım yok," diyor. "Kocanız işbirliği yaptığı sürece.

"Tamam," diyor Cam küçük bir sesle, "Lütfen işbirliği yap, , ne gerekiyorsa yap. İşbirliği her neyse.

Lambert, "Aklınıza gelebilecek tüm arkadaşlarının ve ailesinin iletişim bilgilerine ihtiyacım olacak," diyor. "Profil çıkarmanın bir parçası olarak herkesle konuşmamız gerekiyor.

Cam sessizce ona verdiği bir kalemle bunları düz bir kağıda yazmaya başlar. Kalem polis kalemi değil. Yanında Cam'in hayal meyal duyduğu bir rock grubunun adı yazıyor. El yazısı tuhaf ve tırtıklı, plastik kalem terden kayganlaşmış, telefonu elinde sıcak.

Ve Cam bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyor, Sadece şu ortaya çıkıyor: İkinci bir çocuk olmayacak. Tüm bunlar için inanılmaz derecede inandırıcı bir açıklama olmadığı sürece. Bu vahyin gücüyle neredeyse şoktan iki büküm oluyor. Başka ne olmayacak? Kuşatma bittikten sonra bile Luke hapse girmeyecek mi?

Zavallı, zavallı Polly. Bir baba için bir suçlu. Cam tek başına bir ebeveyn olacak.

Hasta olabileceğini düşünüyor.

Ayaklarına bakıyor, kaybolmuş. Ay'a tek başına inmiş gibi kaybolmuş. Luke kaybolduğunda Polly'yi kreşe götürmek için giydiği ayakkabıları hâlâ giyiyor.

Lambert'in telefonu tekrar çalar ve Cam yerinden sıçrayarak sadece tek kelimelik cümleler kurarak telefonu açar.

"Camilla," diyor Smith, odaya geri döndüğünde. 'Birkaç uygulamayı geri yükledik ama çoğu sunuculardan bile silinmiş durumda. Burada seninle ilgili bir şey var mı? İşaretlemek istediğin bir şey var mı?' diye sorar hafifçe ve Cam aniden polisin burada sadece gerçekleri bulmaya çalışmadığı düşüncesine kapılır. Belki de Cam'in şüpheli herhangi bir şeyi itiraf etmesi için tek fırsatı budur - ya da kendisinin de bu işe bulaşma riskini göze alması ...

UBER HESAP YIYOR

Siparişleriniz

Starbucks (Putney)

£9,13 (BÜYÜK) KAHVE X 2 18

Haz 08:02AM

TESLİMAT ÜCRETİ: £3.40

Starbucks (Putney)

£4.10 DONUT (MUHALLEBI DOLGULU) X 1 18

JUN 08:40AM

TESLİMAT ÜCRETİ: £2.50

Cam ağzının kenarından karanlık, hüzünlü bir kahkaha üflüyor. İşte burada. Kocasının karakteri. Uber Eats'i seviyor, bir keresinde yapabilseydi kanepeye bir Mars bar Uber yapacağını söylemişti.

Spotify'daki son aramalara bakıyor:

Bebekler için beyaz
gürültü Bebekler için
ninniler Anksiyete
için müzik

Anksiyete.

Cam ona bakıyor. Smith'in de bunu kaçırmadığından emin. "Genelde endişeli midir?

"Hayır," diyor Cam.

"Hmm.

'Muhtemelen sadece - bilirsin işte. Yeni bir bebek sahibi olmak...' diye gevezelik ediyor. "Bunu zor buldum. Belki de benim için öyleydi.

"Öyle miydi?

"Bilmiyorum. Belki," diyor tekrar ve Smith ona bir iki saniye fazla uzun süren sert bir bakış atıyor. Sonunda, ona bir sonraki uygulama setini göstererek devam ediyor.

ASOS

Son siparişler

TESLİMAT İÇİN ÇIKTI 24 Haziran 2017: Taşlanmış kot pantolon, dar kesim, M beden

Ve Safari arama geçmişi:

Microsoft Word Meditasyon alıştırımlarında sayfa
sonunu kaldırma

Krispy Kreme stokçuları Londra

Dokuz aylık uyku gerilemesi mi?
Nasıl daha iyi konsantre olunur

Meditasyon. Cam de ona bakıyor. Endişeye baktığı gibi. Luke meditasyon yapmıyor. Hiçbir şekilde, hiç ilgisi yok. Aslında zihninin meşgul olmasını, oradan oraya koşturmasını seviyor.

"Hepsi oldukça iyi huylu," diyor Cam hafifçe. "Muhtemelen daha iyi konsantre olmak için meditasyon.

"Doğru.

Son bir uygulama. Rightmove. Kayıtlı bir arama: Grove Avenue, Lewisham. Satılık bir evin fotoğrafları.

"Bir şey çağırttı mı? Smith söyler ve Cam bir kez daha yol ayrımında durur. Yol ayrımında. fırsat. Gerçek şu ki, Cam o mülkü tanımıyor, Luke'un onu neden kurtardığı ve o uygulama hakkında hiçbir fikri yok.

Ama polisin oraya gidip kontrol etmesini istemiyor. Ya ... ya orada bir şey saklıyorsa? Ya henüz bilmediği bir şekilde önemliyse?

Ya bu yer sadece onun içinse?

Cam karara bakar ama gerçek şu ki, onun için bir karar yoktur. O onun karısı. Ve şimdi ve burada, Smith'le arasında bir yere çizilmiş, kocasına duyduğu sadakat ve sevgiden oluşan görünmez bir çizgide yuvarlanmaktadır.

"Satın almayı düşündüğümüz ama bir ev. Hattın diğer tarafında her şey farklı hissettiriyor. "Doğru, tamam," diyor Smith hızlıca ve Cam

Biraz vakti olduğunda Grove Caddesi'ne gidecek ve evi bulacak. Tek başına.

"Size bir şey sormak istiyorum," diyor Smith. 'Kocanızın en son ne zaman yiyip içtiğini biliyor musunuz?

Ne? Neden? Cam, hâlâ Google aramalarını ve o evi düşündüğünü söylüyor.

"Sadece fiziksel durumu hakkında biraz daha bilgi sahibi olmak için" diye açıklıyor. "Ve herhangi bir tıbbi durumu var mı?

"Hayır, yok. Kahve, bu sabah, sanırım."

"Doğru," diyor Smith. "Dediğini duydum - bu... hoşuna gidiyor, değil mi - kahveyi seviyor? Cam'e bakar ve sesi hafifçe yumuşar, sanki kenarları erimeye başlayan bir tereyağı gibidir, ama Cam bunun taklit olduğundan emindir."

"Doğru."

Cam nedenini bilmese de ağır bir sessizlik oluşmuş gibi görünüyor. "Bu bizim için iyi bir teklif," diyor Smith.

Cam yüzünü buruşturuyor. Belli ki onu dışarı çıkarmak istiyorlar, sanki o bir ... ne? Bir hayvan mı? Av mı? Cam kendini kirli hissediyor, sanki bu pisliği yıkamak istiyormuş gibi - hayır, dışarı çıkıp bu yaz hiç de istemiyormuş gibi görünen yağmurda yıkanmak

Gelmek için. Onlara bilgi ve tercihlerini veriyor. Kocasını yemlemek için kullanacakları şeyler. Cambuna nasıl suç ortağı olabilir? Lewisham'daki gizli evini kendine saklamasını haklı çıkarmak için bu düşünceleri kullanıyor.

Smith ortadan kaybolur. Lambert telefona son bir kez 'Tamam,' der ve telefonu kapatır.

"Bu hırsızlık," diyor. Ve lütfen, lütfen Luke'un bunu kimin yaptığını bulduğunu ve onlara bir ders verdiğini söylesin, Mantıksız ama belki de anlaşılabilir bir şey, Bu durumu sona erdirebilirlerse, sonunda iyileşecek ve cezasını çekecek. Bunlar artık Cam'in umutları, ne kadar gerçeküstü olsalar da.

"Kocanız hırsızlığı ihbar etmedi," diyor, sesi alçak: bir kadının kocasının ona yalan söylediğini bilen bir adamın sesi.

"Ne?"

"Telefon görüşmesi yapılmadı."

"Bu - bu değil.. Ben oradaydım," diyor Cam, ama o hemen aslında olmadığını düşünür. Bahçedeydi: arama yapmak için garip bir yer.

"Hiç kendiniz takip ettiniz mi?"

"Hayır. Hepsini o yaptı. Belki de beklemedeydi ve daha sonra deneyeceğini düşündü?"

Özür dilerim. Polis kaydı yok. Arama yok, suç numarası yok. Hiçbir şey yok.'

Aradı. Onu gördüm. Eminim bu bir yönetim hatasıdır." "Ve Vodafone o öğleden sonra hiç arama yapılmadığını söylüyor. Cam durakladı, afallamıştı. "Yani - ne? Numara mı yaptı?'

Bir . "Evet. Öyle görünüyor.'

Kapı çalınır ve Cam'in düşünceleri bölünür. Ben bakarım. Kıpırdama,' diyor Smith hızla ve Cam önce şaşırıyor, sonra da artık kendi kapısını açma özgürlüğüne sahip olmadığı düşüncesiyle utanç duyuyor.

Kanepeye doğru ilerler ve Luke'un paltosunu alır. Cebine bir eşarp sıkıştırılmıştı. Cam ona almıştı. Merinos, lacivert. Çıkartıyor ve ellerinin arasında akan su gibi yumuşak bir şekilde akıyor. Yüzüne doğru tutuyor. Onun kokusunu alıyor. Topraksı ve temiz. Birkaç dakika orada kalıyor, atkısını göğsüne doğru tutuyor, sadece yavaşlamaya çalışıyor kokusuna karşı nefes alıyor. Tuhaf, diye düşünüyor: aylardır palto havası olmamıştı.

Smith, Libby'yle birlikte geldiğinde irkilerek başını kaldırır.

Uzun boylu, geniş omuzlu, kız kardeşi olabildiğince güvenli bir çift eldir ve Cam daha fazla görmek isteyeceği tek bir kişi düşünebilir. Oturma odasının eĞiğinde durur, eli hâlâ kapı kolundadır ve "Özür dilerim, ben-" der, Smith'e bakar, belli ki kendini garip hissetmektedir. "Polly'yi aldığımda onu taşımak için askıyı almam gerekiyordu, özür dilerim.

...' Atkuyruğundan bir bukle fırladı ve onu sertçe .

Cam ona doğru ilerliyor. Oturma odasında güneş alan bir yerde duruyor ve Cam ona, yaşayan diğer tek akrabasına ulaştığında sırtından erimiş sıcaklık akıyor. Omuzlarının birkaç santim düştüğünü hissediyor. Etrafında birileri olduğunda bazen olduğu gibi kucaklaşmanın içinde rahatlıyor. Sizi hayatınız boyunca tanıyan insanlar.

Libby hiçbir şey , sadece Cam'i serbest bırakırken ellerini hafifçe açarak komik bir hareket yapıyor,

Ne diyebilirim ki?

Cam nefesini içine çeker. "Luke'un Bermondsey'de bir rehine olayı olduğunu ve onun da bu olaya karıştığını söylüyorlar.

Smith kapının yanında kayıtsızca durmaktadır. Cam ona doğru bir bakış fırlatır. Bu konuşma gözlemleniyor mu? Neden onu bir an bile yalnız bırakmıyor?

"Ne? Libby söylüyor. Dudakları . Cam, içinde bir yerlerde Libby'nin Luke için duyduğu endişeden etkilenir ve bunu yok etmek üzere olduğu için utanır.

'başlattığını söylüyorlar. Üç kişiyi rehin almış. Bir silahla. Duraklıyor, sonra Libby'ye olduğu kadar kendisine de onaylatmak için tekrar söylüyor. "Silahı var.

"Ne? Libby tekrar söyler ve bu kez, sadece gerçekten şoke olduğunda yaptığı gibi cesaretle söyler. Cam bunun kendisi kadar kız kardeşini de şaşırttığını görmekten sapkınca memnun olur. Ve ilgili bir şey, güneş ışığı, kız kardeşinin oturma odasındaki güvenli varlığı, Cam'in Smith'in önünde ikiye katlanmasına neden oluyor.

"Bana ne yapacağımı söyle," diyor, nefes alıyor, panikliyor, elleri bitkin bir atlet gibi dizlerinin üzerinde. "Sadece ne yapacağımı söyle. Bu onun ağzından kolayca çıkan bir cümle, küçük kardeşten büyük kardeşe.

"İlk kez bilmiyorum," diyor Libby, sesinde bir kara mizah parıltısıyla. Annelerine benziyor, Cam'in bugün rahatlatıcı bulduğu bir şey bu. İkisinin de ailesi ölmüş, Luke'ununki gibi. Cam'in eskiden trajik bulduğu bir şey ama bugün, Şokun ortasında o özel kederi tam olarak bulamıyor.

"Ben..." Cam bir kez olsun ne diyeceğini bilemez.

"Gitmek

basitçe söyler. "Olay yerine.

"Ben... Tanrım, Cam," diyor Libby ve Cam onun ciddiyetinden, aptalca mesajlar ve koşulsuz sevgi üzerine kurulu ilişkilerinin şu anda ne kadar değişmiş hissettirdiğinden rahatsız oluyor.

Bir papaz gibi Cam'in başına dokunur. Cam orada kalıyor, . Hiçbir şey söylemiyor. Kız kardeşinin elini kafa derisinde hissediyor.

Ben burada kalacağım. Ben de Polly'yi getireceğim. Lütfen hiçbir şey için endişelenme,' diyor Libby.

Teşekkür ederim. Senden Polly'yi getirmeni asla istemezdim eğer-' 'Bunun için endişelenme. . Toplanana kadar burada kalacağım-kalk. Ve burada uyu.'

"Sana göstermem gerek - biberonları, her şeyi... nerede sakladığımızı," diyor Cam, doğrulurken ve bir şekilde, bir bebekle, tüm bu şeylerin hala devam etmesi gerektiğini düşünürken. Kızını düşündükçe tanıdık bir sarsıntı hissediyor, eve dönme fikri gibi bir tür özlem. Yüzünü Polly'ninkine yaklaştırmak, onu içine çekmek, bezinin içindeki kabarık poposunu, göğsünü Cam'inkine yaslamak için duyduğu basit bir arzu. Böyle bir günde bile ilaç gibi gelen bir şey var. Özellikle de böyle bir günde.

"Evet, yap," diyor Libby. "Onu bir görmek çok güzel olacak," diye devam ediyor ve Cam bu nazik yalana çok seviniyor.

Niall.

Geçen her dakikada Deschamps şut çekebilir. Ama Niall vuracağını düşünmüyor.

Maidstone'un ayakkabıları yolun kenarındaki tozu kahverengi bulutlar halinde savururken Niall, "Diğer rehinelerin kimliklerini henüz öğrenememiş olmamız çok tuhaf," diyor. Depo yolun ortasında duruyor.

ve Niall terlemeye başlar. Bilinmeyen rehineler onu rahatsız ediyordu. Normalde şimdiye kadar kimlikleri belirlenmiş, aileleri tarafından kayıp oldukları bildirilmiş ve haberlerde kıyafetlerinden tanınmış olurlardı. "Bu beni meraklandırıyor. Eğer her şey görüldüğü gibi değilse.

"Yüzler kapalı, değil mi?

Niall, "Yüzleri kapalı olsa bile her türlü anlatım var," diyor. 'Eğer kayıplarsa, yakınları haberleri görüyor ve ne giydiklerini tanıyorlar. Sence de bu garip değil mi?" diye soruyor. 'Henüz kimse onları özlemiyor. Kimse telefon etti.'

Maidstone duraksıyor. Bu çok tuhaf," diyor. O bile yapamıyor inkar ediyor. "Kuvvet İstihbarat Bürosu bu işin peşinde. Niall'a bakar. "İlk yaklaşımınız ne olacak?

"Düşünüyorum," diyor Niall.

'Peki, daha hızlı düşün. Şu anda bir atış yapabilir.

"Yapmadı," diyor Niall.

Neyse ki, DS Steven Lambert onları durdurur: Niall zaman istiyor, hepsi bu. Gerçekten neler olduğunu anlamak istiyor,

ve neden.

"Nasıl görünüyor? Lambert elinde Niall'a yarım elma şarabı gibi görünen ama öyle olmadığını umduğu bir şeyle bardan çıkageliyor. "Karisını ziyaret ettik. Çok şaşırmış görünüyor. Şu ana kadar davranışlarında şüpheli bir şey yok.

Niall başını sallıyor. Lambert iyi bir karakter yargıcıdır ama ne zaman harekete geçeceğini bilemez. Kordon stratejistler ve müzakerecilerin deyimiyle muştacılar olarak ikiye ayrılabilir, ve Lambert kesinlikle ikincisi. Metallica'yı, korku filmlerini ve insanlardan bilgi almayı seviyor ki bu konuda mükemmel. Bir keresinde, Lambert hâlâ üniformalı ve iç kordonun bir parçasıyken, Niall onun kablo tesisatının üzerinden şöyle dediğini duymuş: "Şu lanet olası kapıyı kıralım da hepimiz evlerimize gidelim.

"Rehineleri neden henüz kimsenin almadığı hakkında fikriniz var mı? Niall soruyor.

Hayır. Garip, değil mi? Bu gün ve bu çağda... haberlerde de var. İnsanların tariflerine uyan birini bulamadıkları anda aramalarını beklerdim.

"Biliyorum. Kıyafetleri de ortada.' Duraksıyor. "Camilla nasıl biri?

Lambert ağzını aşağı çevirir. "Güzel," diyor. "Korkmuş. Şaşkın. Tüm vücudum titriyordu. Duraklıyor, sonra ekliyor: "Akıllıca.

"Onu koruduğunu mu düşünüyorsun?

"Hayır. Lambert içkisini Niall'ın masasına bırakıyor, sonra ellerini kalçalarına koyuyor, bu da bir şekilde ön kollarını ve pazularını daha da büyük gösteriyor. "Ama bence yapardı.

"Neden?

"Onu seviyor," diyor Lambert - ölümcül derecede bekar, tüm flört uygulamalarında - yumuşak bir sesle. "Aslında bu biraz üzücü.

"Öyle.

Bir kadın TikTok videosunda kameraya bakıyor ve elinde bir mikrofon tutuyor. Koyu renk saçları ve mavi göz farı var.

"Bermondsey'de bir kuşatma var, doğru. Bir adam bir depoda üç kişiyi rehin aldı. Ancak haber kaynakları rehinelerin kimliğini kimsenin bilmediğini söylüyor. Düşünüyorum da, bu gerçekten ürkütücü değil mi? İşte görüntüler - onları tanıyor musunuz?"

Niall iç çekerek videoyu kapatır. Koltuk dedektifleri yakında tam güç dışarıda olacaklar.

Sessiz tatbikatlar sonunda kalın eski depo duvarlarının diğer tarafına ulaştı ve Niall gözlemlmek için yerine geldi. Telsizi, cep telefonu, ses çıkaracak her şeyi elinden alındı.

"Bundan hoşlanmayacaksın," diyor Maidstone ona acımasızca, parlak ayakkabıları yürürken güneş ışığını etrafa sıçratıyor ve haklı.

Depo kare şeklinde ve güneş ışığı altında duruyor, iç kordon sabit: Niall askeri bir tablonun içine girmiş gibi sıfır ses ya da hareket çıkaran yüz kadar silahlı memur. Polisler çevik kuvvet teçhizatı giymiş: kasklar ve kalkanlar, çapraz tutulan MP5'ler.

Maidstone, Niall'ı otoparkın karşısına, küçük turuncu tuğla bir duvarla çevrili bir rampadan aşağıya ve deponun gölgede kalan tarafına götürür - güneşli taraf çok fazla ışık alır ve onları ele verir.

İki subay, yaklaşık bir adım ötedeki küçük bir deliğin yanında nöbet tutuyor.

- aşağıdan daha az fark edilir - ve Niall geldiğinde ona başarıyla verirler.

Duvara elektronik gözüyle delikten içeri bakan bir kayıt cihazı takılıdır ve bu insanların görmesi için RVP'de yayınlanıyor, ama Niall bunu gerçek zamanlı olarak görmek istiyor. Yanına bakması için yeterince yer var.

Yere çömeliyor. Eğer hapşırırsa, oyunu ele verecektir. Hemen dizleri ağrımaya başlar, ama onları görmezden gelir. Fazla zamanları yok. Önce bakmalı, sonra düşünmeli, sonra da harekete geçmeli.

Delik bir santimetreden daha az genişlikte, duvar kalın ve Niall ilk başta hiçbir şey , görüntü küçük ve kusurlu, deponun içi loş.

Ama sonra bir metre derinliğindeki silindirik deliğin balık gözünde onu görür: Deschamps. Minyatürde: bir korku sahnesinin oyuncak ev tablosunun merkezinde. O rehinelere önünde durup volta atıyor. Yedi adım , yedi adım geri.

Ama silah yüzünden. Bunu yapan silahtır: kolları CCTV'de olduğu gibi düzdür, röleyle başa çıkmaya hazırdır, ancak namlu doğrudan ve kasıtlı olarak Sırayla her rehinenin kafasını. Önce kadın, sonra erkek, sonra erkek. Adam, sonra adam, sonra kadın.

Niall'in kalbi göğsünden ayaklarına doğru iner. Bu, ateş etmek isteyen birine benziyor: bunu inkâr edemez. Maidstone bunun üzerine gidecek. Bu her şeyi değiştirir.

Vücut dili gergin, harekete geçmeye hazır ama özellikle tedirgin değil. Omuzları dik, adımları hızlı ama... ne gibi görünüyor? Niall ara sıra Deschamps'ın yüz hatlarına bakıyor ve o da... şey, korkmuş görünüyor. İşte bu kadar. Korkmuş bir vücut dili var. Ürkek ve bir şekilde oldukça uysal. Niall silahı değerlendiriyor. Nişan alınmış ama horoz kurulmamış. Ama Deschamps'ın parmağı tetikte.

Niall sonunda uzaklaşır ve diğer memurlardan biri onun yerini alır. Niall ayrılırken onun omzuna dokunur. Nöbet tutmak kolay bir iş değildir.

Maidstone'u selamlarken, 'Ne demek istediğini anlıyorum,' der. "Doğru," diye yanıtlar Maidstone. Oraya gitmeliyiz. O pratik olarak nişan alıyor. Anlaştık mı?'

Niall tereddüt ediyor. Tereddüt ediyor. Ama korkuyor. Ve korkmuş insanlar bir çıkış yolu ister. "İrtibata geçmek istiyorum," diyor. Camilla Deschamps'ın evini arayan polislerden gelen e-postayı içeren telefonunu sallıyor. 'Elimde Biraz istihbarat ve bir fikrim var.'

"Şaka mı yapıyorsun? Maidstone soğuk bir şekilde. " ki...
eğer silah onlara doğrultulmuşsa, içeri gireriz. Ter lekeleri var
koltuk altlarında ve sırtının alt kısmında oluşmaya başlamıştı.

'Hayır, bunu sen söyledin. Beden dili daha çok
bir silahtan daha
fazlasıdır.

"Katılmıyorum.

Niall, "Bence bir temas makul," diyor,
Bunu açıklayamıyor ama Deschamps'ın yapacağını
düşünmüyor. Karısının ajansının web sitesindeki parlak profili,
kitapları, ortak çalışma alanı -şimdi aranıyor- hiçbir kayda
değer şey içermiyor, GP kayıtları sıfır endişe gösteriyor.

Her şeye rağmen. Yakalanan sivillere, satın alınan silaha rağmen
Niall bunu göremiyor. Korku çoğu zaman
kötü niyetle uyumlu. Bir yerdeki derin bir içgüdü ona
beklemesini söylüyor.

"Senin fikrin nedir? Maidstone
soruyor. Niall duraklar. "Kahveyi
seviyor.

Niall rehine pazarlığı kursunu 2010 yılında Surrey'de cereyanlı
bir kır malikanesinde aldı. Eski Apple Mac bilgisayarları
toplayan Larry adında bir DI ona öğretmenlik ve daha sonra da
akıl hocalığı yaptı. Her hafta sonu bir fuara ya da başka bir
yere gidiyordu.

ve bir tane daha aldı, onları çatı katında sakladı. Niall'a temel
kuralı öğreten Larry'ydi: herkes bir şey ister. Suçluluk
duygusuyla dolu sert bir Katolik terbiyesi almış olan Niall,
pazarlık yaparken ve Larry'de gördüğü insanlık karşısında hoş
bir şaşkınlık yaşadı.

İlk gün, Niall'ın çok kuru bulduğu ve uyanık kalmak için
masanın altından Viv'e mesaj atarak yavaşça göz kırptığı
dersler vardı. Son üç gün rol oyunlarıydı: silahlı kaçaklar,
teröristler, her şey. Niall'ın buna ihtiyacı yoktu.
dikkatini dağıtmak. Bunun için oradaydı.

Silahlı bir faili oynayan bir aktörün kendini kilitlediği bir
odanın dışında oturdu ve yeni öğrendiği yöntemlerle onu
konuşturmaya çalıştı. Açık

sorular, yavaş ve istikrarlı, yakınlık kurun. Boş zamanlarınızda ne yapmaktan hoşlanırsınız? Şu an yoğun duygular içindesin ama geçecek. Ben mi?

kız arkadaşımın evine gidip onunla Seinfeld'i izledim: modern berbatız, hala doksanlardayız. Niall bu görüşmelerde hep doğruyu söylerdi: O ve Viv eski televizyonları gerçekten severler. Daha doğrusu seviyorlardı: En son ne zaman birlikte tekrar bölümleri izlediler?

Hızlandırmayı ve yönlendirmeyi, şüphelinin sizinle aynı fikirde olmaya başlamasını sağlamayı öğrendiler.

Sabahları teori, öğleden sonraları ve akşamları pratik yapıyorlardı. Saat on birde bitiyor, bazen gece yarısı oluyor, sonra birlikte barda içmeye teşvik ediliyorlar, üçte yatakhanelere gidiyorlar, sekizde tekrar kalkıyorlardı. Niall ilk başta bunun bir

Ancak daha sonra eğitmenlerin amacının onları yormak olduğunu anladılar. Yoruldukça pratik ödevler daha da zorlaştı ve işte o zaman dönüştüler: hızlı düşünebilen, duygularını ne pahasına olursa olsun tutabilen insanlara dönüştüler. Bunu öğrenmenin tek yolu yapmaktı.

Kursun son gününde Niall, Larry'yle birlikte ayaklarının altında çıtırdayan soluk çakıllar ve yaprakları sallayan şiddetli sonbahar rüzgârları arasında otoparka kadar yürümüştü.

Sanki

her sürükleyici deneyim, haftanın sonunda Niall kendini değişmiş hissetti.

"Tek bir bahşış vermen gerekseydi bu ne olurdu? Niall ona sormuştu.

Larry, arabasına ulaştıklarında bir iki dakika durakladı - Apple Mac bilgisayarları kadar eski, 1980'lerin yarış yeşili Mini'si - sonra cevap verdi: "Her şeyden önce karşılıklılık: karşılığında bir şey almadan asla bir şeyden vazgeçme.

Niall sonraki haftalarda bunu çok düşündü. Ama ne kadar deneyimli olursa, kuralların sadece kural olduğunu o kadar çok fark etti. Ve bazen de çiğnenmek için vardılar.

Bu yüzden Niall, Deschamps'a kahve ikram edecek ve karşılığında henüz bir şey istemeyecek. Sadece teklif ediyor. Çünkü Deschamps'ın Niall'ın sadece almaya değil, vermeye de istekli olduğunu, onu ve sevdiği şeyleri dinlemek isteyen biri olduğunu bilmesini istiyor. Karısı kahveyi sevdiğini söylüyor. Bu onların olayı.

"Kahve bir diyalogun başlangıcı olabilir," diyor Niall şimdi Maidstone'a. Sokakta aceleyle ilerliyorlar. "Kahve bir davettir - açılmak için.

"Burada zamanımız hızla tükeniyor.

Maidstone, hiçbir şey yapmadan çok endişe verici, farklı bir risk almayı tercih eder. Aksiyondan yana. Niall sabırdan yana, özellikle de ateş edemeyecek kadar korkmuş görünen bir adama karşı.

Bir rehine müzakerecisinin işi, birçok yönden basitçe kısaltın. Bırakın kaçırın kişi yorulsun, bıksın, hiçbir yere gitmeyeceğini bilsin.

Maidstone bakışlarını Niall'a çeviriyor. "Kahveyi sen getirebilirsin," diyor. 'Kapının yanına bırakılmış bir kahve teklifi. Hepsi bu kadar. Ona sadece bunu söyle. Yarım saatin var.

Niall bir asistana gidip kahveleri getirmesini söyler. Starbucks, dört latte, dört tarçınlı girdap. Tartışmasız. Isabella'nın kocası arıyor, Maidstone ile konuşuyor, Isabella'dan haber alamadığını söylüyor. Mümkün olsa mesaj atardı diyor. Niall rehineleri düşünmek için birkaç dakikalığına gözlerini kapatıyor. Onların korkularını. O binanın içinde atan kalpleri, onları kurtarması için Niall'a güvenmeleri.

Kahveleri beklerken, daha hızlı olmalarını dileyerek dışarıda beklemeye başlar ve Camilla'nın verdiği bilgilerle CC'lendirildiği bir raporu üstünkörü okuyarak Maidstone'un ne zaman fişi çekip planlarını durduracağını merak eder.

Hmm. İlginç: Deschamps teknolojiyi silmiş ve bir suçu rapor etmemiş. Gördün mü? İşte bu yüzden beklersin. Zaman kazandıkça bir şeyler öğrenirsin. Ve tüm bunlar bir şeyler saklayan bir adama işaret ediyor.

Raporu taramaya devam ediyor. Henüz son internet aramalarına erişim yok... Şüpheli Önleme listesinde değil veya terörist bağlantıları olduğu bilinmiyor... şu anda mevcut kişilerini tarıyor... ziyaret edilen son iPhone konumlarının listesi yok

Nisan ayından beri...

Niall bunun üzerine okumayı bırakır ve telekomünikasyon ekibini arar

Bu gibi durumlarda hemen cevap : Niall'ın gerçek zamanlı gelişen bir durumun dinamizmini sevmesinin birçok nedeninden biri.

"Deschamps'ın Nisan sonrası konumları neden mevcut değil?" diyor.

Analist, 'Biliyorum - biz de bu işin içindeyiz,' diyor. "Listemin en başında. Bu Claire. Ondan hoşlanıyor, üç çocuk annesi, dolayısıyla çok iyi bir çoklu görev uzmanı, hiçbir numarayı kaçırmıyor. 'Bu yıl Nisan ayının yirmi birinde telefonunun konum takibini durdurdu.

Sadece bir iOS güncellemesi olabilir.'

"Bundan şüpheliyim," diyor Niall kesin bir ifadeyle. Onun deneyimlerine göre, polislikte tesadüfler pek yoktur, en azından insanların düşündüğü değil. "Nisan'ın yirmi biri. Saat kaç?"

"Gece yarısından hemen önce," diyor Claire. "Bu da şarj olurken bir iPhone güncellemesiyle aynı zamana denk geliyor.

"Ya da gece yarısına yakın bir saatte kimsenin istemediği bir şey yapan biri," diye yanıtlıyor Niall, zili çalarken yine barın serin gölgesine doğru ilerliyor.

Kahveler nerede lan? Niall hayal kırıklığı içinde bir dizüstü bilgisayar kapıyor ve saat ilerledikçe Deschamps'ın bulunduğu yerleri araştırmaya başlıyor.

Soruşturma yönetim sisteminin eski tip bir ekranı var, siyah üzerine yeşil yazılar ve herhangi bir

Bu yıl 21 Nisan'da işlenen bir suç. Deschamps'ı şu anda bulunduğu noktaya getiren bir şey olmuş olması akla yatkın: peki neydi bu?

Araştırmayı, Deschamps'ın o gün bulunmuş olması en muhtemel iki yer olan Putney ve Bermondsey'e kadar daraltıyor.

Rapor edilen her bir suç için bir kırmızı nokta var, bunların çoğu önemsiz. Gasplar, hırsızlıklar, saldırılar, piller: Londra. Niall bir şeylerin gözüne çarpmasını umarak tarıyor, tarıyor, cinayetleri tarıyor, çok ciddi bir şey var mı diye bakıyor ama yok.

Bakışlarını pencereden dışarı, depoya doğru çeviriyor. Orada her şey olabilir...

Konsantre ol. Otomatik plaka tanıma veri tabanına gider. İstihbarat bürosundan biri bunu yapıyor olmalı ama Niall daha hızlı cevaplar için kendi araştırmasını yapmaktan kendini alamıyor.

Deschamps'ın sicil kaydını yazıyor, yüzlerce sonuç çıkıyor ve Niall yirmi birinci Nisan'a ilerliyor.

Altı vuruş.

22:00: Putney High Street

22:20: Clapham'da bir A yolu

22:40: Camberwell

23:05: Whitechapel

23:10: Kavak

23:30: Doğu Ham

Londra'nın merkezinden geçmek için tuhaf bir yer - bir yerli için alışılmadık - ve gecenin bu kadar geç bir saatinde. Her vuruştan fotoğraflara erişebiliyor, ancak bunlar her zamanki gibi berbat, neredeyse işe yaramaz, yol kenarındaki direklerden veya direklerden çekilmiş, karanlık ve Grenli. Beyaz bir erkek olduğu zar zor , başka hiçbir şey anlaşılmıyor.

Nisan'ın yirmi ikisine geçiyor ama ne bir şey var ne de yirmi üçüne. İki hafta sonra, Mayıs başına kadar hiçbir şey gelmiyor. Şimdi Haziran'ın yirmi biri.

Yani Deschamps o gece dışarı çıkıyor ama veri tabanına göre bir daha eve dönmüyor.

Maidstone Niall'ın masasına gelerek onun sözünü keser. Kahvelerinizi nerede? Neredeyse on beş dakikadır

Otuz.'

Niall sıkıca, "Geliyorum," diyor.

'Fasulyeleri kendin mi yetiştiriyorsun? Burada silahlarımız var, Niall.'

Niall onu görmezden geliyor. Maidstone'un elinde bir kâğıt parçası var: Londra'da bu sabah kaybolan kişilerin raporları - altmış tanesi, eşkalleriyle birlikte.

Bilinmeyen rehinelerimizde eşleşme yok. Bu adamların ikisi de kot pantolon ve beyaz spor ayakkabı giyiyor, orta yaşlı olduklarını düşünüyoruz. Şu ana kadar kimse telefonla bilgi vermedi,' diyor Maidstone.

"Lambert sadece garip olduğunu ."

"Öyle.

Niall ekranını işaret ediyor. "Şuna bir bakın: Deschamps bir gece dışarı çıkıyor, ANPR tarafından her yere ping atılıyor, ancak kameralara göre bir daha eve gelmiyor - ve gece yarısından hemen önce iPhone konum verilerini kapatıyor.

"Bekle," diyor Maidstone. 'Durun da şu raporu alayım. arabanın durumu.' Telefonuna bir şeyler yazıyor. 'Bak bakalım üzerinde kanıt var mı... Sonunda siparişiniz geliyor,' diyor ve kapıdaki asistana kısa bir işaret yapıyor

Elinde bir içecek tepsisi ve kahverengi bir kâğıt torba vardı.

"Kimildayın. On iki dakika.'

"James.

"Ne?

'Bunları almak için kapıya gelirse, kesinlikle hiçbir şey yapmayacağınıza dair sizden bir güvence istiyorum. Ve gerçekten hiçbir şey.

Maidstone ayaklarının üzerinde kayar. "Bu onun ne yaptığına bağlı. 'Ona bu konuda sağlam bir garanti verebilmem gerekiyor.

O kahveleri alırsa hiçbir şey yapamazsınız. Eğer keskin nişancılarınızdan biri nişan alırsa aranızdaki uyum kaybolur.

"Bize nişan almadığı sürece ateş etmeyeceğiz.

'Nişan alabilir. Ama ateş edeceğini sanmıyorum.' "Hmm.

"Keskin nişancılar nerede?

İç çekiyor. 'Biri kapıda, biri de çatıda. Onlara göz ucuyla bile bakmayın yoksa beni işten attırır ve dava açtırırsınız.

"Ben aptal değilim.

"Burada kaçınılmaz olan kamu soruşturmasını düşünüyorum.

'Ona zarar vermeyeceğimize dair söz verebilmem gerekiyor. Her zaman ilk hamlem bu olur. Bu kahve gerçek bir teklif olmalı. Yem değil. Niall duraksıyor. "Nasıl olsa yem olduğunu . Açılış çabam olarak onun yanıldığını kanıtlamak istiyorum.

"Peki," diyor Maidstone.

"Şuna bir bakın. Memurlar arabayı ve ANPR sistemini 21 Nisan için kontrol ettiler. Görünüşe göre plakalar çamura bulanmış. Eve dönerken ANPR sistemini durdurmuş. Mayıs ayında tekrar kontrol etmeye başladığında çamurun nerede kabuk görebilirsiniz.

"Aynı zamanda konum verilerini de kapattı. Niall'ın sesi sinirli bir tona kayıyor. Evet, kahveleri yapmaları gerekiyor ama aynı zamanda gizemi de çözmeleri gerekiyor.

"Doğru," diyor Maidstone, sonunda onunla aynı hizaya gelerek. Niall'ın bakışlarını tutuyor. "Oldukça şüpheli.

"O gün hava kuruydu," diyor Niall. Bütün bahar kuru olmuştu. "Çamur sıçramamıştı.

"Hmm.

Niall kahveleri alır ve hareket etmeye başlar. Birden Viv'e mesaj atma isteği duydu. Viv onun Deschamps'ı gözetlediğini, isyan teçhizatı giydiğini ve elinde makineli tüfek olduğunu düşünecektir. Onun yerine, kahve servisi yapıyor.

Niall kahveleri elinde tutarak ve kurşun geçirmez yelek temas için hazırdır.

Telsiziyle konuşan Maidstone tarafından sözü kesilir.

'Angajman protokolü: müzakereci ilk temas için iki dakika içinde binaya yaklaşacak.

Niall . Kurşun geçirmez yeleği ağır, teri sırtına yapışıyor.

Kahveler elindeki tepside sabit duruyor, muhtemelen şu anda soğuk, ama bu sizin için polislik: her şey düşündüğünüzden daha uzun sürüyor. Bazen Niall'ı yoruyor. Sanki en iyisi için ne yapılması gerektiğine dair tüm bu içgüdülere ve fikirlere sahipsiniz ve bunlar bürokrasi ve süreçler tarafından itlaf ediliyor ve itlaf ediliyor.

Gözlerini depoya diyor, bakışları siyah ahşap kapıya odaklanıyor.

İş başa düştüğünde korkunun nereye gittiği şaşırtıcıdır: bir anda yok olur. Bir şeyi yeterince sık yaparsanız ve ölmezseniz, bir şekilde asla ölmeyeceğinizi düşünürsünüz, tıpkı araba kullanmayı ilk öğrendiğinizde sürekli kaza yapmayı düşünürken bir yıl içinde dizlerinizle direksiyonu kırıp hamburger yemeye başlamanız gibi.

Çevik kuvvet ekibi hazır. İç kordonda bir polis dalgası var, hepsi bekliyor, vücutları hareketsiz, kalkanları havada. Yol insanlarla dolu ama Niall yürürken ortalık tamamen sessiz. Memurlar Kızıldeniz gibi onun için ayrılıyor.

Yürümesi bir dakika sürer. Maidstone kulağına her şeyin yolunda olduğunu söyler ve Niall kapıda durur.

Orada durur, sadece dinler.

Daha yakına eğilir, boğazını temizler. "Luke Deschamps?" diyor, bir kulağı tahtada. "Benim adım Niall.

Bir şey yok. Beş saniye bekler. "Dışarıda benimle birlikte bir ekip var," diyor. 'Bana içeride bir silahın olduğunu söylediler. Acaba neler olduğunu anlamama yardım edebilir misin?

Hiçbir şey.

'Kimse içeri girmek istemiyor. En azından ben. Gerçekten konuşmak istiyordum ama önce - kahve sevdiğini duydum, o yüzden sana biraz getirdim. Onları - burada dört fincan ve biraz da atıştırmalık var - kapının dışına koyacağım. Kapıyı açıp onları alırsan kimsenin bir şey yapmayacağına dair sana söz veriyorum. Tamam mı?'

Kapının diğer tarafında tam bir sessizlik var.

Onları yere, üzerinde delikler olan kauçuk bir paspasın üzerine yerleştiriyor, ensesinin açıkta ve savunmasız olduğunu hissediyor.

Doğruluyor ama hâlâ bir şey yok. "Starbucks. Latte," diyor.

Hiçbir şey.

'Yorgunsanız, acıktıysanız ya da susadıysanız -herhangi buradalar. Tamam mı?'

Rehinelerin nafile çabalarını duyup duymadığını merak ediyor. "Ee - Luke?" İlk adını kasıtlı olarak kullanıyor. 'Ben olacağım

kapıdan kısa bir süre uzaklaşıyor. Ve kimse sana nişan . Ben burada yalan söylemem. O yüzden bana sormak istediğin her şeyi, sana doğruyu söyleyeceğimi biliyorsun.

Hâlâ bir şey yok. Niall geride bekliyor ama kahvelere dokunulmuyor.

'Şimdi, burada kontrol sende Luke,' diyor. 'İçeride kalmaya ya da dışarı çıkmaya sen karar vereceksin.

Tüm rehin alanların istediği budur: kontrol ve kesinlik. Ya da en azından bunun yanılsaması.

Deschamps hala konuşmuyor.

Ama Naill tam gitmek üzereyken bir ses duyar. Bir mırıltı. Daha fazlası değil. Delikten gözlerini Deschamps'a dikmiş memurun kendisinden daha fazla fikir sahibi olacağını bildiği için elini kaldırır.

Bir el geri kaldırılır: devam edin.

Niall tekrar kapıya doğru adım atıyor. "Luke - karın Camilla bize kahve sevdiğini söyledi," diyor. "Seni eve götürmek için çok hevesli.

Bunun üzerine daha belirgin bir şey duyuyor.

"Seni özlüyor," diye ekliyor Niall usulca.

Ve orada: bir ses. O kadar sessiz ki, mikrofonunun ve kayıt cihazının onu yakalayıp yakalayamayacağını merak ediyor.

"Luke? Orada iyi misin?" Niall soruyor. "Zor, değil mi? Normalde kararlar verdiğimizde. Ve belki de başkalarının anlayamayacağını düşündüğünüz nedenlerden dolayı.

Şimdi sessizlik var. Niall arkasını dönüyor. Bir el havaya kalkıyor. Devam edin: Deschamps tehlikeli davranışlar sergilemiyor.

Ve işte zaman sesin ne fark eder: hıçkırık.

Deschamps hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

İşin kolaylaştığı yer de burası. İletişim kanalı açıldı ve Niall sanki onu alıp götürecek taze bir akarsuymuş gibi bu kanala girdi.

'Her zaman bir çıkış yolu vardır. Ve düşündüğün kadar kötü olmak zorunda değil. Ağladığımı duyabiliyorum,' diyor ve sonra başlıyor: hazırlama, ona düşünmesini istediği şeyleri söyleme.

'Ve biliyorum ki bunu önemsedğin için yapıyorsun. Ben de önemsiyorum, o yüzden seni oradan birlikte çıkarmanın bir yolunu bulalım.

Ve sonra Deschamps konuşuyor.

"Niall? Deschamps deponun içinden bedensiz bir sesle sesleniyor.

Niall' içinde sanki birinin patlattığı bir şampanya şişesiymiş gibi bir rahatlama dalgası yükseliyor.

"Evet?" diyor.

Hiçbir şey.

"Evet mi?

"Birine mesaj iletebilir misin?

"Evet, olursa," diyor Niall, kapıya daha da yaklaşıyor. İkna edici tohumları ekmeye başlar. "Size kahve getirdik ve bir mesajınızı de mutluluk duyarız. Bu, karşılıklılığın başlangıcıdır. İşte sizin için yaptıklarımız...

"TAMAM.

"Ne söylemek istersiniz?"

"Karıma söyle...

"Camilla?

'Evet. Karıma onu sevdiğimi söyle. Onu ve Polly'yi.'

Niall kapının soyulan boyasına bakıyor, etrafındaki sessizliği dinliyor, kendi eylemlerine hapsolmuş bir adamın çaresiz, on birinci saatteki ilanını. Bu ne anlama geliyor?

"Yapacağım," diyor Niall. "İletmemi istediğin başka bir şey var mı? Sessizlik.

Luke? Dışarı çıkıp ona kendin söyleyebilirsin. Buna bayılır.'

Hiçbir
şey.
"Luke?
Hiçbir
şey.

Deschamps bir daha konuşmaz. Sessizlik sessizliği takip eder. Niall yarım saat boyunca orada kalır, ama aynı anda iletişim kanalı tekrar kapanır, akarsu kurur.

Dahası, Niall RVP'ye geri dönüp olanları tekrar izlediğinde, Deschamps'ın silahı sadece bir kez yanında tuttuğunu görür: hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, bir çocuk gibi elinin tersiyle gözlerinden akan yaşları kabaca silerken. Geri kalan zamanda silahını rehinelerine doğrultmuştu.

'Altın komutan içeri girmemiz gerektiğini düşünüyor. Ben de aynı fikirdeyim,' diyor Maidstone, Niall'ın yanına varıp hızla konuşarak. 'Hayati tehlike. Hâlâ onlara nişan alıyor. Çatışmaya girmeyi başaramadı. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin ikinci maddesi. Bu rehinelerin yaşama hakkı var, Niall.'

Niall, öğretmenlerinden geliyormuş gibi görünen bir iç çekiyor. Bunun teorik olarak doğru olduğunu biliyor ama bu sefer hayatlarının gerçekten tehdit altında olduğu konusunda hemfikir değil. Deschamps'ın içinde bir şey tereddüt ediyor ve onu dinlemek istiyor. "Karisını sevdiğini söyledi.

Maidstone inanmaz görünüyor. 'Son bir ayrılık atışı gibi mi? Bir veda mı? Bir intihar notu mu?'

Niall Maidstone'u değerlendiriyor. Nasıl olur da iki kişi Aynı koşullar altında bu kadar farklı bir şekilde? "Bunu bir teslimiyet jesti olarak algıladım," diyor. "Bana bunu söyleyecek kadar güveniyordu. Onun elçisi olmak için. İlk mesajının.

"Vedalar yayınlıyor.

Niall doğrudan Maidstone'a bakarak, "İçeri girersek ateş edecek," diyor. 'Eğer onu konuşturursak, ateş etmeyecektir. Henüz kimseyi vurmadı. Camilla'nın içeri girmesini istiyorum.

'Karisını , vedalaşıyor, önce onları sonra da kendini vuruyor. Pazarlık 101.'

Niall bir eli saçlarında, ayaklarına bakıyor. Pazarlığın bu kadar basit olduğunu kabul etmiyor. Mesele şu ki, Deschamps orada olmak istemiyor. Vücut dili, hıçkırarak ağlaması. Hepsisi.

Olan bu. İçgüdüleri böyle söylüyor.

"Şu anda herkes hayatta," diyor Niall. 'Gözlerimiz doğrudan onun üzerinde. Onunla konuşmak istiyorum.

'Şu anda, tam şu saniyede bir silah sesi duyabiliriz. Hiçbir uyarı almayız. Bang - ve hepimizin biterdi,' diyor Maidstone. "Tereddütümüz mazur görülemezdi.

"Orada dört insan var, üç değil.

Maidstone Niall'a arkasını dönüyor ve gerçekten de bir ergen gibi fırlayıp gideceğini sanıyor ama bir yandan da bip sesi çıkaran telefonuna bakıyor. Bir yığın mesaj, e-posta, arama ve mesaj var. Niall'ın daha sempatik olması gerekirdi: böyle bir şovu yönetmek delicesine stresli, müzakereci olmaktan çok daha kötü.

Maidstone bakışlarını Niall'a çevirir. 'George Louis geldi. Burada olmak istiyor.' Ağzını aşağı çevirir, Belli ki onaylamıyor. "olduğunu bilmek istiyor.

'Bırak girsin. İçeride karısı var,' diyor Niall. 'Ben kordonda olmak isterdim. Sen istemez miydin?

"Olay yerindeki akrabalar... Camilla Deschamps'ın burada olması yeterince kötü," diyor Maidstone sinirli bir eski kocanın ses tonuyla.

'O bir polis. Nasıl davranması bilir,' dedi Niall.

Maidstone ona sırtını dönüyor ama Niall uzanıp omzuna dokunuyor. 'Ayrıca, onunla görüşmemiz gerekiyor Her neyse. Karısının baskı altında nasıl olduğunu öğren. Deschamps ile bir bağlantısı varsa. Onunla konuşabiliriz. Bilgi alabiliriz.'

Maidstone telefonunu bir masaya fırlatır ve telefon orada kayar. Yola çıktı. George'u getirin. Camilla'yı da getirin. Görünüşe göre bu konuda söz hakkım yok. Hepsini getirin lanet sirk.'

GÜNEŞ

BERMONDSEY'DEKİ BU TERK EDİLMİŞ DEPODA KİM ALIKONULDU?

Üç rehine Bermondsey'deki bir depoda iki tahta sandalyede oturuyor. Ama en çok ne Bu olaylarda gizemli olan, adamın rehin alması değil: kimsenin - polisin bile - rehinelerden ikisinin kim olduğunu bilmiyor gibi görünmesi.

BU ADAMLARI TANIYOR MUSUN?

İkisinin de 1.80 boylarında, geniş, beyaz olduğuna inanılıyor. Aşağıdaki CCTV ekran görüntülerine bakın ve eğer kıyafetlerini tanır.

Cam

Cam polis arabasının arkasında uyuşmuş bir halde yatıyor ve tek düşünebildiği Polly'nin şimdi öğle uykusuna yatmış olacağı. Kendisini o yabancı yerde hayal ederken yüzünü buruşturuyor. Onlar

Kreşteki yer yataklarında uyuyor ve bu konuda Cam'i sarsan bir şey var, sanki aklı buna takılmış gibi

diğer her şey. Elindeki gizeme geri çekmeye çalışıyor.

Smith'e, "Hırsızlığın kaydını nasıl tutmadığınızı anlamıyorum," diyor. "Bu oldu. Oldu. Bunu rapor etti. Bir suç numarası olduğunu ve bunu araştıracağınızı söyledi.

Smith'in sempatisi kayboluyor; belki de sahteydi. 'Korkarım burada sadece gerçeklerle ilgilenebiliriz, Camilla. Ve o yapmadı.'

"Belki de sistemleriniz arızalıdır.

'Hiç kimse ziyaret etti mi? Parmak izi aldı mı? Smith dikiz aynasından iki kaşını kaldırarak sorar ve Cam başını hayır anlamında sallar. Düşünmedi. Çok meşguldü, Küçük bir çocuğa ebeveynlik yapmanın getirdiği kaosun içine gömülmüş. Cam, "Hayır," diye yanıtlar.

'Bu yüzden mi taşınmak istedin? Rightmove'daki ev mi?'

"Doğru," diyor Cam belli belirsiz, bazen kurgunun - yalanların- gerçeklikten daha anlamlı olmasının ne kadar komik olduğunu düşünerek.

"Evet.

Smith hiçbir şey söylemiyor, bazı ışıklarda hafifçe fren yapıyor. "Özür dilerim," der Cam'e, tekrar ona bakarak. "Yalan söylemenin nasıl bir his olduğunu bilirim. Cam'in tek gördüğü o gözler: yüzünde başka hiçbir ipucu yok. Ve tek düşünebildiği kocasının iyi bir insan olduğu. Kocasını da öyle.

Cam gözlerini kırptırır, Smith'in kişisel olarak mı yoksa profesyonel olarak mı kastettiğinden emin ama sormaz. Farklı taraflardalar. Rightmove'daki evi görmek için yanıp tutuşuyor ama ne zaman görebileceğini kestiremiyor.

Cam, Smith'in sade ifadesini düşünür ve bu, kocasından ilk kez gerçekten şüphe etmesine neden olur. Buna ne deniyordu? Occam'ın mı? En basit açıklamanın doğru olduğu mu? Kocasını bilgisayarını silmiş. Bir suçu polise bildirme konusunda ona yalan söyledi. Üç rehine aldı ve onları bir depoda tutuyor.

İyi olmadığı açık olmalı.

Bir köşeyi dönüyorlar. Deponun bulunduğu yola geliyorlar ve manzara ürkütücü. Çimlerin üzerinde bir itfaiye aracı var. Yakındaki bir köşe dükkanının ışıkları kapalı, susmuş, dışarıda bir haber standında Dünkü manşet. Başka bir polis arabası önlerinden çekiliyor ve her seferinde bir tekerleği kaldırıma çarpıyor.

Tüm cadde kordon altına alınır ve deponun dışındaki yol polis tarafından eşmerkezli daireler halinde barikatla çevrilir. Cam onlara bakar, sıra sıra polisler, sonunda Hayatının aşkının bulunduğu binaya ulaşıyor.

1970'lerden kalma tuğla bir bina, eğimli çatısı var, hiçbir yerinde pencere yok. Tek bir kapı tam ortada duruyor, gösterişsiz, dikkat çekmeyen, soluk siyah boyası yaşlandıkça matlaşmış, kara tahta gibi. Tahtada tek, küçük bir pencere var. Cam penceresiz bu binaya bakarken tek bir şey düşünüyor: bunun planlanmış olduğu. Şuna bir bakın. Kapıda cam yok. Tanık olma ihtimali yok. Gözleri yukarıya, tuğla üstüne tuğla katmanlarına doğru kayıyor: ve kaçış yok.

Gördüğü gibi, Cam aniden ve şiddetle önceki hayatı özlüyor. Normalliği. Beyni ona sonsuza dek yok olduğunu söylüyor ve bu düşüncenin gücüyle yere yığılabılır. İş yerindeki okumalarını takip etmek için kullandığı defter. En çok mavi kapakların sattığına dair teorisi. Sabah kahvesi için en sevdiği kupa. Geceleri yatakta kocasının kolları. Gitti, hepsi gitti.

Smith park eder ve Cam'i dışarı çıkarır: kapısında çocuk güvenlik kilidi vardır. Ayağa kalktığında hava sıcak ve kapalıdır.

Vücudu açılıyor. Saatlerdir gergin.

Caddenin karşısına bakıyor. Başka bir yerden yönlendiriliyor Polis arabasında üniformalı, uzun boylu, siyah saçlı bir polis memuru var. Ne garip: diğer iki polis memuru belki de onu zapt ediyor ya da en azından nereye gideceğini kontrol ediyor. Bitkin görünüyor. Gözleri kilitleniyor ve Cam aralarında bir şeylerin geçtiğini hissediyor. Güneşten ağarmış kaldırımlarda yürürlerken bakışları onunkilerden ayrılmıyor.

Smith araya girerek, "Buraya," diyor. Kontrol ediyor Telefonunda bir şeyler arar ve Cam'i -çok şaşıarak- birkaç yüz metre ötedeki bir bara götürür. Onlar yürürken yaz günü etraflarında ürkütücü bir şekilde devam ediyor. Isı hızlı bir şekilde yükseliyor, tepelerdeki pürüzlü parıltılar polis arabaları, migrenli ve ısıltılı. Hava erimiş tereyağı yapış yapış. Polis hi-vis giymiş etrafta dolaşıyor. Yerel bir futbol derbisi, bir maraton, bir festival . Bu değil, bir Korkunç bir suç mahalli, bir pazarlık, Cam'in kendi kocasıyla iletişiminin nefesler tutularak dinleneceği bir yer.

Yürürlerken, adamın gözlerini hâlâ sırtında hissedebiliyor.

Pub düz çatılıdır, Wetherspoon's'un yeşil tabela ve belki on polis arabası önünde park etmiş. Üç polis nöbet tutuyor ve Cam geldiğinde konuşmayı kesiyorlar. Onların ötesinde, depoya doğru silahlı polisler var. Cam'in gözleri onların otomatik silahlarına takılır.

Tüfekler. Paniğe kapılmış gözyaşları boğazından kaynar su gibi yükseliyor, yakıcı ve acı verici.

Smith, Cam'e "Bu rehine arabulucusu," diyor, çift kapıdan çıkan bir adamı gösterir ve Cam bunun olduğuna inanamaz, inanamaz. Kız kardeşinin sesi zihninde bir anda belirir - Gerçek bir rehine arabulucusu! der.

Ama yine de o gerçek ve kırk beş yaşlarında, uzun boylu, kıvrak vücutlu - gerçi kasıtlı olarak formunu korumaktan ziyade öğünleri kaçırıyormuş gibi görünen biri - sıkı tıraş edilmiş bir kafası ve şeffaf plastik çerçeveli kalın gözlükleri var. Yanında tuttuğu bir bardak kola taşıyor, solmuş kot pantolon, çorapsız spor ayakkabı giyiyor ve yüzünde bezgin bir ifade var.

Elini sıkamak için uzanıyor. "Niall," diyor. Çakıllı bir ses, Kuzey İrlandalı. "DCI Niall Thompson.

Yani o polis. Amacı kocasını yakalamak olacaktır. Cam hemen ondan uzaklaşmaya başlar.

Çok direkt bir bakışı var. Gri gözler. Cam'in gözleri onunkilerle buluştuğunda, elinde tuttuğu Luke'a ait her şeyi düşünmeden edemiyor. Soğanlar için ağlamasını. MOT hakkındaki tartışma. Geçen gün ona bağırdığı zaman Telefon çaldı, sonra özür diledi. Elini saçında gezdirdi, sarsılmış bir adamdı. Cam bunları düşünmeye devam ediyor. Giderek daha fazlası aklına geliyor.

Niall bir A çerçeveli kara tahta tabelaya yaslanıyor ve 'Konuşalım' diyor. Cam, sahip olduğu otoritenin önlerinde izliyor: polis memurları onu konuşmaya davet ettiği anda rahatsız böcekler gibi dağılıyor ve onları terk ediyor kızgın sıcakta tek başına. Niall gözlerini kısarak güneşe bakıyor, sonra gözlerini kapatıyor ve ona dönüyor.

"İşte benim," diyor ve ona bir uzatıyor. "Bana ihtiyacın olursa, gece ya da gündüz, buradayım.

"Teşekkür ederim," diyor Cam ve alıyor. Adamın onu burada tutması, bir arabaya ya da bir yerdeki görüşme odasına götürmemesi hoşuna gidiyor. Dışarıda sadece iki kişi birlikte duruyor.

Niall duraklar, ellerini önünde birleştirir
Vücudu. Bir nefes alır. 'Az önce kocanızla temas kurdum.
Kapının yanında. Kendimi ona tanıttım.'

Cam çenesinin gevşediğini hissediyor. Temas. Konuştular.
Hiçbir fikri yoktu. Şimdiye kadar kimse ona söylememiş.
Smith'in bilip bilmediğini merak ediyor. "Ne söyledi?

Niall yere bakıyor ve sonra tekrar ona dönüyor. "Sadece bir
şey söyledi," diyor, ses tonu nazik, sanki camı tutuyormuş
gibi.

"Ne?

'Seni sevdiğini. Seni ve Polly'yi. Onun bakışlarını tutar.

Cam bir an konuşamaz. "Öyle dedi.

"Evet.

"Sadece bu. Cam anlayamaz... Bunu anlayamaz. Hem de
hiç. Bu onu boğuyor. Bu konuda kızgın. Kendini kaybetmiş.
Tamamen kaybolmuş. O ne yapıyor? Ne düşünüyor?

Tek söylediği buydu. Karıma onu sevdiğimi söyle. Onu ve
Polly.' Niall çıkarıyor, cebinden bir çift güneş gözlüğü çıkarıyor
ve takıyor. Aviator. Etrafındaki sokağı yansıtıyor ve teknik
renkli parçalara ayırıyor. Cam aniden, gözlerini ve yüz
ifadesini kolayca gizleyebilmek için mi onu burada tuttuğunu
merak ediyor. En içten düşüncelerini.

Ve Luke'la olan temasını güven verici bulabileceğini
düşündü ama . "Herkes duydu mu?" diye ekliyor ve nedenini
bilmiyor, sadece belli belirsiz
Bunu bağırarak ve onu duyan tek kişinin polis olduğunu
bilmek rahatsız edici.

"Sadece ben," diyor Niall, Cam bunun bir yalan olduğundan
şüpheleniyor.

"Bu bir çeşit veda mıydı? Cam, korkunun içinde söylüyor.

Niall sessiz bir şekilde onu değerlendiriyor gibi görünüyor.
"Sence bu bir veda mı yoksa seninle konuşmak için bir davet
mi?

"Benimle konuşmak isteseydi, sanırım sorardı," diyor Cam
dürüstçe. "O doğrudan konuşan bir insan.

" mi?

"Genellikle.

"Her şey göz önüne alındığında, sizi hatta almanın gerçekten yardımcı olacağını düşünüyorum.

Cam ayaklarına bakıyor. Çimlerin kenarları kaldırıma karşı soluk bir buğday çimi rengindeydi, kenarları bir saçaklı eski halı. Niall. Bunu kendi özgür iradesiyle yapmıyor olma ihtimali var mı? Yani - ona söylendiği gibi mi?'

Niall kaşlarını kaldırıyor, yüz hatları bir akşam yemeğinde tanıştığınızda yapacağınız türden bir surata dönüşüyor ilginç bir iş yapmış biri. Hafif bir entrika. Gerçeğe birlikte ulaşmaya çalışalım. "Seni telefona bağlamak için baskı altındayım. Fazla zamanımız yok.'

Cam küçük bir sesle, "Tamam," der.

"Bazı sorularım var: Luke nasıl bir insan?" diye sorar. Ve Cam bundan memnun olur. Niall, Lambert'in gerçekleri bulma yöntemine hiç sahip değil. Onun tek derdi karakter.

Elini kirli sakalının üzerinde gezdiriyor ve Cam kendini onun hakkında aynı şeyleri merak ederken buluyor: Bir karısı var mı? Çocukları? Kaç rehine olayını sonlandırdı? Onları sona erdirmek için hiç öldürdü mü? Son soru Cam'in zihninde bir kanalizasyona akan su gibi dönüp duruyor. etrafında ve etrafında.

"Mutlu," diyor Cam kesin bir ifadeyle. O bunu kolay buluyor Luke'u tarif ediyor. 'Hayattan zevk alır. Küçük şeylere takılmaz. Bu son cümleyi söylerken, şimdi bunun tamamen doğru olup olmadığını merak ediyor. olduğu adam kesinlikle buydu. Ama bugün var olan, MOT'lar hakkında bağırان adam bu mu?

Ve eğer değilse, değişim gerçekten ne zaman başladı?

Sadece son bir iki haftada mı, yoksa daha uzun süredir mi?

Karıma onu sevdiğimi söyle.

Niall onu bara kadar takip etmesi için eliyle işaret ediyor. Onu götürdüğü, yırtık bira paspaslarıyla dolu bir masaya oturuyorlar. Güneş gözlüklerini çıkarıyor. Gözlüğünün altından gözleri solgun ve çiğ görünüyor.

'Hayalet yazar ilginç. Kamuoyunda tanınmak istemedi mi?'

Cam göz kırptı. Hiç düşünmemiştir. "Hayır, sanırım sadece yazmayı ve araştırmayı seviyor. Gazeteciydi. Bu... bu kolay bir iş. Çok iyi para değil ama kötü de değil. Kendin için, kendi zamanında çalışabilirsin. Bu ona cazip geliyor.

"Neden?"

"O... yapmak istediği şeyi, yapmak istediği zaman yapmayı seviyor.

Niall'in arkasında, iki memur telefonuna bir kayıt cihazı takarak çalışmaya başlar. Cam onları izlemeden duramıyor, parmaklarının karmaşık hareketlerini, gerçekliği bu durum ona doğru koşuyor. Onu arayacaklar ve pazarlık yapmaya çalışacaklar. Ve, eğer yapmazsa ...

"Niall," diyor içlerinden biri ona. "İki dakika.

Onları görmezden geliyor. "İlginç. Sence bununla bağlantılı mı?"

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Sen söyle."

"Bilmiyorum.

"Son zamanlarda üzerinde çalıştığı her şeyi bilmem gerekiyor.

Cam duraklar. Luke'un onu sevdiğini haykırışını düşünmeden edemiyor. Bu ne anlama geliyor? Bu korkunç eylem bir şekilde ona mı adanmıştır? Eşikte mi? Bir şey yapmak üzere mi? Üzgün mü?

'Onun bir milletvekili ve bir aktörü var. Sonra geçmişte, o bir Premier Lig takımı, bir şarkıcı, bir tenisçi ve bir hakimin biyografisi hakkında bir kitap yayınladı'.

"Yargıç mı?"

"Evet, bir bölge yargıcı.

'Herhangi bir tartışma var mı? İsim?' diyor

"Yani - iki yıl önce bir yargıç hakkında yazmak nasıl olur da..." diyor Cam, umutsuz bir el hareketi yaparak.

"Bilmiyorum. Ama öğreneceğiz. Duraklıyor ve sonra şöyle diyor: 'Kocanla tartışmayı Google'da araştırmışsın,' diyor usulca ve ellerini kaldırıyor. "Ben yalan söylemem ve Met de bunu kontrol etti.

Google hesabınızın arama geçmişi. Onlar size sylemeyebilir ama ben söyleyeceğim. "İş bilgisayarınızdaydı.

"Ah," diyor Cam, afallamış bir halde. şu açık sekmeler. 'Hayır - ben... Gece uyanmaları hakkında tartışmıştık, hepsi bu. Bebek sonrası normal şeyler... Güvence arıyordum,' diyor. "Diğer iftler de bunu yapıyor. Aklından geçenler Onlara söylemediği her şeyi. Biliyor olabilirler mi? Onu da tutuklayabilirler mi?

"Pekala o zaman," diyor ve yükleniyor ama kadın konuşmuyor. "Bak. Seni telefonla aramalıyız. Ama Nisan'ın yirmi biri sizin için bir şey ifade mu?" Gözlüklerini tişörtünün altından temizlemeye başladı.

"Neden?

'Kocanız Londra'nın merkezinde bir yere gitti. Gece on, on bir civarı. O noktada konum verilerini kapatmış.

Cam masanın üzerinde duran ellerine bakıyor, beynini zorluyordu. "Polly'yi uyutmak için bazen arabayla gezdirmek zorunda kalıyorduk," demişti. "Bir dönem böyle bir dönemden geçtik. Belki de bu yüzdendi. Ve bu küçük şey için inandırıcı bir açıklama getirebildiği için çok mutlu. Ama değil, değil mi? şu yakıt faturası... arabayı . İki kez. O gelmişti İlkbaharda bir gece eve döndüm ve yatakta dönüp durdum. Daha sonra soğanlar için gözyaşı döktü.

"Ah, şu eski araba uykusu," diyor Niall. "Peki neden konum verilerini kapattı? Bunu sorarken, kendisini acele ettiriyor gibi görünen üniformasız bir memuru el sallayarak uzaklaştırıyor.

'Bilmiyor muyum? Bana olduğunu söylemedi,' diyor Cam. Ama tek düşündüğü 21 Nisan'da kocasına bir şey olduğu. Uzun bir yol gitmesine ve bir şeyleri örtbas etmesine neden olan bir şey... daha sonra onu ağlatan bir şey.

Ama ne?

Niall'a bakar. Ama ona söyleyemez. Syleyemez.

"Açıklığa kavuşturmak için.." diyor, tekrar bakışlarını tutmaya çalışarak, "normal bir gezi miydi?

'Evet. Bildiğim kadarıyla. Tam olarak hatırlamıyorum.

Dışarıdan biri barın kapılarını kapatıyor. Esinti olmadan hava çok sıcaktır. Cam saç çizgisi boyunca ter oluştuğunu hissedebiliyor, halılarda yavaşça pişen bayat biranın kokusunu alabiliyor.

"Stres altındayken nasıldır?"

"Strese girmez," diyor Cam. Bu bir yalan ama her zaman öyle değildi. Bir keresinde bir gazeteden kovulmuş ve e-postayı aldıktan sonra dişleriyle bir Mars bar açmış 'Bu onların kaybı' demiş.

Niall duraksıyor, belli ki nasıl devam edeceğini düşünüyor, sonra şöyle diyor: "İşim sayesinde pek çok insanla tanıştım ve strese girmeyen tek bir kişi bile tanımadım.

"Yok. Pek sayılmaz."

"Son zamanlarda çabuk sinirlendiğiniz anlar olmadı mı?" "Hayır.

"Öfke yok mu diyorsun?" tekrar sorar ve belli ki burada bir şey anlatmak istemektedir ama Cam kendi çizgisini seçmiştir.

"Sinirli değilim," diye yalan söylüyor. Çünkü içeri girdiklerinde, onun öfkeli olduğunu bilirlerse, onu öldürme olasılıklarının daha yüksek olacağını biliyor.

"Doğru, Cam," diyor Niall. 'Zaman aleyhimize işliyor çünkü giriş ekibi içeri girmek istiyor, anlamış olabileceğiniz gibi. Ben Bunu önlemek için temas kurmaya çalışıyoruz. Depo için bir numaramız var ama henüz aramadık. Bu tür durumlarda tek vardır ve biz biletimizi yanımızda istedik: siz.

"Telefona cevap vermesini mi bekliyorsun? Cam sormaktan kendini alamıyor.

Niall ellerini önünde birleştiriyor ve sonra geri çeviriyor.

"Öyle mi?"

Kocasının iletişim kurmayı ne kadar çok sevdiğini düşünüyor. Genellikle. Diğer çiftlerden çok daha fazla konuşurlar, çoğu zaman da saçma sapan şeyler hakkında. Ve şimdi, hiçbir şey. Niall'a söylenen tek bir cümle. Başka bir şey yok.

"Cep telefonunu aradığımda cevap vermedi. "Eğer akıllıysa, sabit telefona cevap verir.

"Zeki biri," diyor Cam otomatik olarak. "Ve konuşmayı seviyor," diye sessizce ekliyor.

"Peki o zaman," diyor hafifçe. Ona bakıyor, birkaç saniye boyunca bakışlarını tutuyor.

'Ya yaparsa? Cevap ver?' Cam diyor ki.

Niall önce masaya, sonra tekrar ona bakıyor. "Teslim olmak," diyor, "kabul edilebilir tek çözüm. Bu yüzden - bunun için çalışacağız.

Cam barın pencerelerinden görünen depoya bakıyor. Duvarları inceliyor, Luke hemen içeride, kendisi dışarıda, sadece tuğla ve hava molekülleriyle ayrılmışlar, Başka bir şey değil ama ideolojik olarak birbirlerinden milyonlarca kilometre uzaktalar. Cam'e göre plansız bir şekilde içeri girememeleri çok saçma. Kocasının tüm evlilikleri boyunca ona açık olduğu gibi.

'Bunu neden yaptığını bilmiyorum,' diyor. 'Hiçbir şey bilmiyorum. O iyi bir insan. Telefona cevap vermezse,' diye geveliyor Cam, 'içeri girebilir miyim? Beni vurmaz değil mi?

Niall'ın gözleri ilk kez herhangi bir duyguyla parlıyor ama bunu iyi saklıyor. Kum kum saatinden aşağı akmaya devam ederken, "Bunları yapacağını düşünmüş müydün?" diyor hafifçe.

Tanrım, şimdi yapmak istiyor. İçeri gir. Bunu bitir. Belli ki, Niall bir tanığı okuyabiliyor, çünkü diyor ki, 'Tamam, hadi ,' karar vermiş gibi görünerek daha dik oturdu. 'Seni öneriyoruz ve karşılığında - iyi, her zaman karşılık görmeyi umuyoruz.

"Bir rehinenin serbest bırakılması," diyor Cam anlayışla. Tabii ki: polis öncelikle rehinelerle ve kocasını tutuklamakla ilgileniyor. O da bu konuda yardımcı olmak için burada. Başka bir şey için değil.

"Aynen öyle," diyor Niall yumuşak bir sesle. "Cevap verirse ne söyleyeceğinize dair bir senaryo .

"Cevap verdiğinde," diyor Cam.

"Eğer cevap verirse," diye Niall. 'Temel kural: ona yalan söylemeyeceksin. Eğer polisten olup olmadığını sorarsa, evet diyeceksin. Eğer tutuklanıp tutuklanmayacağını sorarsa, bilmiyorum diyeceksin.

"Doğru.

"Ama gerekmeyen hiçbir şeyi ifşa . "Ama - ne söylemeliyim?

Niall telefonunu yoldan çekiyor ve ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koyuyor. "Benim tüm amacım ona bir çıkış yolu sunmak," diyor. 'Yani bu senin de olmalı. Ne yapar bir çıkış yolu onun için nasıl görünüyor?'

"Ben..." diyor Cam, buna cevap verecek, bu çağrıyı yapacak donanımına sahip olmadığını düşünerek. Birkaç saniye boyunca Luke'u, kendisini ve evliliklerini düşünür.

"Sanırım onu her zaman seveceğim," der sonunda, sesi ağlamamış gözyaşlarıyla buğuludur. 'Polly de sevecek. Onun babası olduğunu. Bizi terk edemez.'

Aynen öyle. Bunu ona söyle. Dışarı çıkmasının sorun olmadığını söyle. Ona henüz kimseyi öldürmediğini söyle.

Bundan sonra, uçaktan atlamak üzere olan iki insan gibi, ona bakıyor, iyi olup olmadığını kontrol ediyor, Met'in hazır olup olmadığını kontrol ediyor, kulaklığı takıyor ve ardından Ara düğmesine basıyor.

Teneke gibi bir zil sesi etraflarındaki bara yayılır. İki kez çaldı. Cam onun cevap vermek üzere olduğunu hayal edebiliyor. Dört. Sıcak sesi, neşeli tonu. Açıklama, her ne . Altı.

Sekiz. Onda, Cam Luke'cevap vermeyeceğini biliyor.

Ancak Niall elini kaldırıp, 'Kapatmıyoruz. Henüz kapatmıyoruz.

On iki. On dört. On altı.

Ve Niall beklemekte haklıydı, çünkü o zaman biri cevap verir.

Ama o Luke değil.

Niall.

Niall'ın beyni hızlı çalışıyor. Bu Deschamps değil, hatta bir erkek bile değil. Bu yüzden, o Isabella Louis.

Polis memuru kocası da olay yerinde bir yerlerde.

Kahretsin.

Alo?" diyor tekrar, sesi bir fısıltı gibi.

Camilla'nın gözleri fincan tabağı gibi, önce telefona sonra Niall'a bakıyor. Onu telefondan uzaklaştırması gerekiyor. Luke dışında kimseyle konuşmasına izin ver. O da her şeyi tehlikeye atabilir: akrabalar genellikle öngörülemeyen şekillerde hareket .

Ve Isabella'nın kocası George'un da yakınlarda olmadığından emin olması gerekiyor.

Üniformalı bir memura elini kaldırıp Camilla'yı götürmesini işaret ediyor, Camilla'nın incinmesinden üzüntü duyuyor ve Şaşkın bir ifade. Genç Viv'e çok benziyor: iri gözler, çok fazla saç ve Niall içinde sempatik bir kıpırtı hissediyor, ama yine de konsantre olması gerektiğinden ondan uzaklaşıyor.

Niall RVP'de George Louis'i arar ama burada değildir. "Alo, Isabella," diyor Niall telefonda, o sırada memur Camilla'yı kaldırıyor. Sadece on saniye kadar . Çok uzun sürmediğini umuyor.

Hiçbir şey yok. Cevap yok, ama arama hala bağlı.

"Isabella? Niall telefonda konuşuyor. "Korktuğunu biliyorum ama - eğer yapabilirsen benimle konuşmana ihtiyacım var.

Hiçbir şey.

Maidstone Niall' yaklaşıyor ve ona çok yakın oturuyor, açıkça kendini tutamıyor ve el kol hareketleri yapmaya başlıyor. Niall el sallayarak onu uzaklaştırır.

"Korktuğunuz için konuşamıyorsanız, lütfen ahizeye üç kez dokununuz" diyor.

Telefonun ucunda daha fazla sessizlik. Niall dinlemek için zorlanıyor. Hiçbir şey yok. Maidstone parmaklarını masaya vuruyor. Niall'in tüm vücudu adrenaline doludur.

Dönüp polisi izler: dizüstü bilgisayarların üzerine eğilmiş, parmaklarını kulaklarına götürmüştür. Deschamps her an telefona sarılabiliirdi. Niall bir şeyler hissediyor, belki de suçluluk, her zaman tek bir adammış gibi davranıyor, suçlularla veya kurbanlarla yumuşak bir şekilde konuşuyor, oysa gerçekte bütün bir ekip var.

Polis orada. Her kelimeyi dinleyen bir taktik komutan.

Tekrar dönüyor, dinleyicilerini, üzerindeki baskıyı ve bu değiş tokuşa yönlendirilen kaynakları görmezden gelmeye çalışıyor.

Pencereden dışarı, çağrının geldiği yere doğru bakar. Silahlı polisler deponun etrafını çirkin bir gri sürü. Depo orada, ışığın altında kayıtsız bir şekilde duruyor.

Maidstone telefonu işaret ediyor. "Isabella?" diye soruyor ve Niall başını sallıyor ama sinirlenmiş durumda. Bu inceleme altında konsantre olamıyor.

Hatta, Niall hiçbir şey duyamıyor. Nefes alma yok, bağırma yok, hiçbir şey yok. "duymadıysan, konuşamıyorsan üç kez dokunacaksın," diyor.

Sessizlik. Niall hala bağlı olup olmadığını kontrol etmek için telefona bakıyor ve bunu yaparken de onları duyuyor. Üç hassas dokunuşlar. Üç korkak musluk.

', Isabella. Bunları duydum,' diyor elini havaya kaldırarak.

Maidstone bir kağıda bir şeyler karalıyor. LD'yi takip takmayacağını sor.

Niall başını sallıyor.

Maidstone Niall'a eliyle işaret ediyor ama Niall onun ne söylemeye çalıştığını anlayamıyor ve şu anda konsantre olması gerekiyor. Ayağa kalkıyor.

"Eğer Isabella iseniz, bu kez iki kez dokununuz," diyor. İki dokunuş.

Kahretsin. Konsantre olması gerekiyor. Böyle kritik bir anda sözünü kesmemesi gerektiğini bilmesi gereken Maidstonedan adım adım uzaklaşıyor.

'Deschamps mı? Evet için iki dokunuş.' İki dokunuş.

Maidstone ayağa kalkıyor ve böylece Niall sinirli bir şekilde açık bar kapılarına doğru adım atıyor.

Maidstone onunla göz göze geliyor, sitemkâr görünüyor ama Niall görmezden geliyor. Resmi RVP'de olduğu gibi dışarıda da telefon görüşmesi yapabiliyor.

Niall'ın nefesi kesildi. Deschamps hemen arkasında olabilir. Telefonu açması için onu zorluyor olabilirdi. Silahını kızın sırtına dayamış olabilir. Ve Niall'ın elinde sadece musluklar var.

Niall gökyüzüne bakıyor. Cerulean mavisi, mükemmel bir yaz günü. Bir sonraki adımda ne yapacağına karar verirken alını terliyor.

Sesi duyduğunda yola bakmış, düşünüyordu: koşan ayak sesleri. bir tür kargaşa. Etrafında dönüyor, bir parmağı kulağında, yakından dinliyor Isabella, ve bakar. Ve orada: üniformalı bir polis memuru, düşük rütbeli, siyah saçlı ve gözlü, ellerini uzatmış. Bu George Louis, iki polis memuru tarafından kuşatılmış, Niall'a doğru koşmaya çalışıyor.

"O benim karım!" diye bağırıyor. "Telefondaki benim karım! Dışarı çıkarken onun adını söylediğini duydum!"

Niall şok içinde ona bakar ve bunun ilk hatası olduğuna dair garip, ileri görüşlü bir hisse kapılır. Yapmalıydılar onu uzak tuttu. Serseri mayın gibi olay yerine gelmesine izin vermek çok aptalcaydı. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

'O benim karım! Beni içeri alın,' diye bağırıyor ve Niall gözlerini kapatıyor. Telefonu dışarıda açmamalıydı.

Polislere kontrol etmelerini, susturmalarını işaret eder. Ağzını kapatıyorlar ve o da onlara karşı direniyor, ellerini çekiştiriyor. Gözleri şok ve korkuyla yuvarlak. Niall bir an için ona bakar ve aniden bir polis görmez: onu kontrol altına almaya ve güvende tutmaya çalışan yetkililere, kendi meslektaşlarına karşı mücadele eden korkmuş bir koca görür.

Sonunda Niall'ı dehşete düşürerek memurun elini ağzından çekmeyi başarır. 'O benim karım,' diye bağılıyor son ses.

'Eğer dinliyorsan, rehineci, biz içeri gireceğiz ve seni öldüreceğiz.'

Niall'ın sırtındaki ve boynundaki her bir tüy havaya kalkıyor. Hatta kalmaya devam ediyor ama dönüp depoya bakıyor. Deschamps'ın bunu duymamış olmasına imkân yok.

Saniyeler içinde, deponun kapısında bir hareketlenme olur. En ufak bir şey. Sizin kaçırabileceğiniz ama kimsenin kaçırmayacağı bir şey.

Etraftaki herkes onu görür ve nefeslerini tutar. Sessiz. George kontrol altına alındı. Deponun etrafında özenle çömelmiş onlarca polis silahlarını kapıya doğrultuyor. Telsizler cızırdıyor ama onun dışında hava sessiz, durgun ve polis ışıklarıyla mavileşmiş, sanki okyanusun derinliklerindeymişler gibi.

Kapı tekrar hareket ediyor. Ve sonra.

Tek, akıcı, sessiz bir hareketle, silahlı polisler savaşta ilerleyen ordu birlikleri gibi ilerliyor. Niall orada, silahsız, tam ortada duruyor, telefonu hâlâ elinde, sadece kapının yavaşça, yavaşça, yavaşça açılmasını izliyor. Siyahlar içinde bir figür ortaya çıktığında polisler silahlarını toplu bir çatırtıyla kaldırıyor ve Niall bilinçsizce kendini ateş için hazırlıyor.

Sahne arkasının karanlık kanatlarından bir balerin gibi zarifçe sıyrılıp spot ışıklarının altına çıkan Isabella ve sadece Isabella.

Başında siyah bir torba var. Göremiyor, bu yüzden bir o yana bir bu yana hareket ediyor, elleri arkadan bağlı. Sessizliğin içinde polis mavisini sokağa çıkar. Çırpınıyor, eğilerek kapüşonu çıkarmaya çalışıyor.

Bir memur, parlak güneş ışığına rağmen el fenerini üzerinde gezdirerek silah arıyor. Birinden bir ses yükseliyor Polis megafonu, tiz ve bozuk bir sesle durmasını ve ellerini kaldırmasını istiyor. Durdu, hala ışıktaki beyazlaşmıştı ve Birisi yaklaşıyor ve ellerini çözer, kollarını serbest , güneşin altındaki Kurtarıcı İsa gibi. Ve Niall sadece birkaç garip saniye için, sanki bu an sadece onun içinmiş gibi hissediyor.

Ona doğru ilerler. Bunu yapmaya yetkisi vardır: kurşun geçirmez yeleği hâlâ üzerindedir; ne de olsa kendisi rehine arabulucusudur ve kadın da onun serbest bıraktığı ilk rehinedir.

Niall beş adım atar, on adım atar ve sonra hemen onun yanındadır. İki polis memuru ona yaklaşmasına izin vermek için yoldan çekiliyor.

Bir polis onu yere yatırır, sonra kapüşonunu çıkarır ve uzaklaşarak Isabella ve Niall'ı baş başa bırakır. Adam kıza bakıyor. Koyu renk saçları var, hafif yapılı. İnce bilekler ve omuzlar. Büyük halka küpeleri var ve Niall'ın sempati duymasına neden olan bir şey var.

Onun için neredeyse acı verici. O sabah onları nasıl takmış olmalı, iyimser, George yakınlarda; belki de bunları giymesi hoşuna gidiyordur ...

Hayatta kaldı ama bir daha asla eskisi gibi olamayacak. Gerçek bu. TSSB, klostrofobi, anksiyete, geriye dönüşler. Bunlar yaşayabileceği şeyler. Niall bazen müzakerelerin doruk noktasında bunu unutuyor ama her kuşatmanın sonunda, yaşayanlara bile her zaman zarar verildiğini hatırlıyor. Özellikle de yaşayanlara.

"Telefonunuzu açan bendim. Kocan burada bekliyor. Güvendesin," diyor Niall ona. "Artık güvendesin.

"Gitmeme izin verdi," diyor, gözleri ıslak. "Gitmeme izin vereceğini söyledi. Olayın içinde olduğumu biliyordu... kazara, çünkü bina bize ait.

Niall başını sallar. Mantıklı. Omuzları rahatlayarak düşüyor, bir rehinenin serbest bırakılmasından dolayı rahatlıyor. "Diğer rehineler hakkında bir şey biliyor musun?" diye sormaktan kendini alamıyor.

Isabella hemen cevap vermiyor. Patlamış bir balon gibi yere düşmüş olan kapüşon yüzünden saçları karmakarışık ve dağınık, ellerini önce göğsüne, sonra yanaklarına götürüyor, sonra da Niall'a doğru eğilip hıçkırıyor.

Onu tutarken kasları gerilmiyor. Belki de onunla birlikte. Belki de daha fazla zaman istemekte, beklemekte ve Camilla'nın sahneye çıkmasını sağlamakta haklıydı. Belki Deschamps diğerlerini de serbest bırakır.

Birkaç dakika bu şekilde kalıyorlar, Niall kendi nefesini yavaşlatarak onunkini de yavaşlatmaya çalışıyor.

Ve tam iyi olacaklarını düşünürken, onları duyar.

İki el silah sesi.

Eninde sonunda kariyerini bitirecek olanlar. Tam arkasında, göremediği ama sadece duyabildiği bir havai fişek gösterisi gibi gürültülü ve gerçek bir şekilde patlıyorlar.

Cam

Cam yolun kenarındaki bir eşikte beklemektedir ve yanında iki polis vardır. Başka bir yere gider. Tek düşünebildiği, görebildiği ve duyabildiği Luke'tur, yavaş yavaş, zihninde. Gözleri donuklaşırken onun için bir montaj oynar ve kendi sonunun ne olabileceğinin sessizliğini dinliyor. Luke geçen yaz onunla birlikte bir yayıncılık ödülü töreninde, edebi kurguyla ilgilenmeyen ama gezmeyi seven bir adam, ona "Bunun hangi kitap olduğunu bile bilmiyorum!" diyor. Luke geçen Noel'de Quality Streets'te onunla birlikte, saatlerce hareket etmeden, ona dönüp kalkmak yerine altına kaçırabileceğini söyleyerek, o kadar rahattı ki. Luke doğumhanede, ıslak gözlü ve sessiz. ve Polly'ye bakıyordu.

Belki de zihni bunun zaten biliyordu ve onu bu anılara daldırdı, çünkü ılık yaz havasında yol kenarında dururken onları duyuyor.

Herkesin geleceğini bildiği silah sesleri.

İki el silah sesi ve iki Luke zihninden silinir.

Sessiz sakinliğin içinde bir an bekliyor, tıpkı kendinizi yaraladıktan hemen sonra acıyı hissedeceğinizi bildiğiniz gibi ama gelmesi birkaç saniye sürüyor. Bu sefer, neredeyse hissetmeyeceğini düşünüyor.

Ama tabii ki öyle. Ve işte burada, korkunç bir kapanış, korku dalgası. Onun tetikçi mi yoksa kurban mı olduğu sorusu. Bayılacağını düşünüyor.

Polislerden tepki vermiyor. Cam'in bacakları Adrenalinden titriyor, kontrolsüzce sallanıyor. Silah sesleri. Silah sesleri.

"Neydi o?" diye soruyor gereksiz yere, elini ağzına götürüyor. Çenesi titriyor ve dişlerini parmak uçlarına takırdatmaya başlıyor.

Memurlardan biri, "Bir şey öğrenir öğrenmez size haber vereceğiz," diye cevap verir.

Telsizlerinden biri cızırdıyor ama tek kelime .

Cam ışıklandırılmış depoya, drone ve helikoptere, yüzlerce polise bakıyor. Ama bir dakika. O da ne?

İzledikçe her şey daha da netleşiyor. Çatıda bir şeyler oluyor.

Gözlerini kısarak bakmaya çalışıyor ama belli ederse polisin onu götürebileceğini biliyor.

Çatı o kadar uzakta, o kadar yüksekte ki, hareket eden heykelcikler gibi görünüyorlar, ama yine de çevik kuvvet kıyafetli polisler, koşuyorlar, bağırıyorlar, belki de arıyorlar. Cam, kendi ahlaki kurallarına rağmen, kocasını aradıklarını ve onun kaçtığını, vurulmadığını umuyor. Artık bildiği her şeye rağmen. Bu sabah gittiğini, sadece boktan, şifreli bir not bıraktığını. O depoya gittiğini. Bütün bunları onun yaptığını.

Niall.

Sahne kaosa dönüşür.

"Silahlı memurlar içeri! Maidstone bir telsize bağırır ve bu telsiz herkesin telsizine ulaşır. 'İki el ateş edildi. Şüpheli herkesi duvardaki delikten uzaklaştırdı. Olayı görmedik.'

Niall arkasını dönmüş, hâlâ rüzgârda hafifçe çarpan siyah kapıya bakıyor. Kafası cevaplamaya vakti olmadığı sorularla doludur.

Tökezleyerek bir polise doğru giden Isabella'yı serbest bırakır, polis onu kocasına götürür ve Niall içeri yönelir. Kendini silahlandırmalı, bir tür izin almalı, ancak durum herkesin serbestçe dolaştığı bir ortama dönüştü. Polis seli Niall da hiç düşünmeden onu takip ediyor. Düşünmesine izin vermiyor.

Deponun içi serin, ıslak taş ve misk kokuyor, yüksekte tek bir floresan ampulle aydınlatılıyor. Niall polisin bağırarak dağılmasını izliyor ama yavaşça hareket ediyor, gözleri her yerde. Deschamps nerede? Şu anda silahını Niall'a doğrultmuş olabilir. Arabulucudan sonra kimi öldürmeyi daha çok istersin?

Yavaşça ilerliyor, çevik kuvvet kıyafetleri içindeki polisleri izliyor.

Niall cesetleri aramıyor. Onun yerine tetikçiyi bulmaya niyetli. Ve nasıl Deschamps olmaz? O

silahı vardı. Niall onu bulmalı çünkü bu onun gerçekleri görmesini engelliyor.

Niall'ın yapmayacağına dair içgüdülerine rağmen ateş eden adamı bulması gerekiyor. Niall'ın zaman kazandırdığı adam. göre yanlış. İnsanların bir şeyi bildiklerinde hissettikleri o rahatsız edici duyguya sahip.

Başlarına çok büyük bir şey geldi ama henüz tam olarak dönüp bakmaya hazır değiller.

Deschamps'ı bulmalı ve adalete teslim etmeli.

Bakışları yukarıya, çatıya açılan kapıya yöneliyor. Birkaç polis çoktan yukarı çıkmıştır, diğerleri de geniş depoya yayılmıştır ve Niall onları takip etmeye karar verir, merdivenleri ikişer ikişer çıkar.

On altı iç basamak, bir yangın kaçış kapısı ve kısa süre sonra sadece çatıya çıkan bir merdivendedir. Metal, güneşten dolayı bembeyaz sıcaktır ve bir an için kör eder. Ayakları merdivenlere vuruyor, yukarı, yukarı, yukarı çıkıyor, aşağıdaki zemin ızgaradan görülebiliyor, manzara baş döndürücü bir şekilde değişiyor.

Çatı düz, hareketsiz ve sessiz, tek gürültü polis telsizlerinin cızırtısı. Niall binaya metal bir yangın merdiveninin bağlı olduğunu ama artık olmadığını tahmin ediyor.

Çatı kaplaması bir çeşit karbon fiberden yapılmış, kenarlara kadar aynı hizada, yeni, metal korkuluklarla sınırlandırılmış. Eski ve paslanmış birkaç aspiratör var ama başka bir şey yok ve hiçbirisi Deschamps'ı saklayacak kadar büyük değil.

Telsizi çalıyor: 'Şüpheli depoda değil. Nerede olduğu bilinmiyor.'

Niall çılginca çatıya bakar. Deschamps buradaysa, görünmeden tekrar aşağı inemezdi.

"Burada olmamalısın!" diye bağılıyor silahlı polislerden biri kaskın arkasından, ama Niall onu duymazdan geliyor. Nerede o? Binanın etrafı sarıldı. Deponun tek kapısı var. Telsizde kimse Deschamps'ın yerini tespit edemedi. Ve çatıda da değil.

Nerede olabilir ?

Niall yavaş bir daire çizerek dönüyor, sadece bakıyor.
Kesinlikle sadece iki el ateş edilmiş. Bundan emin. Aşağıda,
Bermondsey güneşte parlıyor. Onun ötesinde,
Southwark, park sadece görülebiliyor, kurumuş sarı
çimenlerden oluşan kare şeklinde örülmüş bir yama. Polis
çatıda dağılıyor, kenarlara yöneliyor, aşağıya bakıyor ama
hiçbir şey yok. Hiç kimse yok. Deschamps yok. Ve henüz
ceset yok.

Niall'ın radyosu tekrar çalıyor.

Rehinelerin cesetleri bulundu. İkisinin de şakaklarında birer kurşun yarası vardı. O denemişti

"Onları hemen deponun arkasına, rafların arkasına ya da brandanın altına saklayın.

Niall'ın başı göğsüne çarpıyor.

Deschamps onları öldürdü o zaman. Bunu biliyordu ama bir anda öğrenmek istemiyordu.

Nefes alamıyor. Ufka bakar, kendini sakinleştirmeye çalışır ama yapamaz.

Şu silah sesleri.

Dünyayı terk eden iki ruh.

Bu da Niall'ın suçu. Beklemelerinde ısrar etti. Pazarlık yapmaları için ısrar etti. George Louis'in gelmesine izin verilmesi ve Camilla'nın aşığı indirilmesi için ısrar etti. O satın aldı ve o satın aldı ve faiziyle birlikte geri ödeyebileceğini düşünerek krediyle, fazla çekimle zaman satın aldı.

Ama yapamadı.

Bak ne oldu.

Sokağa, polis araçlarına, meslektaşlarının yürümeye başladığı ciddiyete bakıyor.

Bu karmaşadan o sorumlu.

Tam uzanıp, alnını betona dayayıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyor. Onun yerine telsiziyle konuşuyor. "Şüphelinin durumu nedir?

"Hala serbest.

Polis alt kata dağılırken Niall çatıda yavaş ve utanç dolu bir tur atar. Başka ne yapacağını bilmiyor. Bundan sonra soruşturma açılacağını ve sorular sorulacağını biliyor. Kararlarını açık mahkemede, polis karakollarında, profesyonel standartlar ofislerinde gerekçelendirmek zorunda kalacak. Ve yapamaz. Bu kararlar iki temele dayanıyor. soyut şeyler: içgüdüler ve deneyim. İkisini de açıklayamıyor.

Bir elini sallayıp yanında dalgalanmasına izin veriyor, dikkatli çalışıyor. Şimdilik, o burada.

Bu artık bir cinayet soruşturması. Yaptığı şey bu değil - ona ihtiyaç yok. Kendi kendine Viv'in evine gidebileceğini, mutfaklarında bilinmeyen bir sokak hayvanı bulabileceğini, onun hikayelerinin ve mizahının kendisini yıkamasına izin verebileceğini söyler. Bunun sadece iş olduğunu söyler ama buna inanmaz.

Telefonu çalar: Maidstone'dur.

"Kaçtı" diyor Maidstone.

"Nasıl?" diye soruyor Niall telefona, bunun kariyerinin gerçekten sonu olduğunu düşünüyor. Bir şüpheli serbest. İki adam öldü. Maidstone sorgulanacak; Niall sorgulanacak. Ve yavaş yavaş herkes ondan uzaklaşacak ve ona karşı dönecektir. Niall bunun insani bir hata yapma cüretini gösteren polislerin başına geldiğini sayısız kez gördü.

"Isabella bize deponun hemen arkasında kimsenin bilmediği bir servis asansörü olduğunu söyledi - bizim gördüğümüzün ötesinde, planlarda yoktu. Bu asansör zemin kattan üç kapı aşağıdaki bir ofis bloğuyla paylaşılan ve bizim de bilmediğimiz bir yeraltı otoparkına çıkıyormuş. Daha geniş bir alanı çevreledik.

"Bunu nereden biliyordu?

"Isabella az önce sorguda itiraf etti - dedi ki ona bir kaçış yolu verirse gitmesine izin verecekti. Verdi de. Kocasının bundan haberi yoktu. O binanın yöneticisiydi.'

Ah. Tabii ki. Bu çok mantıklı. Diğerlerini lanetleyeceğini bile bile kendini kurtardı ve kaçtı. Bunu kim yapmaz ki? Onu suçlayamaz.

Niall'ın sesi, gözyaşları ve hüznle kaplı, karşılık verilemeyecek kadar kalın. Deschamps ve Isabella'nın karşılıklı anlaşması. Hepsi Bu sırada Niall aptal gibi bekliyordu.

Nasıl bu kadar yanlış anlamış olabilir? O asla yanlış yapmaz. İçgüdüleri kraldır ve onu asla hayal kırıklığına uğratmazlar.

Şimdiye kadar.

Londra onun altında yayılıyor. Eski Londra, köhne demiryolu kemerleri ve eski binalar ve yeni Londra, güneşte parıldayan büyük, temiz gümüş gökdelenler.

Ne olmuş yani? Dogmatik mi? Başkalarını dinleyemiyor mu? Hatalı olduğunu kabul edemiyor mu? Buna o mu sebep oldu? Yoksa George'un patlaması kötü şans mıydı? O olmasaydı Deschamps şut çeker miydi?

Bakışlarını sokağa, geride kalan her şeyin enkazına odaklıyor.

Ve sonra onu görür; işte oradadır, sokağın biraz aşağısında, iki polis memuru tarafından , çatıda ona doğru bakmaktadır: Camilla Deschamps.

Minyatür olmasına rağmen gözlerinin kilitlendiğini hisseder ve şöyle düşünür: "Kocanı bulacağım. Ve onu adalete teslim edeceğim.

Ve bunu ona ödet.

O gece eve vardığında, çok çok sonra, Viv iki bavul hazırlayıp götürmüştü, ona bir not bırakmış ve artık bunu yapamayacağını, onunla, her zaman işini ön planda tutan biriyle evli kalamayacağını söylemiştir.

Not, not ediyor. Bugün benim doğum günümdü.

Cam

On dakika geçti, on beş, öğleden sonra güneşi inmeye başladı, Cam sadece çatının temizlenmesini ve deponun polisleri emip tekrar dışarı atmamasını izliyor, yanındaki iki memur tek kelime etmiyor ya da onu uzaklaştırmıyor, sadece hiçbir şey yapmıyor.

Cam onları vurulduktan 16 dakika sonra görüyor.

Fark ettiğinde vücudu ürperiyor. . Yavaş hareket eden acelesizlik.

Adli suç mahalli memurları, hepsi beyazlar içinde, sessiz filmlerden fırlamış gibi.

Birkaç dakika sonra bir ambulans geliyor ama içinde acil bir durum yok.

Etrafta mavi ışıkları yanmayan tek araç bu. Cam sadece kocası için olmadığını umabilir.

"Kocanızın gidebileceği bir yer aklınıza gelirse arayın," diyor Lambert, Cam'in neredeyse bütün gece tutulduğu Scotland Yard'ın dışında, şu anda - resmen, Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür? - kaçıyor.

Cam belki de onuncu kez, "Gideceğim," diyor. "Nereye gideceğini bilmiyorum," diye ekliyor, bunu da söylemiş olmasına rağmen. Onlara arkadaşlarını, ortak çalışma alanını verdi. Hiçbir şeyi kalmadı. Bilseydi verirdi: o da Bakım için bitkin düşmüş.

Ama rahatladığını da inkâr edemez: suçlu olsun ya da olmasın, kocası hayattadır ve Cam bu durumdan utanç verici bir rahatlama hisseder.

Polis onu bir PCSO'nun bırakmasını teklif eder ama o yürümek istediğini söyler. Ona birkaç kez sorarlar ama o sadece eve gitmeyeceğini düşünerek bunu tekrarlar. Tüm vücudu kızına sarılmak için can atmaktadır ama Lewisham'a gitmesi gerekmektedir. Rightmove'un bulunduğu sokağa mülk.

Saat sabahın üç buçuğunu biraz geçmiştir ve hava karanlık ve çorbamsıdır, Uber'in dışındaki dünya sessizdir. O ilerlerken gökyüzü arabanın ötesinde yavaş yavaş aydınlanıyor. Haziran ayında olduğu gibi, sadece birkaç saattir geceymiş gibi geliyor. Cam gökyüzünü izliyor ve cevabın orada bir yerde, şafağın kendisi kadar açık ama yine de gecenin içinde saklı olduğunu düşünüyor.

Camı indiriyor ve nehri geçtiklerinde hava serinliyor. Suyun tuzunun ve tuzlu suyunun tadı. Hava griden beyaza dönüyor, yeni bir gün başlıyor.

Lewisham'a varırlar. Sokağı ve Rightmove'dan ezberlediği evi bulmak kolaydır: bir bahçesi ve kapısının üzerinde birkaç hırsız alarmı olan beyaz, yarı müstakil bir bina.

Cam dışarıda tereddüt ediyor ve serin hava teninde tüyler ürpertiyor: yasadışı bir iş için değil, ofiste geçireceği bir gün için giyinmiş.

gece yolculuğu. Bir güvenlik ışığı yanıp sönerek görüşünü karartıyor ve onun burada olup olmadığını merak ederek ışığın altında duruyor,

onu bekliyor. Hareket ettiğinde kapanıyor, sonra tekrar açılıyor ve böyle ışıkların ona sonsuza dek depoyu hatırlatıp hatırlatmayacağını merak ediyor. Sonunda bir erkek figürü pencereye geliyor. Cam nefesini tutup yukarı bakıyor. Adres, bir uygulamanın derinliklerinde tutuldu. Onun için miydi? O burada mı? Kocas, kaçak olan?

Figür birkaç saniye boyunca ona bakar. Hayır. Bu kocası değil. Onu daha önce hiç görmemişti. Uzun boylu, soluk benizli, kızıl saçlı. Bir an sonra pencereyi açıyor. "Ne var?" diye seslenir. Hayal kırıklığı içinde zonkluyor.

'Özür dilerim - ... kocamı arıyorum,' diyor. "Ne? Beni uyandırdın.

"Luke?" diye sesleniyor ağlamaklı bir sesle. "Adresin ondaydı. Ben...' diyor, kendini acınası hissederek. Uber şoförü arabasını kapatır.

ve merakla onlara bakıyor.

"Defol git yoksa polisi ararım," diye seslenerek pencereyi - ve son umut kırıntısını- büyük bir gürültüyle kapatır.

"Lütfen," diyor. 'I ...'

Pencere tekrar açılır ve daha da sert bir şekilde kapanır. Evin sahibi bellidir ve en son isteyeceği şey polisle temasa geçmektir. Ama bu yabancıyı uyandırmak neden bu kadar kolaydı?

Bekliyor muydu?

Şaşkınlıkla bir dakika daha bekledikten sonra Uber'e onu eve götürmesini söylüyor, koltuğun derisi bacaklarına soğuk geliyor. Eve giderken belki de hayatı boyunca ilk kez hiç düşünmüyor. Tek bir düşünce bile yok. Onları uzakta tutuyor, su ile çirkin bir baraj arkasında şişiyor ve inşa ediyor.

Oraya vardığında, iki araba geride bir polis arabası görür, onu takip ediyor. Cam utançtan kızarır. Her nasılsa, son çaresiz hareketinin yetkililer tarafından görülmesi durumu daha da kötüleştirir. Bu yüzden onu sorgulayıp sorgulamayacaklarını ya da bırakıp bırakmayacaklarını merak ediyor.

Kocasının nerede olabileceği konusunda en az onlar kadar az fikri olduğunu kabul edin.

Ön kapıdan içeri giriyor, doğruca mutfağa yürüyor, ışığı kapatıyor ve kapıyı kapatıyor, gözbebekleri sabahın loşluğunda yanıyor. Olması gerekiyor

Düşünmek için tamamen yalnızdı ve ne kız kardeşi, ne dışarıdaki polisler, ne kızı, ne de üstündeki ışıklar ona tanıklık etmeyecekti.

Ev hiçbir şey olmamalıydı. Bir kitap için araştırma. Kazara olan bir şey.

Hiçbir şey.

İpucu yok. Onu bekleyen bir açıklama yok.

Lewisham'o ev, şafak ufkunda bir umut sembolüydü. Ve şimdi.

. Rightmove'u bir ipucu olarak bırakmadı. Orada bir yabancı yaşıyor. Burada anlatısal bir sonuç yok. Sonuç yok, sadece kafa karışıklığı var.

Pekala, şimdi. Gerçekle yüzleşmeli.

Kocam bir katil. Bu düşünceyi tekrar tekrar düşünmek için kendini zorluyor, sanki patlayacakmış gibi bazı acı bariyerleri ve bunu kabul et. Kocam bir katil.

Tezgâhlara yaslanıp yere oturuyor, kafasını daha önce polis tarafından yağmalanan eşyalarıyla dolu bir dolaba yaslıyor. IKEA'dan aldıkları bardaklar. Doğum günleri ve Noeller için değiştirilen kupalar. Polly'nin daha dün Cam'in henüz kullanmadığı için endişelendiği damlatmaz bardakları.

Ama Cam gün ışığından bile saklanamıyor. Sabahın erken saatlerindeki güneş aletleri gümüş renginde aydınlatıyor. Buzdolabı, ocak, tost makinesi. Kocası yakın zamana kadar bu aletleri onunla birlikte kullanıyordu ve şimdi o bir katil.

Karnındaki deriyi, saçlarını tutuyor. Kırık kalbine atmayı bırakması için bağışlamak istiyor. O bir katil.

Cam'in başı dizlerinin üzerine eğilir ve ağlamaya çalışır ama ağlayamaz. O iğrenç biri. Bir aptal. Aşağılanmış

Kadın. Hiç gözyaşı yok. Kil gibi sertleşmiş, içindeki nem kurumuş ve kinizme dönüşmüş.

Gözlerini kapatıyor, ama nafile. Ağlamadan, düşünmeden, gri mutfağa bakmaktan başka bir şey yapmadan bir yaş boyunca orada kalıyor.

ve Lewisham'daki o evin önünde tek başına durduğunu ve kocası tarafından terk edildiğini düşünüyordu.

Kim bilir ne kadar zaman sonra oturma odasına girdi.

Telefonunu kontrol eder. Penguin'in Adam'ın önizlemesini bile açmadığı romanı için iki kitaplık bir anlaşma karşılığında altı haneli bir meblağ teklif ettiğini belli belirsiz fark eder.

Herkesi görmezden geliyor, dün Luke'la olan, kafeye gitmeden önceki, daha önceki mesajlarına bakıyor.

Cam: Çok mu çalışıyorsun yoksa ben beş dakikalık huzurlu bir çiş yaparken Polly'yi alabilir misin?

Luke: Kesinlikle! Bir dakika!

Cam: Güzel bir çişti. Teşekkür . Luke:

xx

Ama sonra aldığı diğer mesajların hacmini .
Altmışın üzerinde.

Holly: Aman Tanrım, haberleri yeni gördüm. Sen iyi misin?

Stuart: İş için endişelenme. Bize ihtiyacın olursa hepimiz buradayız.

Daha fazlası var. Onlardan çabucak bunalır. Ona bir anlam ifade etmiyorlar, hiçbir şey ifade etmiyor gibi görünüyorlar. Arkadaş üstüne arkadaş, akrabalar ve uzak tanıdıklar. Holly: en yakın arkadaşı, eski bir anda serbest çalışan editör, Türkiye'deki

Haberler. Cam'in kendisinin de gönderebileceği ama aldığında öfkelendiği bir mesaj.

Polis medyaya onun adını söylemiş olmalı. Cam kanepede aptalca göz kırıyor.

Yani herkes biliyor. Herkes onun ne yaptığını biliyor.

Nasıl devam edebilir? Telefonunu göğsünde tutuyor.

Nasıl yapabilir?

BBC Haberlerini kontrol ediyor. Canlı yayın var.

15:50 Kuşatma dramatik bir çatışmayla sona erdi

15:55 Bilgi talebi: Firari ve tehlikeli şüphelinin adı Luke Deschamps

17:01 Özet: Buraya nasıl geldik?

18:10 SON DAKİKA: Suçlu kocanın bıraktığı son not basın tarafından görüldü

Cam yardım edemez ama son parçayı açar ve oradadır. Özel iletişimi, ona söylediği son sözler, herkesin görebilmesi için gece gökyüzüne yansıtılmış gibi büyük bir şekilde ışıldıyordu. Yaralanma üstüne yaralanmaya hakaret eklenmişti.

Londra'yı kasıp kavuran kuşatmada üç rehine almayı seçtiği sabah kocasından şaşkın karısına bıraktığı şifreli mesajda 'İkinizle de çok güzeldi' . Cam tiksintiyle mesajı kapatır. Nasıl ki? Bu bir günlük kaydı da olabilirdi. Yanakları utançtan kızarır.

Herkes okumuş olacak. Herkes bilecek.

Twitter'da #LondonSiege en çok trend olan konu.

Bir kullanıcı, "Kesinlikle iğrenç, masum insanlar kaçırıldı" diye yazdı.

İçeri girip onu havaya uçurmaları gerekirdi - teröristler teröristtir, diyor bir başka yorum. Cam'in göğsü genişleyip daralıyor gibi görünüyor, karikatür bir kalp şok içinde atıyor.

Karısına bıraktığı notu gören oldu mu? WTF?

#LondonSiege

Telefonu, soluk beyaz bir ışık kenarı oluşturduğu kanepeye yüz üstü çeviriyor ve dayanamayarak öne doğru oturuyor.

Evinin içinde dolaşıyor. Eşyaları dağınık, bir araya getirilmiş ama tam olarak doğru değil, bu da Cam'i huzursuz hissettiriyor, tıpkı bir otel odasının sizin haberiniz olmadan temizlenmiş olması gibi.

Arama eksiksiz yapılmış, çoğu şey gözden geçirilmiştir. Cam salondaki masanın üzerinde duran not defterini, okumakta olduğu John le Carré romanını, mutfakta duvarda asılı duran takvimi kayıtsızca karıştırır. Hiçbir şey yoktu. Geriye hiçbir ipucu kalmamıştı. Ne bekliyordu ki?

Tekrar aşağı iner ve Polly'nin uyuduğu çocuk odasına girer. Karnının üstünde, poposu havada, sarışın saçları çırpılmış beze gibi dağılmıştı. Cam bir parmağını yanağında gezdiriyor, sadece bir kez, böyle olduğunu düşünüyor. İşte böyle devam ediyor. Cam, babanın bir katil olduğunu düşünüyor. Zavallı, zavallı sen. Benden daha kötü durumdasın.

Onu alıyor, dayanamıyor, kızı sıcak, tatlı kokulu ağır bir çuval. Zaman zaman hala o yeni doğan kıvrımına sahip: bacaklarını bir kurbağa gibi vücuduna yakın tutuyor; ve Cam bebeğini karnına bastırıyor, onu büyüttüğü gibi, burnunu kızının boynuna sokuyor.

Sonunda onu yere bırakıyor ve Libby'nin de uyuduğu kendi odasına doğru yürüyor. Birkaç saniye kız kardeşini izliyor, yüzü dinleniyor, sonra yatağa giriyor ve tamamen giyinik bir şekilde ters tarafa uzanıyor. Uyuması gerekiyor, ve belki de burada, kot pantolonunun içinde olacak. Yavaşça göz kırpmaya başlar. Artık yalnızdır. Bağlantısız. Birden kuşatmayı, rehine arabuluculuğunu, bunun yapısını arzular. Şimdi ne yapması gerekiyor?

Libby onun varlığını hissetmiş olmalı çünkü kıpırdanıyor ve gözlerini açıyor.

"Merhaba," diyor usulca. Şafak vakti yatak odası gri bir bulanıklığa bürünüyor.

"Merhaba," diyor Cam.

Libby oturuyor. Yanı başında, yastığının üzerinde, Polly'nin bebek telsizi usulca vınlıyor. Bununla ilgili bir şey Cam'in kalbini yerinden oynatıyor. Bu kardeşi için ne kadar zor olabilirdi ama yine de ona yardım etmek için bunu yapmıştı.

Cam orada sırtüstü yatıyor, vücudunun aşağısından kız kardeşine bakıyor, çocukken yaptıkları gibi birbirlerini takip ediyorlar. "Böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm," diyor Libby, basit bir duygu ama Cam'in takdir ettiği bir duygu. "Düşünemiyorum bile...

"Söyleyecek bir şey yok.

Libby uzanır ve elini Cam'in dizine koyar. "Demek istediğim..." der Cam, beyni yeni çalışmaya başlamıştır. işlemenin geçici başlangıcı. "Sanki - şimdi geri gelse bile, ömür boyu hapse girecek. Durdu. Bir insan bu konuda nasıl konuşmaya başlayabilir ya da bunu gerçekten özümseyebilir?

"Şimdi ne olacağını söylediler? Libby soruyor.

"Bu bir insan avı. Görevimiz Tehlike filmindeki biri gibi arkadan kaçtı.

"Biliyorum... Rehinelerin kim olduğunu henüz bilmiyorlar mı?" "Bilmiyorum," diyor Cam.

"Bence biraz uyumalısın," diyor Libby nazikçe. "Belki de.

Libby yan yatar, vücudu Cam'inkine yakındır ve uzun bir süre öyle kalırlar, uyanık ama sessizdirler.

Cam'in gözleri tamamen kapanır. Aylarca süren uykusuzluk, geçen günün adrenalini onu yakalıyor. Çocukluk kadar rahatlatıcı, derin, ılık bir banyo gibi uykuya dalmasına izin veriyor. Luke'u hayal ediyor, dışarıda, sokakta olduğunu, onun için geri geldiğini, ona bağırdığını - Söyle bana Ama uyandığında öbür dünyada tek başınadır.

İkinci Perde

SEVENYERLERİN ARTI SİGE

Cam

Bu kaçınıcı tarih? Saymayı mı unuttum?
İyi şanslar!!

Cam: Teşekkürler.

Akşam vakti ama Côte Brasserie'de kalabalık yok. Sadece Cam, Charlie, köşede oturan yaşlı bir çift ve kulaklık takmış, minyatür dizüstü bilgisayarlarında çalışan birkaç genç var; gece ya da gündüz herhangi bir yeri ofisleri olarak kullanan göçebe insanlar.

Bir otel barı ya da bir sanat galerisi gibi sessiz ve loş. Bana biraz alkol bağlayın. Lütfen. Ve biraz eğlence,' diyor Cam Charlie'ye.

Tam pencerenin önünde, dört kişilik bir masada oturmaktadırlar. Charlie telefonuna bakarken, Cam bunu söylerken ona göz ucuyla bakıyor. Yeni yetme bir serbest araştırma asistanı, kırklı yaşlarının başında kariyer değişikliği yapmış, tamamen farklı bir şey denemek . Üç buçuk ay önce, evi satmak için ilk araştırmaları yaptıktan hemen sonra, ajansının ofisinde bir iş yemeğinde tanışmışlar. Adam ofislerine girdiğinde Cam onun şu sözlerine kulak misafiri oldu: 'Fuayenizde oturmuş roman okuyan biri var! Sergileniyorlar mı?' dediğini duymuş ve Cam'in içindeki bir şey bundan hoşlanmış.

yazarlarla geçirdiğim bir ömürden sonra yayıncılık hakkında sinizm. Charlie, müesses nizamın dışında değil, tam içinde bir insan. Çok çalışmaya çok inanıyor. Hafta sonları koşar. Asla oturup tüm bunların ne için olduğunu düşünmez. Cam bunu seviyor. Hayatta iyi olan biri. Yanlış bir adım atmayan biri. 'Sana söylediğim için üzgünüm ama neredeyse hiç okumuyorum' gibi şeyler söyleyen karanlık yeni arkadaşıyla iş etkinliklerine katılmaktan keyif alıyor.

Cam ona genişçe gülümsüyor ve saçlarıyla oynuyor bu günlerde kısa dağınık bir bob, grileri örtmenin bir yolu olarak da açıldı. Bazen aynada kendini tanıyamıyor, ki bunu heyecan verici buluyor: zaten amaç da buydu.

"Alkol ve eğlence mi dediniz?" Sandalyeyi ayakları üzerinde geri sallıyor, gözleri kızın üzerinde.

"Yüzde yüz.

Bir garsonun dikkatini çeker, sonra kaşlarını kaldırarak Cam'e bir soru yöneltir. "En güçlü kokteyl," diyor Cam. 'Yapabilirim - bilmiyorum. Bütün gece dışarıda kalabilirim.

'Bir Bloody Mary - hayır, iki. Bir de keçi peynirli tart,' diye ekliyor. Cam, onun şimdiden yemek sipariş şaşıracak aynısından ister.

"Ee, ne haber? Charlie soruyor.

"Şey," diyor Cam. "Yani.

"Ee," diyor Charlie. Telefonunu kasıtlı olarak yana, yüzü aşağı bakacak şekilde koyuyor.

"Adam'ı hatırlıyor musun?

"En çok satan ilk film mi?

"Evet. Bir sonraki kitabı altı yıl gecikti. "Altı yıl mı?

"Yayıncılığı biliyorsun.

Charlie sandalyesinde çocuksu bir şekilde geriye doğru sallanıyor, bacaklarını masanın altına , kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Yine de altı yıl. Yani - ne yapıyordu?"

"Fikir edinmeye çalışıyorum. Menüye bir göz atıyor.

İçkileri geldi, Cam'inki soğuktu ama bardak bulaşık makinesinden sıcakık çıkmıştı.

Tam da ihtiyacı olan noktaya isabet eden alkollü bir yudum. Gözlerini kapattı, burada birlikte olduğu için sessiz bir şerefe dedi.

Charlie gecenin en başında. Belki de gerçekten bütün gece dışarıda kalacaklar.

"Yayıncısı bugün beni kontrol etti. Onunla göz göze geliyor ve sırtıyor.

"Vay canına - yayıncı parmaklarına mı vurdu?

"Şey - sayılır. Evet, öyle. Sadece sonsuza kadar bekleyemeyeceklerini söylediler. Kendilerince avansı geri istediklerini ima ediyorlar.

"Zor," diyor Charlie. 'Ajan ben , sanırım saklanırdım.

"Ha.

"Stresli mi?

"Adam mı? Yazdığı zaman yazıyor. Başlayıp başlamadığını bile bilmiyorum. Söylenemez. Hazır olduğunda bana gönderecek olan o. Ne kadar sürerse o kadar sürer.

"Evet, Jiffy çanta müşterisi!

"İşte bu. Cam gülümsüyor. Adam e-postayı pek ; mektuplarını göndermenin uzaklığını sevdiğini söylemişti. Bir zarf içinde, eline geçip geçmediğini ya da henüz okuyup okumadığını bilmediği basılı bir roman. attığında, ikinci romanı yazdığında

Bir zarfın içinde de gönder. Bu onun şeyi olacaktı. Bunu o kadar çok sevmiştir ki herkese anlatmıştı. Libby onun gösterişli geldi.

"Yani," diyor Charlie, "bu sadece bir kitap. Sözcükler ağzından çıkarken, pencere camındaki çarpık yansımasından kaçınır. "Her neyse," der Charlie. 'Demek bu yüzden bütün gece dışarıda kalmak istiyorsun. Mantıklı, CF.'

Camilla Fletcher. Evlendikten sonra adı çıkınca kızlık soyadına geri dönmüş. Formu imzaladığı günü hâlâ hatırlıyor. Bir tür kasvetli ters düğün günü. Değiştirmenin kadar kolay olması şaşırtıcıydı. Ve ajansın web sitesinde Fletcher'a geri döndü: çoğu

İnsanlar buna çabuk alıştı.

"Aynen öyle.

"Tam olarak istediğin zaman çalışabilmek güzel olmalı," diyor Charlie. Belli ki bunu aşamıyor - bazen Cam onun yayıncılığı gerektiği kadar anlamadığını düşünüyor, çünkü neredeyse nefesinin altında ekliyor,

"Altı yıl uzakta.

"Oh, inan bana," diyor Cam gülerek, "hiç eğlenmiyor.

Adam'ın ilk kitabı Out of Sight beş buçuk yıl önce yayımlandı. Onlar - Cam'in geçici dublörü ve Adam - Penguin'in iki kitaplık teklifini kabul etti ve Out of Sight uluslararası bir bestseller oldu, burada ABD'de dört ay boyunca listelerde yer aldı. İkinci kitap yıl içinde bekleniyordu ve şimdi o kadar gecikti ki Cam peşine düşüldüğü için yarı rahatlamış durumda çünkü bir sonraki adım yayıncının ilgisini tamamen kaybetmesi.

Charlie'ye doğru eğiliyor. 'Sen ne üzerinde çalışıyordun? Bana bir şey söyle.' Bu onların olayı: Söyle bana bir şey.

Charlie gülümseyerek, "Titanik'le ilgili bir araştırma üzerinde çalışıyorum," diye yanıtlıyor. "Bir uzman ol. Wikipedia üzerinden. Ama belki de kimse kitabı okumayacak bile.

"Muhtemelen," diyor Cam. 'Sadece bir kitap,' diye hafifçe ekliyor. "Tuş," diyor Charlie. 'Kurgusal değil. Yine de ilginç. Ona çeşitli sorgulamalarından, araştırmalarından ve öğrendiklerinden bahsediyor.

"Bazen bunu düşünmüyor musun?" diye soruyor. "Kimse okumayacak mı? Waterstones'daki raflarda öylece duracağını?

Kadehini sessiz bir şekilde buna kaldırıyor. "Her zaman," diye yalan söylüyor. Ama içinde bir şeyler fokurduyor. Gerçek o.

Gömdüğü kişi.

Garson yemeklerini getirir. Charlie tartını dilimliyor, temiz bir kesim. Elleri düzgün ve birkaç saniye sessizlik içinde yemek yiyorlar. Birlikte oturmanın hoş bir yanı vardır. Kendine güvenen biri. Bir şekilde dünyaya aitmişsiniz gibi.

Charlie yemeği göstererek, "Çok güzel," diyor. Buna ihtiyacım var. Bugün işten önce on tane koştum.'

"Sen benden daha iyi bir insansın.

'Hayır, sadece egzersiz yapmaya ihtiyacım var. Bir at gibi.'

"Evet? Cam mizahı görmezden gelerek daha derine inmeye çalışıyor. Dirseklerini masaya koyuyor, yüzünü ellerinin arasına alıyor. En çok da Charlie'nin kendinden emin görüntüsünün ardında kendi mutsuzluğuna dair bazen belli belirsiz imalarda bulunmasından hoşlanıyor: Charlie'nin boşanmış olduğunu biliyor ama daha fazlasını değil. "Ya da? Ne?" diyor parlak bir sesle.

"Ya da" diyor, yüzünde eğlenmiş bir ifade var, belki de dikkat dağıtmak için biberliğe uzanıyor, "aptalca şeyler için endişeleniyorum. Ve uyumuyorum.

"Kulübe katıl," diyor.

"Berbat olsa da her zaman kaçış vardır," diyor. "Yayıncılık partilerinden daha mı kötü?

"Yakın ikinci.

Hafifçe ona doğru kayıyor. Güzel kokuyor, hafif, pahalı bir tıraş losyonu. Dizi onunkine dokunuyor.

Cam bakar. Garson kız elinde çilekli milkshake, biftek ve patates kızartmasıyla yanından geçer. Cam kendini hevesle izlerken bulur. Nedenini bile bilmiyor, ta ki fark edene kadar: Bu tam da Luke'un sipariş edeceği türden bir şey. O asla ve asla bir kokteyl ve keçi sucuğu yemezdi.

Peynirli tart. Cam bu düşüncenin neden aklına geldiğini ya da neden bu kadar güçlü hissettirdiğini bilmiyor ama bazen böyle oluyor. Saate bakar. Saat yediyi on geçiyordu ve bugün henüz onu düşünmemişti. Bu ilk kez oluyor olmalı.

Bu düşünce onu daha da sert vurur.

Akşam 7.10'a kadar Luke yok.

Ama şimdi onu düşünüyor ve kafasındaki baskı artıyor, artıyor, artıyor.

"Bir saniye," der Charlie'ye. Gözleri yaralı bir hayvanınki gibi şaşkın bir şekilde onunkilere kayar. Cam ilgilenmeye çalışır, ama bir an için yapamaz. Loş restoranı geçti ve

tuvaletlerin pembe kapısını iterek açar. Yeşil kadife bir koltuğa oturur, tek başına, sadece birkaç saniyeliğine.

Tanrım.

Şu biftek.

Ve -aynen böyle- rol yaptığı her şey yıkılır. Charlie'ye karşı dışa dönüklüğü, konuşmayı sürdürmesi, yayıncılıkla dalga geçmesi,

Bütün gece dışarıda kalmak için alkol istemek. Sanki.

Bazı insanların gerçekte siz olmayan bir versiyonunuzu ortaya çıkarması ne kadar komik. Aynada gözü ona . Aptal saç kesimi. Bu o değil.

Yeşil koltukta tek başına oturan Cam, iki elini kalbinin üzerine koyar, gözlerini kapatır ve kendini onu özlemeye bırakır,

ve her şeyden önce olduğu kişi. Kendini sevmekten memnun, çünkü o sevdi. O sevdi. O sevdi.

Gözlerini açar. Tuvaletin duvarları mat kalamın pembesine boyanmış, içerisi çıplak ampullerle aydınlatılmış. Ve yalnızdır, tam da istediği gibi.

Elindeki telefona bakıyor, henüz oraya geri dönmek istemiyor. Ve sonra, hayatında ikinci kez, henüz bilmesine de beklenmedik bir haber her şeyi paramparça eder.

Elinde bir spot ışığı gibi parlayan bir metin.

<Bilinmiyor
> Bugün
19:16
51.52484054385982, -0.09271149661234793
Akşam 9'da.
Textanon.com'dan gönderildi

Komik, spam genellikle birileri olduğunu iddia eder, değil mi? Size bir şey yaptırmak için? Cam telefonunu kot pantolonunun cebine yerleştirir ve Charlie'nin yanına geri döner, kendi kendine mesajın önemsiz olduğunu söyler. Aptal bir biftek ve milkshake yüzünden sarsılmıştı. Hepsi bu. Ve spam'e aşırı tepki vermek.

Dün gece Luke'un öldüğünü resmen ilan etmek için bir form doldurdu, böylece nihayet evi satıp hayatına devam edebilecekti. Bu yüzden kendini garip hissediyor. Bunu yapmak için yedi yıl beklemek zorunda kaldı. Kendini bunun doğru olduğuna ikna etmiş bir şekilde formu doldururken, bir anda kendini

Kimseye itiraf etmediği bir düşünceyi düşünüyor: derinlerde bir yerde onun hayatta olduğunu düşünüyor.

Charlie'ye yaklaşıyor ve Charlie henüz kafasını kaldırmıyor. Telefonuna, muhtemelen işine dalmış. Cam bazen onunla birlikteyken onun kendisine hiç benzemediğini düşündüğünü fark eder.

"Bu hafta sonu Libby'yi göreceğiz miyiz demiştiniz?" diye sorar. Cam irkilir. Öyle demişti, değil mi? Charlie'ye bir anlık cömertlikle Libby'nin evinde bir barbekü teklif etmişti.

Yeterince kararlı olmamanın karşılığında. Çünkü bu Cam için de böyle: Charlie ile harika bir gün, ardından şüphe dolu üç gün. Ne düşündüğünü Tanrı bilir.

"Bilmiyorum, biraz zorlanıyor," diyor Cam. "Son tüp bebek tedavisi başarısız oldu.

"Ah," der Charlie, yüzü düşer. Belki de iki nedenden ötürü: Libby için hayal kırıklığı, ama aynı zamanda Cam'in böyle bir haber aldığına bunu ona söylemek için her zaman uzatmadığının da kanıtı.

"Bu gece Polly ile mi?

"Ah evet," diyor Cam, bugünlerde istese de Libby'yi Polly'den uzak tutamayacağını düşünerek.

Onu düşündükçe gülümsüyor. Her şeye gülen ve çılgınca top fırlatan o bebek, şimdi her şeye gülen ve çılgınca top fırlatan neredeyse sekiz yaşında bir çocuk. Bazen her şeyin değişmesi ne kadar komik

ve bazen hiçbir şey yapmaz. Polly ilk günden beri Polly'ydı.

Charlie başını sallar ama hiçbir şey söylemez. Cam, geçmişinde onu tetikleyen bir şeyler olduğunu düşünüyor. Belki çocuk istemişti, belki de istememişti, ama bu konuda bir şey söylemeyecekti.

ebeveynlik konusu. Bazı insanların şimdiye kadar bu konuşmayı yapmış olabileceğini varsayıyor, ama yapmamışlar. Bir plan olmadan ne kadar uzun süre yüzebildiğiniz komik.

Kafasını kaldırıp gülümsüyor ve şöyle diyor: "Belki Libby'ye bir şeyler gönderebiliriz?

Ve Cam bunun kesinlikle yanlış bir şey olduğunu düşünüyor.

"Bilmiyorum," diyor Cam. "Kırılğanlığını göstermekten hoşlanmıyor sanırım. Cam'in söylemek istediği şey Charlie kız kardeşini tanımıyor. Biriyle tanışabilir, hayatında yer alabilir, hatta onu iyi tanıyormuş gibi davranabilirsiniz ama o Libby'Cam gibi tanımıyor; Libby'nin bir demet uzlaştırıcı çiçeği çöpe atmak isteyeceğini bilmiyor.

Daha geçen hafta, Libby'nin Cam'e tüp bebek tedavisinin işe yaramadığını söylemek için seçtiği yol şuydu: 'Şey, ben yemek yiyebilirim.

Şimdi ne istersem onu yaparım, çünkü o herif burada kalmadı.

Libby'nin karakterine aykırı değildi ama Cam yine de kız kardeşinin alaycılığının bu kadar derine işlemesine şaşırmıştı. Sözleri, belli iyi sakladığını düşündüğü bir acıyla doluydu.

"Boktan bir durumda olsaydım ne isterdim diye düşünmeye çalışıyorum," diye devam ediyor Charlie. "Mesela - muhtemelen sadece birinin bana akşam yemeğimi hazırlamasını ve kendime acıyarak çürümeme izin vermesini.

Cam şaşkın bir kahkaha atar ve Charlie'nin bazen insanların karanlığını gerçekten anladığını ve empati kurduğunu düşünür.

'Bunu kendimiz yapalım,' diyor. "Bu bir randevu.

Cam'in aklı sürekli o mesaja gidiyor. Bu bir Garip bir spam türü. Akşam 9 mu? Hangi spam saat içerir?

"Onlar için üzülüyorum," diyor Charlie ciddiyetle. Bir an duraksadıktan sonra ekliyor: "Eski sevgilim çocuk istemiyordu.

Cam ona bakar ve o mesajı unutup ona konsantre olması gerektiğini düşünür. Bu itirafın ona bir şeye mal olduğunu söyleyebilir. Charlie için alışılmadık bir şekilde, normalde çok kaygan olan bir yüz ifadesiyle dökülür.

"Ah - ben... anlıyorum," diyor Cam, şimdi gerçekten buraya gitmek isteyip istemediğini merak ederek. Belli ki, o banyodayken istediğine karar vermiş.

"Evet. Ben çocuk istediğim ve o istemediği için gitti. Bakışları onunkilerin üzerine düşer, eşit bir bakış. Mantıklı. Bazen Polly'den bahsederkenki gerginliği... "Bu benim için bir ultimatomdu, gerçekten, ama giden oydu - aslında onu bırakmazdım. Alt dudağını içine çekiyor, ifadesi biraz temkinli. "Bu onun ayrıcalığı, doğal olarak," der, tipik düşünceli tavrıyla. Cam aniden Luke'un Charlie'nin samimiyetsiz olduğunu düşündüğü düşüncesine kapılır, kendisi düşünmese bile.

Hayır. Git, Luke'a emrediyor. Senin fikrin artık benim için önemli değil.

Charlie yemeğini bir kenara iter. 'ona kızacağımı söyledi. Akıllı kadın,' diye ekliyor.

"Ve çocuk yapacak birini bulamadın," diyor Cam. Böyle bir şeyi ilk kez konuşuyorlar. Ve tek düşünebildiği, neden bir hurdacının

saat dokuz mu yazıyor?

Tekrar bakması gerek.

"Evet. Ve acı verici ironiyi bekleyin - tahmin edin şimdi kimin çocuğu var? Charlie ellerini ona doğru kaldırıyor ve Charlie onun yüzünde üzüntü arıyor, ama hiç üzüntü yok, sadece teslim olmuş bir kasvet, Charlie bunu tamamen anlıyor. Kendisi de acı çekmiş biri. Cam başlamak istemedi başka biriyle çıkmak istemiyordu ve kesinlikle birinin zarar görmesini istemiyordu, ama bunda trajik değil, hoş bir şey vardı. Hayatın yıprattığı biri.

Charlie çatal bıçağını yere bırakır. "Çocuk tıpkı ona benziyor.

"Çok üzgünüm," diyor Cam basitçe. "Polly'ye sahip olduğumu biliyorum... ama

"Hayat yolunda gitmediğinde ne hissettiğini çok iyi bildiğimi söyledim bana inanın.

"Bunu takdir ediyorum," diyor. Ona bakıyor. "Bunları artık olarak alalım ve gidip kendimize acıyarak çürüyelim. Turtaları işaret ediyor.

Cam gülümsüyor, sonra başını sallıyor. Ama sonra telefonu tekrar yanar, bu sefer bir e-posta, ama bir anlık dürtüyle telefonu eline alır, spam mesajı tekrar açar, kaba olduğunu bilmektedir, ama karşı koyamaz.

Ve belli ki, o sırada zihni hala bunun üzerinde dönüyordu. Charlie'yi dinleyin, çünkü bakın: sadece bir dizi sayıdan çok daha fazlası, ardından 9 p.m. geliyor. virgül ile ayrılmıştır.

Cam onun kalp atışlarının belirgin bir şekilde farkına varır, kalp atışları o baktıkça zonklayarak odaya yayılır.

Bunlar koordinatlar.

Gitmesi gerekiyor. Bu konuşmayı unut, Charlie ona güveniyor. Telefonunun ışığı kapanıyor ve göz geliyorlar. Ayağa fırlar.

"Kahretsin - gerçekten üzgünüm Charlie... Bakmam gerek," diyor, telefonu göstererek ama Libby'den gelen ve var olmayan bir mesajı tam olarak göstermeden. 'Polly hasta. Çok özür dilerim. I gitmek zorundayım.'

Ve bu muhtemelen çok açık - o kadar açık ki ikisi de bunu kabul etmiyor bile.

"Elbette," der Charlie ve Cam onun hiç şaşırmamış gibi görüldüğünü fark etmekten utanır. "Yapman gerekeni yapmalısın.

"Üzgünüm.

"Kendine iyi bak, tamam mı?" diyor. Oturmaya devam ediyor.

Cam bir

masanın üzerine yirmi dolar bırakır ve ona bakmamaya çalışır. Doğru olmasını umduğu şeyi kendine itiraf etmemeye çalışır: o mesajın Luke'tan, uzun zamandır kayıp olan, çoktan gitmiş kocasından geldiğini.

Yolun birkaç yüz metre ilerisinde durup gökyüzüne, Haziran'ın o kadife mavisine bakıyor. Etrafında Londra'nın yaz senfonisi çalmaktadır. İnsanlar sigara içiyor, içki içiyor, taksileri işaret ediyor. Uzaktan, bir adamın "Hayır - bire iki var!" diye bağırıldığını duyuyor.

Cam telefonuna bakar. Bir dizi koordinat ve bir zaman.

Şimdi anladığına göre, bu bir

Sayılar karmakarışık. Spam gibi görünmüyor. Hayatının en önemli talimatı gibi görünüyor.

Saatini kontrol ediyor. Sekizi yirmi geçiyor.

Koordinatları hemen telefonundaki Google Maps'e giriyor.

Bunca zaman. Bunca zaman kendini aramayı bırakıp yoluna devam etmeye ikna etmekle geçti. Ve bakın: koordinatlar.

Talimatlar.

İletişim.

Harita yüklenir ve Cam konuma bakar. Londra'nın merkezinde bir sokak, Islington, iki ofis arasında bir ara sokak

Cam için hiçbir önemi olmayan binalar.

Ama zaman çizelgesi öyle. Dün gece doldurduğu başvuru formu. Luke bir şekilde biliyor mu? Ve onun olmadığını bilmesini mi istiyor?

Hayır. Bu şekilde düşünemez. O insanları öldürdü. Gitti. Geri gelmedi. Bazen, Cam için daha kolay oldu saklanmak yerine öldüğüne inanıyor. Ama sonra - onun neye inandığını kim bilebilir? Kimi zaman kocasını arıyor, kimi zaman hayatına devam etmeye yemin ediyor, kimi zaman öfkeli, kimi zaman üzgün. Herkes Cam'in kocasının kayboluşuyla ilgili tutarlı olmasını istiyor ama o bunu yapamıyor. Kim tutarlı olabilir ki? Gerçek şu ki, Cam tutarlı: onun öldüğüne ya da kötü olduğuna inanıyormuş gibi yapıyor, gerçek, gerçek Cam ise onun hayatta ve iyi olduğuna inanıyor.

İşin gerçeği bu.

Saat dokuz. Kırk dakika .

Başarabilirdi.

O gidecek.

Metro caddenin diğer tarafındadır ve geri dönüp tekrar Côte'un önünden geçmesi . Bunu yaparken, aceleden ayakları takılıyor, Charlie'yi görüyor, sözüm ona hayatındaki yeni adamı. Küçük beyaz bir karton kutuda yemeğini getirmişti ve kendi yemeğine dokunulmadığını görünce midesinde hüzünlü bir şeyler belirir. O almamıştı.

Sekiz elli beş ve Cam koordinatlara bir dakika uzaklıkta. Sokakta hızlı adımlarla yürüyor, sekiz elli altı, sekiz elli yedi. Bunu düşünmeye, varsayımda bulunmaya dayanamıyor. Fazla düşünmeye eğilimli çoğu insan gibi, kriz anında Cam'in de kafası sakinleşir. Luke gittiğinden beri daha da sakinleşti: sadece kendine güvenebiliyor.

Google Haritalar'daki noktaya yakın bir yere varır. Bu bir Londra'nın normal bir ana caddesinden çıkan bir ara sokak. Demiryolu kemerleri, ortak çalışma alanları, telefon büfeleri ve paket servisler.

Bir otobüs geçiyor, N19, ve o irkiliyor. N19'dan Finsbury Park: Nerede olsa tanırdı. Luke'un eski ilçesi

çıktıkları zamandan. Bir keresinde otobüsü oraya geri götürmeyi başaramamıştı.

Cam dokuz aydır onu temsil ediyordu. Penguin Random House'a satıştan sonra, ABD haklarını HarperCollins'e satmaya devam etmişti ve yirminci çeviri anlaşmasıyla onu aradığında, telefona resmi olarak cevap vermeyi bırakmış ve "Hey, bu iyi haber treni!" demeye başlamıştı.

Görüşmeler beş dakika iş, yirmi dakika sohbet haline geldi. İki dakika iş, kırk dakika sohbet. Cam değildi hiçbir şey yapamıyordu. Sözleşme şartlarıyla ilgili tek satırlık e-postalara devasa kişisel notlar ekleniyor, bu notlar önce mesajlara, sonra da WhatsApp'a taşınıyordu - avatarı her ortaya çıktığında onu heyecanlandırıyordu - ve aslında gönderilmesine hiç gerek yoktu. Hatırlat bana, İsveççe çevirmen sorgularını mı - onları bulamıyorum? bir kez gönderdi, sonra etrafına baktı.

Cuma günü, gece saat , çıplak ayak parmakları küvetin ucunda, yanında bir bardak Prosecco. İsveççe sorguları bilmesine gerek yoktu ve zaten haklar meslektaşına sorabilirdi. Bu iş değildi. Bu...

Henüz adını koyamadığı, belki de koymaktan korktuğu bir şey.

Ama onda bir şey vardı, coşkusu, yanındaki içki köpüklü... Luke çok sevdiği birinden daha fazlasıydı ve kesinlikle başka bir yazardan daha fazlasıydı

Müşteri: O iyi zamanlardan daha fazlasına açılan bir kapıydı.

Luke rahatlamaydı. Luke, "Tanrım, lanet beynini kapat."

demekti. Luke, "Bak, biraz Jaffa Cakes ye ve unut gitsin."

demekti. Ve bu eğlenceli zamanların arkasında özen vardı.

Ona değer vermek. Yatma zamanı, okul üniforması ütüsü ve doğum günü kartı alışverişi ile tek başına, tek başına, tek başına mücadele ederken şu anda sahip olmadığı bir şey.

Birlikte gerçekleştirdikleri ilk proje Cam'in de bildiği başarılı olmuştu. Arkadaşları e-postayla ne kadar

hoşlarına . Libby bile okumadan edemediğini söyledi. Cam herkesin kitaba verdiği tepkinin tam da kendisinin ona verdiği tepki olmasını eğlenceli buldu: Luke eğlendiriciydi.

Bir gece, iş ilişkilerinin dokuzuncu ayında, Simon & Schuster ile bir şarkıcı-söz yazarının otobiyografisi için yeni bir anlaşma yapmak üzere bir toplantıdan çıkmışlardı.

Onlar

Londra Köprüsü'nde yürüyorlardı, akşam yemeğine gitmişlerdi, sonra bir şeyler içmişlerdi ve daha da içmişlerdi. Bu bir iş toplantısının çok ötesindeydi ve bu aşamada ikisi de bunun farkındaydı.

Luke gece yarısı, "Seninle metroya kadar yürüyeceğim," , ses tonu hafifti. Cam onun sen değil, sen dediğini hatırlıyor. Aşırı aşinalık o kadar hoşuna gitmişti ki, onlar gezinirken bunu zihninde tekrar tekrar oynatmıştı.

Caddenin karşısına geçtiklerinde yağmur yağmaya başladı. 'Buradan sonra iyi olacağım,' dedi.

"Sorun yok. Luke bir dizi otobüs durağını gösterdi. "Ben de oradan gideceğim zaten. Bir eliyle parkasının kapüşonunu yukarı çekti, kürkü yüzünü çerçeveledi ve içinden ona baktı. 'En azından evde güvende olduğumu biliyorum. Ya da yeterince yakın.

Ve söyledikleriyle ilgili değildi, ama bir şekilde aralarındaki atmosfer değişti - sanki biri uzanıp sözsüz bir şekilde ortam aydınlatmasını açmış gibi. Havanın elektriği belki de: Yağmur yağıyor olması, mümkün olduğunca edebiyatın içinde yaşamayı seven Cam için tatmin edici bir acıklı yanılsamaydı. Tıpkı onun gibi

Bunu düşündükçe damlacıklar daha da şişiyor, küçük patlamalarla kaldırımlara çarpıyordu. Cam'in ayağında dayanıksız ayakkabılar vardı ve ayakları sudan gıcırdamaya başlamıştı.

"Bu senin otobüsün," dedi Cam ona N19 numaralı otobüsü gösterirken.

Önünde 'Finsbury Park' yazıyordu ama Luke onu görmezden geldi. İşte o an Cam'in anladığı andı.

"Bir ben alırım," demişti, gözleri onunkilerin üzerindeydi. Ama yapmadı.

Ve şimdi burada tek başına, aynı otobüsün hızla uzaklaşmasını izliyor.

Nefesini tutarak ara sokağa doğru yürür. İki bina arasında yarım daire şeklinde kıvrılıyor Kuşatma ve öncesindeki haftalar hakkında bildiği her şeyi düşünür: ölen rehinelere

kimliklerinin asla tespit edilemediğini, Luke'un

hırsızlığı bildirmemiş. Onlar bir bulmacanın parçaları. Ve bir cevap var, ama Cam onları ne kadar bir araya getirmeye çalışsa da gerçekleşmiyor. Bin parçalık bir setten sadece bir avuç dolusu var. Belki de geri kalanını asla alamayacak.

Ya da belki de hepsini almak üzeredir.

Ara sokak kendi etrafında dönerek bir avluya çıkıyor ama avlu boş. Burada kimse yok. Hiçbir pencere çorak ve ıssız beton bir meydan. İçinde sadece birkaç ölü çalı ve bir bank var.

Google ona tam koordinatlarda durduğunu söylüyor.

: göremiyor. Loş sokakta, bir

Bir sokak lambasının durduğu sokağın sonundaki ışık dikdörtgeninde dünya devam ediyor. Cam ilk kez .

Geç oldu. Kimse onun burada olduğunu bilmiyor. Ama başka ne yapabilirdi ?

Koordinatları ve saati iki kez kontrol ediyor. Ve işte bu kadar. Karanlıkta, bu tuhaf, kapalı avluda durur, gözlerini kapatır ve saat dokuzu bekler.

Sekiz elli sekiz. Sekiz elli dokuz. Dokuz.

Cam gözlerini açtığında Londra aynen olduğu gibi etrafında dönmektedir. Başka bir otobüs gürültüyle yanımızdan geçiyor.

A

"Kahverengi Gözlü Kız "ı çalışıyor. Ve tüm bu süre boyunca, içinde kimsenin olmadığı bir avlu, sadece o, yalnız, her zaman olduğu gibi.

Ayaklarına bakar ve bekler, bundan başka şey yapmaz. Saat dokuzu on geçiyor. Dokuzu yirmi geçiyor. Saat yirmi beşi geçiyor ve kimse gelmiyor. Kalbi yavaş yavaş atmaya başlar. Göğsünden aşağıya doğru hüzünlü bir iniş, hayal kırıklığı utançla mozaiklenerek daha da kötüleşti. Bu o muydu?

Şov mu? Ya da hiç o değildi, sadece spam miydi? Ya da başka biri? Bir şeyler bilen biri mi? Ve eğer o ise... kötü şöhretli bir çifte cinayet ve yedi yıllık terk edilmişlik için onu affedecek miydi?

Avludan çıkıp, küçük bir bodrum ofisine açılıyormuş gibi görünen kilitli bir kapının yanından geçerek

ve Londra'ya özgü başka bir caddeye çıkıyoruz: Amazon dolapları, kiralık elektrikli bisiklet sıraları, bir

Tesco Express. Bugünlerde her şey farklı ama yine de aynı.

Cam haziran alacakaranlığında titrer. Sonbaharda, güneş alçalır alçalmaz ve ışık kehribar rengine dönüşür dönüşmez Cam'in içinde bir şeyler rahatlar. Ama burada, misk kokulu sıcakta yürürken, sanki yedi yıl önceki o yazdan bu yana hiç zaman geçmemiş gibi.

Dokuz buçuk, dokuz kırk ve Cam aceleyle olay yerinden ayrılıyor. Ana caddeye doğru yürür ve metroya biner. Libby sorarsa, Charlie'nin onu erkenden ektiğini söyleyecek ve daha sonra yatağa girip yorganın altına saklanacak, tek başına. Dışarıda, sokakta tek başına olduğunu, her zamanki gibi geçmişten gelen bir hayaleti beklediğini kabul etmeyecektir.

Tabii ki. Tabii ki onu hayal kırıklığına uğrattı ve gelmedi. Her zamanki gibi, diye düşünüyor öfkeyle, metro Londra'nın etrafından dolanırken.

Muhtemelen o bile değildi ama yine de Cam'in ayrı yaşadığı kocasına duyduğu öfke yeniden alevlenir.

Her zaman okuyan biriydi ama bugünlerde kendini kitaplara ve işine gömüyor. Kokteyller ve anti-Charlie ile yayıncılık sohbeti gerçek değil. Bu doğru Cam: geniş kapsamlı bir kurguyu temsil ediyor, ancak zevki tek bir kelimeyle kolayca tanımlanabilir: kaçışçılık. Bir Alman Weltschmerz. Dünya kederi olarak çevrilmiş. Cam için bu mükemmel.

Gönderilerini gözden geçiriyor, talep etmek istediklerini özel not defterinde takip . Kindle mağazasının en üstünde ne olduğuna bakıyor ve sonunda dün talep ettiği bir taslağı açıyor.

Marakeş, 2022

Ezan sesi beni uyandırdı. Tek bir adamın sesi, kısa bir süre sonra ikinci bir ses, sonra da Koro. Sedefli, erken gökyüzü, kenarları kehribar, tepesi pembe. Düz çatılı, soluk taşlı binalar. Burada olmamalıydım. Ve şimdi bilmiyorum ama hayat sonsuza dek değişmek üzere.

Cam okuyor ve okuyor. Fas'ta, Alfie adında erkek, orta yaşlı eski bir casus. Cam'den ayrılmamış. Luke; koordinatları takip etmiyor. Terk edilmedi.

Charlie'nin keçi peynirli tartı tek başına bitirmesi. O başka biri. Başka bir yerde.

Yol boyunca kitap okuyor, kendini başka bir dünyada güven içinde hissediyor. sıcak ve bayat t p havasını neredeyse hiç hissetmiyor, titreyen ışıkları görmüyor ve sarsıcı arabayı hissetmiyor.

Ama Putney'deki merdivenleri tırmanırken bunu hissediyor.

Soyut bir şey. Sıcak tenine hafifçe dokunan bir buz küpü gibi ensesinde  rperen bir ürperti.

O anda geri döner. Metro çıkışının hemen ötesinde bir sokak sanatçısı ve iki pazar araştırmacısı ellerinde panolarla yayaların ilgisini çekmeye  alışıyor. Başka bir şey yok. Banka kartını bariyere bastırıp unutmaya  alışıyor. Belki de hiçbir yerde değildir. Belki de ölmüştür.

Komikti. O olduğundan o kadar emindi ki, başka biri olabileceğini hiç düşünmemişti. Kötü biri.

Tehlikeli biri. Bunu düşündükçe sırtı titriyor ve her zaman yaptığı gibi eve tek başına dönüyor.

Kendine artık buna alıştığını söylüyor. Tek başına yatma zamanları, tek başına izlediği kitaplar ve televizyon programları ve yatmadan önce yıkadığı tek fincan.

Ama bunun görünürde bir sonu olabileceğini düşünmek güzeldi.

Niall.

Silah sesleri.

Niall yatakta dönüyor, gerçek olup olmadıklarını görmek için üstünkörü pencereyi kontrol ediyor, ama tabii ki değiller. Hiçbir zaman .

Rüyasındaki silah sesleri artık onu çoğu gece uyandırıyor. İki yıl önce başlamışlardı, başlarda seyrekti. Niall O zamanlar onları çok düşünmüştü. Tuhaf rüyalar, felaketle sonuçlanan bir müzakereden geri döndüğü anlamına geliyordu. dedektiflik görevleri. Yeterince dikkatli bakarsanız görebileceğiniz bir derin deniz yaratığı gibi, bilincinde bir yerlerde ikamet etmesi şaşırtıcı değil.

Tekrar uyumaya çalışır ama uyuyamaz. Zaman sürekli ilerliyor. Odası kapkaranlık, tek ışık pencerelerin kenarlarından geliyor - geçen yıl yardımcı olması için karartma perdeleri almıştı ama işe yaramadı. Sonunda ışığı açıyor ve oturup gözlerini ovuşturuyor.

Telefonunu kontrol ediyor. Dört on beş. Her zamanki gibi.

Rüya zihninden silinmeye başlıyor, Niall'ın kalp atışları da onunla birlikte yavaşlıyordu. İçinde daha fazla ve daha fazla zaman istiyordu. Maidstone reddediyordu. Niall ısrar ediyor. Niall tutuyor

Isabella'yı serbest bıraktı, vücudu Niall'inkine karşı yumuşak ve sıcaktı. Niall fikrini değiştiriyor, binaya doğru koşuyor ve sonra - her zaman, her zaman, her zaman - rüya Niall'ın hemen arkasından art arda ateşlenen iki kurşunla sona eriyor. Onları durdurmak için asla zamanında yetişemiyor.

Ve sonra cesetler. Kafataslarında yuvarlak kurşun delikleri. DNA'ları polis veri tabanında hiçbir şey göstermedi. Dişlerinin bilinen diş kayıtlarıyla ya da uluslararası veritabanlarındaki kayıtlarla eşleştiği görülmedi. Kapsamlı başvurulara rağmen hiçbir akrabaları onlar için ortaya çıkmadı. Bu, çözümü ve sonu olmayan bir gizem.

Kendisine, o günden beri aklından çıkmadığını söylüyor. Şubat ayında görülmüş. Deschamps ya da ona çok biri, bir trafik memuru tarafından Camilla'nın evinin yakınında görülüyor.

Onu zamanında yakalayamadılar. O kaçtı. Ve belki de o değildi, ama ... rüyalar o andan itibaren hızlandı.

Niall uyumaktan vazgeçer, kalkar ve güne başlar.

O sabahın ilerleyen saatlerinde Jess'in ofisinde oturur. Jess, onun terapisti olduğunu söylemekte isteksizdir. Kendi isteği dışında onu görmeye gönderilmiştir çünkü silahla vurulma rüyalarını yanlışlıkla patronu Tim'e anlatmış, o da hemen telefonla bildirmiştir.

Memurlar TSSB'nin eşiğinde olamazlar, görünüşe göre, masaların üzerinde mendil kutuları olan bej odalarda bu konuda durmadan konuşmadan olmaz. Niall onlara bunun TSSB olmadığını söyledi ama tabii ki kimse dinlemedi.

Jess, Lambeth'teki orta yüzyıldan kalma bir ofis bloğunun birinci katında çalışıyor. Odası bir terapistin ofisi gibi kokmuyor: altındaki fırın kokuyor - sıcak tarçınlı ekmekler, taze ekmek ve maya. Genç, bilge olmak için genç, sarı saçları, gamzeleri ve Niall farkında olmadan mantıksız bir şey söylediğinde aldığı özel bir aykırı tonu var.

"Her zamanki gibi aynı rüya mı?" diyor ve Niall onun bu konuyu tartışıyor olmasından memnun olduğunu düşünüyor. Çoğunlukla etekleri

Yasaklanan iki konu etrafında, bu birincisi, genel olarak polislikteki sorumluluk hakkında geniş terimlerle konuşmak, sahip olduğu operasyonlar hakkında konuşmak, oturum için zaman harcamak. Niall konuşmakta ve zamanı tüketmekte çok iyi, ve bunu her hafta Jess ile yapıyor.

"Hayalini - rüyanızda ne yapmak istersiniz? Jess soruyor. Öne doğru oturuyor. Ne yapmak istediğini biliyor.

Bermondsey kuşatmasında yaşananlar Met'in kurum içi iş sağlığı ekibi tarafından bilgilendirilmiş. Ama Niall'ın çok temel gerçeklerden daha fazlasını anlattığını hiç duymamış.

"," diyor Niall, ama Jess gülmüyor, sadece burnundan hava üflüyor ve kucağına, sonra tekrar ona bakıyor, gelmeyebilecek ciddi bir cevap bekliyor.

Neredeyse seansın sonuna gelinmiştir ve hala ondan bir açıklama bekleyerek bir süre bekler.

"Cesetleri hiç gördün mü?" diye soruyor. Birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen şaşırtıcı bir soru.

"Evet. Karakolda - adli tıp patoloğu..." "Onları tarif edebilir misiniz?

Niall oraya geri dönmek istemediği için gözlerini kapattı. Düzgün tapınak yaralarına. Koyu renk saçlı, kahverengi gözlü, mavi tişörtlü, orta yaşlı, beyaz, ikisi de. Bir Salvador Dali damlası

Yakasından aşağıya doğru kan akıyor. Niall eskiden şeylerden rahatsız olurdu, eve çok hızlı giderdi ve Viv'i kucaklamak için uykusundan uyandırırdı ama artık öyle değil.

Gerçek şu ki, gerçekten çok fazla şey görebilirsiniz. Görene kadar Böyle bir şey - iki kişi vurularak öldürüldü - sadece başka bir yönetici parçası haline gelir.

"Bunu durdurabilmeyi ister miydin?" diye . "Silah seslerini duyduğunuzda?

"Silahlı adamların kontrol edemeyeceğimi söyleyeceğinizi biliyorum," diye yanıtlıyor Niall. Başka bir saptırma.

Jess gülümser. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorsun. "Öyle değil mi?

'Bunları mümkün olduğunca önlemek sizin göreviniz' - ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde ona doğru tutuyor - 'ama siz de bir insansınız'.

"Bunu biliyorum," diye yanıtlıyor Niall. Jess'in rehine pazarlığı kariyerinden hâlâ şimdiki zamanda bahsetmesi hoşuna gidiyor. Onun için her şey geçmişte kaldı. Met onu müzakerelerden almadı: o kendini müzakerelerden aldı.

"Herkes gibi hatalara karşı savunmasız. Duraksıyor. "Evlilik ya da başka türlü.

Bu ikinci yasaklı konu olduğu için Niall, Jess'in davetini görmezden geliyor.

Hiçbir şey söylemeden ayaklarına bakıyor. Ancak bu sabah erken saatlerde, bazen yaptığı gibi Viv'in WhatsApp'ını kontrol etti. Profil fotoğrafında pembe tişörtüyle ona gülümsüyordu. En son 22:11'de görülmüş. Bazen buna bakmayı seviyor. Onsuz da devam ettiğini görmek, hayatını yaşıyor.

Bazı temasları var. Birkaç ayda bir, biri diğerine mesaj atıyor, genellikle sıradan bir şey. Viv geçen yıl Niall'a bir Amerikalıyla çıktığını bildirmek için çok dikkatliydi.

Tanrı korusun, gerçek bir RSPCA kurtarma köpeği var. Be still Viv's atan bir kalp. Yine de, Niall aslında Viv'e hâlâ çok yakın hissediyor.

Bir arkadaşınızı bir yıldan uzun süredir görüyorsunuz ama buluştuğunuzda hiçbir şey değişmemiş oluyor. Belki de bu bir kuruntudur. Muhtemelen. Öyle olsa bile, o zamandan beri doğum gününü unutmadı.

"Hata yapmaya izniniz yok mu?"

"Değildim. Çocukken," diyor Niall asık suratla, bisikletten düştüğünü ve bunun için babası tarafından azarlandığını hatırlıyor.

"Artık öylesin," diyor. "Güven bana. "Hmm.

"Rüyalar artık ne sıklıkta görülüyor?" diye soruyor. "Haftada sadece bir ya da iki kez," diye yalan söylüyor Niall.

O akşam saat yedide, geç saatlere kadar çalışırken, Met'in izleme ekibinden bir uyarı alması Niall'ı pek şaşırtmaz:

Camilla'nın telefonuna bir mesaj gelmiştir.

Bir servis tarafından kendisine bir mesaj gönderilmek üzere. textanon.com. Met, görüldükten sonra telefonuna tekrar gizli izleme yerleştirdi. Zararı yok ve arada bir kaçanlar hata yapabiliyor.

Bunun gibi.

Niall hemen harekete geçer ve telekomdan Claire'i arar. Çocukları artık ergenlik çağındadır ve ev hayatı kolaylaştıkça daha da zorlu bir hale gelmiştir.

'Neden aradığınızı biliyorum,' diyor, 've telefonu kapatmama izin verirsiniz, Text Anon'u kendim arayıp tahliye talebinde .

"Peki," der Niall, sonra bekler. İç çekiyor. Zaten uzun bir gün olmuştu, Deschamps'ın kendi silah sesleriyle müjdelenmişti ve onu heyecanlandırmayan sıkıcı dedektiflik işleriyle başarılı oldu. Evcil hayvanlar. Hırsızlıklar. Niall'in karar vermesi gereken hiçbir şey yok.

Londra'ya bakıyor. Yine mükemmel bir yaz. Haftalardır yağmur yağmıyor, hava kristal gibi ve sıcaktan kırılgan, şimdi yeni yeni soğumaya başlıyor.

Beş dakika, on dakika ve Claire ona geri döner.

'Haberler iyi,' diyor. 'Henüz gönderilmedi. Gecikme . Onu durdurabiliriz.

"Harika," diyor Niall.

Claire, "Anon mesajı göndermeden önce beklettiklerini söylüyor, ben de onlardan mesajı yakalamalarını ve göndermemelerini istedim" diyor.

Kahretsin, Niall ondan hoşlanıyor. Çok zeki bir kız. "Teşekkür ," diyor.

İkisi de söylenmeyi söylemiyor: bu dosya üzerinde çalışmaması gerektiğini. Devrettikten sonra olmaz.

"Tahmin ediyorum ki," diyor Claire, "Camilla'nın yerine ... birisi ... oraya gidecek?

"Doğru," diyor Niall, belki de bugün ilk kez gülümseyerek.

'Orijinal metinde saat sekiz yazıyordu. Bu koordinatlarda,' Diyor ki, onları sıralıyor.

"Mükemmel," diyor Niall ve telefonu kapatıyor.

Ve sonra, kemer ve diş telleri için, Camilla'ya yeni bir mesaj gönderir, isimsiz, aynı metin, saati bu gece saat sekizden dokuza değiştirir: ilginç olacak

Bakalım katılacak mı ve kocasının onunla görüşmek isteyebileceğini düşündüğünde ne yapacak. Ve onun yerine gitmek ve kimin onunla bu kadar gizli bir şekilde iletişime geçmek istediğini görmek daha da ilginç olacak.

Bu her kimse - Deschamps mı? - görünüşte rastgele bir yer seçmiş. Tanıdık olmayan, Islington'ın derinliklerinde bir yer. Niall oraya yürüyor, akşam ışığı binaların tepelerini yaldızlıyor, sokaklar gölgede.

Haftalar ve aylar boyunca pek fazla cevap bulamadılar. kuşatmanın ardından. Rehinelerin kimliklerinin hiçbir zaman tespit edilememiş olması Niall'ın en endişe verici, en rahatsız edici bulduğu gerçektir. Bu ona uğraştıkları durumun normal olmadığını söylüyordu.

Ne şekilde olduğunu hala çözemedi. İki ceset. Kimlikleri yok. Üç ay boyunca bir morgda bırakılmış, sonra fakir cenazeleri verilmiş, iki isimsiz mezar. Niall cesedin hiç bulunamadığı cinayet davalarıyla . Kurbanların var olmadığı cinayet davalarıyla hiç ilgilenmedi. Bu bir ipucu. Sadece ne anlama geldiğini bilmiyor.

Her birinin üzerinde iki yüz sterline yakın nakit para, kullandıkça öde Oyster kartları ve başka hiçbir şey yoktu. Cep telefonu yok. Cüzdanları yok. Ev ya da araba anahtarları yok. Hiçbir şey.

Aradan geçen zaman içinde Niall ara sıra bir şeyler araştırdı - sessiz sedasız - ama hiçbir zaman bir sonuca varamadılar. Deschamps'ın çalıştığı hiçbir şey kötü niyetli ya da müstehcen görünmüyordu. Göze çarpan hiçbir gerçek ortaya çıkmadı. Danışmanlara ziyaretler, arkadaşlara itiraflar, aslında pek de garip davranışlar yoktu. Camilla'nın kocasıyla tartıştığına dair şüpheli tek bir Google araması dava açmak için yeterli değil.

Niall, kuşatma sona erdikten sonra ve müzakereleri tamamen bırakmadan önce Isabella Louis ile sıkıcı bir röportaj yaptı.

polis görüşme odası. Orada oturmuş, ufak tefek ama net ve kendinden emin bir şekilde Niall'a yeni gelen kiracının girmesi için depoyu temizlediğini söylemişti.

Pazartesi günü kargaşayı duyduğunda. Deschamps'ın silahı iki kişiye doğrulttuğunu görmüş.

rehineler, onlarla birlikte geldiğini ve onu görür görmez onu da bir sandalyeye oturttuğunu söyledi. Onun ellerini bağlamamış, sadece adamlarinkini bağlamış, böylece telefon çaldığında

Şansını denedi ve cevap vermek için atıldı. Binanın planını yeterince iyi biliyordu. Niall bu konuda belli belirsiz bir merak içindeydi. "Oldukça cesurca," demişti.

Omuz silkmiş, adama dönüp bakmış ve "Her halükarda öleceğimi düşünmüştüm" demişti.

"Adil," diye cevap vermişti Niall: diğer rehineler de ona benzer şeyler söylemişti.

Duvardaki delikte bulunan kamera tüm kaydetmişti ama Isabella telefona cevap verdiğinde Deschamps herkesin hareket etmesini söyledi. Onları gözden kaybetmişlerdi.

Isabella boşlukları doldurdu: Deschamps telefonun ucunda George'un tehdidini duyduğunda, Isabella ona binanın sahibi olduğunu ve kendisini serbest bırakırsa onu oradan çıkarsöyledi.

'Yapılacak doğru şeyin bu olmadığını biliyorum,' dedi. 'Ama bunu herkes yapardı. Hayatta kalmak için.'

Niall başını salladı. Belki de Isabella onun sessizliğini yargılama olarak algılamıştı, çünkü ekledi, "Ona kaçış yolunu vererek rehinelerini ölüme mahkûm ettiğimi biliyorum. Sesi son kelimedede takıldı.

"Ben de aynısını yapardım," dedi Niall.

'Hamish için çok minnettarız' dedi. 'Uzaktan çalışan güvenlik görevlimiz. Olayın başlangıcını yakaladı ve bu nedenle sizi uyardı.

"Ve medya," dedi Niall hafifçe.

"Şey. Evet. Ama aynı zamanda polis. Ve George.'

Sonra ona baktı, açık gözlü ve savunmasızdı ve Niall hemen ondan hoşlandığını düşündü. "Evet, onun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. "Tüm bunlarla ilgili hatırladığınız en önemli şey nedir?" diye sordu. Açık bir soruydu, detaylarını ortaya çıkarmak için tasarlanmış.

"Altımı ıslattığımı," dedi, hâlâ onun gözlerinin içine bakarak. "Beni sandalyeye oturtmak için silahı bana doğrulttuğunda, tam o anda altıma işedim. Gözlerini aşağıya dikti sonra tekrar Niall'a baktı. "Sonra içine oturmak zorunda kaldım. Sanırım bu yüzden beni bağlamadı. Benim için üzüldü.

Niall zorlukla yutkunarak başını salladı. "Bunu anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Deschamps'ın diğer rehineleri neden aldığını düşünüyorsun?" diye sormadan önce birkaç saygılı vuruş yaptı.

Bir süre durakladıktan sonra, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Aralarında hiç konuşma olmadı.

"Sence onları neden öldürdü?

"Bunu ben de bilmiyorum. Ama belki de her zaman yapacakmış gibi hissediyorum.

"Neden?

"Onlarla pazarlık yapmadı. Onlara hiçbir şey söylemedi. Sanki kimsenin yapabileceği bir şey yokmuş gibiydi.

Niall bunun üzerine yüzünü buruşturmuştu. Nasıl bu kadar yanlış anlamıştı?

Isabella ve kocası George hayatlarına devam ettiler. Daha sonra Niall'a, yaşadığı çilenin ardından yaygın anksiyete bozukluğu teşhisiyle başa çıkmak için terapi gördüğünü ve bunun üstesinden gelmeye çalıştığını söyledi.

kapalı alanlarda da. Niall tam olarak aynı şekilde hissettiğini söylememişti. Birkaç yıl önce tekrar karşılaştıklarında - Niall'ın hayata geçirmeye çalıştığı bir mağdur destek programının parçası olarak ona rehinelerin kim olduğunu öğrenip öğrenmediklerini sormuştu. Hayatta kalanların suçluluk duygusu, diye düşündü. Ona bütün binalarını sattığını söyledi. Onlara girmeye korktuğunu söyledi.

Niall neredeyse koordinatlarda. Dengeli bir şekilde Deschamps olmayacağını düşünüyor. Camilla'yı önemli bir yere ya da çok uzak bir yere göndermez miydi? Neden? Londra'nın ortasında? Pek çok güvenlik kamerası tarafından görölürdü. Eğer hayattaysa, dikkatsiz davranmayarak yedi yıl boyunca saklı kalmıştır.

Niall ter içinde saat yedi buçukta geliyor - erken gelmeyi seviyor; bunun iyi niyet göstergesi olduğuna inanıyor - ve sokaklarda yavaş bir tur atıyor.

Kendi üzerine kıvrılan, bir nehir yılanı gibi iki bina arasından geçerek bir avluya açılan bir ara sokak. Ara sokağa açılan düz mavi bir kapı var. Kapıyı deniyor ve kilitli olduğunu görünce telefonundaki feneri kapıya tutuyor. mekanizma, ama içeriden kilitlenen bir sürgü. Hayır.

Şans. Işığı kullanarak, odanın ince dilimlerini ona gösteren çatlaklara bakıyor. Bu bir çeşit saklama dolabı. Küçük, halı kaplı. Bir süpürge, bir paspas kovası: başka bir şey göremiyor.

Niall yıllardır profesyonel olarak bekçilik yapıyor ve yüzden avluda yarım saat beklemek onu hiç rahatsız etmiyor: sadece bakarak çok şey öğrenebilirsiniz ve - devamı

En önemlisi de dinleyerek... Kendini meşgul etmek için yaptığı şey de bu; garip, kullanılmayan alanı en ucundan tarıyor, isimsiz mesaj atan kişi geldiğinde görünmeyecek. Burası, bir binanın tam ortasında yer alıyor.

Bina yükü, insan vücudundaki boş bir mide gibi. Sessiz, sakın bir beton vahası. Etrafta iki eski viski fıçısı var, içlerinde çoktan ölmüş çalılar. Sıcak metal bir bank, yüksek bir yerden yansıyan güneşin altında oturuyor. Bir tutam sigara izmariti. Ve, çok, çok

Üstünde masmavi bir gökyüzü vardı. Niall şimdi anlıyordu: Burası Londra'daki en özel yer olabilirdi.

Ne kadar ilginç. Niall bir kez daha Deschamps olduğunu düşünmeye başladı. Saklanmak için akıllıca bir yer. Hiç de gözden kaçmıyor. Londra'daki güvenlik kameralarını atlatıp buraya gelebilerseniz, işlerinizi neredeyse anonim olarak yapabilirsiniz.

Zaman bir kum kum gibi yavaş akıyor. Sekize yaklaşırken, Niall gölgelerin içine daha da gizleniyor.

Ve çok geçmeden saat sekizi, sonra da beşi geçiyor. Niall dudaklarını büzerek düşünüyor.

Gelmeyeceklerini düşünemez. Böyle bir mesaj gönderen hiç kimse hayalet olmaz.

Beton adanın etrafında yavaşça bir tur atar ve işte o zaman onu görür. Varillerden birinin içine sıkıştırılmış küçük bir zarf. Kahverengiydi; birbirine karışmıştı. Niall zarfı işaret parmağıyla başparmağının arasına aldı. İçi boştu ama arka kapağında bir cep telefonu numarası yazılıydı.

Telefonuna yazıyor, sonra da basit bir "Notunu aldım x" mesajı gönderiyor.

Hemen bir mesaj geliyor. Orada mısın?

Evet, Niall cevap yazıyor, basit tutuyor, hiçbir şey ele vermiyor. Camilla da muhtemelen aynısını yapardı.

Telefonu üç kez çalıyor. Niall'ın cevap vermesine imkân yok, bu yüzden sadece telefona bakıyor ve her kim arıyorsa kapatmasını bekliyor.

Konuş benimle, bir mesaj .

Çok korkuyorum, diye yazıyor.

Sen olduğunu bilmem
gerek. Oh, benim.

Niall avludan çıkıp ara sokağa doğru adım atıyor. Duraksıyor, sonra başka bir mesaj beliriyor. Sen değilsin.

Niall cevap vermeye çalışıyor, ama diyor ki: Numara engellendi.

Cam

Form N208

Ücret:

£628

Durum: Gönderim başarısız oldu

Cam ertesi gün isteydi ve - yaralanmaya hakaret eklemek için - form çoktan geri geldi, gönderimi başarısız oldu. Daha fazla bilgiye ihtiyaç duyduğumuz bazı alanlar bulduk.

Devlet e-postası ekinde yazıyor. Cam e-postayı okuyor, gözleri hemen ıslanıyor ve kişisel olmayan sorulara karşı kendini çelikleştiriyor. Başarısız olduğunu görünce şaşırmaz. Cam Bugünlerde, suya akan tek bir mürekkep damlası gibi kişiliğine yayılan ve içine işleyen bıkkın bir karamsarlıkla koşuşturdu. Daha dün gece, durakladı
Bir adamın bir kadını terk ettiği ve boş bir odaya 'Figürler' dediği bir sahne sırasında televizyon.

Neyse ki, iki kıdemsiz ajan ofisinin önünden geçiyor, dikkatini dağıtıyor. "Ah, Cam," diyor içlerinden biri, Lily, durarak. Cam sıcak bir şekilde gülümsüyor, ayağa kalkıyor ve karaktere bürünüyor.

Kabarcıklı, mutlu Camilla Fletcher, eski adıyla Deschamps Yeterince uzun süredir etrafta olan ve kimsenin gerçekten fark etmediği insanlar, aslında bugünlerde herkesi kol mesafesinde tutuyor.

"Bak bak bak," diyor Lily sol elini uzatarak.

Cam, Lily'nin parmaklarını nazikçe tutarak ve nişan yüzüğüne hayranlıkla bakarak, "Aaah, oh! Gerçekten de bak," diyor. Prenses kesimi bir elmas. Tıpkı Luke'un başucu çekmecesinin dibinde duran Cam'inki gibi.

"On beş yılını aldı," diyor Lily. "On beş. Yıllar. "Beklemeye değer mi? Cam bir sırıtışla şöyle diyor itiraf etmekten utanıyorum, biraz sahte. Arkasında güneş masasına vuruyor. Kahvesinden nefis kokular yayılıyor. Ve formla ilgili e-posta bilgisayarında açık bir hayalet gibi beliriyor.

Lily yüzüğe hayranlıkla bakarak, "Olabilir," dedi. "Zaten para biriktirmemiz gerekiyordu.

Cam gözlerini kapatır. Hayatının bu evresini hatırlıyor. Nişanlar, heyecanlar ve bunca zaman sonra nihayet yetişkinliğe adım attığınızın lezzetli düşüncesi. Evlilik, evler ve çocuklar. O kadar eğlenceliydi ki, oyun gibi geliyordu.

"Peki edebiyat temalı mı olacak?" diye sorar diğer menajer. "Ha. Olabilir. Kim bilir?" Lily hiçbir şeye gülümsemeden Aşık insanların yaptığı gibi.

"Parti hediyesi olarak birkaç kitap provası alabilirsin tabii," diyor Cam sert bir şekilde.

"Bu çok iyi bir fikir! Lily bir çılgılık atıyor.

Bu Cam için yeterli. Aslında çok fazla. Onu tekrar tebrik eder, sonra ofisine çekilir, on saniye geçmesini bekler ve başını masanın üzerine koyup gözlerini kırıştırarak bilgisayarının faresine bakar, Evliliğinin nasıl sona erdiğini düşünüyordu: gazeteler ona bıraktığı not hakkında durmadan spekülasyon yapıyordu. İntihar uyarısı mı yoksa aşk notu mu?

Siktir et onu. Siktir et onu.

Baş aşağı duran evden taşınma vakti geldi. Dört ay önce bu süreci başlatan da . Libby ve kocası Si, her ikisi de evi satmadan

Luke'u unvandan çıkarmak. Bunu da Luke'un öldüğünü ilan etmeden yapamaz.

Ve bunu yedi yıl geçene kadar yapamazdı.
Ama yedi yıl orada, yatak odası ikiye bölünmüş bir şekilde
durağan kalmak için çok uzun bir süre: onun tarafı, her yerde
kitaplar.

Ve onunki: bir toplu iğne kadar temiz. Korunmuş. Yaptığı tek
değişiklik

Başucu lambası kırıldığında, onu atmış ve yerine yenisini
koymamış.

Formu açıyor ve çok bunaltıcı. Soruları, cevapları ve şimdi
de cevaplarına yaptıkları yorumlar.

Birinci soru: Lütfen Luke Deschamps'ın kaybolduğu
koşulları özetleyin. Adı farklı bir yazı tipiyle bu şekilde
yazılmış. Kişisel olmayan bir ekleme, bir milyonluk denizde bir
kayıp adam.

Cam cevabını tekrar okuyor, kuşatmayı ve cesetleri
anlatıyor, rehinelerin kim olduğunu kimsenin öğrenemediğini
açıkça belirtiyor.

Hiç kimse rehinelerin kimliklerini tespit edemedi. DNA yok,
DVLA eşleşmesi yok, kayıp akrabalar ortaya çıkmıyor, dış
kayıtları yok. Hiçbir şey. Bu, dünyanın en büyük
gizemlerinden biri olmaya devam ediyor.

kuşatma. Cam'e Lambert ve Smith tarafından bu insanları
arayıp buldukları ama asla bulamadıkları söylendi.

Stuart ofisinin önünden geçiyor, kıyafetlerinin dikişleri
hafifçe zorlanıyor, yıllar önce atılmış spor kıyafetleri. Kadın
ona bakıyor, sonra ekranını gizliyor.

İkinci soru: Lütfen Luke Deschamps'ı bulmak için
yetkililerin attığı adımları belirtin.

Cevap ver: Tam cinayet soruşturması - dava referansı
LD36550. Polis Luke'un tüm arkadaşlarını ve ailesini,
birlikte vakit geçirdiğimiz ve her yeri, saklanabileceği
her yeri düzenli olarak aradı. Tek bir iz bile yok. Banka
kartı , cüzdan ya da pasaport alınmadı.
Son polis ziyareti üç yıl önceydi.

Rehine arabulucusu Niall Thompson arada sırada arıyor ve önemli bir şey olursa bana haber vereceğini söylüyor.

İki soru hakkında da yorum yok. Belli ki Cam testi geçmiş.

O ilk birkaç yıl boyunca Cam sürekli cevaplar aradı. Luke'un kitabı üzerinde çalıştığı bölge hâkimini bulmuş ve ona ortaya çıkardığı olağandışı bir şey olup olmadığını sormuş. Şaşkındı, tartışmalı hiçbir şey olmadığını söyledi. Sadece hukuk davalarında çalışmıştı,

Suç teşkil edecek bir şey yok. Rightmove'daki evi tekrar ziyaret etmişti - Harry adında, kocasıyla hayatında hiç tanışmamış bir tüccar bir adama aitti. Kadın ona evin neden Rightmove'da görüldüğünü sorduğunda, evin satışa çıkarıldığını ancak fikrini değiştirdiğini söyledi. Belki de onun yalanı

Ne de olsa polis doğruyu söylüyordu.

Luke'un dizüstü bilgisayarını polisten kilitli bir torba içinde geri aldıktan sonra eski haline getirmeye çalışmıştı. Ertesi yaz onu araması için bir özel dedektif tutmuş ama o da hiçbir şey bulamamıştı. "Ya çoktan ölmüş ya da nasıl saklanacağını çok iyi biliyor," Cam'e - oldukça duyarsızca, diye düşündü Cam. O gece bunu düşünmekten uyuyamadı: Luke saklanma konusunda iyi olamazdı. Çok küstah ve pasaklıydı. İnsanlardan çok hoşlanıyordu.

Soruların altındaki yorumları bulur.

Lütfen Luke Deschamps için pasaport ve ehliyet temin ediniz.

Ayrıca Luke Deschamps'ın çocuklarının, kardeşlerinin, ebeveynlerinin, kuzenlerinin, büyükanne ve büyükbabalarının, teyzelerinin, amcalarının ve herhangi birinin isimlerine, adreslerine ve iletişim bilgilerine ihtiyacımız var.

üvey kardeşler, üvey ebeveynler, ikinci dereceden kuzenler, evlilik yoluyla teyzeler ve amcalar.

Polly'nin iletişim bilgileri. Bu form aptalca ve geneldir. Polly tüm bu olanlara ne diyecek? Cam'in yüreği, kısa çöpü çeken bunun farkında bile olmayan kızı için burkulur. Luke'a çok benziyor. Acı verici bir şekilde.

Hırçın, eğlenceli - ve komik de. Her yere gitmekten, her şeyi yapmaktan mutlu, Sainsbury's'e harika bir öğleden sonra gezisi olarak görüyor. Cam eskiden çocuğuyla birlikte kitap okumayı hayal ederdi, ancak geçenlerde bunu önerdiğinde Polly, "Ya da bir defile yapabiliriz?" dedi ve öyle de yaptılar.

Daha fazla eksik bilgi içeren kısımlara atlar.

Lütfen ayrıntıları da belirtin: Luke Deschamps'ın GP'si.

Lütfen son görüldüğü yeri de belirtiniz. Özel CCTV kabul edilemez.

Lütfen ayrıca Luke Deschamps'ın kullanılmamış kredi kartları, banka kartları, son cep telefonu sözleşmesi.

Cam sonuncusunda yutkundu: ödemeye devam etti, tüm Bu yıllar boyunca, bir formda anlatmaya utandığı nedenlerden dolayı. Ödemenin kendi hesabından çıkmaya devam etmesine izin vermek ve para bittiğinde ortak hesaplarına aktarmak kolaydı.

İstekleri çok fazla. Mümkün değil... ağzından hava üflüyor, sonra formun altındaki numarayı çeviriyor.

"Veraset departmanı," diyor keskin bir kadın sesi Yirmi dakikalık müzik ve aramaların önemli olduğuna dair güvenceler.

"Merhaba," diyor Cam, sesi . 'Formunuzla uğraşıyorum. Ekstra belge isteyen bazı yorumlar aldım ama çok fazla belge var ve çoğu da geçerli değil.

"Lütfen bize form numarasını verin.

"N208," diyor Cam ve hattın ucunda bir sessizlik oluyor.

Çağrı merkezi çalışanı sesinde şaşkınlıkla 'Ah... Bununla daha önce ilgilenmemiştim,' diyor. 'İzin verin.. evet, tamam, vay canına. Yani aradığınız varsayılan ölüm beyanı,' diyor. "Ölüm belgesi olmadan mı?

"Doğru, evet," diyor Cam, bu sabah güneşli ofisinde bunu yapıyor olmak istemediğini düşünerek.

Cam ona referans veriyor. "Mesele şu ki, kocamın davasında pek çok olağandışı kısım var," diyor, travma sözcükleri iyice yıpranmış.

"Tamamdır," dedi. 'Bu olayda sizin için gerçekleri araştırabilecek özel bir idareciye ihtiyacınız olacak, ancak sanırım olaylar hakkında ayrı bir binici beyanı yapmanız gerekecek.

"TAMAM.

Cam yutkunuyor. Luke'un geride bıraktıklarını tekrar tekrar gözden geçirmekten vazgeçmek son yedi Ocak'ta yeni yıl kararı olmuştu. Evrakları, kitapları ve eski bilgisayarları. Bu yıl neredeyse buna sadık kaldı ve şimdi Haziran ayındayız. Şubat ayında evi satma sürecine başladığı kötü bir günün ardından sadece bir hata yaptı. Rüyasında Luke'un onun için geri geldiğini, sokakta bağırıldığını ve sonra ortadan kaybolduğunu görmüş.

Ama yine de Cam'in bir parçası - aslında tamamı - bir gün cevabı alacağını biliyor.

Bu yüzden Polly'ye tüm gerçeği anlatmadı. Polly iki yaşındayken Cam ona bir babası olduğunu ama uzakta olduğunu söyledi. Polly dört yaşındayken, Cam babasının çok uzakta ama onu çok sevdiğini söyledi. Polly altı yaşındayken Cam ona asla geri dönmeyebileceğini, uzakta olmak istemediğini ama bazı insanların kötü bir şey yaptığını söylediğini anlattı. Yakın zamanda,

Aynı konuşmayı yapmışlardı ama bu sefer Polly yatakta doğrulmuş ve "Ne gibi kötü bir şey yaptı?" diye sormuştu.

Cam yanaklarına hava üfledi ve " bu" diye düşündü. Ebeveyn olarak hiç uyarı almazsınız. Yıllar boyunca gitmek zorunda kaldı.

ve onları buraya getiren seni asla isteyerek terk etmezdi. Peki ne söylemesi gerekiyordu?

Cam gözlerini orta mesafeye dikmişti. "Polis onun iki adama zarar verdiğini düşünüyor ama ben öyle düşünmüyorum.

"Bilmiyor musun?

"Hayır. Baban..." Cam gergin bir sesle konuşmakta zorlandı, sesi zor kelimelerin arasında titriyordu. "O iyi bir insandı. Gerçek şu ki, ne olduğunu bilmiyorum. Ama onun nasıl biri olduğunu biliyorum.

"Nasıl biriydi?"

"Eğlenceli. Sadık. Seni severdi."

"Kulağa kötü şeyler yapacak biri gibi gelmiyor. 'Hayır,' ve bu Polly için yeterli görünüyordu, o anda.

Yan yattı, her sabah farklı kıyafetler giydirdiği Jellycat Plushie'yi kendine doğru çekti - Polly kıyafetleri sever - ve gözlerini kapattı, Cam'i ödünç alınmış bir zamanda olduğunu düşünmeye bıraktı. Çok geçmeden, Polly onu Google'da aratabilirdi. Polly artık Cam'in soyadını taşıyor olsa da, birisi ona onun adını mutlaka söyleyecektir. Oyun alanı dedikoduları kendini belli ederdi. Detaylar bir şekilde ortaya çıkacaktı, muhtemelen bu yıl ya da gelecek yıl, ama Cam kendini zorlayamadı.

Her zamankinden daha travmatik bir yalnız yatma vaktini tamamladığında, kendi odasının önünden geçti ve yatağa, tek lambaya . "Senden nefret ediyorum," dedi Luke'a, Luke'un yokluğuna, Luke'un hiçbir açıklama yapmamasına. "Senden nefret ediyorum," dedi tekrar.

Cam o günü erken bitirmeye karar vermişti. O da alt kata indi. Üç metre yüksekliğindeki kitap yığınının yatağının önünden kaldırdı, onları iki halinde komodinin üzerine bıraktı ve yorganın altına girip gözlerini kocaman açarak yorganın altına .

Ondan nefret etmiyordu. Hem de hiç.

Telefonuna uzandı, onu buldu ve aradı. Bu yüzden faturayı ödemeye devam ediyordu. Çalmadı ama telesekreteri çıktı. O tatlı, tatlı sesli mesaj.

Ben Luke Deschamps. Lütfen mesaj bırakın.'

O gece iki kez aramıştı. Sadece onun dışarıda bir yerlerde, bir şekilde onu dinliyor olabileceğini bilmek için.

Şimdi kendi sesinin titrediğini fark ediyor.

"Peki ... için bir soruşturma yapıldı mı?" diye soruyor çağrı görevlisi. "Evet, ama kimse kim olduklarını bilmiyor.

Cam soruşturmaya katıldı, hepsi siyahlar içinde, halk salonunda oturuyordu. Gerçekler yıkım gibi tekrarlanırken dinledi. Karakter dışı. Bunun için bir açıklama yok. Her şakakta bir kurşun yarası. Kırk ila kırk üç yaşlarında iki adam.

kimlik yok. Kimse kayıp olduklarını bildirmedi ya da cesetlerini teşhis etmedi.

bittiği günün ertesinde, Polly ile soyadlarını değiştirmek için başvuruda bulunmuştu.

", size bir idareci atayacağım. Adı Daisy. Sizi geri arayacak. Web sitesi üzerinden 628 sterlinlik ödemeyi yapabilecek misiniz?

"Evet," diyor Cam, "Ondan alınan diğer her şey düşünüldüğünde altı yüz sterlin nedir ki?" diye düşünüyor.

Cam ve Polly o öğleden sonra, arkalarında sıcak güneş ışığı, ön kapıdan içeri girerler. "Tatile tam olarak ne kadar var? Polly Cam'e sorar, Cam'in elini tutmaktan vazgeçer ve cevabı beklemeden merdivenleri koşarak çıkar.

"Neredeyse bütün bir dönem! Cam sesleniyor.

Polly, "Sadece tembellik etmek istiyorum," diye seslenir ve Cam onun açık sözlülüğüne hayran kalır.

Cam postanın içinden geçiyor. Ve - ah. Sanki dün yayıncısına gönderdiği e-postalar bunu çağrıştırmış gibi, işte gerçek Adam tarzında. Elinde ona gönderilmiş bir Jiffy çantası.

İçinde, ciltlenmiş bir el yazması. Not yok. Out of Sight'ı teslim ettiği yazı aynı: Baskerville, 12. Cam bunu her yerde tanırdı. Başlık yok. Sadece kelimeleri.

Nihayet! Neredeyse yedi yıl sonra, ama burada. Ve tam yayıncı sinirlenmeye başlamışken. Cam onu göğsüne yakın tutuyor, iyi olduğunu umuyor, o olduğunu umuyor, mutlu bir tane

Bugün iyi bir şey oldu, bu gece okuyacağını düşünüyor. Polly yatağına girdiğinde ve dünya sessizleştğinde, her zaman yaptığı gibi kurguya dalacak.

Onu yatak odasına götürür, hâlâ ikiye bölünmüş olan yatak odasına. Kendi odası ve Luke'un odası, Luke'un eşyaları artık yedi yıl eskidi ama yine de orada bekliyor.

Camilla Hakkında Anonim Rapor

Her zaman dairesinin hemen karşısındaki amaşırlhanede buluşuruz. Bazen dairesinin ya da telefonunun dinlendiğini düşünüyor, aksi halde makinelerin sesinin bunu örtecek kadar yüksek olduğunu söylüyor. Ayrıca, bir sürü çamaşır yıkadığını söylüyor. O

Böyle düzenlenmiş, kardeşim. Ev bir toplu iğne kadar temiz.

Burası küçük bir yer. Beş amaşır kurutma makinesi. Beş amaşır makinesi. Duvara yapıştırılmış tahta bir bankta oturuyor. Üzerinde küçük bir zil olan kapıyı kapatmış ve ben geldiğimde bana bakıyor.

"Özellikle olağandışı bir şey yok," diyorum ona. "Evin taşınması hâlâ ufukta görünüyor ama henüz başlamadı.

Başını camlı pencereye yaslıyor. Hiçbir şey söylemiyor. "Rapor edecek bir şey yok mu?" diye soruyor sıkma makinesinin gürültüsü arasında.

"Gerçekten hiçbir şey.

"Yabancı ziyaretçi falan yok mu?

Hiçbir şey yok. Gelen giden kimse yok. Şu ana kadar üç kez eve gittim ve izledim.

Niall.

Niall, Camilla'nın koordinatların bulunduğu yere gittiğini görünce şaşırmadı. Kırk dakika boyunca bekledi - bir tamamen normal ve makul bir süre - ve sonra ayrıldı. Bunda kuşku uyandıracak bir şey yoktu. İçeri girerken taciz edilmiş ve umutlu görünüyordu ve Niall, Deschamps'ın onunla daha önce hiç doğrudan temas kurmadığına bahse girerdi. Her neyin peşindeyse, Camilla bu işin içinde değil.

Niall o geçerken orada durmuştu, göz önündeydi ama Akşam saati olmasına rağmen güneş gözlüklerini takmış - Londra'da her şeyden kurtulabilirsiniz - sadece onu gözlemliyordu. Eğer koordinatların onun için ne anlama geldiği konusunda herhangi bir şüphesi varsa, buna gerek yoktu: kadın ortaya çıktığında, duyguları yüzünden okunuyordu. Şaşkın, üzgün, umutsuz. Onu uzun yıllardır görmemişti ama

Saçlarını kestirmesine rağmen yüzü değişmemiştir. Büyük gözler ve kısa saçlar. Belki de eskisinden daha zayıftı, bir şekilde trajik görünüyordu, ama belki de bunu sadece ondan okuyordu.

Ve şimdi Niall için harekete geçme zamanı. Telefon etmek için. Her şeyi, bürokrasisini ona dayatacak olan gıcırdayan Met'e rapor etmek.

İşte bu yüzden güneşli bir Salı günü patronu Tim'in ofisine gelir. Koyu renkli ahşap kapıyı bir kez çalar, beklemez ve içeri girer.

Dedektif Başkomiser Tim, her şeyden önce bir dâhidir. Fiziksel görünüşü düzenli, zihni düzenli ve planlı: bir durumu değerlendirebiliyor ve diğer insanları aşağı çeken yabancı otları kesip atabiliyor.

Niall pazarlık yaparken, Tim sert polisliği tercih etti. Deschamps davasının başındaydı. cinayet oldu, ancak şimdi yönetim lehine çoğu büyük davayı geçti.

Tim masasının arkasında oturuyor. tek bir kağıt parçası bile yok. Sadece bir dizüstü bilgisayar ve içinde bir limon dilimi sallanan uzun bir bardak su var.

"Benim için bir şey yapabilir misin? Niall sorar.

"Uzun zamandır konuşmadık Tim, nasılsın? Tim ellerini kafes şeklinde katlayarak ve çenesini ellerinin üzerine koyarak cevap verir.

"Özür dilerim. Uzun zamandır konuşmuyorduk Tim, nasılsın?' Tim burnunu kırıştırır. "Sigara mı içiyordun?

Niall yüzünü buruşturuyor. Kola yerine tütün tadı veren nostaljik mentollü sigaraları tercih etti.

sakızla etkisiz hale getiriyor. Bunlar artık İngiltere'de satılmıyor; eBay üzerinden Amerika'dan ithal etmek zorunda.

"Belki," diyor. "Bak, bir iyiliğe ihtiyacım var.

Scotland Yard'ın dışında London Eye tembelce dönüyor, ağaçlar parlak yeşiller içinde. Onun ötesinde, nehir saf bir mavi. Yaz, doygunluğu artırdı.

"Bu hiç şaşırtıcı değil," diyor Tim, yüzünü avuçlayarak ve Niall'a bakarak.

"Oldukça hassas.

Tim'in ifadesi hemen daha ciddi bir hal alır. "Ateş et.

"Bir telefon numarasının izini sürmem gerekiyor. Kullan at bir telefon olduğundan şüpheleniyorum ama önce görmek istiyorum. Doğrudan Claire'e gidebilirdim ama sana geliyorum.

'Hı-hı. Anlaşıldı.' Tim kollarını iki yana açıyor. Ve?" diyor, yüzünde küçük, şaşkın bir kaşla.

"Bir dosyaya tahsis etmem
gerekiyor. '... TAMAM.'

'Ama bunu yaptığım anda herkes bunun üzerine atlayacak.
Ve burada haklı olduğumdan emin değilim. Dosya Luke
Deschamps,' diyor Niall.

"Deschamps? Tim söylüyor. "Görüldüğünden bu yana bu
kadar kısa sürede tekrar ortaya çıktı mı?

Niall durumu Tim'e açıklar.

"Öbür dünyadan döndüm," diye cevaplıyor Tim, yüzünde
okunamayan bir ifadeyle. "Bana numarayı ver.

Niall masanın üzerinden kaydırıyor. Tim ona bir göz atar ve
sonra telekomünikasyona yazmaya başlar ve Niall işleri
istediği kadar çabuk bir patrona sahip olduğu için çok
memnundur. Tim birkaç saniye bekledikten sonra ekrandan
şeyler okur. "Şüphelendiğim gibi tek kullanımlık bir kullandıkça
öde. Ama iki direğe ping attı. Tim'in ifadesi hafif bir ilgiden
daha fazlasına dönüşür. "Biri Londra'nın merkezinde -
samanlıkta iğne aramak gibi. Ama bir de Dungeness'de bir
direk.

"Oldukça uzak.

"Evet.

"Saklanmak için iyi bir yer mi?

Tim Niall'ın bakışlarını tutuyor. 'Koordinatlar -şimdi- garip,
değil mi? Neden yedi yıl önce göndermediniz?'

"Biliyorum. Tuhaf.'

"Bu işte bir ekibe ihtiyacımız
var." "Evet," diyor Niall. "Sanırım
ihtiyacımız var.

Birkaç saniye durdular, Niall düşünüyordu ve
Tim'in öyle olduğunu varsayarak. "Sanırım oraya gideceğiz,"
diyor sonunda.

"Güneydoğu sahili. Kent
mi?' 'Evet.'

'Bazı sorular sorun. Birkaç kapı çalın. Camilla'yı gözetlemeye
devam edin.'

"Bana bırakın," diyor Niall.

Tim ona bakar, suyunu yudumlar, sonra duraklar, yüzünde
şaşkın bir ifade vardır. 'Demek bu , öyle mi? Ya da

Ne?" diye sorar; sonra ellerini kaldırır. "Benim için fark etmez.

"Pazarlık yapmıyorum ama.. bilmiyorum. Niall ondan uzaklaşıyor, ofisinin kapalı kapısına bakıyor. "Bilmiyorum," diyor yine sessizce. "Göreceğiz.

"Bazen bir vakayı çözmek şeytanları durdurur," diyor Tim. "Bazen bir çözüm aramak problemdir," diyor Niall diyor, ama buna gerçekten inanmıyor.

"Siz aksini söyleyene kadar sizi bu davada tutacağız.

Niall'ın da aralarında bulunduğu ekip bir saat içinde Dungeness'e doğru yola çıkıyor.

Bunca zaman sonra Deschamps'ı yakalama ihtimali var. PC'lerden biri Niall'a Deschamps on üç yaşındayken haberlerde ve Niall'ın "Siktir et, ben yaşlıyım" dediğini hatırlıyor.

Şu anda Deschamps'la iletişim kurmak için yeni bir kullan-at telefon almak üzere Scotland Yard'ı çevreleyen sokaklarda yürüyor, sigara içiyor ve düşünüyor. Tim hem arkadaşı hem de meslektaşı olduğu şanslıydı, ne üzerinde çalışacağını seçmesine izin veriyordu. Şimdi terfi etmiş olan Maidstone'un Niall'ın davada ne yaptığını sorduğunu ve Tim'in de sadakatle geçiştirdiğini duymuştur. O da Met'in harekete geçmesinden memnun. Bu tür olaylarda genellikle bütçe , kutuların işaretlenmesi gerekiyor ve ellerindeki ipucunu kaybediyorlar.

Yürümek için Londra'dan daha iyi bir yer yok. Niall Embankment'a yakın. Rüzgarlı bir gün ve düz bir kağıda nehri çizen bir adama bakıyor.

"Niall?" diyor bir ses. Bu ses metrodan çıkan bir kadına ait. Niall'ın gözleri onunkilerle buluşur ve bu Rosalind'dir, Viv'in kız kardeşi.

"? Niall dikkatlice söylüyor.

O Viv'in bir avatarı. Aynı kocaman saçlar - Niall şimdi bile, yedi yıl sonra, dairesinde saç tellerini buluyor -

Ama o da farklı. Daha küçük bir burun, daha kontrollü bir kişilik. Viv'in vahşiliğinden eser yok.

"Evet, harika," diyor Rosalind. Niall onun rol yapmayı seven biri olduğunu düşünüyor. Freddie adında bir bankacıyla evli ve Rosalind'in fark etmemiş gibi davrandığı bir ortamda ona hakaretler yağıdırıyor. Oh, ya da belki de artık bilmiyordur - Niall bazen Viv hakkındaki bilgilerinin çoktan güncelliğini yitirdiğini unutuyor. İletişim halindedirler ama önemli olan her şeyi.

Niall ve Rosalind henüz bunun on saniyelik bir değişim mi yoksa on dakikalık bir değişim mi olacağına karar vermemişlerdir ve Niall ayağa kalkar

Yolcular dolanıp dururken garip bir şekilde. "Sen mi? Rosalind soruyor, belki de sadece kibarlık olsun diye. Bir süredir Niall onu görmeyeli yıllar oldu. Viv gittikten yaklaşık bir hafta sonraki bir geceyi hatırlıyor. Rosalind'in yanında kalmaya gitti ve Niall da akılsızca bir yalvarma göreviyle kapıya dayandı.

"Bir iş için ikinci planda kalmaktan bıkmış.

Rosalind söylemişti.

"Ama bunu hiç söylemedi," dedi Niall, yağmurun altında kapının eşiğinde filmdeki bir budala gibi dikilirken. "Hiç söylemedi.

Rosalind kapıyı yarı yarıya kapatmıştı. "Neden sana alarm vermek zorunda olsun ki?" dedi, gözleri sadece kapanış çatlağı. "Bilmen gerekirdi.

Bundan iki hafta sonra, ilk avukatın mektubu geldi. Niall mektubu aldığı anda, mektupta tam olarak böyle yapmaması gerektiği yazmasına rağmen doğrudan Viv'aradı.

Masasında telefonu kulağına dayayarak, "İşim nedeniyle sizi görmezden gelmedim," demişti. "Burada öyle yazıyor, benim "mantıksız davranışlarımdan" biri.

"Evet, öyleydin. Sadece işin olmadığında bana zaman ayırırdın.'

'Bu benim işimin doğası. Ve herkesin işi.' "Yapacak daha iyi bir şey yok.

"Hayır, öyle değil.

"O gün ne yaptım?" diye sormuştu. "Kuşatmanın olduğu gün.

"Ne? Bilmiyorum.

'İşe mi? Doğum günümü nasıl kutladım?

"Bak: Daha iyi olacağım,' demişti. 'Bana neyin peşinde olduğunu söyle.

Ve yapmayacağım - yapmayacağım...' Söyleyememişti. Seni görmezden gelmeyeceğim ya da hafife almayacağım.

Mesele şu ki, Viv'e yöneltilen tüm sert eleştiriler gibi bu da haklıydı. Ama

Elbette oldu. Her polisin evliliği acı çekti.

Niall şimdi Rosalind'e, "İyi," diyor. "Fazla vaktim yok - bir iş üzerindeyim.

Bunu neden söylediğini bilmiyor. Belki de onu kıskırtmak için. Bir tepki uyandırmak için. Belki de her şeyi bir şey uğruna kaybettiğini hissettirmek için: artık bundan hiç emin olmasa bile, işinin onun için daha önemli olduğunu.

Ve işte zaman yapıyor. Gözlerini hafifçe devirir.

Niall onu yakalar, aynı şekilde sadece

Bir an için bir örümcek ağının güneş ışığında yolunuz boyunca ilerlediğini görüyorsunuz. Hiçbir şey söylemiyor.

"Ne işi?" diye sorar. Rosalind yazlık kıyafetler, parmak arası terlikler ve güneş gözlükleri giymiş, saçları aslan yelesi gibi.

"Eski bir kuşatma yeniden baş gösteriyor," diyor. "Viv nasıl...?" "İyi.

"Neyin peşinde?

Rosalind duraksıyor, belli ki bir şey söylemek istiyor ama söyleyip söylememesi gerektiğini bilemiyor. Niall sigarasını yakındaki çöp dolu bir çöp kutusuna atıyor, sonra da içine . "Sorun değil Ros," diyor. "Bana bir şey söylemene gerek yok.

"Brad'den ayrıldı.

Brad. Amerikalı.

"Ah, neden?" diyor, sempati duyuyormuş gibi yaparak, içinden sıcak, hoş bir umut yükseliyor.

Rosalind bir an için onun bakışlarını tuttu.

yoğun bir metro. Birkaç kişi daha yanlarından geçip gidiyor ve Niall onlara yan tarafta, bir dükkânın tentesinin gölgesinde durmalarını işaret ediyor.

Rosalind sokağın aşağısına, Hungerford Köprüsü'nde güneşin altında çelik davul çalan bir adama bakar. Sonunda adama dönüp bakar ve şöyle der: "Asla yapışmazlar.

"Hayır. Niall ne diyeceğini bilemez. Viv'in kız kardeşini sorguya çekmek kabalıktır. Viv'in kendisini rahatsız etmek yakışıksız. Ona ne istediğini söyledi ve aldı. Boşanmaları dört yıl önce sonuçlanmış, Niall'ın mantıksız davranışları mahkeme tarafından onaylanmış ve doğrulanmıştı, her ne kadar kendisine sadece onayladıkları söylense de.

Ve yine de... bazen, gecenin geç saatlerinde, balkonunda sigara içer ve onu düşünür ve orada yerlerde, tam da aynı anda onun da kendisini emin olur.

"Şey..." diyor Niall, toplantıyı on değil iki dakika yapmaya hazır, bu konuşmayı ve Rosalind'in açıkça hissettiği garipliği durdurmaya hazır.

Güneş gözlüklerini çıkarıyor ve - evet - gözler orada, aynı gözler. Tam olarak Viv'inkilerin rengi ve şekli: koyu kirpik çizgisi, her şey. Niall birkaç saniye boyunca sadece onlara bakar ve o oymuş gibi davranır. "Geç dedi Bir gece seni hâlâ sevdiğini söyledi, aman Tanrım, bunu söylememeliydim," dedi Rosalind aceleyle.

"Öyle mi yaptı? Niall söylüyor. "Ne zaman? Tüm sinir uçları canlı hissediyor.

Birkaç ay önce ona mesaj atmıştı. Barbican'da içinde iki kedi olan bir bebek arabasını iterken gördükleri biriyle ilgili bir haber. Cevap vermişti ve orada bitmişti, ama bunu ilginç, üzücü ve yüklü bulmuştu. Bir gün Konu seçimi: eskiden birlikte yaşadıkları yer, topladığı sokak hayvanları.

"Birkaç ay önce," diyor Rosalind.

"Hangi bağlamda?

Rosalind, 'Sadece konuş,' dedi. 'Bunu söylememeliydim. Gitmek zorundayım. Sadece...'

"Ne?

"Hiçbir şey," diyor Rosalind. Adam ona uzanmak ister, ama Rosalind el sallayarak onu uzaklaştırır. Ve sonra omzunun üzerinden ona tek bir cümle atar: 'Bir rehine arabulucusuna göre, evlilikte berbat bir iletişimcisin.

Evlilikte berbat bir iletişimci. Scotland Yard'dan iki saat uzaklıktaki küçük bir sahil kasabası olan Dungeness'e yaklaşırlarken Niall'ın aklından geçenler bunlar. Aklının meşgul olması gereken şey Viv değil, ama Viv. Ama o öyle. Bermondsey kuşatması ve evliliğindeki çöküş, sonsuza dek ikiz. Neden şimdiki zaman kullandı? Evlilikte berbat bir iletişimcisin.

Başını sallıyor. Ne aptalım, bu hakarete olumlu bir buldum. Tim'in arabasının yolcu koltuğunda oturuyor - araba kullanmamaktan nefret ediyor, midesi bulanıyor - dalgın dalgın Deschamps davasıyla ilgili eski makaleleri okuyor.

BASİRETSİZ SORUŞTURMA NEDENİYLE REHİNELER BULUNAMADI

MET, Bermondsey kuşatması sırasında öldürülen kişilerin kimliğini altı hafta geçmesine rağmen hala bilmediklerini itiraf etti

Londra, Bermondsey'de yazarın da içinde bulunduğu bir kuşatmada meydana gelen patlayıcı olaylardan altı haftadan biraz fazla bir süre sonra,

Kocası ve bir çocuk babası Luke Deschamps üç kişiyi rehin aldı ve ikisini öldürdü, polis hala ölen rehinelere kimliğini bilmiyor.

"Diş kayıtları, DVLA kayıtları, her şeyi beklersiniz," diyor uzman adli tıp müfettişimiz. 'Bugünlerde bir cesedin kimliğini bilmemek mümkün değil.

Fail Luke Deschamps halen firarda.

Niall iç çeker, makalenin geri kalanını okumaz ve onun yerine düz ufka bakarak daha az mide bulantısı hissetmeye çalışır. Mail'in uzman adli tıp müfettişinin söylediklerine rağmen, bir cesedin kimliğini bilmek gerçekten imkansız olabilir. Diş kayıtları web sitesinde, ağızdaki yerlerine ve tarihlerine göre tam dolgularını aradığınızda görünmüyorsa. DVLA'da kayıtlı değilse. Bu Niall'ı şaşırttı, ama yine de doğru.

Kullan-at telefonun sinyal verdiği direk tüm Dungeness arazisine hizmet vermektedir; kıyamet sonrası görünümlü sahil kulübeleri ve eski radar istasyonlarından oluşan bir küme

kiremitli sahil. Niall buranın İngiltere'nin tek çölü olduğunu düşünüyordu, ancak yolda Tim ona bunun bir şehir efsanesi olduğunu, 'teknik ve çevresel olarak hiç de çöl olmadığını' söyledi.

Niall, Tim ve küçük bir ekip plakasız arabalarla geldiklerinde deniz dalgalı ve dalgalıdır. Niall iner ve Hemen körelmiş, ılık bir deniz rüzgârı ona çarpıyor. Marram otlarını rahatsız ediyor, sallanmasına, eğilmesine ve çatlamasına neden oluyor. Sıcak ama vahşi.

Niall Tim'e katılıyor: Dungeness muhtemelen saklanmak için iyi bir yer. Aslında küçük bir köy değil, insanların haftadan haftaya geçtiği daha farklı ve ürkütücü tatil yerleri, çakıl taşları ve bir teraryumda bulabileceğiniz türden sert bitkilerle ayrılmış, hepsi de tek bir dolambaçlı asfalt yolla kesilmiş.

Metal gıcırtısı gibi ses çıkaran sallanan bir tabelası olan yalnız bir bar. Şu anda bile, yazın ortasında kapalı olan küçük bir kafe. Burada kesinlikle kimliğiniz gizli kalabilir. Neredeyse hiç kimseyi göremezsiniz.

Bir deniz feneri nöbet tutuyor, her şeyi gözetliyor, bir tepesinde tek bir ampul yanıyor. Bir memur kapıyı dener ama kilitlidir, zemin kattaki pencere tahtayla kapatılmıştır ve boştur.

Sivil kıyafetliler. Şu anda gayriresmi bir keşif yapıyorlar. Bir tekneniz yoksa araziden ayrılmanın tek yolu karayoludur, bu yüzden konvoy halinde dikkat çekici olmaları önemli değildir. Şimdiye kadar, metin ve koordinatlar bir şey ve hiçbir şey, ama Niall öyle düşünmüyor. Bir şey hissediyor.

Kapıları çalmaya başladıklarında, memurlar her yöne doğru yayılırken heyecan vücuduna yayılır.

Polis dışa doğru dönerek her küçük tatil evinin kapısını çalıyor. Niall kulübelerden birine yöneliyor, çoğu insanın yatak odasından daha büyük olmayan küçük siyah ahşap bir yapı olan 'Radar' ufukta bir karga gibi köşeli bir şekilde duruyor. Ona doğru yürürken arkasındaki bar tabelası gıcırıyor ve neden kimsenin onu yağlamayı düşünmediğini merak ediyor. Bu ses onu çıldırtabilirdi.

Radar'ın kapısına ulaşır. Kısmen oluklu demirle kaplı, kahverengi, tam kıyı şeridinde, deniz kenarında arkasında uzanıyordu. Niall kapıyı vurmak için elini kaldırıyor ama yumruğu tam yerine oturmadan önce, küçük yuvarlak cam pencereden içerideki hareketi görüyor. Duraklıyor, bakıyor, gözleri deniz spreyinden kirlenmiş.

Başka bir şey yok. Gözlerini kısıyor. Bu o olabilir. Gerçekten olabilir.

Yedi yıldır kaçıyor. Onu bulduğunu düşünsene. Onu adalete teslim ettiğini.

Niall birkaç ekip üyesine mesaj gönderdikten sonra içerideki gölgeli formu uyarmak istemediği için hareket etmeden bekler. Küçük kulübenin kenarından etrafına bakıyor. Bu sefer kaçabileceği hiçbir yer yok.

Maidstone ve diğer meslektaşları Robinson gelir. Camdan bakarlar, sonra kendilerini hazırlarlar.

Tek bir bağıris - "Polis!" - ve kapıyı zorlarlar. Ve tıpkı rüyalarından birinde olduğu gibi, Niall içeri giremediğini fark eder. Ayakları ve bacakları çalışmıyor. Geri dönüyor, dışarıda kalıyor, omuzları yuvarlanmış ve korkmuş, bir korkak duruşu. Jess

Resmi olarak karmaşık TSSB teşhisi konmuş ama Niall bunu reddetmiş. Neredeyse her rehine arabulucusunun travma ya da başka bir şey yaşadığını söyledi ve o da "Bu durumu normal mi kılıyor?" diye sordu.

"Hadi," diyor Niall kendi kendine, sonra bir nefes alıp içeri giriyor, yedi yıl önceki o geceyi, silah seslerini, Viv'in yokluğunu düşünüyor ve etrafına bakınıyor. Açık plan mutfak, yatak odası, oturma odası, hepsi bir arada.

Bir Dyson vantilatörün esintisiyle hafifçe sallanan bir gardırop kapüşonundan asılmış bir palto var.

Burada Deschamps yok.

Beş dakika sonra paltonun sahibi geri gelir. Sahilde yürüyordu. Hepsi bu kadar.

Niall iç çekiyor. Yine yanılıyor. Yine ürktü. Daha sonra, barda, onu tartışacaklarını varsayıyor.

Dönüp bir sonraki kulübeye doğru yürüyor; Rosalind'in söylediği o cümle hâlâ beyinde çalkalanıyor ve onu sarsıyor: Bir rehine arabulucusuna göre berbat bir iletişimcisin.

Belki o da berbat bir rehine arabulucusudur, diye düşünüyor.

Henüz kimse Deschamps'ı arazide bulamadı. Niall herkesi

Kent'in en ucuna getirdi ve buldukları tek şey bir gardıropta asılı duran bir palto ve birkaç tatilciydi,

ve Deschamps yok. Depoya girmek için herkesi bekletti ve bakın orada ne oldu. İç çekiyor,

Kemerli yaz gökyüzüne bakar, bir sigara yakar ve bir

süreliğine düşünmeyi bırakmaya çalışır. Sadece bir süreliğine.

Cam

Bazen Cam onu gördüğünü sanıyor. Kalabalıkta, metroya binerken. Bugün okul kapısında, lacivert ceketli ve şapkalı biri, sıcakta bile çiçeklerle kaplı bir duvarın arkasında kayboluyor.

Cam göz kırptı. Hiçbir şey değildi. Ama bir şey onu durduruyor, göğsünü boş ve ürkmüş hissettiriyor. Bu Tıpkı Putney'deki metroda olduğu gibi gözlerin üzerinde olduğunu hissediyor. Kaldırımın karşısına geçer, sokağa bakar ama adam gitmiştir.

Polly uzaktan görünerek Cam'in dikkatini dağıtır, etrafı her zamanki gibi bir grup arkadaşıyla çevrilidir. "Bana evinizi gezdirmeniz gerekecek! Cam onun öyle yeni birine bağırdığını duyar ki Cam onu tanımaz bile. Ayakkabılarına bakıyor ve kızının aşırı aşinalığına, çok fazla YouTube izlemekten kaynaklanan Amerikan tonlamasına gülümser ve bekler, Ebeveynliğin ne kadar ilginç olduğunu düşündüm. Bu kişi başından beri oradaydı; bebekken bile her şeyi komik ve mutlu edici. Cam çocukluğunu oyun banklarında Goosebumps kitapları okuyarak geçirdi: bazen dışa dönük bir çocuğa nasıl ebeveynlik yapacağı konusunda hiçbir fikri olmadığını fark ediyor.

Hava kapalı, hava bulutlu, sadece güneş var
Ara sıra bir kapının altından kıvrılan duman gibi yarılıyor.

Cam'in yanında iki okul annesi, Kelly Bentley ve Isobel Morris arasında dedikodu tonunda bir konuşma geçiyor. Cam duraksıyor, vücudu vahşi doğadaki bir hayvan gibi hareketsiz.

Okulda müdür dışında hiç kimse Luke'un ne yaptığını henüz çözememiştir. Birçoğu, Cam'in geçmişinde bir yerde şiddetli bir boşanma yaşamış olan Luke'un babası olmadığını düşünmektedir ve Cam onları asla düzeltmez. Bu nedenle, Cam Fletcher olarak çoğunlukla radarın altındadır, ancak uzaktan müstehcen bir şey duyduğunda yüksek alarma geçer.

Polly artık yürümeyi bıraktı ama yeni arkadaşlarıyla hâlâ hararetli bir şekilde konuşuyor.

Isobel Kelly'ye, "Çok kötü IBS'im var," diyor ve Cam rahatlıyor. IBS, kötü şöhret değil. İyi, güzel. Ama bu ona Eskiden arkadaşlarıyla yaptığı sohbetler... en yakın arkadaşı, serbest editör Holly ile. Kuşatmadan sonra ilişkileri bir yıl kadar aksamıştı ama Cam hayatı bir arkadaşıyla bir kadeh şarap içebilecek kadar normalmiş gibi davranmaya devam edemezdi. Öyle değildi işte. Teması kaybettiler, mesajlar Cam tarafından cevaplanmadı.

Kelly, Cam'i bakarken yakalar ve "Aşırı paylaşım için özür dilerim. Burada TMI tartışması var.

"Hiç de değil," diyor Cam elini sallayarak. "Eskiden bende de vardı ama biliyor musun, nane çayı gerçekten iyi geldi. Bu tamamen yalan, ama yine de Cam'den fışkırıyor. İşte böyle yapıyor. Devam etmelerini sağla. Onları konuşturuyor. Garip, yalnız ve kırılğan olduğunu bilmelerine asla izin verme. Doğal davran, o kadar doğal ki kimse fazla yaklaşmasın.

Telefonuyla dikkatini dağıtıyor. Libby karakteristik bir dizi gönderdi:

Bu sabah çok yorgunum.

Pazarlamam gereken şu berbat eve bak.

Dağınık bir oturma odasının fotoğrafı, her yerde kıyafetler, bir uçta raydan sarkan bir perde.

Ayrıca. ?

"Bucks Avenue'da oturuyorsun, değil mi? Kelly, Cam'in okumasını yarıda keserek şöyle diyor.

"Neredesin? Cam doğrudan cevap vermeyerek sorar.

"Oh, onun kadar güzel bir yer yok. Orayı seviyorum, o küçük

yatak odaları alt katta olan evler?"

" bu," diyor Cam ve buradan gitmesi gerekiyor. Bu kadınları tanımıyor ve bu yüzden terazi dengesiz bir şekilde dengeleniyor. Nerede yaşadığını biliyorlar: ya onlar da Kim olduğunu? Bunun mantıksız olduğunu biliyor ama elinden bir şey gelmiyor.

Kollarını vücudunda kavuşturarak onlardan uzaklaşıyor. Ve, yemin ediyor, bunu hissedebiliyor: onun hakkında değiş tokuş ettikleri bakışları.

Polly, diye düşünür, kızının hareket etmesini ister.

Cam e-postalarını kontrol ediyor. Telefonunun sağlayabileceğinden daha fazla dalmaya ihtiyacı var. Jenny adında yeni bir yazardan, oğlunun internetteki bir incel grubuna üye olduğunu keşfeden bir kadın hakkında bir başvuru almış. İlginç bir konu, diye düşünüyor ve okul kapısında el yazmasını açıyor.

Sonunda Nate'i takip etmeye karar verdiğim Cumartesi günü hava çok soğuktu. Hiç fark etmiyor, ısıltılı bakışları hep aşağıya, elindeki parlak cep telefonuna kayıyor.

Böyle gidiyoruz, ben birkaç yüz metre

Otobüs durağına kadar olan bir mil boyunca arkasında. Karlı kışta saklanacak hiçbir yer yok ama omzunun üzerinden bakmıyor. Bir kez bile.

Cam'in nefes alış verişı anında yavaşlıyor. Sıcaktan, okul kapısından uzakta ve orada. Başka bir yerde, başka biri. El yazmasının tamamını istiyor

Hemen. Onu etkileyen her şeyi ister: bu onun kuralıdır. Bu kadar basit. Tür ya da satılabilirlik konusunda endişeli değil. İyi kitaplar Cam'de bir yuva bulur.

Polly konuşmayı bırakıp sonunda geldiğinde Cam telefonunu bırakıp ona doğru koşuyor ve onun hizasına çömeliyor. "Ne var ne yok?" diye soruyor ona, bu onların deyimlerinden biri ve Polly Cam'e bakıyor.

"Öğle yemeği için sandviçler, Sam'in bir kedisi , yeni arkadaşım Guguk Kuşu Yuvası adında bir eve taşındı," diyor tipik Polly tarzıyla, bilgi akışları bir gayzer gibi fışkırıyor.

Polly kollarını Cam'e uzatıyor ve bunda o kadar sağlıklı, o kadar saf bir şey var ki Cam'e her şeyi unutturuyor: ebeveynlik, ihtiyacınız olduğunu bile bilmediğiniz bir farkındalık egzersizidir.

Cam onu göğsüne bastırıyor. "Ve sınıfa bir kelebek geldi! Polly, Cam'in kulağına doğru yüksek sesle haykırıyor. Cam'in gözleri yaşlarla dolarken, kendini çoğunlukla uzak tutmayı başardığı bir düşünceyle karşı karşıya bulur: Luke onu severdi. Kimi yaparlarsa yapsınlar severdi ama Polly.

"Doğru," diyor Kelly. 'Sebzeleri doğramak için eve gitmem gerek. "Yaşadığım hayat ışıltılı ışıltılı.

çocuğuyla ayrılırken Cam kendi davranışının çok üzücü olduğunu düşünür: Kelly ve Isobel muhtemelen Cam'in sadece arkadaşları olmasını istiyorlardır.

Bayan Ashcroft dışarı çıkıyor, Cam'e doğru ilerliyor, Cam irkiliyor ama geçerken rahatlıyor ve başka bir zavallı ebeveynle konuşmaya gidiyor. Luke sadece bir kez, altı ay önceki bir olayda gündeme geldi.

"Bir saniyen var mı? Bayan Ashcroft dondurucu soğuk bir Aralık gününde söylemişti. Saat neredeyse dörttü, alacakaranlıktı, Noel ışıkları okulun çitlerine dolanmıştı ve Cam bu üç kelimeyi o kadar canlı hissetmişti ki neredeyse Havada, nefesi sıcak toz beyazı, gecenin içinde bir uyarı fişegi.

İçeri girdiler, limonlu yer cilas, oyun hamuru ve bayat yemek kutuları kokan bir koridordan geçip Polly'nin sınıfına girdiler.

Polly hala ğretim asistanının yanındaydı. tepsisini toplamaya teşvik etti. Cam de yarı eğlenerek baktı. Polly'nin dağınık olması şaşkırtıcı değildi ve Cam, asistanın tepsiyi dışarı çıkarmak için gevşek kalemleri, mum boya kalemlerini ve kıvrılmış şeker kâğıtlarını çıkarmaya çalışmasını izlerken gülümsedi. Genlerin işleyişı komikti. Bir yerlerde, kocasının ve kızının bedenlerinin derinliklerindeki bir DNA ipliğinde kodlanmıştı: Ben gerçekten eğlenmeyi tercih ederim.

Toparlanıyorum.

Bayan Ashcroft, Cam'in aklından geçenleri okuyormuş gibi, "Bugün babalar gündeme geldi," dedi. 'Kimin babası var, kimin iki annesi var, vs. Çocuklardan biri televizyonda tek ebeveynli ailelerle ilgili gördükleri bir şeyi sordu.

"Doğru," dedi Cam.

"Yani Polly babasının nerede olduğunu bilip bilmediğini sordu? Bayan Ashcroft söyledi. 'Polisin onun kötü biri olduğunu söylediğini, gerektiğini söylediğini anlattı. Ama başka bir şey yok mu? Açıkçası, Bay Daniels bana tavsiyede bulundu ... ama - şey. Polly'ye tüm gerçeğı ne zaman söyleyeceğinizi merak ediyorduk.

Ve böylece Cam'in kalbine bir ok fırlatılmış oldu. Orada durmuş dinliyordu ama gerçek benliğı Noel biblolarının sergilendiğı arka duvara mızrakla saplanmıştı ve her yere kan sıçramıştı.

Bayan Ashcroft'un bakışlarıyla karşılaştı. "Ne zaman tavsiye edersiniz?" sordu ona. Çok açık sözlü, çok sertti ama kendine engel olamıyordu. Polise duyduğu öfke, Luke'a duyduğu öfke, hatta isimsiz cesetler... hepsi bazen öğretmenlerine, kız kardeşine ve en önemlisi kendisine dökölüyor. Onunla evlendiğı için, ama kadar aşık olduğu için pişman bile değil. Onun bir gün geri döneceğı ya da bir açıklama alacağı umuduyla yaşadığı için. Tüm bu çelişkili duygular.

"Neden tartışılıyordu?" diye ekledi, mantıksız bir soruydu ama tavrını ortaya koyması gerekiyordu: yasak. O sınırların dışında. Cam'in duruşu bunun olmadığı yönünde değil.

daha ziyade hala ona ait. Hatırası ona ait. Onu benden almayın.

Cam göz ucuyla Polly'ye baktı. Gözleri Luke'unkilerle aynıydı; saçları aynıydı. Cam buna bayılmıştı: hâlâ Onu her gün görmek. Hâlâ buradaymış gibi davranabilirdi ve Cam birçok açıdan öyle olduğundan emindi. Ölseydi bilirdi. Anlardı.

Bayan Ashcroft, "Okulda babalar hakkında konuşmamız çok doğal," dedi. "Yönetim ve ben durumunuzun farkındayız ve elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz.

Polly okula başladığında Cam bunu açıklamak zorunda kaldı. Olağandışı bir aile durumunuz olduğunda doldurmanız gereken bir form daha var. Onda da Cam'in doldurması gereken doğru kutucuklar yoktu.

"Açıkçası," diye devam ediyor Cam, "gerçek çok hassas.

"Biliyorum.

"Ne dedin sen?

"Polly'nin seninle konuşması gerektiğini söyledim.

Cam ürperdi. Daha sonra konuyu Polly'ye açtı. Bayan Ashcroft'un ne dediğini sordu. Polly elini salladı: "Babalarla ilgili bir şey," dedi. Yedi yaşındaki bir çocuğun anlık hayatı. Cam nefesini dışarı vermişti: hala ödünç alınmış bir zamandı ama umurunda değildi.

Bugün hiçbir şey olmadı. Bayan Ashcroft . Isobel'in çocuğu üzerinde çalışması gereken fazladan hecelemelerle ortaya çıkar ve Cam acımasız bir Schadenfreude kıvılcımı hisseder.

Onlar ayrılırken, Polly caddenin karşısına bakar, haykırır ve işaret eder. "Bakın!

"Ne? Cam onun bakışlarını takip ederek "Ne?" der. Ve bu o adam. Okul kapısından kaçarken gördüğüne emin olduğu koyu renk giysili ve bereli adam.

"Bize bakıyordu! Polly, Cam'in onlara bakmadan gidişini izlediğini, vücut dilini sinsice kullanarak metro istasyonuna geri döndüğünü söylüyor.

"Oh - hayır, o iyi," diye kızını rahatlatır. Keşke kendi sözlerine inanabilseydi.

Cam yatak odasındaki birçok kitaba bakıyor ve Polly küçükken bu yalnız zamanı, bu kendime ayırdığım zamanı ne kadar arzuladığını ve buna hiç sahip olamadığını düşündü. Ve şimdi, bekar, çok daha fazlasına sahip. Bu yavaş ilerleyen akşam saatlerinin büyük bir kısmı. Luke'un AirPods'unu yatağının başucundaki masadan alıp kurcalıyor. Dalgınca.

Adam'ın Jiffy çantasını kucağına sürüklüyor, ona ikram ediyor ve el yazmasını çıkarıyor. Henüz başlamamıştı, bir kitabı açmak istemeyeceğiniz şekilde saklıyordu. mükemmel pürüzsüz Paskalya yumurtası. Ama şimdi ilk sayfayı .

Bir görevle başladı. İyi bir
açılış.

Hava tunç gibi soğuktu ve ay ileride, gökyüzüne atılmış ve unutulmuş bir kartopu gibiydi. Evimden babamın verdiği bir iş için ayrılmıştım. Kabul edip etmemeyi tartışmış ve sonunda kabul karar vermiştim. Hayatımın en kötü kararı olduğu ortaya çıktı.

Başardı. Cam bunu hissedebiliyor. Kitap ona itici ve kasıtlı geliyor. Ve hayal dünyasına kaymak o kadar lezzetli ki, bunu neredeyse sıcak bir kucaklaşma gibi teninde hissedebiliyor.

Cam ertesi gece bir yayıncılık etkinliğine gitmeyi hiç istemiyordu ama yeni müşterisinin kitaplarından birinin lansmanı vardı ve bunu kaçıramazdı. Mutfakta, Polly tezgahın üzerinde oturmuş, bacaklarını sallıyor ve ellerini çırpıyor Ritmik olarak o kadar etkilenmiş ki Cam bunun yeni bir arkadaşından geldiğine emin.

Polly aniden, koridorun ve merdivenlerin aşağısında görünen ön kapıyı işaret ederek, "Libby Teyze burada," dedi.

Libby içeri giriyor ve "Buradayım çocuklar!" diye sesleniyor.

Ama Cam onun yürüyüşünde tuhaf ve dikkatli bir şeyler olduğunu hemen fark eder. Tanrım, Libby olmak çok yorucu olmalı. Onu tanıyan herkes hamilelik belirtileri için sürekli onu inceliyor.

Libby başka bir şey söylemeden mutfağa gelir ve Cam'i iterek yolundan çeker, tost makinesine iki dilim ekmek koyar: Polly'nin şu anki uyku öncesi atıştırmalığı. Libby'nin bunu bilmesiyle ilgili bir şey Cam'in kalbini mutlu ediyor. Aşinalık, işin kolaylığı. Bu bir köyü gerektirir ve işte onun köyü.

"İyi bir gün müydü? Cam diyor ki.

"Hayatta kalmak - bir ev sattım. Aslında Si sattı.'

"Ooh, dağınık olan mı?

'Evet. Bir çift zengin ahmak. Temizlemek için çok önemli. Ayrıca, çöp kutusu onların Deliveroos'larıyla doluydu. Hiç yanlış işte çalıştığını düşündün mü?'

"Ne yaptılar?

"Petrol işinde falan çalışıyorlar - anlamış gibi yaptım.

Cam gülümsüyor. "Bir petrol kulesi kuralım," diyor ve Libby homurdanıyor.

"Si buna bayılırdı," diyor. "Evin listesinde evin doğal ve yaşanmış güzel eşyalarla dolu olduğunu anlatmıştı. Memnuniyetle bırakırdı. Romantik komedi kitabı mı? Bu gece mi? Bana verdiğin kopyayı okudum.

"Öyle," diyor Cam.

Polly okumamış olmasına rağmen, Sıkıcı bir kitap," diyor. Ama - Cam'i utandıracak şekilde - kızı çoğu kitabın sıkıcı olduğunu düşünüyor.

"Beğendim," diyor Libby. 'Çok iyi kurgulandığını düşündüm. Yine de - sakarin bir son.'

Cam gülerek, "İkiniz de yanlış okuyucu kitlesisiniz," diyor. "Farklı sebeplerden dolayı.

Polly de kıkırdıyor, gerçi çocukların şakayı tam olarak anlamadıkları ama anlamak istedikleri zaman yaptıkları gibi.

'Hedef okur kitlesi kim? Yatağının her kitap olan insanlar mı? Libby soruyor.

"Evet. Kesinlikle," diyor Cam, birden kendisinin de üniversitede İngilizce okurken aynı durumda olduğunu hatırlayarak. Libby

ziyarete gelmişti ve "Neden D. H. Lawrence ile aynı yatağı paylaşıyorsun?" diye sordu.

Libby buzdolabından tereyağını alır. Polly'ye, "Kabuksuz mu?" diye sorar. Cam'e bakar. "Tekrar dışarı çıkman iyi oldu," diyor, sesi sıcak ve samimi - Libby için - ama Cam bunu tehdit edici buluyor, açık bir ateşe çok yakın yürümek gibi.

Libby, Cam'in hayatına devam etmesi gerektiğini düşünüyor. Cam'in iyiliği için bir tavsiye olarak başladı ama Cam normal yaşıyormuş görünmüyorsa ya da yıldönümlerinde bazen hüzünleniyorsa ya da arkadaşlıklarının azalmasına izin veriyorsa (hepsi doğru) genel gerginlik.

"Şey, o bir müşteri," diyor Cam. 'Ama duygularını takdir ediyorum: üzgün kız kardeşin sonunda dışarı çıkıyor.

"Hayır..." diyor Libby, ama bunu kastetmiş gibi görünmüyor.

Cam, Libby'yi yakından inceliyor. Vücudu, midesi hakkında biraz çekingen mi davranıyor? Onu izliyor. Evet, öyle. Sanki yaralı ve kendini koruyor gibi. Cam nefes alıyor, hiçbir şey söylemiyor, sadece umut ediyor.

Birden Cam burada kalmak istedi. Libby'nin nerede olduğunu öğren. Şezlongda oturup sohbet etmek. "Tanrım, keşke gitmek zorunda olmasaydım," diyor.

Libby ona hızlıca bir bakış fırlatır. 'Hayır. Az önce söyledik! Gitmen senin için iyi olur.

Cam sinirlenerek omuz silkiyor. Libby'nin onun için istediklerindeki insanlığı görebiliyor ama Cam her zaman içe dönüktü. Şimdi daha da öyle, ama eskiden çılgına döndüğü söylenemez.

"Bebek bakıcısını kullan," diyor Libby, tostı yağlamayı bitirirken.

"Sen bebek bakıcısı değilsin," diyor Cam ve Libby'nin gamzeleri ağzının iki yanında beliriyor. Küçük bir gülümseme.

"Libby, Si Amca ile aynı yatağı mı paylaşıyorsun? Polly nereden geldiği belli olmayan bir sesle.

"Polly, bu çok kişisel," diyor Cam.

' değil,' diyor Libby gülerek. 'Evet, var. Büyük bir yatak.

Cam'in vücudu gerildi. Bu bir çeşit baba sohbeti mi yine başını kaldırıyor? Yoksa hiçbir şey mi? Ona bakıyor ama yüzü vurdumduymaz ve rahat. Sorun yok, diyor kendi kendine. Polly'ye henüz tüm gerçeği söylememe kararınız iyi: bu onun için daha iyi.

"Her gece mi? Polly bastırır.

"Her gece," diyor Libby, tostları iki tabağa yerleştirirken. 'Horlarsa daha az olsa da. Bunu yatakta yiyelim mi, sonra dişlerimizi fırçalayalım mı? Sesi bombastik ama Cam'e bir bakış atıyor. Sadece o kadar, ilgili bir bakış. merak da var.

Cam, deri kitaplarla dolu bir kitaplığın ve Simon & Schuster'dan bir editörün yanında duruyor. Yanında bir Mail gazetecisi var ve Cam buna seviniyor: umarız Cam'in müşterisinin kitabını incelerler.

İngiltere'nin en eski kitapçılarından biri olan Goldsboro Books'talar, Viktorya döneminden kalma eski bir sokakta gizlenmişler, binaların önü tıklım tıklım, soğukta omuz omuza toplanmış insanlar gibi kümelenmiş. Dışarıda ise Sonunda yağmur yağıyor, tenteden aşağı su püskülleri iniyor. Şemsiyeler ön kapının yanında yere serilmiş, bazıları kurumak için açılmış, diğerleri ise çiçek demetleri gibi bir arada, ıslak ıslak parlıyor.

Cam, Adam'ı odanın diğer tarafında görünce şaşırır - onun geleceğini bilmiyordu - ve yanından geçerken koluna dokunur. "Burada olacağını bilmiyordum!"

"Evet, sadece birazcık," diyor. İyi görünüyor, bronzlaşmış: bir kitabı bitirmek ona yakışıyor. "İşler nasıl?"

"Çok iyi, belli ki," diyor Cam. 'Kitabınız için teşekkür ederim,' diyor.

Tam cevap vermek üzereyken biri gelip keser. Bir hayran, bir okuyucu, Adam'ın imzasını istiyor ve Cam göğsünde bir gurur çiçeğinin açtığını hissediyor.

Editöre döner ve arkada duran bir çift görür, kollarını birbirlerine dolamışlardır. Aklına Charlie gelir. Ona mesaj atmalıydı. Onu bu gece buraya getirmeliydi, artı bir olarak. Cam'in derinliklerinde bir şey

Kendini bu tür şeyleri düzenli olarak yapmaya zorluyordu. Zihni yedi yıl önce Luke'un açtığı yaranın etrafında bir daha asla eskisi gibi olamayacak şekilde katılaşmıştı. Kötü bir şekilde incinen ya da ihanete uğrayan herkeste mutlaka bu yara vardır. İçlerindeki derin, retiküler bir sinir ağs ve dürtüler şöyle der: Fazla yaklaşma. Kimseye güvenme.

Bu editör Cam'den hiçbir şey almamış, çoğunlukla kurgusal olmayan eserlerle ilgileniyor, ancak Cam onu her zaman sevmiş: büyük bir kitap kurdu, her zaman okuduğu bir ciltsiz kitabı var

el çantasında bir zevk. Kitaplarla işleyen bir sektörde, bir keresinde ona doğum sancısı çekerken Gillian Flynn'in Dark Places kitabını okuduğunu söyleyen Adrienne gibi gerçek, büyük yürekli okuyucular pek yoktur. Cam onu yıllardır görmemiş ve Luke'un öncesinden beri onunla konuşmamış.

Daha sonra Adrienne, amansız güneş ve şimdi de seller hakkında kısa bir sohbetin ardından, "Bak, şunu söylemek istiyorum..." diyor ve Prosecco'sunu kitap rafına bırakıyor. Sesi kısılmıştı.

fırlatmanın vızıltısı devam ederken sesi kısık.

Cam kendini hazırlar. Kocasının eyleminden sonra yeni arkadaşlarıyla okul koşusunun aksine, Luke yayıncılıkta çok daha açık bir sırdır. Cam'in kaçıp kurtulduğu ve insanların çoğunlukla doğrudan atıfta bulunamayacak kadar kibar olduğu bir sır.

Cam'in gözleriyle buluşur. "Kocanı biraz tanıyordum. "Oh," diyor Cam. Ve, hemen, o arıyor Şemsiyelerle kapatılmış bir çıkış.

Ama Adrienne Cam'e elini uzatır. 'Hayır - hayır. Ondan gerçekten hoşlandım. Yollarımız kesişti çünkü Üzerinde çalıştığı bir şey hakkında biraz bilgi edinmek istedim. Şarkıcı - onun için bir yardımcı kitap üzerinde çalışıyordum, bu yüzden birkaç toplantı yaptık.

"Anlıyorum.

"Çok sevimliydi.

Cam iç çekiyor. İnsanların fark etmediği şey, Luke'u görmezden gelirlerse Cam kendini kötü hissediıyor. Ama ondan bahsederlerse, gafil avlanmış hissediıyor. Kazanamazlar.

Nefes alıp verişini sabitleyerek sokağa bakıyor. Elllerinde yanan akıllı telefonlarla geçen insanları, birkaç yüz metre ötedeki trafiğin uğultusunu görmezden gelebilirdeniz, gerçekten de bir Dickens romanında, Cam'in huzur bulduğu bir yerde olabilirsiniz. Birdenbire okumak ve harika bir tarihi kurgu edinmek istiyor. Bir koltuğa gömülüp geçmişte kaybolmak.

Yanlarından geçen bir garson sözünü esirgemedi Prosecco'larını dolduruyor ve Cam boğazında serin çam iğneleriyle yarısını mideye indiriyor.

Cam başını hafifçe arkaya yatırır ve nefes verir. Sigara içen biri gibi burnu; oda hafifçe yüzüyor. Çok içmeye alışık değil ama belki içebilir.

"Son görüşmemiz sadece birkaç hafta önceydi - her şey," diyor Adrienne.

Cam ona sertçe bakıyor. "Benim bilmediğim bir şey üzerinde çalışmıyordu, değil mi?" diye sorar.

"Tartışmalı bir şey üzerinde çalışmıyordu. Şarkıcısı hakkında birkaç soru sormama izin vermek için benimle buluştu. Sanırım bedava bir öğle yemeği için anlaşıştık.

"Elbette," diyor Cam, küçük bir gülümsemeyi gizleyemeyerek. Kulağa Luke gibi geliyor.

"O hayal edebileceğim en son kişiydi... O - öyle değildi...

Daha önce bu anekdotu nostaljik bir parfüm gibi içine çeken Cam geri çekiliyor. Geçmiş zaman bir giyotin gibi onu kesip geçiyor. Keskin ve hızlı, temiz bir kafa kesme. Öyleydi.

Adrienne'e Luke'un orada bir yerlerde yaşadığını gerçekten düşündüğünü söylemek istiyor ama söyleyemiyor.

"Biliyorum," diyor sessizce. Prosecco'sunu bitirir ve hemen daha fazlasını arar. Ana ışıklar söner ve bir Kitapçının orasında burasında birkaç lamba yanıyor. Loş hava eski kâğıt kokuyor ve en azından Cam burada kendini evinde hissediyor.

"O ve ben öğle yemeğinde uzun uzun sohbet ettik," diye devam ediyor Adrienne. "Bunu sık sık düşünüyorum. Elimde kurgusal olmayan, tamamen tank, sevimli bir yazar vardı ama bir türlü . Yüz kopya sattı.

"Oh - Tanrım.

"Evet, Luke'la konuda konuştum ve bana şöyle dedi: "Bazen Cam'i ve kurmacanın onun için ne kadar önemli olduğunu düşünmek bana yardımcı oluyor. Gerçek okurlar için satışlar önemli değil, ödüller önemli değil. O her gece bir sandalyede oturuyor ve hayatının en güzel zamanını geçiriyor."

Cam sıcak kitapçı dükkânında titriyor. Kocasının ona dair duymadığı gözlemleri, olaydan yıllar sonra, kocasının gidişinin üzerinden yedi yıl geçmişken, burada ona rapor edilmişti. Bilgi eskidir - çok çok geçmişte kalmıştır - ama yine de Cam'e Luke bir yerlerde onunla göz teması kurmuş gibi gelir. Gözyaşları buğulanıyor ve sonra hızla temizleniyor. Bugünlerde ağlaması daha kısa sürüyor, ama yine de çok kolay geliyor.

Yıllar, tüm duyguları gibi yüzeye daha yakın: sürekli olarak kıyılarını aşp taşmak üzere olan bir nehir.

Garson içkisini tekrar , "Bunu duymak güzel," diyor kalın bir sesle. Charlie'yi ve onun yayıncılık konusundaki alaycılığını düşünerek, gözleri ıslak bir şekilde zincirle bağlanmış baloncuklara bakıyor.

Cam, yakınlardaki bir rafta yazarının kitaplarından birini görür, sırtını çıkarır ve kapağını . Her bu durumlarda biraz yardımcı oluyor gibi görünüyor. Belki de anlamsız değildir. Belki de kurgu hayatın en büyük konforlarından biridir.

Belki de onun hissettiği kadar önemlidir. Belki Luke dışarıda bir yerlerde, sadece geçmişte bir yemekte değil, karısı hakkında konuşuyordur. Belki hikâyeleri üçüncü perdeye taşınır.

'Hiç öğrenmediğine inanamıyorum - ya da hiç bulamadığına ... ona ne oldu?' Adrienne içkisini alır ve tekrar yudumlar.

"Hayır," diyor Cam asık suratla. Ve burada, , yedi yıl önce tek bir günde dövülmüş üzgün ve sert kabuğundan çıktığını hissedebiliyor. "Atlatacağını ya da atlatacağını, hatta belirsizlikle yaşamayı öğreneceğini sanıyorsun ama gerçekte öyle olmuyor. Sadece bu konuda üzgün kalıyorsunuz.

Duraklıyor, sonra ekliyor: "Hâlâ arıyorum. Bu Gerçek, tam ve utanç verici gerçeği söylemeye en yakın olduğu an.

"Eminim," diyor Adrienne usulca. "Yapamam, gerçekten hayal bile edemiyorum. Elini göğsüne koyuyor, hâlâ kadehini tutuyor ve hüznle Cam'e bakıyor. "Keşke onu tekrar görebilseydim. Son görüşmemizi o cenaze için iptal etti.

"Ne? Ne cenazesi?" Cam, sesinin çok keskin olduğunu söylüyor. Adrienne'in ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktur; bunca zaman sonra hâlâ ipucu aramaktadır. "Ne zaman?

"Bilmiyorum," diyor Adrienne, merakla kaşlarını çatıyor, sonra şaşkınlıkla yüz hatlarını açıyor. "Hımm... kuşatmaya çok yakın olmalı.

"Tanıdığımız hiç kimse ölmemişti," diyor Cam, cenaze törenini bahane olarak kullanmayacağını düşünerek. Bir doktorun

randevu, toplantı çakışması, ocuk bakımı sorunları. Cenaze töreni ürkütücü, özel ve tabudur. Yere bakar, gözlerini kırpar, Prosecco bardağının tamamını boynundan aşağı dökmek ister.

"Doğru.

"Bana tam olarak ne zaman olduğunu söylemenin bir yolu var mı? Cam diyor ki. "Sorduğum için üzgünüm...

Adrienne tutuyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. "Tabii," diyor. "Evet. İş takvimim - muhtemelen o kadar geriye gider, değil mi? Tanrım, bunun için üzgünüm," diyor ve gerçekten de mahcup görünüyor. "Kediyi güvercinlerin arasına atmak istememiştim.

"Sorun yok.

Adrienne bardağını yakındaki bir rafa koyar ve iki eliyle telefonuna başlar. Ve Cam bunun Bir şeyler oluyor, bir şeyler mayalanıyor. Bunu dışarıdaki fırtına kadar yakından hissedebiliyor.

Yıllarca hiçbir şey. Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey - sadece kararlı bir şekilde ilerlemeye çalışmak, akıntıya karşı yüzmek gibi, hiçbir yere varmamak için onca çaba sarf etmek. Kendine onun ne yaptığını hatırlatıyor. İki isimsiz ruhun ifte cinayeti.

Ama şimdi bu. Koordinatlar. Bilgi. Cam derinlerde bir yerde bunun önemli olduğunu biliyor.

Yazarken Adrienne'in dövülmüş gümüş başparmak yüzüğüne bakıyor. Duvarların üzerine küçük ışık elmasları saçıyor. İnce bileklerine, mor boyalı tırnaklarına bakıyor, Hiçbir şey düşünmemek. Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum. Umut etmemeye çalışıyorum. "Haziran'ın on altısı," diyor Adrienne. Dediğim gibi. Dedi ki bir cenazesi vardı. Takvimini kontrol etmek için çıkardı. Sanırım Whitechapel yazıyordu.

"Bu, kuşatmadan beş gün önceydi.

"Özür dilerim - ben... ben hiçbir şey düşünmedim. Söylenmeyenler aralarında havada asılı kalır: Ve artık senin için önemli olduğunu düşünmedim.

"Hayır. Neden ki? Cam öyle diyor.

"Yani..." diyor Adrienne ama cümle hiçbir yere varmıyor.

"Gitsem iyi olacak," diyor Cam. Çok fazla içmiştir; çok fazla şey söylemiştir. Birdenbire, şirin çevre tehditkâr gelmeye başladı. Cam her zaman yazarları alkolün etkisiyle yayınevlerinde ağızlarını açmaları konusunda uyarmıştır ve burada kendisi de tam olarak bunu yapıyor. Aşırı paylaşım. Bilgi . Kendini unutmuş.

"Elbette, sohbet etmek güzeldi," diyor Adrienne hafifçe. 'Ve evet - umarım... umarım seni üzmemişimdir. Bilmiyorum.

Cam müşterisiyle vedalaşıp oradan ayrılıyor ve ıslak, sıcak sokağa . Hava akşam kokuyor.

Waterloo Köprüsü'nden geçerek uzun yoldan eve dönüyor ve kuzeydeki koordinatları düşünüyor. Kafası

Prosecco ile yüzmek ve az önce yaptığı konuşma. Bir cenaze.

Yolun yarısında durur ve derin, lacivert suyun oturduğu ve şırıldadığı yere bakar. Ve tam orada, köprünün ortasında,

Google'da aratıyor. Cenaze 16 Haziran 2017, Whitechapel.

Belki bir şeyler gösterir. Bazıları arşivde bir yerde.

Ve öyle.

Niall.

İÇ RAPOR:

CAMILLA DESCHAMPS (NÉE FLETCHER)
HAREKETLERİ: NORMAL.
MÜLKÜN ZİYARETÇİLERİ: (1) KIZ KARDEŞİ, LIBBY.
TELEFON GÖRÜŞMELERİ: (2) KIZ KARDEŞ, LIBBY; PATRON,
STUART. ŞÜPHELİ İLE TEMAS: GÖRÜLMEDİ.

Polis Cam'in evini izlemeye devam ediyor. Dört aydır telefonunu dinliyorlardı ama şimdi Deschamps'ın ulaşma ihtimaline karşı Bucks Avenue'deki evini izleyen küçük bir ekipleri de var.

Ama bu Niall'ın bugün geçmesine engel değil. Kimse ona Putney'e gitmemesini söyleyemez. Yolunun inanılmaz derecede dışında olsa bile.

Saat sabahın beşi. Tamam - yani yolunun dışında değil: hiçbir yere gitmiyor; silahla vurulma rüyasından sonra kalktı ve geldi. Ama derinlerde bir şey hissediyor. onun içinde. Biri onu ele geçirmek istiyordu. Ve gece vakti insanların bu dürtülerle harekete geçtiği zamandır. Niall'ın üzerinde eBay'den aldığı ve bu tür durumlarda işe yarayan bir Kraliyet Posta Tişörtü var: kimse bir postacıyı sorgulamaz.

Ayrıca, o daha gözlemci ve daha sabırlı Met'in gözetleme ekibindeki herkes. Gerçek bu. Bu yüzden

Haftada birkaç gece buraya gelip bir ya da iki saat oturduğunu söyleyin. Deschamps'ı kendisi yakalayabilir.

Cam'in sokağından uzakta yükselen alışılmadık bir yaz sisi görebilirsiniz, nehirden yırtılmış gibi geliyor ıslak geceden sonra şekerleme. Bu saatte ışık mavi, hava serin, evler uyuyor. Koca sokakta sadece iki pencere , belki gece çalışanları, belki de uykusuzlar.

Muhtemelen polis, diye düşünüyor Niall sertçe.

Yolun birkaç yüz metre aşağısına park etmiş, plakasız meslektaşlarının arabasını hemen fark eder ve görüş alanının dışına doğru kaçar. Postacı ya da değil, o olmadan da yapabiliirdi.

meslektaşları gözetleme ekiplerinin sadece oturup, boktan sohbetler edip, McDonald's yiyip emekli olmayı beklediğine inandığını öğrenmeden (kesinlikle öyle olsa da) tanınmak.

On dakika, yirmi dakika boyunca bir ara sokağın gölgesinde durur, sadece bakar ve izler. Deschamps yok, hiç ziyaretçi yok. Cam ve Polly muhtemelen içeride uyuyorlardır, Dungeness kullan at telefonun sahibi belki de izlendiklerini bildiği için şimdilik vazgeçmiştir.

Niall orada iki saat boyunca bekler. Eskisi kadar formda değildir ve yedisinde dizleri ağrımaya başlamıştır. Kendini onun ön kapısına yakın bir yere yerleştirdi.

Evinin arkasında da bahçe kapısını kontrol ediyor. Met'in bu kadar titiz olacağından emin değil.

Sokakta, Camilla'nın kapısına yakın bir yerde, yolun karşısındaki bir ara sokağa bakıyor, ifadesi boş. Niall bir evi defalarca izlemeniz gerektiğini biliyor.

bir şey görür, bu yüzden bir şekil gördüğünde şaşırır. Hayır, bir hareket, iki sokak arasında uzanan bir sokağın sonunda teraslı evler, açılışında şafak aydınlığı. Polis gözetim alanının dışında. Eve bakıyor olacaklar: Niall insanların saklanabileceği yerleri araştırıyor.

Ve ara sokakta bir adam beliriyor. Uzun boylu. Koyu renk saçlı.

Niall hiç düşünmeden aceleyle caddeyi geçiyor, ferforje kapıdan geçiyor ve ara sokağa giriyor.

Sona ulaşıyor, sağa sola, çitlerle çevrili bahçelere bakıyor, çimlerin üzerinde çiğ var ama kimse yok. Dört sokak daha var spiral çizen ve rastgele birini seçiyor, aşağı koşuyor, ama boş, diğer tarafta kimse yok onun tarafı da. Onu kaybetti. Yanlış karar verdi.

Deschamps'ın brifingleri, görevine başlamasından yaklaşık bir yıl sonra kesildi.

ve Niall onları kaçırmadı. Bu koordinatların gelişinden bu yana yapılan ilk resmi toplantı ve Scotland Yard'ın arka toplantı odasındaki hava tembel ve Haziran sonunun köpekli günleri, dışarıda hava çok sıcak. İki DS Soleros'un paketlerini açıyor, paketler masanın üzerinde yapışkan turuncu izler bırakıyor.

Başlamadan hemen önce içeri giriyor. Tuhaf, bu dava hakkında hâlâ kendini bilinçli hissediyor. Sonunda, kendisinden başka kimse onu bu davadan ama yine de Niall için başarısızlık başarısızlıktır. En azından babası böyle söylerdi.

Masanın üzerinde Camilla'nın attığı mesajlar ve yaptığı aramalar var. İkisi Luke'un numarasına. Kapatmalar. Sesini duymak için, diye tahmin ediyor. İçinde sempatik bir his uyanıyor. Ne kadar üzücü.

"Kısacası," diyor Lambert, rütbesi yükselmiş ve şimdi bu konuda liderlik yapıyor - Niall'ın da katılmasına izin veriyor - "karısının Deschamps'ın nerede olduğu hakkında bir şey bildiğine dair hiçbir belirti yok. Pasaportu kullanılmıyor, banka hesapları kapalı ya da aktif değil, CCTV'de görülmedi, araştırmamızda hiçbir şey çıkmadı.

Camilla'nın gözetimini artırdık. Yetkili memur onaylarsa bir ay daha izleyeceğiz ve sonra tekrar durduracağız. Kendisi bile onun ölü ilan edilmesi için başvuruyor. Onunla temasta olan birinin davranışları değil. Bunun için daha fazla kaynak harcamaya gerek yok.'

Toplantı salonunda hayal kırıklığına uğramış bir mırıltı dolaşıyor. Hiçbir polis cevabı davaları sevmez: onlar

. Ama bu ondan daha fazlası. Genelde, çalışan bir hipotez vardır. Bunun için, hiçbir şey. Kayıp bir adam. İki ölü, kimliksiz rehine. Bu hiç mantıklı değil.

Herhangi biri. Deschamps onları hedef aldı mı? Deschamps tam olarak kurbandsız sayılamayacak bir suçu nasıl tespit etti? Neredeyse mi?

Niall'ın konuşma zamanı geldi, her ne kadar de. Burada olmanın, Deschamps davasına geri dönmenin itici gücü. Cevaplar istiyor ve aynı zamanda çıkmak istiyor. Uyumak ve unutmak, bir daha asla o silah sesleriyle uyanmamak.

"Sadece..." diyor Niall ve Lambert ona bakıyor, yüz ifadesi boş: "Konuşmaktan çekinme ama seni cesaretlendirmeyeceğim der gibi bir yüz ifadesi. "Gözetimin bilmemesini tercih ederim ama bu sabah oradan geçiyordum ve etrafta dolaşan birini gördüm. Polis miydi? Uzun boylu, siyah saçlı bir adam.

"Nerede? Maidstone diyor. Bir şeyler . Niall onun bunu iletmeyeceğini umuyor: yetersiz olduklarını düşünseniz bile gözetim her zaman iyidir.

"Camilla'nın evinin karşısındaki ara sokağın sonunda," diyor Niall. 'Beni görene kadar açıkça onun pencerelerine bakıyordu. Deschamps değildi, ama ...?

"Bunu ileteceğim ve göz kulak olacağız, ancak sadece önümüzdeki ay için.

Bu kadar mı? Duracak mıyız? Camilla'yı izleyen rastgele adamlar. İki ölü - hala bilinmeyen - rehine. Adamın kendisi karısına koordinatları gönderiyor ...'

"O olduğunu düşünebilirsiniz ama buna dair çok az kanıt var.

"Gerçekçi başka kim olacak? Niall soruyor.

'Herhangi biri olabilir. Kelimenin tam anlamıyla dünyadaki herhangi biri,' diyor Lambert kısaca.

"Evet, ama bunu kim yapar?

Lambert, "Soruşturma hatlarını takip ettik," diyor. ve Niall sonunda böyle biri olduğu için hayal kırıklığına uğradığını hissediyor. Bir şüpheliden her şeyi öğrenebilen o rock-metal aşığı komiser yardımcısı artık diğerleriyle aynı: kitaba göre. "Dungeness'e gittik. Biz evi izliyorum. Şu ana kadar bir şey yok. Bunların hepsi harcandı.

ve aynı zamanda masum bir kadının ağır bir şekilde gözetim altında tutulmasıdır.

Niall, "O zaman bu kadar," diyor.

"Ne öneriyorsun? Lambert ses tonunun buz gibi olduğunu söylüyor. 'Biraz daha sıkı çalışmayı mı? Ya da en azından biraz daha akıllı. "Bununla kastettiğiniz..."

"Gördüğüm adamı aramaya devam et. Dört ay önce onun sokağında gördüğümüz adamı aramaya devam et. Dungeness'e geri dönmeye devam edin. Bölgedeki pazarcılara bu adamı görüp görmediklerini sorun. Eşkaline uyan herkese kullan-at telefon sattı,' diyor Niall, sinirli bir şekilde. Met'te işler böyle yürür. Bazı suçların çaba gösterilmediği için çözülemediğinden emin, katı düşünce ve . "Text Anon'da metnin nereden gönderildiğine dair herhangi bir ayrıntı var mı?

'Brezilya'ya yönlendirilmiş bir VPN. Bir konumu gizlemek için tasarlanmış bir proxy sunucusu,' diyor Lambert.

'Bunu bir kaçaktan başka kim yapar ki? Claire telekomünikasyondan mı?' Niall diyor ki, ama ona kendisi soracak.

'Herhangi bir şey isteyen herhangi bir spamcı. Yanlış numarayı alan küçük satıcı.'

"Bu bir suç değil mi? Niall diyor ki - gerçekten de kastetmediği ucuz atış.

"Tam bir gözetim bütçesine değmez," diyor Lambert esprili bir şekilde, konuşma kapandı. 'İyi parayı kötünün peşine atmaya devam edemeyiz. Eğer Deschamps yaptıysa, eğer oradaysa bir gün yine hata yapacaktır.

Niall, "Evet ve biz de bakmayacağız," diyor.

Lambert masadaki bazı kâğıtları düzeltir, boğazını temizler. "Bazen," diyor hafifçe, "bazı soruşturmaların sizin katkınız olmadan daha iyi olacağını kabul etmek en iyisidir. Genel olarak konuşuyorum.'

Niall hayal kırıklığı içinde koltuğuna geri oturur. Geçen gün yeni bir kullan-at telefon aldığı için memnundu: ve şimdi onu kullanma zamanı gelmişti. Met'e Deschamps'ın izini resmi olarak sürmesi için zaman verdi ama onlar sürmedi. Artık harekete geçme zamanı.

Terapistler, başka bir rehine müzakerecisi bir keresinde Niall'a buna 'kapıdaki el sendromu' dediklerini söylemişti. İnsanlar sadece ayrılırken kendilerini gösterdiklerinde ve sonra Onlar için en çok anlam ifade eden konu.

Jess silah sesleri hakkında konuşmak istiyor. Neden onları duyduğunu öğrenmek istiyor. Pek de öyle görünmüyor. Niall'ın bir hata yaptığı ve bu hatanın peşini bırakmadığı açıklamasıyla tatmin oldu.

Kapıdaki el sendromu. Niall tam da bunu Jess'in Bugün ofiste. Yağmur yağıyor, nadir görülen bir yaz yağmuru, pencere camının dışındaki dünya bir suluboya. "Rosalind, Viv'in beni asla unutmadığını söyledi," diyor, yazlık ceketini giymiş, avucunu - sadece atasözü olarak: Jess her zaman onun için kapıyı açar - kulpundan.

Bunu tartışacak kimsesi yoktur ve konuşma bir pinpon topu gibi zihninde hızla dönüp durmaktadır. Bir şekilde dışarı çıkarması gerekiyor.

"Oh," diyor Jess, açıkça şaşırmış bir halde. "Peki bu konuda ne hissediyorsun?"

Gözlüklerini çıkarıyor ve gömleğinin üzerinde temizlemeye başlıyor. Birini tanımak için birini tanımak gerekir, diye düşünüyor Niall: ona acelesi olmadığını söylüyor, seans bitmiş olmasına rağmen onu konuşmaya davet ediyor, hevesle dinlemiyormuş gibi davranıyor. "Şaşırdım," diyor Niall. O bitirdi. İşimi ikinci plana attığını söyledi.

Jess duraksar, belki de ne söyleyeceğini düşünür, sonra Niall'ın bununla başa çıkabileceği sonucuna varıyor. Doğrudan ona bakıyor, gözlüksüz, gözleri açık. "Peki ya o?"

"Evet."

"Pişman ?"

Niall ağzını kapatıyor, hiçbir şey söylemiyor.

"Rosalind'e tam olarak ne söyledi? Jess soruyor.

Bilmiyorum. Rosalind bu işi bitirdiğini söyledi.

arkadaşı, kurtarma köpeği olan Amerikalı' - Jess kaşlarını kaldırdı - 've bunun benim yüzümden olduğunu söyledi.

"Senin yüzünden olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. O gittikten sonra ben...' diyor Niall. O geceyi düşündükçe boğazı tıkanıyor. Onun için her şey birbirine bağlı. Dışarıda yağmur şiddetlenir. Jess'in ofisinin çatısı düzdür; birbirlerini zor duyarlar.

"Ona işimde ikinci planda kalmaması gerektiğini söyledim. "Ama öyle olduğunu söyledin.

Biliyorum. Ama o yapmazdı. Ben... Bilmiyorum. Bu delilik,' diyor Niall. "Doğum gününü unuttum, hepsi bu.

"Hepsi bu mu?"

"Belki. Bilmiyorum. Hayır. Ama bazen... bizim için bir şans daha olduğunu düşünüyorum. Niall bunu söylerken tekrar göz göze geliyor ve Jess'in yüzü sempati içinde düşüyor, belki de kandırılmış yaşlı bir aptal için üzüyor.

"Sence Viv böyle mi düşünüyor?" "Bilmiyorum.

Muhtemelen düşünmüyordur.

Jess hafifçe, "Belki de sana inanmamıştır," dedi. "Ona güvence verdiğinde. Gözlüklerini tekrar takıyor. Viv'inkine hiç benzemeyen berrak bir yeşil olan gözlerini büyütüyorlar.

"Bana inanıyor musun?"

"İkinci planda olmadığını.

Niall, "Rosalind, yaptığım işe bakılırsa berbat bir iletişimci olduğumu söyledi," diyor.

Jess, 'Herkes bir şey hakkında,' diyor, onu daha sessiz olan koridora . "Onların Aşil topuğu.

"Hmm," diyor Niall, ayrıldıklarında ona dönerek, daha fazla bilgelik umuyor ama gelmiyor. Zaman doldu.

Alt kattaki fırından bir pain au chocolat alır ve yeni kullan-at telefonunu çıkarır. Deschamps'a ulaşmaya çalışacak. Davanın soğumasına izin veremez.

Deschamps yine kaçmaya devam edecekti. Tabii ki o koordinatları gönderdi. Elbette gönderdi ve kimse Onu bulmak için çok uğraştım.

Sadece onu bir şeyle yemlemesi gerekiyor, hepsi bu.

Met ile arasındaki kesin sınırı düşünmeden -Met'in ve yasal süreçlerinin canı cehenneme- Deschamps'ın kullan-at telefonunun numarasını çevirir. Sesli mesaj. Tekrar dener. Sesli mesaj.

Ama bu kez, kendisini ve onu neyin harekete geçireceğini düşünerek bir mesaj gönderir. Ve bu Viv'dir. Her zaman Viv'di.

Eğer karını tekrar görmek istiyorsan, sana yardım edebilirim, diye yazıyor.

Cam

Cam cenazelerle ilgili sosyal medya paylaşımlarını buraya sakladı: yatakta, sabahın erken saatlerinde, tek . Dün gece okumaya başlamıştı, çok ürkmüştü ve şimdi devam ediyor. Sabahın limonata ışığında her şey daha sakin.

Gerçek şu ki, Cam'in aradığı şeyle eşleşen bir olay var: Luke'un kaybolduğu 16 Haziran'da Alexander Hale adında bir genç için cenaze töreni düzenlenmiş. Bir hafta önce de James Lancaster için bir cenaze töreni düzenlenmişti.

Her iki genç de öldürülmüş, cesetleri Londra'nın doğusundaki bir sitenin arazisinde birlikte bulunmuştur. Hikayeyi ulusal gazetelerde bulmak kolay. Katilleri asla bulunamadı.

Cam'e ensesindeki bir tüyün diken diken olup titreyene kadar yükseldiğini hissettiriyor.

Alexander - arkadaşlarına göre Alex - on sekiz yaşındaydı, Just Eat dağıtım şoförü ve amatör futbolcuydu. 21 Nisan'da öldürüldü. Kafatasının arkasında feci bir kafa yaralanmasıyla bulundu.

James şakağında bir kurşun yarasıyla bulundu.

Cesetleri birbirlerinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Cinayetlerle ilgili polis soruşturması nedeniyle cenazeleri yedi ila sekiz hafta daha kaldırılamadı.

Luke da aynı gün cenazesi olduğu için Adrienne'le görüşmeyi iptal etti. Ayın on altısı. Alexander'ın cenazesiydi.

Ama.. 21 Nisan Luke'un konum verilerini kapattığı tarihti, değil mi? Niall öyle dememiş miydi?

İşte Luke'un bir cenazeye katıldığı tarihle eşleşen bir tarih ve konum verilerini gizlemesiyle eşleşen bir tarih.

Hayatının her ayrıntısını hatırlıyor gibi görüldüğü için minnettar olduğu iPhone'unun takvimine göz atıyor ama 16 Haziran'a dair hiçbir şey yok. Tek bir kayıt bile yok.

Whitechapel'da günde kaç cenaze töreni yapıldığını merak eder. Tahmin bile edemezdi. Herhalde ve sosyal medyada olmayan birçok kişi var. Hemen sonuca varıyor olmalı.

Şüphelerinin ne olduğunu kendine itiraf edemeden iPhone'undaki fotoğraf uygulamasına tarihi koyar ve kendi hafızasını canlandırmayı umarak taramaya başlar ve hemen bir silahtan acı verici bir şeyle saldırıya uğrar: geçmiş. Nostalji diğer insanlar için vardır, başkaları için değil. Cam, telefonunda üç kişilik aile birimlerini gördüğünde fiziksel olarak irkiliyor. Cam, Luke, Polly. Kucakta minik bebek ayakları. Gece sekiz buçukta Luke'la yatakta çekilmiş bir selfie.

Kalbi onunla birlikte acıyor, yoğun ve ağır hissediyor, sanki Birisi avucunu Cam'in göğsüne koymuş ve bastırmış. Sahip oldukları her şeyi, kaybettikleri her şeyi onun kaybetmişlerdi. Kuşatmadan ve Luke'un ortadan kaybolmasından sonraki günlerde Polly başını birkaç kez kapıya doğru çevirmiş, belki Luke'u aramış, belki de aramamıştı. Ve bu da fark ettiğine dair tek ipucuydu: beyni tam olarak oluşmadan önce babası gitmişti. Daha sonra insanlar Cam'e bundan teselli bulmasını - Polly'nin farklı bir şey bilmediğini - söylediler.

ve Cam, hayvanat bahçesindeki hayvanları düşünmüştü. özgürlüğün mutluluğu. Daha sonra, Polly gevezelik etmeye başlamıştı, boş saçmalıklar: da-da-da, tüm bebekler gibi, sadece Cam'e ekstra yüklüydü.

Cenaze tarihi ya da Nisan ayının hangi gününde nerede olduğunu, Luke'un nerede olduğunu ya da orada olup olmadığını belirleyebilecek hiçbir şey bulamaz.

Tanrım. Burada ne düşünüyor? Luke'un Nisan ayında arabayla gezintiye çıktığını, bebekleriyle iki kişiyi öldürdüğünü, konum verilerini kapattığını, sonra da cenazesine gittiğini. Bir çeşit Viktorya dönemi kötü adamı mı?

Hayır.

Kesinlikle çok fazla roman okumuş.

Google'a geri dönüyor ve James Lancaster hakkında daha fazla şey okuyor; spor kıyafetleri içinde, bir futbol sahasının dışında, bir bacağını duvara dayamış, geniş sırtışlı, çılgın saçlı, yanında annesi olan bir fotoğrafının altındaki bir makale.

JAMES LANCASTER gece yarısı şakağından aldığı tek kurşun yarısından dolayı kanlar içinde bulundu.

²¹ Nisan, ²²'sine girerken. Sağlık görevlileri bir saatten fazla bir süre üzerinde çalışmış ancak olay yerinde öldüğü açıklanmıştır. Birlikte yaşadığı ailesine haber verildi.

Kapsamlı soruşturmalara, CCTV taramalarına, zillere, araç kamerası görüntülerine ve kapı çalınmasına rağmen hiçbir fail bulunamadı.

Met'ten bir sözcü 'Hiçbir masraftan kaçınılmadı' dedi.

Sonra, Alexander Hale'in bir okul fotoğrafının altında:

ALEXANDER HALE'in yaşama sevinciyle dolu olduğu söyleniyordu. Kafatasının arka künt bir silahtan kaynaklandığı düşünülen bir kafa yaralanması ile bulundu. Kendisi

Anne ve babası Michael ve Janet tarafından hayatta bırakıldı.

Cam raporu ve cinayetlerle ilgili hikâyeleri yatağında tek okuyor, sabahın erken saatlerinde esen rüzgâr ve yağmur avlu kapısının önünden geçerken titriyor.

James için adalet, acılı anne ve babanın yakarışı, Daily Mail'in manşetinde. Cam anne ve babasına bakıyor ve yüz ifadelerinde bir şey fark ediyor. Bir tür ağırlık. Kederle ilgili olan şey, başınıza geldiğinde, aynanın arkasına geçmenizdir. Birdenbire herkes bir tür hayat yaşar, bir dizi sorunu vardır, siz ise başka bir hayat. Artık asla geri dönemeyeceğiniz farklı bir dünyadasınız. Ve ilk dünyanın ne kadar iyi olduğunu çok geç fark edersiniz.

Okumaya devam ediyor. Her gencin ailesi aynı makalede asla yer almıyor. Ortak bir hikâye satılmadı, ama sonra Cam aynısını yapıp yapmayacağını merak etti. Belki de birbirlerini tanımıyorlardı. Belki bu da gizemin bir parçasıdır.

ALEX tek başına dışarıdaydı, köşedeki dükkana doğru yürüyordu. Gece on bir civarı. Hales'in Whitechapel'deki evine beş dakikadan daha az bir mesafedeydi, ama o eve hiç gelmedi.

James bir arkadaşının eve dönüyordu.

Cinayet davası burada başlar: Kimse onları kimin ya da neden öldürdüğünü bilmemektedir. Bir kafa yarası ve bir silah sesi.

Her iki ebeveyn de bir saatten kısa bir süre sonra uyarıldı: yakınlardaki bir evde yaşayan bir emekli önce bağırışlar, ardından da bir silah sesi duyduğunu bildirdi. Olay yerine sağlık görevlileri çağırılmış ancak onları kurtaramamışlardır.

Whitechapel'in yerel sakinleri hakkında kapsamlı araştırmalar yapılmıştır. Herhangi bir şey bilenlerin aşağıda belirtilen yardım hattını aramaları önemle rica olunur.

Alexander Hale'in adını Google'da aratıyor. Luke'un kitabında çalıştığı yargıç, ama hiçbir şey . Aynı şeyi James Lancaster için de yapıyor. Okumaya devam ediyor, makale üzerine makale, internetin derinliklerine ulaşıyor, Facebook gönderilerine geçiyor.

Kuzenim Alexander Hale ²¹ Nisan'da öldürüldü.
Dışarıda birileri ne olduğunu bilecektir.
Cenaze töreni ¹⁶ Haziran 2017 tarihinde St George-in-the-East'de yapılacaktır.

Takip eden bir gönderiye göre cenazeye 250 kişi katıldı.
Ve Cam, yedi yıl sonra, onlardan birinin kocası olup olmadığını merak ediyor.
Ve eğer öyleyse, neden?

Form N208
Durum: Devam ediyor

Cam bir saat sonra bahçede.
Kızgın güneş, çıplak ayak parmakları saman gibi hışırdayan kavrulmuş, dikenli çimenlerde sıcak. Bir gün taşınmayı başarır bu evi özleyecek, temiz bahçeli bu basit evi, ortasında oturup tomar tomar roman okuduğu tek şezlongu solmaya yüz tutmuş.

Güneş ışığında, yağmur avlusundan buharlaşırken, Whitechapel çifte cinayeti ve konum verileriyle cenazenin çakışması artık o kadar korkutucu ya da acil gelmiyor. Noktaları çok hızlı, çok aceleci bir şekilde birleştirmiş, ikisini alıp beşini bulmuştur. Luke 16 Haziran'da herhangi bir yerde . Adrienne yanılmış olabilir.

Telefonuna bakıyor. Gelen kutusunda Luke için yaptığı başvuruyla ilgili olarak hükümet sitesinden gelen bir başka e-posta güncellemesi duruyor. Her ne demekse, işlemde aşamasından yolda aşamasına geçmiş. Görevli belgeleri bulmasına yardım etti ve ellerinde olmayan hiçbir belgeye ihtiyaç olmadığını belirtti. İç çekti, hava kapalıydı, nefesi Ağır. Çok geçmeden öldüğü ilan edilecek ve Cam öbür dünyada tek başına, koordinatlarla ilgili sorular cevapsız, her şey gibi kalmak zorunda kalacak.

İş e-postası gönderimlerle dolup taşıyor ve insanlar onu kovalıyor, ama o izinli, bugün Cuma, Polly'nin ek bir günü var. Kahvesini yudumluyor ve kitapçıyı okuyor. ve sonra, sabah , Facebook - Tanrım, Polly'nin böyle yatması çok güzel! - ve son olarak WhatsApp. Libby: Erken kalkmış.

Libby: ???

Libby: Mail Online'ı gördün mü?

Libby: Orada seninle ilgili bir haber mi var?
'Kuşatmayı başlatan kişinin eşi : Hala aranıyor'

Cam bahçede ayağa kalkarak yüksek sesle olsun," diyor.
"Siktir.

Açıyor, sonra kapatıyor, sonra adımlıyor. Arka kapıya doğru yürüyor, ayaklarının tabanı su birikintilerinden dolayı nemli ve sıcak, sonra makaleyi tekrar açıyor. Görev değiştiriyor, tırnaklarını yiyor. Bu nasıl oldu?

Bütün bir parça. Bu çok kötü. Çok kötü. Luke'un ona bıraktığı notla ilgili haberden daha kötü.

Üç kişiyi rehin alan ve aranan Luke Deschamps'ın eşi Camilla Deschamps'a yakın bir KAYNAK ikisini öldürüp ortadan kaybolmadan önce 2017'de depoya giren ve şu anda kızlık soyadı Fletcher'ı kullanan edebiyat ajanı Camilla, kocasının ihanetini hâlâ 'atlatamadığını' söylüyor.

Kahretsin.

Makalede kızlık soyadını evlilik ilişkilendirmişler.

Müşterileri bunu görecek. Charlie görecek. Patronu. Diğer okul kapısı anneleri. Kızı, bir gün: gazete

makaleler sonsuza dek yaşar. Polly onları kendi başına arayabilmenin eşiğinde ve şimdi de bu.

Ve Luke, beyninin küçük ve aptal bir parçası ekliyor.

Bunun yanında kalın harflerle yazılmış bir alıntı var: "Bunu atlatamazsınız. Sadece üzgün kalmaya devam edersiniz ve ajansın web sitesinden alınmış bir fotoğrafı da buna eşlik ediyor. Cam bu makaleyi bir magazin gazetesine satmış gibi görünüyor.

Herkes ne düşünecek?

Web sayfasını kapatır, sonra tekrar açar ve makaleyi bitirir.

Bunu kim yapmış olabilir? Adrienne ile partide yaptığı konuşmayı düşünür. O olmadığından emindir, zihnini o geceye geri götürür. Neden o yapsın ki?

The Daily Mail.

The Daily Mail. Ve tabii ki. Yakındaki gazeteci. Müşterisinin Mail'den bir eleştiri almasını umduğu gazeteci. Öyle bir şans yoktu. Onun yerine, Adrienne'e anlattığı tüm hikâyeyi kulak misafiri olarak yazmış olmalıydı. Cam nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

Bir HİKAYENİZ veya YORUMUNUZ VAR MI? Makalenin altında şöyle yazıyor. Bizi arayın ...

Cam bekler, sonra düşüncesizce arar. Bunu kaldırtabilir. Eğer sormazsan, alamazsın.

Tiz bir ses ona sırada olduğunu bildiriyor ve telefonunu alıp bahçedeki masanın üzerine koyuyor ve gül çalılarının yanında duruyor, elleri kalçalarında, derin nefes alıyor.

"Sıradaki dokuz numaralı arayan sizsiniz," diyor ses ve Cam ona küçümseyici bir bakış fırlatıyor. Ne zaman, ne zaman, ne zaman bu onu terk edecek? Bu keder. Hayatının sonsuza dek işgal edilmesi. Bu rezillik.

Öfkeyle telefonu kapatır. Çağrı görevlisine kim olduğunu söylemeyecektir ve söylese bile makaleyi kaldırmayacaklarını bilmektedir. Asla kaldırmazlar. Unutun gitsin.

Görmezden .

İki dakika içinde siteye geri dönüyor. İLGİLİ HİKAYELER, altında yazıyor, makaleler tarafından doldurulmuş

kuşatmanın ilk birkaç günü, ama bir daha. Bunu daha önce hiç görmemişti; kendini ya da Luke'u Google'da aramayı uzun zaman önce bırakmıştı. Tıklayıp açıyor.

ISABELLA LOUIS beş yıl önce rehin alındı ve bugün hala yaralarını taşıyor, yazıyor. Cam yüzünü buruşturuyor, ama okumak istiyor. Kurbanlarından hiç haber almazsa kocasının iyi olduğu yaşayabilir.

Makaleyi kapatmaya gidiyor ama sonra şunu görüyor Isabella muhtemelen bu makaleyi de kabul etmedi. Kapısının üzerinde "Umut Terapisi" yazan bir ofisten çıkarken çekilmiş bir paparazzi fotoğrafı var, Isabella'nın haberi olmadığı belli. Cam sinirleniyor.

Belki de Isabella'yı tanıyan fırsatçı bir fotoğrafçı. Ne kadar utanç verici. Anlatılan hikayeler. olmadıkça kimsenin gerçeği bilmemesi, gerçekten.

Adam'ın el yazmasını almak için içeri girer. Romanının sadece birkaç sayfasındadır, okuyamayacak kadar yorgundur ama bir şekilde

Tadını da çıkarıyor. En sevdiği müşterisi olabilir. Düzyazı çok güzel. Genç bir erkek anlatıcı, uyuşturucu ve cinayetle uğraşan suçlu bir ailede büyümüş. İlk ailevi görevinde, başına bir şey gelmek üzere, Cam bunu yazının tonundan anlıyor.

Sokaklar siyah, pencereler siyah, dünya siyah ve ben yalnızım.

Bu onun için bir değişiklik, gerçek bir sert , ama Cam, beyni yeterince uzun süre odaklanabildiğinde bundan zevk alıyor.

Gerçek dünya etrafında yıkılırken okumak için kitabı çıkarır. Yağmurlu Londra'ya açılan kapıdan girerken nefes alışının yavaşladığını hissediyor. Sokak lambaları. Puslu bir gece vakti yanlış giden bir kış gezisi. El yazmasını tutuyor ve orada. Orada ama burada değil.

Muhtemelen beni merak ediyorsunuzdur. Annem ve babam eski bir suçun içindeydiler. Sen de içinde olana kadar bilmediğin türden. Para su gibidir. Eğer sahipten.

hiç dikkat etmeyin. Eğer , kuraklıkta kalırsın. Büyürken güzel arabalarımız vardı ama camları hep karartılmıştı. Babam bana ilk görevimi söyledi: 'Tek yapman gereken bir sokak köşesinde durmak. Gerçekten, hepsi bu.'

Hepsi bu değildi. Tedarik etmek zorundaydım. Uyuşturucu. Sevkiyatımla orada durup satıcıları bekledim. İlk seferinde, kendime bir şey gibi davrandım. Arabamızın kaplamasında başka bir şey vardı: belgeler, altın külçeleri. Olduğu şey dışında herhangi bir şey. İkinci sefer daha kolaydı. Sonra üçüncüsü.

Cam, dalmış, kenara yazıyor: Doğru: Yani bu genç bir adamın uyuşturucuya düşüşü mü? Cesur!

Telefonu titriyor. Bir kez, iki kez. Israrlı, yıllar önce olduğu gibi, sanki hiç zaman geçmemiş gibi.

Mesaj üstüne mesaj, mesaj üstüne mesaj.

Cam hayal kırıklığına uğramış bir halde el yazmasını masanın üzerine koyar, sonra da onları durdurmak için telefonunda boş yere gezinir. Tanıdıklar, okul kapısındaki anneler. Yine Libby. Telefonu bakımlı çiçek tarhlarının derinliklerine gömmek ve uzaklara kaçmak istiyor. Gerçek dünyayı bastırmak için her zaman kurguyu kullanabilmiştir... ama bugün değil.

Makaleyle ilgili paranoya içinde geçen bir hafta sonunun ardından ertesi Pazartesi günü okul kapısı daha da kötü. Yüzlerce çift göz Cam'in üzerinde, sanki gece ormanda parlayan bir meşale her canlıyı aydınlatıyormuş gibi hissediyor. Bu ona kuşatmadan sonraki haftaları hatırlatıyor. Gazetelerin Luke'un ona yazdığı not hakkında spekülasyon yaptığı haftaları.

Yaz yağmurlarının sıçratmasına rağmen Kindle'ına bakıyor, yayınlanmamış bir yazardan gelen bir gönderiyi okuyor, onu engelliyor, kendi kendine nasıl olsa hayal ettiğini söylüyor. Telefonu bip sesi çıkararak yerinden sıçramasına neden oluyor ama bugün telefonuna bakmıyor, meraklı bakışlarla başa çıkamıyor.

WhatsApps, yeni Facebook arkadaşlık istekleri. Telefonunu bir kenara atacak. Ona ihtiyacı yok. İhtiyacı yok.

Çöpe , şebekeden bağımsız yaşayacak.

Tam bu mantıksız düşünceleri düşünürken, bir kadın ona yaklaşıp. Cam'den daha yaşlı, ellili yaşların başında olabilir. Cam'in düşündüğü ilk şey, bu kadının görünmek için. Bir beyzbol şapkası, sıradan kıyafetler, kaçamak vücut dili. Belki yağmur yüzünden, belki de değil. Cam gözlerini kadına çeviriyor, sonra tekrar Kindle'ına bakıyor, ama kadının bakışları havayı delerek Cam'e doğru yöneliyor, sanki sırtına birbiri ardına isabet eden oklar gibi.

"Affedersiniz?" diye bir ses geliyor ve Cam buna şaşırmıyor. Bir röntgenci olacak. Makale hakkında olacak, o aptal, aptal makale. "Camilla?

"İlgilenmiyorum," diyor Camilla, gözleri hâlâ Kindle'da.

"Hayır - ben... Camilla. Ona bir adım daha yaklaşıp. Cam birkaç santim uzaklaşıyor, kollarında tüyleri diken diken oluyor. "Lütfen.

"Ne?

'Seninle konuşmam gerek. Beni tanıyorsun.' "Tanımıyorum.

'Ben karısıyım,' diyor. "Öyleydim. Rehinelerden birinin.'

Cam kafasını kaldırıp sıcak okul kapısına baktı, Gözleri buluşuyor. Cam ona bakmaktan kendini alamıyor, bu yabancıya.

"Sen...?

Kadın hızla başını sallıyor, ağzı sıkı bir çizgi halinde, gözleri ıslak. "Evet.

Ve Cam şimdi bu ziyaretçinin altın bir bilet olduğunu görüyor. Bir anahtar. Gizemde bir ipucu. Bu kadın, Cam'in rehinelerden birinin kim olduğunu öğreneceği anlamına geliyor.

"Adın ne senin? Cam ona dönerek sorar.

Cam'i şaşırtan kadın geri adım atar, belki de paniklemiştir. "Buluşabilir miyiz? Burada olmayan bir yer mi?" diyor. "Düzenli olarak gitmediğiniz bir yerde?" Gözleri sola ve sağa kayıyor.

Sonra bir adım daha atarak Cam'den uzaklaşıyor ve gri saçlarını şapkasının altına daha da sıkıştırıyor. Belli ki bugün buraya gelip Cam'i görmek için güvenliğini tehlikeye atmış. Ama neden?

"Evet. Tamam.

Duraklıyorlar, kadın açıkça kaçmak istiyor ama Cam bir kez daha ona doğru adım atıyor. "Bekle," diyor. 'Kocanız kimdi? Adı neydi?'

"Bize söylediler," diyor kadın, sesi kısık. 'Bize onları kayıp olarak bildirmememizi söylediler. Ölü olarak.

"Kim?

Hiçbir şey söylemiyor.

"Ne zaman? Buluşalım mı? Cam çaresizce bilgi almak için sorar.

"Yarın mı?" diyor. 'Shadwell istasyonunda buluşalım. Sabah saat dokuzda. İşe gidiş geliş saatinde falan değil mi?

Cam hızla başını sallar, "Aman Tanrım, bu kadın Luke yüzünden dul kaldı," diye düşünür ama en çok da, "Bir yere düzenli olarak gitmiyorsun," dediğini, bunun da Cam'in takip edildiği anlamına geldiğini düşünür.

Camilla Hakkında Anonim Rapor

Çamaşırhanede kısık bir sesle, 'Madison Smith'le okul kapısında karşılaştı,' dedim. "Her şeyi gördüm.

Kardeşimin gözleri benimkilerle buluşuyor. Bugün yağmur yağıyor, uzun yaz yağmurları ve çamaşırhane serin ve loş. Nemli giysiler ve nemli hava kokuyor.

"Not edildi," diyor. Bir süre durakladıktan sonra, "İyi iş," diye ekliyor.

Bu ifade karşısında gururdan çalışıyorum ama elimde değil. Kardeşim övgülerini esirgemez.

"Ne iletildi?

"Bunu bilmiyorum," diye cevap verdim. "Onu okuldan eve kadar takip ettim ama hiçbir şey olmadı.

'Ben... Benimle kalsın,' diyor.

Ayrılırken, Madison'la ilgili bir telefon görüşmesi yaptığını duydum. Hafifçe irkildim ama etmedim. Belli etmesem daha iyi.

Cam

Yabancı Shadwell istasyonunda değil. Saat sabah dokuzun çok otesinde, ona yaklaşıyor ve Cam yorgun ve hiçbir yere varmayan ipuçlarını takip etmekten bıkmış durumda. Kırk dakika sonra istasyondan ayrılır, kadının adını ya da numarasını alamadığı için sinirlenmiştir, ancak yaklaşımıyla ilgili bir şey Cam'i temsil ettiği dedektif romanları gibi tamamen araştırma moduna geçirmiştir ve bu yüzden Trene yetişip işe giderken, istasyondan St George-in-the-East'e kadar kireç yeşili yaz güneşi altında yürüyor.

Alexander Hale yedi yıl önce buraya, arka taraftaki bir arsaya gömülmüş. James Lancaster yakılmış, Cam'in bulabildiği bir mezarı yok.

Kilise, büyük ve düz bir parkla çevrilidir, çimenleri zaten çok sıcak yazdan kalma yaprak serpintileriyle kaplıdır, ancak bugün yağmur iselemektedir. Köşeyi döndüğünde, önünde bir mahzeni olan eski beyaz bir bina beliriyor. Arka planda, Londra'nın toplu , kilise bir serapmış gibi etrafında devam ediyor. Cam içeri girmeden önce yavaşça arkasını dönüyor.

Etrafta kimse yok. Kapılardan geçince kilise bir küre gibi yukarıya açılıyor. Bu bir masal kilisesi. Bir ocuğun çizeceği türden. Orada birkaç dakika oyalanıyor,

yazı tipine, sıralara, dua için diz çökmüşlere bakıyor. Tekrar dışarı çıkıyor, arka tarafa, mezarlığa doğru.

Bir patika güllerin arasından kıvrıla kıvrıla ilerliyor ve güneşin altında mezar taşlarına ulaşıyor. Çoğu eski - 1700'lerden kalma - ve Cam, patika iki uzun çam ağacının arasından dolanırken içgüdüsel olarak daha derine yöneliyor. Şimdi Temmuz ayındayız ama kiliseler ve mezarlıklar ona hiç yaz gibi gelmiyor.

Mezarlar yosun tutmuş ve gölgede kalmış.

Ve işte orada. Kolayca buldu. Yeni mezar taşlarından biri. Yedi yaşında ama hâlâ yepyeni görünüyor. Beyaz, altın rengi bloklu yazılar, taze çiçeklerle döşenmiş bir mezar.

ALEXANDER HALE. AİLESİ MICHAEL VE JANET HALE TARAFINDAN HAYATTA BIRAKILDI. ARKADAŞ, KUZEN, KARDEŞ VE HEPSİNDEN ÖNEMLİSİ EN İYİ ÇOCUK.

Cam'gözleri buğulanır. Ona göre artık ölen tüm çocuklar Polly, tüm ebeveynler de Cam'dir. Ve işte burada, hissediyor Onlara sempati duyuyorum ama o yanlış sebeplerden dolayı burada. Çünkü belki de kocası buraya yakın bir yerde duruyordu. Belki de yedi yıl önce bir gün bu kiliseye geldi. Belki de bunu yapmasının nedeni

Çifte cinayet. Rehineleri öldürmekle aynı. İki adam: ölü.

Mezarın üzerinde bir avuç fotoğraf var. Eski tarz, Polaroid tipi olanlar. Belli ki bakımı yapılmış ve sık sık değiştirilmiş. Cam onları almıyor, , bu onun haddine değil. Ama kuru çimenlere doğru eğiliyor, sırtında güneş ve onlara yakından bakıyor. Bir tanesi cenazeye ait olabilir. Tam da bu kilise, siyahlar içindeki insanlarla dolup taşıyor. Arka taraftan çekilmiş ve sıraların etrafından, kapılardan, merdivenlerden dökülüyorlar. A

Düğün fotoğrafı ama ters çevrilmiş, gerçekten negatif. Cam gözlerini kısarak bakıyor ama Luke'u göremiyor.

Ama bir cenazeye gizlice , fotoğrafta yer almayacağınızdan emin olurdunuz.

Hales'lerin adresi 192.com'da var ama Lancaster'larınki yok. Sarah Carpenter House adında bir apartmanda yaşıyorlar. Cam neden burada olduğunu tam olarak bilmiyor. Sadece yolun aşağısında olduğunu. Sadece her şeyi takip etmemeyi kendine yediremiyor.

Ortak ön kapı yorgun, siyah boyası eskimiş ve çatlamış, plastik zili çatlamış ve kırılmış, mandalı yerinden çıkmış ve bu yüzden içeri girmesi ve tıkırdayan posta kutuları, çöp torbaları ve merdivenlerin altına park edilmiş bir bebek arabasıyla dolu daha da yorgun bir fuayeye girmesi onun için kolay. Buranın kendine özgü bir kokusu var. Gençlik kulüplerinde, kütüphanelerde, köy salonlarında olduğu gibi. Belirsiz bir toplumsallık, belediyeyle ait bir şey.

Hales'lerin dairesi 78 numaradır ve Cam tahminlere dayanarak tıkırdayan bir asansörle yedinci kata çıkar. Burası 1930'lardan kalma bir bina, koridorlarda yürürken cereyan yapıyor, tek camlı

Kanat pencereleri açık bırakılmış, yazın içeri girmesine izin veriyor. Cam'in saçlarını kamçılayan ve karıştıran bir rüzgar tüneli yaratıyor. Dairelerden birinin önünden geçerken bir köpek ona havlıyor. Başka bir daireden televizyon sesi geliyor.

78 numaranın gümüş renkli kapı kolunun hemen üzerinde 'Lütfen istenmeyen ziyaretçiler gelmesin' yazılı bir etiket vardır ve Cam bu etiketi görmezden gelmeyi tercih etmek zorunda kalsa da özellikle bu insanlar için neden orada olduğunu merak etmektedir. Bir casus deliği ve üzerinde 'The Hales' yazan bir paspas var.

Elini kaldırıp kapıyı çalıyor ve hemen içeriden bir hareket duyuyor. : neredeyse gün ortasıdır ve burada birilerinin olup olmayacağını merak etmiştir. Belki de gelmeyeceklerini ummuştur.

Kapıyı bir adam açar, yüz ifadesi boştur. Cam onun arkasında koridorun duvarlarında fotoğraflar görür: açıkça Alexander.

"Özür dilerim - bana yardım edip edemeyeceğinizi merak ediyordum.

Cam öyle diyor. Derin bir nefes alıyor, sonra hazırlanıyor Kendini tam adıyla tanıtıyor. Herhangi bir tepkiyi gözlemlemek istiyor. "Ben Camilla Deschamps.

Eski ismine yanıt almaya alışkın ama bu adamın bir ismi olup olmadığından emin değil. Koyu renk saçları, iri, etkileyici gözleri, düşük ayarlı kulakları var. Ofis kıyafetleri giymiş, Cam'e göre

Evde olduğu düşünülürse garip: takım elbise pantolon, buruşuk bir gömlek, yakası yamuk durduğu için belki bir yerlere atılmış kravat. Adam kadının bakışlarıyla karşılaşılıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Özür dilerim - ben...?"

"Kocamı tanıyıp tanımadığınızı merak ettim," der Cam, kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünerek. Eğer Luke Bu aileyle ilgili bir şey. Luke çoktan gitti. "Kocan kim?"

soruyor. Ağırlığını ayakları. Arkasında tertemiz bir daire var. Yüzyılın ortası. Pahalı görünümlü mobilyalar, bir içecek arabası, sallanan bir sandalye. Açık tuğla duvarlar.

"Luke Deschamps," diye cevap veriyor.

Adam ağzını . 'Hayır, üzgünüm,' der, hızlı bir adım atıp avuçlarını yukarı kaldırıyor ve kapıyı kapatıyor. Cam tereddüt eder. Bunun olağan bir kovulma mı yoksa şüpheli bir kovulma mı olduğunu anlayamaz ve eğer ikincisiyse ne yapacağını bilemez.

Kapıyı tekrar çalmak için elini kaldırdı, ama gerçekten, ne diyecekti ki? Çocuğunuzun öldürüldüğü gece kocam dışarı mı çıktı? Muhtemelen cenazesine katılmıştır? Olabilir. partilerde, bazen de iş yerinde ondan bilgi almaya çalışan insanlar kadar kötü. Bu insanlar isim değişikliğinin tarihi. "Yardım edemedim ama hatırladım... diyecekler ve Cam kapısını kapatmak isteyecek. Bunu ona yapamaz.

Ve her neyse, Cam'in kaybedecek şeyleri var. Yokmuş gibi davranıyor, kendine yok diyor ama var: onun anısı. Sahip olduğu, bazen zayıf bazen de demirden olan o inanç: onun iyi olduğuna dair. Eğer kuşatmadan önce işlenen bir cinayette parmağı varsa, o zaman kendine rehine almanın bir tür hata olduğunu söylemeyi bırakmalıdır, Yapmaya zorlandığı bir şey, kazanamayacağı bir durum. Bu onun mirasını sonsuza dek ucuzlatacaktır.

Sarah Carpenter Evi'ni ve ardından Whitechapel'i tek başına, sarsılmış bir halde terk eder. Işığı sonra merdivenleri aceleyle çıkan biri gibi istasyona doğru acele eder. Kendine bunun bir şey olmadığını, hayal gücü olduğunu, çok fazla gerilim romanı okuduğunu söyler, ama son anda Shadwell'de DLR'a bindikten sonra, bir vagon ötede siyahlar içinde bir adam da biner. Aynı adam mı? Anlayamaz. Kadın adamın yüzüne bakmaya çalışır, ama adam kalabalık trende ondan uzaklaşarak hızlı adımlarla yürümeye başlar. Kadın onun uzun boyunu izlemeye çalışırken, geri çekilirken, bunun kocası olup olamayacağını merak eder, ama bunu bilirdi, değil mi? Değil mi?

Gordon's.

Libby: Sadece

ikimiz mi? Cam:

Elbette

Libby: Daha az hevesli olabilir misin?

Cam: Elbette!!!!!!

Libby'nin kırkıncı yaş kutlamalarının başlangıcıdır, ancak Cam o akşam Gordon's Bar'a yaklaşırken başka bir yerde olmayı tercih ettiğini fark eder. Polly bir bakıcıyla birlikte; Libby ve Cam doğum günlerini hep birlikte geçirirler, Luke ve Si bu durumdan şikâyet ederlerdi.

Cam'in zihni yeni bilgilerle çalkalanıyor. Ona yaklaşan bilinmeyen kadın, sonra buluşma noktasına gelmemesi, cenazelerle olan zayıf bağlantılar ve biraz kirli Onunla hiçbir ilgisi olmayan bir mezarlığa gitmiş olma hissi.

Libby kendine bir kadeh şarap almıştır bile. Cam bunu fark eder ve hemen anlar: Tüp bebek konusu tartışmaya açık değildir. Bu bir semafor, kelimeler olmadan iletilen bir mesaj. Cam, Libby'nin bunca yıl geçmesine rağmen hâlâ bunu yapmak zorunda hissetmesinden dolayı suçluluk duyar. Cam geldiğinde onu işaret eder. "Sen ve ben çok kızacağız.

"Özel bir nedeni var mı?"

"Sadece doğum günü.

Cam , içi içini yer. Sarhoş olmak, geç saatlere kadar dışarıda kalmak istemiyor.

Gordon's Londra'nın en eski şarap barıdır. Yeraltında, mum ışığında, duvarları gözenekli, tavanları başlarının üzerinde büyük yarı daireler şeklinde, eski tüpün içine inşa edilmiş. Dışarıda hava hala aydınlık olsa da, burada gece vakti ve bu da Cam'e çok uygun.

"Ama önce," diyor Libby.

"Ne?

'Bugün başvurunuzla ilgili olarak arandık. Görünüşe göre Luke'un gerçekten gittiğini doğrulamak için herkese ulaşıyorlar," diyor Libby, ama bunu nazikçe söylüyor.

"Oh," diyor Cam. Şarabı işaret ediyor. 'Tamam - evet. Doldur beni. Ne bilmek istiyorlarmış?'

"Temel olarak, eğer temas kurduysa.

"Oh, harika," diyor Cam sert bir şekilde. 'Sana ulaşırsa bunu forma yaz, tamam mı?

"Elbette," diyor Libby. 'Bu konuda yöneticilere nasıl anlamıyorum - çok distopik.

"Başka

seçeneğim

yok. "Yine

de.

'Muhtemelen artık hiç taşınmayacağım. En azından uzun süre. Bunun hızlı bir süreç olacağı izlenimini edinmiyorum,' diyor Cam ama bundan memnun olduğunu eklemiyor. Devam etme süreci uzun ve acı verici olabilir. Bırak öyle olsun. Yatak odasının onun tarafı sonsuza dek olduğu gibi kalsın.

Oturup yudumlarlar. İkisi de içkilerini tutamıyor ama aslında Cam, Luke ortaya çıktığına göre içkiye gömülmek istiyor. Bu mum ışığında gece, bu yapay sıvı mutluluk, geçmiş.

'Olaylarla ilgili hatırladıklarımızı sordular. Sanırım sizinkilerle uyuşup uyuşmadığını kontrol etmek için,' diye devam ediyor Libby.

"Hmm," der Cam ve belki de yüzünde ona ihanet bir şey vardır, belki de kız kardeşi onu iyi tanıyordur, hangisi olduğundan emin değildir ama Libby şöyle der:

"Ne? İçkisini bir şarap tadımcısı gibi döndürüyor, bardağın kenarları kırmızıya boyanıyor.

"Hiçbir şey.

"Hayır. Ne?

"Geçen hafta tuhaf bir mesaj aldım," diyor Cam. Onu seven biriyle vakit geçirene kadar kendine kolay bulduğu bir sırrı kaçırıyor.

Yeraltında bir yer, titreyen mum ışığı... Libby'nin onun tek samimi tanıdığı olduğu, diğer herkesin itildiği gerçeği.

"Göster bana? Libby, Cam'in telefonunu eline alıp izinsiz kaydirdiğini söylüyor. "Bu mu? Telefonu sallıyor ve Cam aniden ona karşı korumacı hissediyor.

Luke'un arşivi, ama aynı zamanda spam metinlerin de. Aynı şekilde, insanlar Polly'nin yanından geçerken Küçük. Bu benimki.

"Ne düşünüyorsun?

Umduğu gibi inmiyor. "Ben..." Libby parmak uçlarını şarap kadehinin sapında gezdirirken bir yandan da metin, bakışları üzerinde kalıyor. "Pardon - bunun o olduğunu düşündüğünüzü söylemiyorsunuz, değil mi?" diyor ve bu kesin dil Cam'i rahatsız ediyor. Bunun o olduğunu düşünüyorsun. Bu kelimelerde bir mesafe var, bir çokluk. Seni kırdığımı düşünüyorsan özür dilerim'in karşılığı.

Cam savunmaya geçerek, "Hayır, hiçbir şey söylemiyorum," diye cevap verir. Aslında savunmuyor da.

Bir duraklama daha. "Gittin mi?" "Evet.

Cam!

"Ne?" diyor sinirlenerek. "Orada kimse var mıydı?

"Hayır.

"Belli ki. Açıkça spam.'

"Hiç bu tür bir spam aldınız mı?

"Her türlüşünü alıyorum," diyor Libby. "Charlie'den gerçekten hoşlanıyorum," diyor, çok bilinçli bir şekilde konuyu değiştirerek.

direksiyonu yolcu koltuğundan çekebilir. "Neredeyse altı ay olmadı mı?" diye sorar ve Cam bu hatayı kasten yapıp yapmadığını merak eder.

"Dört bile değil," diyor sesi kısık bir şekilde.

Tanrım, Cam neden Libby'ye söyledi, onca insan varken? Libby'nin hayatına devam etmekle ilgili propagandasını biliyor. Onun da doğuştan alaycı olduğunu biliyor. Cam'in gözleri ıslak. Birdenbire, Bir kız arkadaş istiyor. Holly, eski arkadaşı. Gerçek, gerçek bir müttefik, çok uzaktayken bile ona haklı olduğunu söyleyecek yanlışı.

Libby, "Hâlâ ilk buluşma bölgesinde sayılmayız," diyor.

O sırada Cam, Luke'un onun için geri geldiği iki rüya görmüştü. İkincisinden bir gün sonra Charlie ile tanıştı. Tam anlamıyla romantik bir kahraman gibi, uzun boylu, esmer ve yakışıklı olduğunu ve bunun bir işaret olduğunu düşündü. O iyimserlik nereye gitti?

"Mmm," diyor Cam, Charlie'den hoşlandığını düşünerek.

"Ama.." "Ama ne?

"Bilmiyorum.

Libby onun yerine konuşur. "Luke'un öldüğünü ilan etmek kesinlikle doğru bir sonraki adım. Zamanla Charlie'nin yanına bile taşınabilirsin," diyor ve Cam bazen merak ediyor, İnsanların belki de aileleri hakkında yaptıkları gibi, eğer Libby çok az tanıdığı birine bu şekilde davranırsa, bir Geçici ofis tanıdıkları. Eğer öyle değilse, samimiyet arttıkça standartlar neden bu kadar düşüyor?

"Bu doğru bir adım gibi gelmiyor," diyor Cam, incinmiş bir halde. Kız kardeşi iğneleyici olabilir ama Cam'e karşı neredeyse hiç öyle değil. "İkinci en iyi gibi geliyor.

"Anlıyorum," diyor Libby kesin bir ifadeyle. "Biliyor musun - seninle ilgili bir rüya gördüm. Yıllar önce.

"Ne rüyası? Cam, Luke'la ilgili gördüğü rüyaları tekrar düşündüğünü söylüyor. Bazen sadece onu özleyor: kalabalığın içinde kaybolan ya da trene binen bir figür.

Kapılar çok hızlı kapanıyor. Bazen onu duyuyor, uyanıyor ve o orada değil.

"Şey," diyor Libby ve Cam, Libby'nin onun gibi olmadığını düşünüyor.

aslında bilmek istiyor, ona fikrini söylemeye niyetli birinin yanındayken yaşadığı o korku hissine sahip, teminat lanet olsun. Şarap durumu daha da kötüleştirecek. Doğum günü olması daha da kötüleştirecek. Cam aniden kaçmak istiyor.

"Charlie'yle birlikteydin, tam anlamıyla birlikteydin. Ve sen sadece - hayatına devam ettin. Anlıyor musun? Daha çok gülümsedin. Alışveriş yaptın. Arkadaşlarını tekrar gördün. Farklı bir evin vardı. Çişini yaptın.'

"Ben bunları yapıyorum.

Bir zamanlar yaptığın gibi değil. Çorapları hala yatağının başucunda duruyor, Cam'

"Bunu duymama gerek yok," diyor Cam, elini kaldırarak uyarıyor. 'Ben her zaman içine kapanık biri oldum. Ve hazır olduğumda onun kıyafetlerinden kurtulacağım.

"Ve senin adına çok mutlu oldum," diye devam ediyor Libby ve - oh.

Bu, Cam'i kesip biçiyor, kurdele gibi doğruyor. "Rüyamda barbekü yapıyorduk. Yine sürekli mesajlaştık.'

"Her mesajlaşıyoruz!

'Tamam zaman, sen başlattın' ve Cam 'Ah' diye düşünür. "Senin adına çok mutlu oldum," diye tekrarlıyor Libby ve Cam şok oluyor gözlerinin parladığını görmek. Belki de tüm bunlar olurken Libby kayınbiraderinden ziyade kız kardeşini kaybettiğini hissediyordur. "Biliyor musun," diyor Libby ve Cam onun şimdiden sarhoş olup olmadığını merak ediyor. "Sence de yedi yıl bunun için çok uzun değil mi?

Ve Cam aniden öfkelenmek istiyor, kelimeler içinden yaz sığağı kadar güçlü bir şekilde fıskırıyor. Tam olarak nasıl devam ediyorsun? demek istiyor. Söyle bana. Cevap aramayı nasıl bırakacağımı söyle. Terk edilmeyi nasıl kabulleneceğimi söyle. Bana tek ebeveyn olmayı nasıl benimseyeceğimi söyle. Bu koşullarda, tek başınayken, çocuklarını disipline ederken ve

Yemek pişirmek, uyku saatlerini ayarlamak ve çocuğunuza gün babasının gerçekte kim olduğu hakkında yalan söylemek.

Ama tüm söylemiyor. Onun yerine nefes alıyor.

bir yaz esintisi mahzene doğru iniyor. Mumlar dans ediyor ama sönmüyor, yine de yükselen ve alçalan ışık bara bir günah çıkarma hissi veriyor.

"Polly taşınma konusunda ne düşünüyor? Libby söylüyor, Belli ki Cam'i geçmişe değil geleceğe itmeye çalışıyor.

'Henüz ona söylemedim - ne olacağını görmek için bekliyorum...'

Libby her için de biraz daha şarap doldurur. Cam, eğer şimdi çok sarhoş olursa, daha önce söylenenleri unutup unutamayacağını merak eder.

"Muhtemelen bir noktada onu Google'da aratacaktır.

Cam'in sırtı öfkeyle ve başka bir şeyle karıncalanıyor. Kız kardeşinden bile gelen bekar ebeveynlik tavsiyelerinden nefret ediyor. "Şey," diyor ama sonra ne diyeceğini bilemeyerek duruyor. "Bunu biliyorum," diye ekliyor beceriksizce.

Cam çoğu yüzleşmeden kaçınır ve bu yüzden ellerine bakar, başını kaldırıp konuyu değiştirene kadar ne kadar zaman geçmesi gerektiğini merak eder. Tam bir dakika karar verir, orada oturup kendini aptal gibi hisseder, her ne kadar

Luke hakkındaki tüm hikayeyi bilmiyor, o hala gitti, hala gitti, hala uzakta kaldı.

"Sadece deneyebilirsin," diyor Libby, sesi yumuşak. "Ne için?"

"Aramayı bırakmak için. Gerçekten, gerçekten, devam etmek için. Cam'in bakışlarını yakalıyor ve Cam onun gerginliği azaltmak için bir şaka yapacağını düşünüyor ama yapmıyor. Bu sefer yapmıyor.

"Biliyor musun, aslında bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum Libby," diyor Cam dürüstçe.

"Bu bir zihniyet meselesi. "Biliyorum.

'Tekrar mutlu olabilirsin. Arafta değil. Duraklıyor. 'Eğer hiçbir şey değişmez - hala olmak isteyeceğinizi düşünüyor musunuz

"On yıl sonra nerede olursun?

Ve bu soru ve basitliğı hakkında bir şey Cam'de bir şeyleri değıştirme isteğı uyandırıyor. Bu kurgu değil. Bu bir hikaye değil. Luke gerçekten asla geri gelmeyebilir. Cam tüm hayatını iki, belki de daha fazla adam öldürmüş birini bulmaya adayabilir mi? Belki de kuşatmadan iki ay önce başka bir çiftte cinayete karışmıştır.

Luke'u ve onunla birlikte taşıdığı sırları geçmişe gömmek. Onu geride bırakmak için.

Whitechapel'da yas tutan insanları rahatsız etmeyi bırakmak. O gevşek ipleri bırakıp başka biriyle mutluluğı bulmak için. Belki başka bir yerde de.

'Evin değerini yarın belirleyebiliriz. Form düzenlendiğinde.

"Belki.

"Luke'un mirasından alacağı payı belirlemek için değerini bilmek isteyeceklerdir.

"Evet," diyor Cam.

Sessizliğe gömülürler.

Libby sonunda, "Daha doğum günün kutlu olsun bile demedin," diyor.

Cam dudağını ısırır. "Özür dilerim. Doğum günün kutlu olsun," der, utangaç ve üzgün bir yüz ifadesiyle, biraz içtenlik katmaya çalışarak Ses tonunda anlam vardı.

Tanrım, aniden gitmek, sessiz bir yerde olmak istiyor: banyoda, kulakları suyun altında. Dışarıdaki aydınlık hava, yeraltının pisliği, terk etmek için yanıp tutuştuğı tepetaklak olmuş evi ve tersine çevrilmiş bir dünyada yaşıyor, onu ürkütüyorlar. O mesajı kim gönderdi? Alexander Hale ve James Lancaster'ı kim öldürdü? Luke neden cenazeye katıldı? Okul kapısındaki bilinmeyen kadın nerede?

Libby kadehini kaldırarak, "O herifin etrafta dolaşmadığını söyledim," diyor, "tüp bebekten hamile kaldığımı kastetmiştim. İki pembe çizgi. Sonra kaybettim. Altı hafta sonra. Daha önce söylemedim... Söyleyemedim. Çok ...'

"Ah," diyor Cam, adını koyamadığı uzun bir duygu ortaya çıkıyor ve masalarındaki mumu , kış gibi kokan bir duman bulutu içinde ölmeden önce bir o yana bir bu yana dans ediyor. Mutluluk, hüzün, gaflet Cam'in içine doluyor. Libby'nin midesini koruma şekli: yaşamdan değil, kayıptan kaynaklanıyordu. "Çok üzgünüm. Çok üzgünüm. Implante ettikleri şeyi kastettiğini sanmıştım...' Tanrım, bu ifade duyarsız mı? "Çok üzgünüm, Libby.

"Ben de," diyor Libby. Bardağı batırıyor, bir tane daha dolduruyor. "En azından içebilirim.

"Doğru.

"Bir sürü.

"Evet. Sen ...

"Bilmiyorum, Cam. Hamile kalmamak başka bir şey. Kaybetmek başka bir şey... Bu bir ölüm gibi. Bu bir ölüm.' Her nasılsa, bu Cam için Dünya acımasız, baş aşağı bir yer.

Cam başını sallıyor, ağzı acımasız bir çizgiye oturmuş. "Elbette. Anlıyorum.

"Gerçekten bilmiyorsun," diyor Libby, ama bunu hiç düşünmeden söylüyor.

Sesindeki duygu ya da kızgınlık. Cam omuz silkiyor, Libby'ye isterse saldırma özgürlüğü veriyor. Artık anlıyor. Luke hakkında başka biriyle konuşacak. Ya da muhtemelen hiç kimseyle. Fark etmez.

"Çok uzun zaman oldu," diyor Libby. daha şarap. Ve bu doğru. Tüp bebek turları ve turları. Birkaç ay boyunca Bir döngüyü düzenlemek için doğum kontrol hapi, Fallop tüplerini temizlemek için bir prosedür, bunun iyileşmesi için iki döngü ... aniden, yıllar ve yıllar ve yıllar . "İlk taramaların hepsini almadım," diyor Libby. 'Satın alacağımı düşündüm korkuya.'

Cam, "Ben her korku satın alırım," diyor.

"Ha. Bu sefer steroidleri denedik. Adam embriyoya saldıran doğal katil hücrelerim düşünüyor. Ama olmadı.'

"Keşke ," diyor Cam basitçe, ne kadar şanslı olduğunu, bu gece Polly'ye ne kadar sıkı sarılacağını düşünüyor,

Bakıcı gittiğinde. Gecenin geri kalanında Libby'ye ondan bahsetmemeyi aklına not eder.

Evet. Evet. Biliyor musunuz, kendime gerçekten böyle bir şey beklemediğimi söylüyorum. Ama üzücü olan şu ki, aslında her seferinde bunu yapıyorum.

"Ben de öyle," diye sessizce yalan söylüyor Cam.

Gecenin geri kalanını Si'nin işini, Libby'nin işini, Luke'u ve Polly' konuşarak geçirirler.

Dışarıda, akşam sıcaklığında birkaç saniye dururlar. Tam sarılıp vedalaşacakları sırada Libby konuşur ama yoldan geçen bir otobüs söylediklerini bastırır.

"Ha? Cam sorar.

"Formda onu en son ne zaman gördüğüm soruluyordu. "Ah...

"Sana hiç söyledim mi bilmiyorum. . Biz Polly'yi görmek için aradı; seni uyandırmak istemediğini söyledi.

Tek hatırladığım kapının eşiğinde ona sarıldığı. Ayakları çıplaktı ve dondurma üzere olduğunu söyledi.

Ev gibi hissettiren bir şey Cam'e tam orada, Londra'nın ışıkları etrafındayken katılır.

"Bunu bilmiyordum," diyor usulca. "Ama Luke'a benziyor.

"Biliyorum. Kendine iyi bak," diyor Libby, Cam'in ona daha önce söylediğinden emin olmadığı bir şey. Bu bir çeşit özür, bir zeytin dalı.

Cam oradan ayrılır ve kız kardeşine saldırmadığı için memnun bir şekilde Yeraltı'na doğru yürür.

Metroya biner ve birdenbire kocasıyla ilgili o küçük anıyı ne kadar takdir ettiğini düşünür. O gün kızlarını kucağına alıp dondurma yemişti. Bu gerçektir. Gerçekleşmişti.

Onun hakkında bilmediği, deneyimlediğini bilmediği bir şey. Onun için yeni bir şey, sanki hiç gitmemiş gibi, dışarıda, köşeyi dönünce, bir yerlerde. Onu bekliyor.

Sonunda evde, Cam mutfağında durmuş, "Kahrolası Libby" diye düşünüyordu. Açık sözlülüğüne lanet olsun. Ve rüyasına da lanet olsun,

bir yerlerde var olan diğer Cam'i, hayatına devam etmeyi başarmış içeriyor. Kız kardeşi ve erkek arkadaşıyla barbekülere katılıyor. Neşe hisseden biri. Kim gönderir aptalca metinler. Okul kapısında korkmayan. Bundan on yıl sonra: nerede olmak istiyor?

Belki de Libby'nin Luke'la ilgili anısı dokunaklı bir veda vuruşudur. Belki de ona veda etmenin bir yoludur. Onun varlığını hissetmek ama gitmesine izin vermek.

Cam ciğerlerinden büyük bir hava üfler ve bunun onu itmesine izin verir.

Elinde bir çöp dolaşmaya başlar ve Luke'un son kalıntılarından da kurtulur. Bunun delilik olduğunu biliyor ama umursamıyor.

, diye düşünüyor, kendisinin de olduğu şeyleri bulup atmaya korkuyor. Eşyalarının büyük ölçüde korunduğu yatak odasının onun tarafından başlar. Okumakta olduğu kitabı alır ve törenle çöp torbasına ekler. Kısmen Libby'ye, kısmen de kendine bir şeyler kanıtlamak için. Uyurken giydiği eski tişörtü. Bir kutu kol düğmesi. Hepsini al.

Diyelim ki onu ölü ilan ettirmeye devam etti. Diyelim ki sattı. O zaman hayatına devam etmesi gerekecek. Luke onu bulmak için yeni adresini bile bilmiyordu. Ne olursa olsun onu iş aracılığıyla bulabilirdi. Bir şekilde tekrar bir araya gelmeleri önemli değil. Bu basit gerçek Cam için önemli.

Kendini motor gücüyle hareket ediyormuş gibi hissediyor, duramıyor. Mutfağı süpürüyor, bir bardan çaldığı bira bardağını, sabahlığını, çerçeveli bir tabloyu çantasına atıyor. İkisinin fotoğrafı. Adamın ofis dolaplarını, televizyon ünitesini, piller, elastik bantlar ve ampullerle dolu mutfak çekmecesini kontrol eder. Onunla ilgili her şeyi. Ne varsa. Hepsi gitmiş. Ve bu nesnelerle Cam kendinden de kurtulmaya çalışıyor. Üzgün, içine kapanık. Git, Cam, ve bir hayat bul.

Ve işte onu orada bulur, yatağının başucundaki komodinin arkasında, Luke'un en çok kaldığı yerde. Komodinle duvar arasına sıkışmış. Daha önce görmediği bir kağıt parçası. Ve üzerinde, şüphesiz, kocasının el yazısı.

H. Grace - 0203 1393934.

Cam tereddüt ediyor. Elinde olmadan parmağıyla yedi yıl önce Luke tarafından yazılmış rakamların üzerinde geziniyor. Luke buradaydı. O gerçektir, diye düşünüyor, mavi izlerine dokunarak. İlişkilerinin büyük bir kısmı yazmaktan ibaretti. Onu temsil ediyordu, onu okumak, ona mesaj atmak. Ve şimdi geriye kalan tek şey: bir kalıntı.

Cam yol ayrımında durmaktadır. Devam etmek zor olacak, diyor kendine. Zorluklar ve kararlarla dolu. Kasıtlı olmak zorunda: zaman bu sorunu yedi yıldır iyileştirmedir. Davranış iradesi. Bu ilk zorluk ve bunun üstesinden gelmeli, bu notu atmalı.

Ama bunu yapamaz. Dürtü yeniden ortaya çıkar ve ona karşı koyamaz.

Google'da Grace'i ve numarayı arar ama hiçbir sonuç . Kaybedecek fazla bir şeyi olmadığı için numarasını ve gururunu saklıyor, sonra avlu kapısında durarak arıyor, karanlık bahçeye bakıyordu.

"Merhaba," diye bir erkek sesi cevap veriyor hemen, saatin geç olmasına rağmen, üzerinden ne kadar zaman geçmiş olmasına rağmen kocası olmalı. Cam pencerelerden , hareket eden gölgeler görür ve konuşur. 'Merak ettim-Özür dilerim, numaranızı kocamın eşyaları arasında buldum ve...'

Hiçbir şey söylemeden bekler, bu da Cam'i tedirgin eder. "Ve ben... merak ettim, özür , kocamla ilgili bazı durumlar nedeniyle merak ettim - bana anlatır mısınız..." Sesinin sessizlikte kaybolmasına izin veriyor. "Sizinle temasa geçtiği koşulları mı?

Duraklıyor. Cam nefes alışını duyabiliyor. "Bunu tartışmaya yetkim yok," diyor. "Üzgünüm.

"Neden?" diye sorar. "Pardon, siz Bay Grace misiniz?

"Harry. Cam'in beyninde bir şeyler süzölmeye başlar.
Harry... Harry.

"Neden bunu
tartışamıyorsunuz?" "İş," diye
yanıtlıyor. "İş mi?" diye
yinelıyor kadın.

Çevir sesi. Cam telefonu kulağından çeker, şok olur, geri
arar ama cevap vermez. Üç kez çaldıktan sonra sesli mesaj:
işten çıkarma.

Hiçbir zaman cevap yoktur. Hiç cevap yok. O bir aptal.

Orada öylece duruyor, sırtı avlu kapısına dönük, hâlâ hiçbir
şeyden haberi yok.

Tanrım. O bir şaka. Ne önemi var ki?

On dakika önce hayatına devam etmeye yemin etmişti, peki
şimdi ne yapıyor? Suçlu kocasını tanıyan ya da tanımayan
tehlikeli iş adamlarını arıyor. Kendini bir kez daha lekeledi.
Cevap aramak için mecazi Shadwell'e gitmiş. Luke burada
olsaydı, bunu hemen bir lakap olarak benimserdi. Shadwell'e
gitmek: İraden zayıfladığında.

Gecenin geri kalanı Cam için aşağı doğru bir inişin
başlangıcını müjdeliyor. Tüm cihazlarının tarihine,
ipucu arıyorum. Google'da numarasını arıyorum.

Ve sonra geri kalanı.

Saniyeler içinde, çarşafaların altında, sadece verilerde ve
anılarda var oluyor: ona yazdığı eski e-postalar; eski metinleri.
Artık aramıyor. Sadece içine dalıyor. Her şey Bulut'ta
korunuyor - en azından onun tarafında - zaman ziyaret etmesi
için: onlardan oluşan özel bir müze.

Onların iMessage'ları arasında geziniyor, ona söylediği son
şeyler, istediği tavuk salatası ve geri ve geri
ve kuşatmadan önceki günlere kadar. iPhone'ların hatırladığı
şeyler: her düşünce, evlilik hayatının her anı, bazen öyle
hissettiriyor.

Dışarıda cırcır böcekleri cıvıldıyor ve eskiden güröltölü,
trafik dolu olan yol bugünlerde daha sessiz, elektrikli araçlar
sürünüyor

Sessiz kediler gibi.

Luke: Bu eđitmenler hakkında ne dűşünüyorsunuz: havalı mı yoksa űzgűn baba rolű mü?

Cam: űzgűn baba

rolű. Luke: Hayır

mı?!

űzgűnűm dostum.

İstediği spor ayakkabı - Vejas - moda oldu ve sonra tekrar çıktı. Salatayı aldığı kafe şimdi kapandı.

Daha fazla metin yüklendikçe Cam'in gözleri yanmaya başlar ve bir şekilde, bir yerlerde saklı bir řey görűp göremeyeceğini merak ederek geçmişe doğru bir merdiven tırmanarak yukarı ve yukarı kaydırmaya devam eder. Her řeyi birbirine bağlayan bir řey: soygun, kuşatma, rehineler, kayboluş, cesetler, Alexander Hale, James Lancaster, Harry Grace, koordinatlar ...

Zaman içinde geriye doğru, onların dijital ayak izleri boyunca ilerliyor. Yarım saat sonra, o kadar ileri gitmiştir ki telefonu yavaşlamış, daha ileri gitmesi için zorlamaya çalıřtıķça durmuştur. Sonunda donuyor ve paniğe kapılıyor. "Hayır, hayır, hayır," diyor. "Hayır. Eđer yukarı kaydırmazsa, sonsuza dek kaybolurlar, sıradan, hatta can sıkıcı olduğunu dűřündükleri o güzel hayat.

Sűtűműz var mı?

Ve:

Banyo zamanı çok sinir bozucu - yarım saatlik soğuk bir angarya x

Bu hafta siyah mı yoksa yeşil çöp kutusu haftası mı?

Ve:

Evet, kahveye her zaman evet, karamelli latte lűtfen, patatesleri soyuyorum!

Ve Şimdi:

Sadece bu. Beyazlık.

Şubat 2017'den 6ncesi yok. Telefonunun gidebildiği yere kadar. Oturuyor, yorganı başından atıyor, g6Đsü Terden sırlsıklam olmuş. Eski metinlerini kaybedemez. Onları bir yerlere, g6venli bir yere aktarmanın bir yolu olmalı.

Hayatına devam edemez. Bunu yapamaz. Panikliyor, telefonu cevap vermiyor. Geri d6nmeyen bir bungee jumper gibi yatağın kenarına bırakıyor.

Niall.

Gece geç saat ve Niall yemek yapıyor. Yani, yapmaya çalışıyor. Çoklu görev yapıyor. Mesajına cevap vermeyen şüpheli Deschamps hakkında ne yapacağını düşünüyor. Tavuk doğruyor, sinir bozucu biber tohumlarını çöpe atıyor ve Camilla'nın az önce aradığı numarayı Google'da arıyor. O2'den gelen gerçek zamanlı uyarılar, Camilla'nın gözetim altında olduğunu belirten sistem çapında bir mesaj gösterecek, ancak Niall bu sırada bakan tek kişi. Salı gecesi çok geç bir saatte kızartma yapıyor. Met'in yarısı bir cinayetle meşgul. Bekar bir kadın, Kuzey Londra'da kapısının önünde vurularak öldürüldü. Henüz şüpheli yok. Niall, aslında eski bir dedektif, bu işin içinde değil.

Google arama sonuçları: Aramanız için çok fazla eşleşme yok gibi görünüyor.

İlginç. Ayak izi olmayan bir ofis numarası ya da sabit hat. Bu günlerde alışılmadık bir şey. Niall numarayı çevirmekte tereddüt ediyor ama sonunda tavuğuna fajita baharatı serptikten sonra karar veriyor. Bazen atışını çok hızlı yapabilirsin.

Viv gittikten hemen sonra mutfağı yaptırdı. Yeni bir mutfağın her şeyi düzelteceğini düşünen kırık kalpliler tarafından verilen ani kararlar. Bu gri bir alan ve hiçbir şeyi dzeltmedi. Berbat bir karar: bunu neden yaptığını bilmiyor. Gri dolaplar, gri zemin, gri boya. Endüstriyel grinin moda olduğuna kim karar verdi diye düşünüyor, kırmızı dolmalık biberleri kızartırken

Tüm bu tek renkliliğe karşı agresif bir şekilde renkli görünüyor. Çok geç oldu. Bunu yapmak bile istemiyor. Bu çok işlevsiz. Bir Uber Eats sipariş etmeliydi.

Aradığı bu numara hakkında ne yapmalıydı? Bu Herhangi biri de olabilirdi elbette ama kimse Salı günü saat on birde can sıkıcı telefon görüşmeleri yapmaz.

Biraz mangetout bulur ve içine atar. Son zamanlarda yemek yapmaya başlar başlamaz iştahının hemen kesildiğini fark ediyor. Hepsini istiyor. Eskiden Viv yemek pişirirdi ve onun otları ve baharatları olmadan ve artıkları onunla paylaşmadan hiçbir şey eskisi gibi olmuyor.

Tavuğu, biberleri ve sebzeleri inceliyor. Bunu günlerce yiyebilir.

İkinci bir uyarı , düşük öncelikli bir uyarı, yani Camilla'nın düzenli olarak mesajlaştığı bir numara. Tanrım, neredeyse bir yabancıнын mahrem iletişimine bu seviyede vakıf olmak çok garip.

Luke'un eski cep telefonu numarası. Niall bunu görünce irkiliyor, yarı kapalı gözlerle mesajı okuyor.

Seni özledim, diyor.

Bir tane daha: Seni özledim, seni özledim, seni özledim.

Niall'ın görüşü mutfakta bulutlanıyor. O mesajların acısını hissedebiliyor. Kahretsin, o mesajları kendisi de gönderebilirdi.

Niall, Camilla'dan rahatsız. Gece geç saatlerde yapılan bu yirmi iki saniyelik aramadan rahatsız.

Kocasını arıyor ve en çok da evinin yakınındaki ara sokakta gördüğü figürden rahatsız oluyor. Adam

Kısmen iyi olduğundan emin olmak için onu her yerde takip etmek üzere tam gözetim altına almaya çalıştı ama bütçe buna el vermedi. Claire'in Metin Anon'u taciz etmesini, koordinatları kimin gönderdiğini daha derinlemesine araştırmaya zorlamasını sağlamaya çalıştı ve Claire bunu yapacağını ama kendi zamanında yapması gerektiğini söyledi. Deschamps öncelikli değil. Endişelenecek başka, daha güncel cinayetler var, Niall'a kesin bir dille söylendi.

Her Şeyde bir kaçınılmazlık var. Bu Camilla tek bir yne doğru ilerliyor: cevaplara doğru, ama belki de tehlikeye doğru. Neden byle dŐndėđn açıklayamıyor, sadece öyle dŐndėđn sylyor. Camilla'yla ilgili bir Şey
Karanlık bir figür... Sizi hayal kırıklığına uğrattıktan sonra bile hala iğgdlerine güvenmesi komik. Bazen yapabileceğin tek Şey budur.

Ona ulaşmak, dikkatli olmasını söylemek istiyor ama yapamıyor. Bu Deschamps'ı yakalama Şansını yok eder. Bazı bulanık çizgileri aŐabilir ama Met'in ifte cinayet soruşturmasını tehlikeye atamaz. Yapabileceği tek Şey izlemek, beklemek ve her ne yapıyorsa dikkatli olmasını ummaktır. Ve kimin olduğunu hatırlamaya çalışmak: onun değil.

Yemek hazır olduktan kısa bir süre sonra telefonu çalıyor. Arayan Tim'di. "Az nce Camilla Deschamps'ın aradığı numara Telekom tarafından tespit edilmiş," diyor Tim. "Adı Harry Grace. Ağır biri. Bir suçlu. Yarın uğramak ister misin?"

"Kesinlikle," diyor Niall.

"Lewisham'da 22 Grove Avenue'de yaşıyor. Rightmove'daki ev.'

Harry Grace gerçekten de Deschamps'ın kaybolmasından hemen sonra polisin aradığı Lewisham'daki iki oda bir salon evde yaşıyor. Harry onu tanımadığını iddia etti ve onlar da şüphelenmek için hiçbir neden . Kurtarılmış bir Rightmove Mülkiyetin bir bağlantısı yok. Camilla kuşatma sona erdikten hemen sonra burayı ziyaret etmiş, ancak bu konuda sorgulanmasına rağmen hiçbir şey öğrenememiştir.

Ancak o zamandan beri Harry, Deschamps ile hiçbir bağlantısı olmayan küçük suçlardan dolayı birçok kez tutuklandı.

yine de biraz şüpheli.

İşlek bir yol üzerinde son derece normal bir ev gibi görünüyor. A Önde cumba, çatıda iki Velux penceresi var. İlginç olan tek şey, verandanın üzerinde üç hırsız alarmı olması, hepsi de kapının üzerinde arka arkaya. Üç farklı marka: ADT. Veritas. Yale. Bunların altında da bir Ring kapı zili var.

İlginç.

Niall, eski dostu Tim tarafından iyi niyetle gönderilmiş ve konuşması için ona güvenilmiştir - dünyada en iyi olduğu şey, ya da Tim öyle diyor. Ve şimdi, nasıl karar veriyor. O var

Camilla'nın neden bir suçluyu aradığına dair hiçbir fikri yoktu, sadece en iyi tahminleri ve önsezileri vardı. Eski dedektiflik içgüdülerinin içinde yeniden canlanmasının tadını çıkararak strateji üzerinde bir o tarafa bir bu tarafa dolaştı, ama sonunda fark etti ki

Birinin önüne çıkana kadar hiçbir şeye karar veremezsiniz.

Niall'ın zile basmasına gerek kalmadan sahte vitrayların arkasında bir şekil beliriyor. Bir adam, uzun boylu ama kambur, kızıl saçlı. Niall onu tanımıyor, daha önce onunla karşılaşmamış ya da görüşmemiş ve Harry kapıyı açarken tek düşünebildiği adamın bir suçluya benzemediği. Çalışkan görünüyor, bir açık mikrofon gecesinde şiir okuyabilecek biri gibi.

'Harry Grace - Niall Thompson. Tanıştığımıza oldum,' diyor Niall içtenlikle.

Harry buna şüpheyile tepki verir ve sonra "Polis mi?" diye sorar.

Niall başını sallar.

Ve Harry bir saniye bile tereddüt etmeden, "Arama izni mi?" diye sordu.

Niall gülümsüyor. Tamam, yani o bir suçlu - ve gerçek bir profesyonel. "Hayır, hayır," diyor, "bir kez olsun başın belada değil.

"Değil mi?

"Tanıdığınız bir adam.

"Ve? Harry söylüyor. Güneş ışığı solgun tenini bir anlığına aydınlatıyor, turunculaştırıyor. 'Eğer ben içeri gelip miyiz? Sıcaktan uzakta.'

Eve doğru hızlı bir bakış Niall'a çok şey anlatır. Davet gelmeyecektir ve Niall elindeki işe o kadar ki bunu umursamaz.

"Luke Deschamps adında birini tanıdığınızı duydum," der ve elindeki kartlardan ilkinin açık oynamaya karar verir. Ve sadece bu isim, bu ayırt edici isim, Harry'nin yüzünde ham duygular uyandırır. Bu öfke, suçluluk ya da her zamanki suçluluk duygusu değil: bu korku. Niall'ın rehine pazarlıklarında sık sık, başka yerlerde daha nadir gördüğü bir şey. Harry bu isimden ve onun için ne anlama gelebileceğinden korkuyor. Bu çok açık.

Yine de Niall sıradaki kartlarını tek tek, hepsi yukarı bakacak şekilde dikkatlice diziyor. "Eğer bize onun hakkında bilgi vererseniz, bu sayıyı sizin için çok kolay bir şekilde olumlu hale getirebileceğimizi söylediler.

'Sana ihtiyacım yok: Ben çıktım,' diyor Harry. Şu anda hapishanede olmadığıının kısaltmasıdır bu ve Niall'a İngiliz halkının büyük bir bölümünün hapishaneye girip çıktığını, sulh mahkemesi duruşmalarına katıldığını, kefaletle serbest kaldığını, tutuklu olduğunu ve buna Tesco Express'e gitmek kadar önem verdiklerini hatırlatır bunu unuttur.

Harry bir adım gerileyerek eve giriyor ve yüzünü gölgeye çeviriyor. Niall bunun içeri girmek için bir davet olup olmadığını anlayamaz ve öyle olmadığını varsayar.

Göz göze gelirler, Harry açıkça Deschamps'ı açık açık tartışmanın mı yoksa bir şeylerin kanıtının olduğu belli olan evine bir polisin girmesine izin vermenin mi daha iyi olacağını düşünmektedir.

İkincisini seçiyor, bu da Niall'la özel olarak konuşmaktan çokbirinin onu Niall'la görmesinden korktuğunu gösteriyor. Kenara çekiliyor ve onu bir çeşit tadilattan geçmiş gibi görünen küçük bir mutfağa götürüyor: bir tarafta yorgun çam dolaplar ve muşamba zemin, diğer tarafta yepyeni çift katlı kapılar. Yeni, modern, koyu yeşil mutfak ünitelerinden oluşan bir yığın köşede sallanıyor. Hiçbir alet yok, su ısıtıcısı yok, tost makinesi yok. Tadilatlar para demek ve Harry çalışmıyor: kısa bir süre önce sulh mahkemesine işleri arasında olduğunu belirtti.

Niall'a oturması için bir işaret yapmıyor ve böylece orada, boya örneklerinin ve fayans kutularının yanında duruyorlar.

"Farrow & Ball," Niall. Bu hafif yürekli ve Hepsi arada yüklü bir ifade, gurur bir ifade. İşte kaldıraç. Harry pahalı bir boya alışkanlığını finanse etmek için bir şeyler yapıyor ve Niall bunun ne olduğunu peşinde.

Harry, "İnşaatçı bunun bir dolandırıcılık olduğunu ve tonlarca kat atılması gerektiğini söylüyor," diyor. "Karım buna yemin ediyor ve iyi bir zevki var," diyor Niall geri dönüp, tamamen kendi karakterine mi büründüğünü yoksa Viv'in hâlâ onunla evli olduğunu sanmaktan mı hoşlandığını merak ediyor. "Deschamps'ı tanıyor muydun? Niall soruyor, sesi alçak, Harry'ye anlatıyor: Korkunuzu anlıyorum. İnsanlar birbirlerine göre çalışırlar. bu küçük alışverişler. Kullanılan kelimeler değil, her şey

başka. İnsan etkileşiminin yüzde yirmisi kelimeler, yüzde sekseni diğerleridir. Beden dili ve ses tonu.

"Yaptığı şeyle hiçbir ilgim yok," diyor Harry dikkatle, Niall'a sırtını dönüp musluğu açıyor. Bir fincan dolduruyor, Niall'a bir tane uzatmıyor.

Yani Niall'ın şüphelendiği gibi Deschamps'ın kim olduğunu ve neyle ünlendiğini çok iyi biliyor.

"Kimse senin yaptığını söylemiyor. Niall ağırlığını ayaklarına vererek Harry'ye yer açıyor. 'Ben kesinlikle .! "Hayır mı?

Hayır, hiç de değil. Aslında bana sadece Deschamps'a neler olduğunu bize anlatabilecek en iyi konumdaki kişilerden biri olduğunuz söylendi. İlk olarak, sizin mülkünüzü Rightmove'a kaydettiğini biliyorduk. Herhangi bir bağlantıyı reddettiniz. Ama şimdi - numaranızın onda olduğunu biliyoruz. Niall bir ara verir. "Keşke bize evinizi görmeye geldiğini söyleseydiniz. hiçbir şey yapmamak ve yıllar sonra kendinizi suçlamak.

Niall geri çekiliyor, sesi yumuşak, sorgulayan zihni tatmin olmuş. Şu eski arabulucu eğitimi. Tam elini oynadı, tam burada, yüzü yukarıda.

Harry seçeneklerini tartıyor. Niall neredeyse çarkların döndüğünü görebiliyor; vahşi bir hayvana bir parça yem uzatıyor ve bekliyor.

"Pek bir şey bilmiyorum," diyor. "Pek değil.

"Hayatta olup olmadığını biliyor musun?

Harry tekrar arkasını döner, üzerine B&Q etiketi iliştirilmiş bir yığın zımpara kağıdını karıştırmaktadır, başı öne eğiktir.

"Bana tam olarak ne teklif ettiğini söyle," diyor başını kaldırarak ve Niall'ın gözünden kaçmıyor.

"Ne bildiğine bağlı.

"Bildiklerim bana sunabileceklerinize bağlı. "Gelecekteki kovuşturmalardan muafiyet.

"Elbette," diyor Harry alaycı bir tavırla. "Ben asla yalan söylemem," diyor Niall basitçe.

"Ha, evet," diyor Harry. "Federaller asla yalan söylemez, değil mi? Sokak argosu Niall'ı aşırtıyor: Harry kırk yaşlarında görünüyor, güzel bir evi var. Elbette dağınık ve hapis yatmış, ama yine de öyle. "Ben bir rehine arabulucusuyum," diyor Niall. "Bir federalden farklı.

"Ah, doğru ya - sen onun arabulucusuydun o zaman? Harry ilgiyle bakıyor. Zımpara kağıdını yere bırakıyor.

"Evet. Niall bakışlarını Harry'nin üzerinde sabitliyor. "Pek iyi bir iş çıkaramadım.

Kurşun yemiş gibi oluyor ama Niall yüzündeki buruşukluğu gizliyor. "Onu nereden tanıyorsun?" diye soruyor.

'Adını vereceğim, tamam mı? Gelecekte.' Bingo! Harry açıkça Niall'ın teklifini düşünüyor.

"Elbette.

"Herhangi bir suç için mi?

'Mantık çerçevesinde...'

Bir nefes çekti. "Deschamps" -Fransızca ismi o kadar iyi telaffuz ediyor ki Niall onun iki dilli olup olmadığını merak ediyor- "koruma için bana geldi.

"Koruma mı? Niall söylüyor ama sözcük ağzından çıkar anlıyor. "Koruma satın aldı.

Koruma. Eski bir meta. Suçlular ve çaresiz insanlar tarafından satın alınır. Kişisel güvenlikten daha kötüsüne kadar ve çoğunlukla asla ödeyemeyeceğiniz fiyatlara. Asla şeyler. Neden?

"Yardım için bana geldi. beladaydı. Bundan daha fazlasını söyleyemem.

"Korudun mu? Onu korudun mu?"

"Onu korudum. Çok iyi olmasa da.

Ve Niall onu kaybettiğini anlayabiliyor. Bakışları kaçamak bir hal alıyor, Niall'ın arkasından hiçbir şeye bakmıyor.

"Harry - neden korunmaya ihtiyacı vardı? Niall sorar.

Harry ileri atılır, eski püskü siyah giysilerini ve çilekli saçlarını aydınlatan güneş ışığına doğru adım atar.

Sarı saçlı. Duraklıyor. Yere bakıyor, belli ki düşünüyor.
Uyumsuz çoraplar giyiyor.

Harry bir suçlu, ama burada savunmasız görünüyor. Çok zayıf, sesi pişmanlık dolu birinin sulu tonuna sahip.

"Ben iş yaparım," diyor Harry. 'Ve insanların işlerini gizli tutarım. Anlaşma böyle.

"Masada dokunulmazlık olsa bile mi?

"Anlaşma bu," diye tekrarlıyor, ama Niall gerçekten araştırmaya başlayana kadar daha önce anlaşma gibi .

"Aranan bir adam, değil mi? Harry öyle diyor. "Evet.

"Yani... bu bir anlaşma değil, öyle mi? Bana teklif ettiğin şey. Bu bir tehdit.'

Niall, "Hayır, değil," diyor ama aslında gerçekten de öyle. Bu adam aptal değil. 'Ona güvenli bir liman önerdin mi? Kuşatma gecesi?'

"Hayır, bekle," diyor Harry ve başka bir şey söylemeden mutfaktan çıkıyor. Niall onun çıplak ayak seslerini duyabiliyordu.

ve başını eğip bekler. Bir dakika geçer, iki. Yukarıda bir tuvaletin sifon sesini duyuyor. Harry'nin zaman kazanmaya çalıştığından hiç şüphesi yok, ama zaman Niall için de iyi, mutfak tezgâhına gidip onu tarıyor. Çekmeceleri açıyor - tadilat nedeniyle boş- ve yavaş bir döngüye başlıyor mutfağın etrafında. Arka kapıların yanında, işle ilgili tüm gereçleri barındıran kalça yüksekliğinde bir masa var. Kağıt parçaları, not defterleri, kalemler, elastik bantlar, çizim iğneleri. Niall bazılarını sessizce dolaştırıyor, tesadüfen fark edebileceği şeylermiş gibi davranmaya çalışıyor; ortaya çıkarmak için arama emrine ihtiyacı olmayan şeyler.

Tahta bir kâsenin içinde birkaç golf sopası ve bozuk parayla birlikte bir kâğıt parçası duruyor. Niall onu ışığa tutuyor O beklerken ve okurken.

- Kullanıcı adı: Sully018747450

- Şifre: 84hfkHdn[]

- URL: jsudnj283738ndjh.onion.forum

Bir forum için karanlık web girişi. Niall bu tür bir soğan URL'sini nerede olsa tanırdı. Fotoğrafını çeker, sonra da kâseye yerleştirir. Üst katta her şey sessizdir ve Niall zaten olduğunu bildiğı şeyi kabul etmeden önce beş dakika daha bekler.

"Harry?" diye seslendi.

Hiçbir şey yok. Akan su yok, ayak sesi yok.

Niall güneşten koridora çıkıyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor. Elbette, banyo penceresi - büyük bir yan-Açılış bir - geniş açık. Oturma odasının arka tarafına, bahçeye doğru keskin bir şekilde uzanan düz bir çatıya doğru iniyor. Arka kapı açık, hâlâ sallanıyor. Niall, Deschamps'tan bahsederken korkuyu düşünüyor. Ve belli Harry kaçarak kendini polisten kurtardığını düşünmüyor - polis sorgu odalarına yabancı değıl - ama Onun yerine başka birini. Daha önemli biri. Daha tehlikeli biri.

Kapının rüzgârda savruluşunu izlerken, bu olayda Niall'dan ikinci kez birinin kaçtığını düşünüyor.

Geç oldu, hava karardı ve Niall bir internet kafeye gitti. ŞİMDİ ONLINE deniyor. Yürürken aklı doğal olarak Viv'e gidiyor - evi hemen köşeyi - ve Jess'in söylediğı her şeyi ve söylemediğı bazı şeyleri de.

İki ara sokağı sapıp ana caddeye çıkar ve oradadır. Viv'in evi, karanlıkta. O neden burada? Orada durup Viv'in evine bakan bir sürüngen gibi hissediyor.

Şu anda ev. Boydan boya üç pencere, alt katta iki büyük pencere. Oturma odasının penceresinde yaşlı bir kedi oturuyor.

Seni özledim, seni özledim, seni özledim, dedi Camilla ve Niall şu anda, tam burada aynı şeyi yazabilirdi. Gözleri ıslanmış. Tencere tencere çayları ve

eve her zaman kanlı sokak geldiğini, o gün, doğum gününde tek başına oturmuş olması gerektiğini ve Kendini beğenmiş, göt herif kocasından bunu onaylayan tek bir mesaj almayı umuyordu.

Ne yapacağını bilmiyor, yapmak istediği jesti nasıl yapacağını bilmiyor - pişmanım, pişmanım, pişmanım - bu yüzden o pencerelere son bir kez bakıyor, gelmesini diliyor. Yedi yıl ona gerçeği nasıl söyleyebilir? Ona farklı davranmış olmayı dilediğini.

Daha iyi. Gerçek şu ki, işini seviyor ve muhtemelen bir gün yine yapacak.

Çöp kutusu dışarıda. Bir psikopat gibi kapağı kaldırıyor ve boş olduğunu, çöplerin toplandığını görüyor. Her iki tarafa da bakarak çöpü sapından tutup geri çeker ve çöp deposuna bırakır. Bunu yaptığını ona söylemeyecektir. Söylese de bu onun ona bakışında bir değişiklik yaratmayacaktır. Ama hayatını kolaylaştırabilir, onu nefret ettiği küçük bir işten kurtarabilir ve bu onun için buna değer.

Elektronik bir bip sesiyle internet kafeye girer. Burada hiç kimse yoktur, tezgâhın arkasında bile kimse yoktur, ve onlar ortaya çıkana kadar bekler.

Niall'ın beklediği türden biri değil - yaşlı bir adam, belki altmışlı yaşlarının sonunda, iki çift gözlük takmış: biri gözlerinin üzerinde, diğeri saçlarının arasında. Burası kahve kokuyor: hazır, ucuz, ister sade ister beyaz olsun. Niall adını koyamadığı bir şeye karşı nostaljik bir acı hissediyor. Belki de sadece geçmişe. İnternetin çevirmeli bağlantı olduğu ve kahvenin kahve olduğu o basit geçmiş zaman.

İş yerinde karanlık ağa kolayca erişemiyor, o yüzden burada. Eve dönerken kısa bir ziyarette bulunup, bir şey öğrenmeye çalıştı. Harry Grace ve Sully hakkında biraz daha. Met'in kapısının önünde vurulan Madison'ı yakalamasına sevinir. Londra'da her üç günde bir biri öldürülmektedir, ancak son zamanlarda ölümler onu daha fazla üzmektedir. Gereksiz yere kaybedilen bir hayat daha.

Kafenin içi sıcaktır ve Niall ceketini çıkarır. Dün gece, Temmuz ayının başında, hava bir öncekinden biraz daha erken karardı ve Niall kendini yazın bitmesini, sonbaharı ve yeni bir şeyleri dört gözle buldu. Gelecekte, tüm bunlar sona erdiğinde, silah sesleri geçmişte kalabilir.

Adam onu, kırk dakika boyunca kullanmak için on beş pound nakit ödediği, şaşırtıcı derecede modern görünümlü bir masaüstü Mac'e götürüyor. "Bir şeye ihtiya ın olursa bana haber ver," diyor Niall'a, ama adam ona bakmadan, kayıtsızca söylüyor bunu. Tezg hın arkasına oturuyor ve iPad'inden Guardian'ın  n sayfasını açıyor. Niall onun kahvesinin kokusunu alıyor. Kahverengi-gri, yarısı bitmiş.

Niall oturur ve dört karanlık web forumunda giriş yapmayı dener ama bir alamaz. URL bir dark web URL'siydi, ancak geçici olarak oluşturulmuş ve yalnızca bir süreliğine çalışmış olacaktı. Bu yüzden girişi bulabildiği kadar çok forumda manuel olarak denemesi gerekiyor.

Dışarıda, yapraklarla kaplı Londra caddesi siyah ve neon, seksenli yılların disko rengi. Işıklı dükkanlar, farlar, sokak lambaları ve karanlık hava.

Dört forum daha, hâlâ bir şey yok. İnternetin girdabında aşağıya, aşağıya ve aşağıya iner, gittikçe daha alçakça yerleri arar. Bir süre sonra Niall ikinci bir kırk dakika için para ödüyor kendi hazır gri kahvesini de sipariş ediyor.

Bunu başka kimse yapmaz. Belki telekomda Claire, ama o kadar. Eski usul bir iş, angarya bir iş ama neredeyse her zaman karşılığını veriyor.

Dokuzuncu forum, onuncu, ve işte orada, on birinci. Giriş  alışıyor.

Doğruca gelen kutusuna yöneliyor ve giderken her mesajın çekiyor.

Sully018747450: Bunu senin için yapabilirim. Adresimde buluşalım mı? 22 Grove Avenue, Lewisham.

Niall'ın şüphelendiği gibi: Sully, Harry: Sully018747450 - tüm ihtiyaçlarınız için koruma.

Konu içindeki tüm mesajlara tıklar ve yüklenmelerine izin verir. Sonra onları tarihe göre en eskiden en yeniye doğru sıralar.

Ve orada. Haziran 2017'de.

Bingo.

Sadece Harry'yi bulmakla kalmamış, Deschamps'ın kendisini de bulmuştur, bundan emindir, geçmişte yazmaktadır. Titriyor, sandalyesini geri çekiyor, nefes alıyor, sonra uzun, çok uzun zaman öncesinden gelen ve sonunda cevapları verebilecek o kelimeleri okumaya başlıyor.

LD47503038: Bana bir silah satabilir

misin? Sully018747450: Evet. Ne tür?

LD47503038: Bir av tüfeği.

Niall bilgisayardan uzaklaşıyor. Demek silahı buradan almış.

LD47503038: Ne kadar?

Sully018747450: İki gün.

Niall'ın gözleri tarihe kayar. Bu doğru değil. Ve yanlış silah. Luke'un Beretta'sı vardı. Bu kuşatmadan önceki gün: Deschamps'ın iki günü yoktu.

Ve Niall bunun gerçekleşmek üzere olduğunu hissedebiliyor. Yıllar öncesinden, sisler arasından ona bir açıklama yapılmak üzeredir.

36

Daha abuk lazım. Sully018747450:

Aciliyeti nedir?

Kişisel korumaya ihtiyacım var. Sanırım biri beni öldürecek.

Ve orada. Sebebi.

Deschamps öldürüleceğini düşündü. Haklıydı da.

Hazırlıklı olmak için silahlanmaya çalıştı.

Yüce . Göründüğü gibi değil. Hem de hiç. Camekânlı pencerelerden dışarı, ters çevrilmiş 'ONLINE HEMEN' tabelasına bakıyor, baktıkça dünya daha da kararıyor.

Okumaya devam ediyor.

Silahlı bana ne kadar çabuk getirebilirsin?

Birileri benim hakkımda bir şeyler biliyor.

Bermondsey'de bir depoda buluşmamı istiyorlar.

Konuşmak mı istiyorlar, yoksa ... onlarla buluşmak zorundayım. Eğer evime gelecekler. Zaten bir kere geldiler.

Ah. Hırsızlık, diye düşünüyor Niall, okurken.

Sully018747450: Ya da ne? Neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun?

Yapamam, gerçekten. Onlar öğrendiler

Benimle ilgili bir şey. Bir depoda iki adamla buluşmamı istiyorlar.

Sully018747450: Silah için iki gün. Sana ne yapacağını gösterebilirim. İnsanları nasıl alt edeceğinizi ve şaşırtacağınızı.
Ama silah iki gün sürecek.

LD47503038: Yarın.

Sully018747450: Ya da seni saklamana yardım edebilirim. Lewisham'a gel ve beni gör.

Onun hakkında bir şeyler biliyorlardı. Onun ölmesini istediler. Niall, anladığını sandığı davanın gözünün önünde, anonim bir kafedeki Apple Mac'te tersine dönmesini izler. Rehineler failer. Rehin alan kişi kendini savunuyor. Kuşatmayı Deschamps başlatmadı: onun için geldiler. Ve kimse nasıl başladığını görmedi, bu yüzden kimse bilmiyordu. Deschamps'ın tek bildiği öldürüleceğiydi. Hazırlıklı olmak için silahlanmaya çalıştı.

LD47503038: Depodayım. Yardıma ihtiyacım var.

Sully018747450: Silah henüz gelmedi.

Biliyorum. İçeri girip onlarla tanışmalıyım.
Sully, ölmemi istiyorlar.

Sully018747450: İçeriye görebiliyor musun?

Evet. Zaten oradalar. Beni öldürmek için buradalar.
Maskeli, kafalarında göz delikleri olan siyah çuvallar var. Gelip bana yardım edebilir misin?

Sully018747450: Bu doğrudan ilgilenmiyorum.
Gözlemle, gözlemle, gözlemle. Bekle. Dur. Ne görüyorsun?

LD47503038: Ya içeri gireceğim ya da evimde ailemle birlikte beni almaya gelecekler.

Sully018747450: Seni öldüreceklerse, bir silahları olacaktır. Alabilir misin?

. Bir tabanca.

Sully018747450: Zamanını bekle. Geç kalmak daha iyidir ama avantajlıdır. Bekle.

Konuşuyorlar. Sully018747450: Bekle.

Başka bir şey yok. Niall heyecanla yanaklarını şişiriyor, sonra Met'e gidip arşivlenmiş kamera görüntülerini indiriyor ve tekrar izliyor.

Deschamps kameraya geliyor, rehineler görünmüyor.

Ve sonra - ekranın kenarındaki o hızlı hareket. Niall duraklıyor, tekrar izliyor ve görüyor: Deschamps'ın eli bir şeye uzanıyor.

Tekrar durdurur, sonra düşünür. Rehinerler zaten oradaydı. Arka taraftan gelmiş olmaları, Deschamps'ın kendisinin kaçtığı yerden.

Deschamps silahsız geldi, dışarıdan . Tıpkı Harry'nin dediği gibi.

Sonra içeri girdi ve onlar silahlarını bırakana kadar bekledi. El hareketi, görüntünün en köşesindeki bir masadan silahı aldığını gösteriyor. Polisin onda sandığı Beretta onlarındı.

Bir başka tersine çevirme. Neyin doğru olduğunu bildiğinize bağlı olarak her şeyin farklı görünmesi ne kadar komik.

Gözlerini kapatır. Her şey mantıklı geliyor. Her şey mantıklı. Bu bir kuşatma değildi. Kuşatma falan yoktu. İki kişinin ölümüne dönüşen bir adam öldürme girişimiydi.

Polislik yapmanın en iyi yolu acımasız olmaktır. Harry Niall'ın bu kadar çabuk dönmesini beklemeyecektir ve bu yüzden Niall gece yarısını geçtikten sonra ortaya çıkıp zili çalar.

Harry kapıyı koyu renk giysiler içinde, ayakkabıları ayağında, yüzünde açık bir şok ifadesiyle açar.

"Seni görmek güzel, Sully.

Ve böylece, tehdit gerçekleşmiş oldu: Suçlu kimliğinizi biliyorum. İşinizi biliyor olabilirim. Yaptığın her yasadışı şeyi biliyor olabilirim.

Harry sözünü sakınmadan onu içeri alır.

"Ve?" der. "Ve ne?

"Karanlık ağdaki hiçbir şey mahkemeye ulaşmaz. Mutfak tezgahına yaslanıyor. İzini süremezler. Peki ya ben Sully isem?

'Ve ben de sizin internet işlerinizi mahkemeye taşıyabilecek durumdayım.

Harry, "Umurumda değil," diyor ama Niall onun umurunda biliyor. Ne de olsa iş adamları içerideyken çalışamazlar. 'Pekala o zaman: bana ne bildiğinizi söylemediğiniz sürece Luke Deschamps, tutuklusun.'

Bir duraklama. Niall kelimelerine çok dikkat ediyor. ayak seslerini asla duyamazdı. Düşündüğü şey, Deschamps düşmanlarını öldürdüyse neden ortadan kaybolduğu.

"Ne bilmek istiyorsun? Harry isteksizce konuşuyor, sonra ağırlığını dolaplara vuruyor, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun yapabileceği türden bir güç oyunu.

Niall, "Neden bana bildiklerini anlatmıyorsun - sonra oradan devam ederiz," diyor.

"Luke'un nerede olduğunu bilmiyorum," diyor Harry ve Niall, Deschamps'ın ilk adını kullanmanın tanıdık geldiğini fark ediyor.

"Yaşıyor mu?"

"Bilmiyorum.

"Ne biliyorsun?" "Pek bir şey değil.

"Onu öldürmek için kim gönderildi?

Harry, "İŖi kimin sipariŖ ettiğini bilmiyorum," dedi.
Niall'ın ağzı mükemmel bir O harfi oluŖturuyor. "İŖ
mi?" "Evet.

"Anlamıyorum," diyor Niall, her ne kadar anladığını düşünse
de. "Luke beni görmeye geldiğinde düşmanlarının -
Kim olduğunu hiç bilmiyordum - onun için iki kiralık katil
gönderiyorlardı.

Niall'ın kafası göğsüne çarpıyor. Tabii ki. Tabii ki.
Kimliksiz rehinelerin kimliği yok çünkü onlar
deneyimli kiralık suçlular. Üzerlerinde sadece nakit para ve
kimseye kayıtlı olmayan Oyster kartları vardı.

Deschamps'a karşı kişisel bir kan davaları yoktu.
BaŖka biri adına onu öldürmek için gönderilmiş bir
görevdeydiler. Deschamps'ın düşmanları baŖka yerde. Niall
yanlıŖ yerlere bakıyormuŖ.

Bu da Deschamps'ın mevcut düşmanlarının hayatta ve
iyi durumda olduğu anlamına geliyor. O sadece onların
habercilerini vurdu.

Cam

Saat geç olmuştur ve Cam hâlâ giyinik bir şekilde yatakta Adam'ın el yazmasını okumaktadır.

Sorun şu ki, sanırım babam çok yürekli olduğumu söylerdi. İlaçlar sorgulanırsa; onları geri alırdım. İnsanlar ücretin tamamını ödeyemezse; onları bıraktım. Sonunda kârlar düştü ve babam bunu öğrendi.

Cam konsantre olamıyor, hem de bu kadar karanlık bir şeye. Uyuşturucu ve eteler. Ailesi zorladığı için bu işlere bulaşan bir çocuk. Erkeklerin kötü adamlar olması, oldukları gibi. El yazmasını bir kenara koyar.

Bazen Cam, küçük yaşlardan itibaren internete erişiminin, ona her şeyi çözebileceği izlenimini verdiğini düşünüyor. Google'da herhangi bir şey. Küçük bir parçası Luke'orada bulabileceğini düşünüyor, sanal bir sekmede ya da başka bir yerde saklanıyor, adresi bir yerlerde yazıyor ya da kırmızı bir iğne olarak gösteriliyor.

harita, ve bu dürtü onu dişlerini fırçaladıktan ve veranda kapılarının perdelerini kapattıktan sonra Google'a götürür. Yıllardır yapmadığı gibi Reddit'te kocasının eşkalini aramaya niyetlenir. Orada kayıp kişilerle ilgili ayrıntılar paylaşıyor ve onları görmüş olabilecek diğer insanlar yanıt veriyor. Uzun boylu, sarışın erkeklerin sayısı çok fazla değildir ve bunu her yaptığında Cam'in içinde umut kabarır.

Yanlış yönlendirilmiş, zehirli bir umut. Bundan vazgeçmişti. Daha iyiye . Ve şimdi bak.

Ama o da ne? Yatağında, yüzü yıkanmış ve parlıyor, odanın temiz yarısı , veranda kapıları ve kitapları solunda, Cam başlıyor: dışarıda, arka bahçede güvenlik ışığı yanıyor.

Bir kere bile kendi kendine açılmadı. Ne tilkiler için ne de Sallanan ağaçlar ya da herhangi bir şey: sadece . Kolları ve bacakları kalp atışlarıyla birlikte zonkluyor. Bakması gerekiyordu. Hemen yataktan kalkıp perdeleri açması gerekiyor ama aslında okul kapısındaki yabancının söylediklerini düşünerek korkudan donup kalıyor: Bilmediğin bir yerde düzenli olarak git.

Sonra da alışkanlıkların en zehirlisine kapılıyor: rol yapıyor. Sadece birkaç saniyeliğine, tıpkı dışarıda rölantide çalışan araba motorları duyduğunda ya da kapısının beklenmedik bir şekilde çalındığında ya da yabancı numaralardan gelen cevapsız çağrılar duyduğunda yaptığı gibi. Sıradan olaylar Cam için artık öyle değildir.

Luke'muş gibi davranıyor. Geri gel. Döndüm. Sadece birkaç dakikalığına.

Gözleri açık, rol yaparak üst kata çıkıyor. oturma dışarıya bakabiliyor. Perdeler parlak, ışıklandırılmış beyaz bir dilim açıyor ve ona çarptığında gözlerini kırptırıyor.

Hiçbir şey yok. Bahçede kimse yok. Beş dakika boyunca gerginlik yavaş yavaş vücudunu terk etti, kalp atış hızı düştü.

Işık kapanıyor ve kadın rahatlıyor. Aşağı iner, kapıya ulaşır ve açar. Serin hava içeri giriyor ve Cam çıplak ayakla hâlâ sıcak olan verandaya çıkıyor. Tek duyabildiği cırcır böcekleri ve uzaktan gelen trafik sesi. Başka bir şey duymuyor. Bahçesinin etrafında yavaş bir tur atıp yeşil çalıları ve kurumuş çimenleri seçerken ışık yeniden aydınlanıyor. Cam, ışıkları yanmayan komşularının evlerine bakıyor ve gecenin karanlığında yalnız olduğu için ürperiyor.

Tam içeri dönmek için arkasını döndüğünde bir ses duyar: bahçelerinin arkasına uzanan ayaklarının altındaki çakılların çıtırtısı.

Donup kalıyor, dinliyor, o kadar uzun süre hareketsiz kalıyor ki ışığın sönmesine izin veriyor.

Bir çıtırtı daha. Başka bir adım. Biri sessiz olmak için çok çaballıyor. Cam'in nefesi kesilir. Kararsızlık içinde duruyor, Öğrenmek istiyor ama bunu tek başına yapmak istemiyor. Akıllı ona bunun çok fazla tesadüf olduğunu, takip edildiğini düşündüğü çok fazla olay olduğunu söylüyor. Kalbi ise Luke olduğunu, onun için geri geleceğini söylüyor.

Hayır. Tek başına kontrol etmez. Bu aptallık olur. Polly'nin ona ihtiyacı var. Kalan tek ebeveyn olarak dikkatli olması gerekiyor.

Luke olsa bile. Özellikle de Luke olabileceği için.

İçeri girer, sonra kapıyı dikkatlice kilitler ve yukarı çıkıp ara sokağa yukarıdan bakar.

İzlerken, çitin arkasında duran ve hareketsiz duran bir şekil belirginleşir; ilk seferinde onu kaçırmıştı.

kez daha. Hiç tereddüt etmeden Cam'in kalbi hızlanır ve 999'u arar.

Operatöre "Evimin dışında biri var" diyor.

"Tamam - içeri girmeye çalıştılar mı?"

Cam telaşla, "Şey - hayır, ama çitlerimin yanındalar, sanırım arazide keşif yapıyor olabilirler," diyor. "Lütfen birini gönderin - yalnızım.

Çağrı görevlisi onun bilgilerini alır ve Cam karanlık pencerede durup aşağıya bakar. Işık kapanıyor ve polis yirmi dakika sonra geldiğinde kişi gitmiş oluyor.

Dost canlısı bir PCSO Cam'e 'Gözünü dört aç' diyor. "Kamera kaydı bile alabilirsiniz.

'Ama bu geri gelmelerini ya da içeri girmelerini engellemeyecek' diyor.

'Eviniz güvenliyse bu pek olası değil' diyor. "Hırsızların çoğu fırsatçıdır.

"Hırsız mı yoksa... ben mi bilmiyorum..." diyor. Polis memuru elinde not defteriyle kadının mutfağında durmuş onu izliyor. "İzlendiğimi hissediyorum.

Sadece bir kez başını sallıyor ve Cam'in hoşuna gidecek şekilde konuyu geçiştirmiyor. "Neden olduğuna dair bir fikrin var mı?

"Hayır," diyor, kimliğini açıklamadan. Polisin zaten biliyor olması gerektiğinden emin. 'Ama kızımın okulunda biri vardı - bir adam. Ve sonra metroda biri

...

"Pekala - bunun da kaydını tutun ve işte cep telefonu numaram," diyor ve ona uzatıyor. "Herhangi bir sorun olursa ara, tamam mı?

Cam kartı minnetle alıyor, elleri titriyor, onu tekrar yalnız bırakmaması için görüşmeyi uzatmak istiyor. Ama ayrılır, başka işlere gider, başka savunmasız insanlar, diye düşünüyor.

Numarasını telefonuna giriyor, favori rehberine ekliyor ve asla ihtiyaç duymayacağını umuyor.

Daha sonra yatakta, uyumayı beklemeden, Cam Google'da arama yapmaya devam eder. Ancak bunu yapamadan önce bir şey görür: Google'ın haberler sekmesinde bir başlık ve bir fotoğraf.

Kadının okul kapısında çekilmiş bir fotoğrafı.

Cam şok içinde bakıyor. Kırk yedi yaşındaki Madison Smith Shadwell'deki evinde ölü bulundu.

Ve daha fazlası: Henüz ellisindeyken öldü: Londra'da polisi şaşkına çeviren cinayet. Madison Smith: Kimdi o?

Gece karanlığındaki odada Cam'in göğsü ısınır. Bir kadın ona yaklaştı ve bir kadınla akraba olduğunu söyledi. rehineler, ve şimdi o öldü. Cam daha dünden önceki gün onun gözlerinin içine baktı ama şimdi o yok.

Ve önce Cam'in bahçesinde biri vardı. Ellerini yanaklarına götürerek odanın içinde volta atıyor, Panikliyorum.

Madison dün sabah öldürüldü. Cam bunu Google'da aratmadan duymuş olmalıydı.

bundan daha iyi olabilir miydi diye merak ediyor. Gece geç saatte, tek başına gizli bir Google araması.

Madison Smith'in ailesi, dün erken saatlerde kapısının önünde öldürülmesinin ardından konuştu Sabah. Oğlu Joseph bugün öğlen saatlerinde Metropolitan Polisine verdiği "Bugün parlak ve güzel bir anneyi, kız kardeşi ve arkadaşı kaybettik" dedi. 'Eğer bir şey bilen varsa lütfen arasın' dedi.

Met'ten DCI Timothy Young, Madison'ın dün sabah erken saatlerde, yetişkin oğulları hala yataktayken kapısını açtığını ve göğsünden vurulduğunu ve hemen öldüğünü doğruladı. Sağlık görevlileri onu hayata döndürmeye çalışmış ancak başarılı olamamıştır. CCTV ve ev kamerası görüntüleri katili aşağıdaki filme kaydetmiştir.

Cam videoyu yüklüyor, düşünüyor: Beni bulan kadın öldü. Kocasını yedi yıl önce tarafımdan öldürülen bir kadın. Bunun ne anlama geldiğini kavrayamıyor, sadece başka birinin daha öldüğünü biliyor. Alexander Hale. James Lancaster. İki rehine. Ve şimdi onlardan birinin karısı. Beş ruh öldü ve hepsi Luke'a bağlı.

Titriyor.

Gazetelerde Madison'ın kocasından hiç bahsedilmiyor ama saldırganın bir videosu var. Grenli ve bulanık. İki araba geçiyor. Bir kadın kaniş köpeğini ekranda gezdiriyor. Bir adam kadraja giriyor. Kar maskesi takan bir adam. Kapüşonunu kaldırdı. Kapıyı çalmak için siyah deri eldivenli elini uzatıyor.

Kapı açılıyor.

Madison Smith'in kafasının arkası görünüyor.

Sonra video bitiyor.

Cam tekrar izler ve ona bakar. Bunun Luke olduğunu düşünmüyor. Bu onun yürüyüşü değil. Ama emin olamıyor.

Madison'ın kocasını internette bulmaya çalışıyor.
evlilik kayıtları, doğum ve ölüm kayıtları, ama hiçbir şey yok.
Duraklıyor.

Elbette, polise kurdukları bu temastan bahsetmek
zorunda. Cam belki de bu dünyada
isimsiz rehinelerden biriyle evli olduğunu biliyor. Ama Madison
Cam'e ulaştı ve sonra öldürüldü.

Cam okul kapısında Polly'ye çok yakın duruyordu. Ve şimdi o
öldü. Cam kendini bu işe nasıl dahil edebilir? Düzenli olarak
gitmediğin bir yere.

Bahçe kapısının yanında yine titriyor.
yalnız ama daha kötüsü olup olmadığını merak ediyor: yalnız
değil, sadece öyle olduğunu düşünüyor.

Niall.

"Burada başka haber yok. Ertesi gün Lambert toplantı odasının önünde, bir eli beyaz tahtanın kenarında, diğeri kalçasında. "Niall, Harry Grace'i sorguya çekmesi için gönderildi, o yüzden ona veriyorum. Niall'a dönüyor, yüzünde beklenti dolu bir ifade var.

Niall duraklar. Harry ile yaptığı konuşmayı ve dark web'de bulduklarını kısaca aktarıyor. Hızlı ve heyecanlı konuşuyor.

Sözlerini bitirdiğinde Tim bir şeyler düşünüyor, ağzını kapatıyor ve düşünüyor gibi görünüyor. Bu brifingde o da var - genellikle bulgular ona rapor edilir - ve çoğunlukla araya girmekten kendini alamıyor gibi görünüyor. "Çok fazla bilgi var," diyor sonunda.

"Biliyorum," diyor Niall ve bir hayal kırıklığı gümbürtüsü başlıyor.

"Yani tetikçiler tarafından mı getirildi?

"Kesinlikle," diyor Niall. Ve tam o anda, bu konuda başka bir kötü hisse kapılıyor. Oda onun istediği gibi tepki vermiyordu.

'Ve buna dair tek kanıtınız karanlık ağdaki bir konuşma mı? Onları kimin gönderdiği hakkında hiçbir fikrin yok mu? Tim'in sesi

şüphecilikle doluydu.

"Evet...

"Deschamps'ın neyden korunmaya ihtiyacı olduğuna dair elinizde nasıl bir kanıt var? Tim diyor ki.

"Sadece onun yazdıkları.

"Kendimi savunmayı düşünüyorum. Tim, soru şimdi başladığını söylüyor.

"Belli ki yardıma ihtiyacı vardı. Tedirginlik hissi artıyor: Gelgiti tersine çevirmeye çalışan tek kişi o. Orada, kıyıda durmuş, her şeyi kendi başına yapıyor.

"Deschamps yapmak istediği şeyi örtbas etmek için dark web'de istediği her şeyi kolayca yazabilirdi," diyor Tim hafifçe. 'Meşru müdafaayı kanıtlamak yüksek bir çıta. Tehdit birinin hayatına yönelik ve acil bir tehdit olmalı.

"Panik içinde yardım istedi.

"Hayır: tek bildiğimiz dark web'de paylaşım yaptığı - ve sonra yine de o depoya girip iki adamı vurduğu.

Niall başını sallıyor. 'Bildiklerimiz bunlar değil,' diyor. "Peki ya kesin kanıt olmayan şeyler? Suç geçmişi olmayan, kimseyi öldürmek istemeyen, yardım için yalvaran bir adam. Bu adam Kendini savunmak için silahını alıp kullanabilirdi. Tim, "Bunun yerine satın almaya çalıştı," diyor. 'Ki bu da Bana kendini savunma gibi geliyor. "Meditasyon öncesi gibi görünüyor.

"Zamanında alamadı.

"Denememe rağmen. Bakın, kanıt olmadan biz bir hiçiz,' diyor Tim, ekibin geri kalanı tartışmanın tenis maçını izlerken, garip görünüyorlar. Çatışma içinde uğulduyor bir piyano tuşu gibi havaya basıp bırakıyor, ardından hava neredeyse sessizleşiyor. Niall patronundan hafifçe uzaklaşıyor ve sinirli bir şekilde ayağını sallıyor.

"Deschamps'ın silahını kullanıp kullanmadığı hakkında hiçbir fikrimiz yok," diyor Tim. "Hatırladığım kadarıyla görüntülerde böyle bir şey görünmüyor.

Kesinlikle. Öyle değil. Sanırım adamlar kar maskeleriyle geldiler,' diyor Niall. 'Deschamps'ın onları yakaladığını sanmıyorum. Ama bunu söyleyemeyiz. CCTV'nin dışında geldiler, sadece iş bittikten sonra kareye girdiler.

"Ya da Deschamps onları kamera dışında da içeri aldı. Bak, dosyayı açık tutabiliriz. Kiralık katilleri arayabiliriz.

O zamanlar faaliyet gösteriyorlardı,' diyor Tim ve bu zayıf bir uzlaşma.

Doğrudan eylem yok. Tüm davayı yeniden canlandırmak yok. Hayır Deschamps'ı bulmak ve temize çıkarmak için umutsuz bir arayış. Lambert, "Tamam - sonraki adımlar," diyor.

'Deschamps'ı atmayı düşünmüyorum

O depoda kimin ne yaptığına dair çok fazla kaynak var:

Deschamps çoktan gitti.'

Claire, 'Camilla Deschamps ile temas halinde değil, bu çok açık,' diyor. 'Dün gece bahçesindeki figürle ilgili 999'u araması muhtemelen hem bir şey hem de hiçbir şey. Paranoya. Fakat "Deschamps olsaydı bunu yapmazdı.

Niall Camilla için endişeleniyor ve bunun nereye gittiğini hissedebiliyor. Başını göğsüne yaslayıp derin nefesler almaya çalışırken öfkesi de kaynamaya başlıyor. Vazgeçiyorlar. Bir gizemi çözümsüz bırakıyorlar. Bir kadın belki de tehlikede. Onu görmezden geldiler.

Sokağının dışındaki ara sokakta.

Lambert devam ediyor: 'Ben hala Camilla'yı bir ay daha izlemeyi düşünüyorum. Kiralık katillerin kim olduğunu ve onları kimin tuttuğunu miyiz diye bakabiliriz. Ama bundan daha fazlası değil. Deschamps'ın hatası olmadığı ihtimaline karşı Londra'da yedi yıl daha bu işin peşinden koşacak para yok. Ateşi o açtı. Önemli olan da bu.

Odada bir onaylama mırıltısı var.

"Ne? Niall patlar. "Bekle - yani.. biz

Burada bir gizemi mi çözmeye çalışıyorsunuz? Neden önemli değil mi? Ya da nefsi müdafaa?'

Tim'in gözleri parlıyor ama hiçbir şey söylemiyor, Niall'ı desteklemiyor.

"Harry Grace'den bilgi almak için ve aldım da.

Sana istediğin tüm bilgileri verdim," diye devam ediyor Niall.

"Peki ne için?

Tim, "Bilgi belki, ama hepsi asılsız," diyor. "Hayır, değil.

'İnternette yazanın Deschamps olduğunu bile doğrulayamıyoruz. Düşünsene," diyor Tim, sesi de hafifçe yükselmiş - her zamanki kadar öfkeli. 'Bunun üzerine harekete geçtiğimizi düşünün,

Niall. Diyelim ki onu bulduk. Yanlış taktiklerle gidiyoruz, çünkü onun tehlikeli değil, bir tür kurban olduğuna inanıyoruz.

Niall masada ağzı açık oturuyor ama aslında buna şaşırması gerekiyor. Bu tür oyunlar tüm kariyeri boyunca gitti. Eğer bu olursa, o zaman nasıl görünecek? Eğer bu olursa, o zaman kendi kışımızı nasıl koruyacağız? Polis her zaman sadece çizgiyi takip etmekle ilgilenir. Eğer bir şey onların anlatısına uymuyorsa, uymuyorlar demektir.

"Her neyse," diyor Lambert, "Deschamps'ın hayatta olma ihtimali çok düşük. Yedi yıldır tek bir kez bile görülmedi, hiçbir hata yapılmadı, pasaportuna , banka kartları kullanılmadı. Neyle geçiniyor olabilir ?

Pencereler açık, yaz kokuları içeri doluyor ve Lambert brifingi tamamlıyor. Odaya bir dönem sonu hissi yerleşir. Dungeness kullan-at telefonundaki herhangi bir hareketlilik ihbar edilecek, ama hepsi bu kadar. Kiralık katillerin gerçek kimlikleri için üstünkörü bir araştırma Niall büyük bir bütçe olmadan hiçbir şey elde edemeyeceğini biliyor: nasıl edebilir ki?

"Bazen," diyor Lambert, beyaz tahtayı odanın arkasına götürüp gömleğinin kollarını , "cevapları alamazsınız. Muhtemelen bunun brifing için mükemmel bir son olduğunu düşünüyor ama gerçekten de sesi polisiye bir filmdeymiş gibi çıkıyor. Niall Tim'le göz göze gelir ve Tim ona acıma dolu, küçük, hüzünlü bir gülümseme verir ve brifingden birlikte ayrılırlar.

Dışarıda, çok sıcak koridorda, Tim yarı saydam mavi bir su sebilinin önünde durur, kendine bir içecek doldurur ve düzgünce yudumlar. 'Biliyor musun, bir gün bu konuda cevap alacağımızı düşünmüştüm. Bunu bitirmek bana acı veriyor ama

Pahalı ve pek bir işe yarayacağını sanmıyorum.

"Elbette," diyor Niall ve Tim'in yüzü rahatlıyor. Niall kendi fincanını alıp dolduruyor. Bugünlerde, kısmen zaman kazanmak için yanında bir içki bulundurmayı sevdiğini düşünüyor. Kolanın buydu: düşünme zamanı. Suyu yudumlar

Parmak uçları plastik bardağın çıkıntılarında. "Sadece küçük bir adalet meselesi.

"Oh, Niall, böyle yapma," diyor Tim. 'İki kişi öldü. Muhtemelen üç. Dark Web'de ne kadar okursak okuyalım, o binada tam olarak neler olduğunu asla öğrenemeyeceğiz. Sadece Deschamps'ın anlattıkları olacak.

'Artık ilgilenmiyorsunuz o zaman. Bir sonrakine geçelim mi?" "Eski davalarım la asla ilgilenmiyorum.

Niall soğukkanlılıkla, "Davayı kastetmedim," diyor. Tim bekler. "Gerçeğı kastettim," diyor Niall.

İlişkilerinde böylesine önemli bir an için soğukkanlı bir yerdeler. Su soğutucusu. Gri halı kaplı bir koridor. Sonunda temizlikçinin bazen dalgın dalgın suladığı sahte bir bitki.

Deschamps masum olabilir. Niall öyle olduğuna inanıyor.

Deschamps onu öldürmek için iki adamın gönderildiğini biliyordu. Ve Niall, kalbinin derinliklerinde bir yerde, Deschamps'ın bu nedenle kendini savunmak için hareket etmiş olabileceğini biliyordu. Sorun şu ki, nefsi müdafaadan asla kurtulamaz. Bunun için, onun hayatının acil tehdit altında olması gerekir. Birisi ona silah doğrultmuş, ateş üzere. Eğer silahlarını aldıysa, işe yaramayacaktır. Tim pek çok açıdan haklı, ama bu gerçeğı bulmaya çalışmaktan vazgeçeceğiniz anlamına gelmiyor, değil mi?

Niall iki adamın onu öldürmek için gönderildiğini bildiğine göre bir cevabı olmalı. Neden ? Deschamps neden bu kadar zaman sonra ateş etmeye karar verdi?

Öğrenmek zorunda.

Polisin hiç umurunda değil. Onu öldürmek için gönderildikleri için iki adamı öldürmüş olması umurlarında olmayacak.

Basitçe peşine düşecekler ve onu bulurlarsa, suçlayacaklar ve jürinin meşru müdafa konusunda karar vermesine izin verecekler.

Ve eğer onu tutuklamaya çalıştıklarında silahlı gibi görünürse, muhtemelen onu öldüreceklerdir.

Tim'in ifadesinde kastettiğı de buydu: Düşünün ki... yanlış taktiklerle hareket ediyoruz, çünkü onun

tehlikeli olabilir.

Bu Met. Niall'ın başından beri mücadele ettiği şey bu. Yasal süreç, bürokrasi, kitaba uygun davranışlar. Eğer uyarsa, Deschamps'ı müebbetle mahkum eder.

Seni özledim. Seni özledim, seni özledim, seni özledim. Deschamps'ın eski numarasına Camilla tarafından gönderilen mesajlar.

Nasıl ? Deschamps'ın kurban olabileceğini bildiği halde?

"Gerçeği önemsiyorum," diye yanıtlıyor Tim, ama bunu refleks olarak söylüyor.

"Evet, ," diyor Niall, hiçbir şeyin onu bu konuyu kendi başına araştırmaktan alıkoyamayacağını düşünerek. Ve hiçbir şey onu Deschamps'ı bulmaya ve onun için de doğru sonu bulmaya çalışmaktan alıkoyamaz. Kayıt dışı. Yeni bir kullan-at telefon alır, daha sonra numarayı tekrar arar. Bu sefer telefon kullanımda değildir. Deschamps, eğer , telefonu kullanmayı bırakmıştır.

Niall, Jess'in evine giden merdivenleri tırmanırken çok komik diye düşünüyor.

O akşam terapiyle hiçbir ilgisi olsun istemezken, şimdi ihtiyacı olduğunda gelmek istediği ilk yer burası. Sanki beyni vücudunun dışında var olmaya başlamış gibi, bir profesyonel tarafından, onun için sadece en iyisini isteyen biri tarafından çözülen bir iplik yumağı.

Düğümleri çözen ve düşüncelerini düzgün, parçalara ayrılmış ipler halinde ona geri veren.

Daha geç seanstır, aşağıdaki fırın kapalıdır ama diğer danışma odaları da kapalıdır. Jess ikisini de kendi anahtarıyla içeri alıyor ve kullanılmadığı için soğuk olan odasına oturuyorlar. Küçük bir ısıtıcıyı açıyor ve aralarına yerleştiriyor.

Niall dikkatle, "Silahla vurulma vakası," diyor. Bu ona söylediği ilk cümle.

"Evet..." diyor Jess, yüz ifadesi bir kuşunki kadar keskin. Son olarak: konusu.

"Bu gizli, değil mi?" diyor ve ağzının kenarından bir kahkaha patlatıyor.

"Doğru," diyor Jess. Isıtıcı ayaklarının dibinde turuncu renkte yanmaya başlıyor ve yanık tost kokusunu dışarı pompalıyor.

"Eğer yok, ama yok?"

Jess, "Ama sadece birini öldürmeyi düşünüyor olabilirsin," diyor ve bunu tamamen hazırlıksız bir şekilde söylüyor, ama Niall'ın tüyleri ürperiyor. Hayır, düşünmüyor. Ama polislikte, rehinelerde, birinin nereye gidebileceğini asla tam olarak bilemezsiniz.

"Tabii ki hayır," diyor, soğukkanlı bir şekilde. "Peki ya silahla vurulma vakası?"

Niall kucağında katlanmış ellerine bakıyor ve sonra tekrar ona dönüyor. "Bir şey öğrendim," diyor. "Ve bu yüzden işimle aram açıldı.

Jess duraksıyor, belki de bunun bir terapistin işinin çok ötesine geçtiğini düşünüyor.

Masanın üzerindeki not defterini düzeltmek için uzanıyor. "Tamam. Peki. Neler oluyor?"

'Rehinelerini vuran adam...' '... Evet.

Niall, 'Onu öldürmek için iki kişi gönderildi,' diyor. 'Rehineler tetikçilerdi. Bu yüzden onları öldürdü. Her şeyden önce internette öldürüleceğini bildiğini yazmış. Nefsi müdafaa olması bana mantıklı geliyor. Ya da başka seçeneği yoktu. Onu öldürmek için orada olduklarını biliyordu, bu yüzden önce o girdi. Onun hakkında bir şeyler biliyorlardı ama ne olduğunu bilmiyorum.

Jess, Niall'a bakarken hafifçe titriyor gibi görünüyor. Onu daha önce hiç gergin görmemişti.

"Korkunç, değil mi?"

"Gerçekten öyle," diyor.

"Yani..." "Yani?"

"Bu, rehin alan kişinin öldürmeyeceğini düşündüğünüz için polisi içeri girmek için beklettiğiniz dava mı?"

"Bu doğru.

Niall tavsiye istiyor. Pratik konulara, bundan sonra ne yapacağına odaklanmak istiyor. Bunu neden söylediğinden emin değil. Ama

Jess her zaman ondan daha akıllıdır.

"O zaman bu iyi bir şey değil mi?" diyor. "Ha? Niall aptalca konuşuyor. "Demek istediğim - şimdi polisin desteğiyle araştırıyoruz."

"O değil. Demek istediğim... her şeye rağmen Deschamps hakkındaki içgüdüleriniz doğru çıktı. Sandalyesinde arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı. O çok genç. Belki de sadece

Otuz. Bu kadar bilge olmak için çok genç. "Her şeye rağmen yanılmadın.

'I ...'

'Beklediğiniz gibi sonuçlanmamış olsa bile oyalamakta haklıdınız. O herkesin söylediği gibi bir fail . Ve derinlerde bir yerde bunu biliyordun.

Niall gözlerini kapatıyor, ayağa kalkıyor ve sonra tekrar oturuyor. İçinden bir şeyler fokurduyormuş gibi hissediyor. Rahatlama gibi bir şey. Tüm o bulanıklığın içinde.

O haklıydı.

Dışarıda yağmur yağmaya başlar. Yazın olması gerektiği gibi yağın yağmur damlaları: kocaman ve gürültülü, üstlerindeki çatıya boşaltılan bir teneke misket gibi.

"Ben buradayken hep yağmur yağar," diyor Niall.

"Hey, Niall," diyor Jess. 'Onunla kal. İçine yaslan"Hmm.

'Sen yanlış bir şey yapmadın. Kendine güvenebilirsin.

Gözlerini açar ve Jess hâlâ ona bakmaktadır. Kendi doğru içgüdüleri hakkında düşünür ve

Camilla'ya kocasının iyi olduğunu söylemek için yapacağı kayıt dışı arama.

Jess sözünü sakınmadan kutuyu ona doğru itiyor. Onunla yaptığı bir seansta ilk kez peçeteye ihtiyaç duyuyor.

Cam

Cam polise Madison'dan bahsetmedi. Çok korkuyor. Onun yüzünden bir kadın öldü. Ya yetkililere gitmek durumu daha da kötüleştirirse? Bunun yerine, Cam kendini Adam'ın el yazmasına gömüyor. Şu anda kitabın dörtte birini bitirmiş durumda ve kitap gerçekten çok iyi.

Filmin yüzde yirmi beşinde anlatıcıyı öldürüyor: Ve işte ben gittim. Bir aile düşmanını kızdırdım. Tek atış. Bang. Ve sonra, ben öldüm.

Cam kenar kırmızı bir ünlem işareti çizer, devam etmeye heveslidir ama Charlie gelir. Bekle, diye ekliyor. Peki kim anlatıyor? Bir hayalet mi?

Bunun bir gün benim de başıma gelebileceğini biliyordum. Suçun içinde büyüyünce böyle oluyor. Ve daha sonra, yukarıda oturup vücudumun pes edişini izlerken

geride kalanlar için bir plan yapmaya başladı.

Diyelim ki ailemden biri ayrılmak istedi. Diyelim ki ölümüm onlar için bir sınır çizdi: Yeter.

Bu durumda, sevdiklerimin onlara bıraktığım kelimelerin derinliklerinde saklı olan talimatlarımı bulacaklarını umuyordum. Eğer bir şey olursa... eğer birisi

Aile işinden kaçarken, her zaman kullandığım silahı bahçeye gömdüm. O önemli eşyalar benim adıma bir kilit altındaydı.

El yazmasını usulca kanepeye bırakıyor ve anlatıcının öldüğünü, geride kalanlar için bir şeyler hazırladığını düşünüyor. Cam'i ürperten bir şey var, ona Madison'ın da öldüğünü düşündürüyor. Madison'ın kocası ve ... ve sıradakinin kim olacağını merak etmekten kendini alamıyor.

"Araba kişim nerede?" Charlie on beş dakika sonra Cam'e, üzerinde bu yazının bulunduğu bir kupa tutarak, "Araba kişim nerede?" diye sorar. Daha önce ona mesaj atmış, geçmekte olduğunu ve içeri gelmesini istemişti. Cam, kapı ve pencerelerinin kilitli olup olmadığını kontrol etmekten yorulmuş olan Polly'nin yatakta kendisine eşlik etmesinden memnundur. Ve Polly'nin bu öneriyi yapmasına özellikle memnun oldu.

onu Côte'de tek başına bırakmıştı. Şimdiye kadar, internette onunla ilgili çıkan makaleyi henüz görmemiş gibi görünüyor.

Yine de, adam fincanı sallayınca içi cız ediyor. Elbette Luke'tan bir hediye idi. Sözde taşınma seansında atmaya kıyamadığı birkaç şeyden biri.

"Uzun hikâye," diyor zayıf bir sesle, açıklamak istemiyor, henüz onunla o ortak sözlüğü tartışmak istemiyor.

Charlie eline alıp içki yapmaya başladığında midesi hafifçe ağrıyor. Selefinin ellerinin yerinde yeni bir adamın elleri vardı.

Akşamın erken saatleri, güneş çimlerin üzerine vuruyor, yağmur geçici olarak durmuş, havada mangal kokusu var.

Charlie lavabonun üzerinde asılı duran sıcak su musluğunu görür ve kendi kendine çalıştırmaya başlar. Bu tür bir şeyi Bazen evinde bir şeyler oluyor, kendine güvenen şeyler, sahiplenici şeyler, ama onlardan hoşlanmıyor. Sahip olmak güzel Kaybolduğunuzda liderlik edecek biri.

"Tanrım, bu beni aşıyor gibi görünüyor," diyor. "Bir adama yardım et, CF?"

"İki kez aşağı bastır, sonra dön," der ve o da uzanır. Elleri kısa bir süre için birbirine değiyor ve Libby'nin hayatına devam etmekle ilgili söylediklerini hatırlıyor. Yapabilirdi

Bu kupayı, anıları da ve onunla birlikte ilerleyin. Her şey gibi alışkanlık haline gelmiş olan gizemi çözmeye çalışmaktan vazgeçin. Bazı insanların hobileri ya da işleri hakkında düşündükleri gibi, her gün bilinçsizce merak ettiği bir şey.

Musluk hala hiçbir şey yapmıyor. "İsteksiz bir kaynar su musluğu! Charlie diyor ki. 'Tüm teknoloji benden nefret ediyor. Hiç kendini yaşlı bir adam gibi hissettin mi?

"Pek sayılmaz," diyor Cam sert bir şekilde.

"Ha. Evet, öyle. İşe yaramaz," diyor ve işte yine o keskin kırılma dilimi, Cam'in neredeyse uzanıp dokunabileceği açık bir yara. Cam bunu onda fark eder.

Çünkü o da onun içinde yaşıyor.

Tam bunları düşünürken, mutfak adasının karşısında Telefonun ışığı , önce bir mesaj olduğunu düşünür ama sonra bunun bir arama olduğunu görür. Telefonu almak için odayı geçiyor.

Arayan kimliği yok.

Cevap için kaydırın.

Ona uzanır, kendine bunun bir şey olmayacağını söyler. Yine spam olacak. Yanlış bir numara. Hiçbir şey olmayacak.

Ve yine de. Elinde değil. O bir umut helyum balonu.

Benim, diyecek. Ve her şeyi açıklayabilirim.

Ama ya Madison'la ilgiliyse? Ya polisse? "Ofiste şu piç anahtar-kart sistemi var.

Charlie sessizce çalan telefonuna aldırmadan devam eder, sonra ona bakar ve yüz ifadesini görür. "TAMAM MI?

"Evet," diyor Cam mekanik bir şekilde, telefonu işaret ederek. "Alo?" der ve telefonu açar. Charlie ilgilenmiş gibi görünüyor, sonra ilgilenmemiş gibi yapıyor.

"Camilla Deschamps?"

"Evet.

Niall Thompson. Ben ...'

Cam'in vücudu şaşkınlıktan köpürüyor, sanki biri onu doğrudan şebekeye bağlamış gibi, kafasının etrafında şimşekler çakıyor, saçları şok oluyor ve diken diken oluyor. Fiziksel olarak acı verici, uzuvları titriyor ve dalgalanmayla birlikte ağrıyor.

Kahretsin.

Polis arıyor. Madison hakkında olmalı. Neden bunu ifşa etmeyecek kadar aptaldı?

'... Rehine arabulucusu,' diyor Niall'a. Mutfak adasının diğer tarafındaki Charlie başını kaldırıp bakıyor ama yüzünü kıpırtısız tutuyor. Her zamanki gibi kibar ve nazik. Dönüyor ondan uzaklaşır ve çay havlularını katlamakla meşgul olur. Yapılması gerekmiyor. Asla gerekmeyecek.

"Evet, Camilla, gelip sohbet edebilir misiniz?"

Ya da daha kötüsü. Onu buldular. Onu bulmuşlar. Cesedini buldular. Mutfak adasının kenarına tutunuyor. Eğer her şey bitmiştir. Hasta olabileceğini düşünüyor.

"Onu buldunuz mu?" diye sorar, sesi tizdir.

Elinde hâlâ telefonu olduğu halde mutfaktan çıkıp oturma odasına geçiyor ve kapıyı kapatıyor.

"Camilla," diyor Niall'ın sesi sakince, net bir şekilde ve her şey Cam'e geri dönüyor. Sıcak. Wetherspoon's. Adli tıp görevlileri, ambulansın yavaş ilerleyişi.

"Onu buldun mu? Cam tekrar sorar. Oturma odasının kapısına bakar. Tanrım. Charlie ne düşünüyor olmalı? Saçlarını alnından geriye doğru tarar, polisin onu sorguladığı odada bir o yana bir bu yana adımlar atar. o yıllar önce. Taşınmalıydı. Numarasını değiştirmeliydi. O ölecek ve kalbi kırılacaktı. Sahip olduğu umut hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu metroda gördüğünü hayal ediyor. Bir hayal. Onan spam mesaj geldi. Her şeyi.

Bir duraklama. Ve sonra bir cevap: "Hayır.

Cam kanepenin üzerinde öne doğru eğilir, vücudu bir yığının üzerine atılmış bir bez bebek gibidir. "Tanrıya şükür," diyor, nasıl olduğunu düşünerek

Aptalca olan, bu telefonun, polisin Madison'a olanlardan dolayı kendisini soruşturmak istemesi yerine, katil ve kayıp kocasının öldüğünü söylemesini tercih etmesidir. Bazen,

olaylara verdiğimiz tepkiler kendimiz hakkında çok şey ortaya çıkarabilir.

"Merak etme. Bu..' diye başlar Niall.

"Bir şey mi biliyorsun?

"Evet.

"Onun olduğu yerde mi?" "Hayır.

"Madison'la mı ilgili?" diye soruyor, sözcükler o daha durduramadan ağzından dökülüyor. Rahatlama: duyguların en güçlüsü.

Bir duraklama daha, bu sefer daha uzun. "Konuşmak için buluşabilir miyiz, Camilla?

"Yani Madison'la mı ilgili?

Bir duraklama. "Evet," diyor.

İşte bu . Bu evet. Madison hakkında. Ve açıkça Luke hakkında. Belki de en kötüsü Luke'un hayatta olması ve hâlâ düşmanlarını öldürüyor olması.

"Ama bunu şahsen yapmayı gerçekten çok isterim.

Evet. Tamam. Ne zaman olursa olsun. Şimdi,' diye cevap veriyor Cam, başı göğsüne çarparak. Lojistik düşünemiyor. Uyuşmuş durumda.

Yumuşak, anlayışlı bir kahkaha. 'Yarın mı? Sana özel olarak konuşabileceğimiz bir yerin adresini göndereceğim.

"Yarın," diye kabul eder. Libby'den Polly'yi almasını istemek zorunda kalacak.

Niall telefonu kapatır ve Cam orada öylece oturur. Nasıl olduğunu hatırlamasa da bir şekilde kendi katına inmiştir. Bir mum yakıyor - o ve Charlie buraya geleceklerdi - ve alevin sağa sola eğilip bükülmesini izliyor.

Madison'ı Luke öldürmüş olacak. Dizlerini göğsüne çekip fitili ve balmumunu izliyor.

Niall onu bulamadı ve nerede olduğunu bilmiyor. Hâlâ kaçak, firarda, kocası.

Ama belki de birden fazla suç için.

Cam on dakika sonra, "Çok üzgünüm," dedi. Çay Charlie onu soğuttu ve Cam onun

kaba, oturma odasında sessiz ve yalnız oturuyordu. "Bunu almak zorundaydım.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor. Çayını bitirmiş, açık bir ifadeyle ona bakıyor.

Birisi kendini utandırmıştır. İlk buluşmada fazla şaraptan hasta olmuş ya da size yanlış isimle seslenmiş. "Sayılır..." diyor.

Çayını yudumluyor ve sonra yutkunuyor, düşünerek. "Sanırım size bir konuda bilgi vermem gerekiyor.

Charlie ona dönerek, "Çayımı o kadar çok beğendim ki bir tane daha yapacağım," dedi. Yani tamamen seninim.

Ve bunu yapan da o cümle. Çok sabırlı davrandı. Dört ay boyunca tek tük buluşmalar, kapalı sohbetler ve Côte Brasserie'de terk edişler.

Libby'nin Gordon'da söylediklerini ve Niall'ın yarın ona kendi kapısının önünde yakın mesafeden vurulan bir kadın hakkında neler söyleyebileceğini düşünüyor, sonra Charlie'nin açık yüzüne, o tatlı tatlı katlanmış çay havlularına ve ona doğru kararsız bir adım atıyor. Ona söyleyebilirdi. Kadın ona içini dökebilir ve ne olacağını görebilirdi. Hiç değilse bu gece, bir kez daha kötü haber beklerken bir kulağa ihtiyacı olabilirdi.

'Gerçekten de uzun bir hikaye,' diye geçiştiriyor.

"Her zaman en iyisi çay içerken anlatmaktır," diyor Charlie, özür diler gibi bir hareketle bardağı kaldırarak. "Dışarı çıkalım mı? Hava şimdi çok sıcak..."

Cam başını sallar. "Evet.

Birlikte aşağı inip bahçeye çıkıyorlar, Cam'in yatak odasından geçiyorlar, bir yarısı kitaplarla dolu, diğer yarısı boş, Charlie şaşkınlıkla bakıyor. Gariptir; görmezden gelirler.

Dışarısı evden daha sıcak ve nemli.

birlikte masaya otururlar. Charlie'nin yüzü akşam güneşinin son ışıklarıyla hafif bir beklenti içindedir.

"Yani - buna gerçekten inanamazsınız," diyor Cam.

"Dene bakalım.

"Hatırlıyor musun," diyor tereddütle, bunun utancı hala üzerinde, yeniden fırtınaya hazırlanan yakın hava gibi ağırlaşıyor, "2017'de Londra'nın merkezinde bir kuşatma, rehinelerin ölü bulundu?"

Charlie'nin kaşları çatılır, alçalır, sonra anlayışla temizlenir. Cam, insanların hayatlarının iki dakikadan azını alan, okumuş ya da okumamış olabilecekleri bir haberi hatırlamaya çalıştıkları bu sahneye alıştı. "Belki - evet. Bilmiyorum. Ne oldu?"

'Biri serbest bırakıldı. İki kişi öldü. Ve kaçırın kişi ortadan kayboldu.

"Oh," diyor Charlie. 'Evet. Hatırlıyorum. O zamanlar çok sıkıcı bir işim vardı. Şimdikinden bile daha sıkıcıydı," diye ekliyor, ses tonu nazik, sohbet konusunun zor olduğunun farkında. "Haberleri tazelediğimi hatırlıyorum.

"Şey, ben karısıyım.

Hiçbir şey söylemeden onun bakışlarını tutuyor.

'... Kaçırın kişinin. Luke'un,' diye ekliyor. "Deschamps. Tereddüt ediyor. "Bu benim evlilik adım.

Charlie ağzının kenarından bir nefes üflüyor. "Doğru. Anlıyorum. Gözleri bir o yana bir bu yana kayar. Cam sabırla bekler, inmesine izin verir.

Bir süre duraksıyor, anlamaya çalışıyor. Sonra gözleri onunkilerle buluşur. "Lanet ," diyor. Onun daha önce böyle bir küfür ettiğini duyduğundan emin değil.

Tüm hikâyeyi anlatıyor. Kuşatmayı, sonrasını, kısa süre önceki koordinatları, Niall'dan gelen telefon konuşmasını... Charlie yüzünde endişeli bir ifadeyle onu dinlerken. Dışarıda bıraktığı tek şeyler Alexander Hale, James Lancaster ve Madison. İstemediği daha karanlık, daha tuhaf şeyler ve açıklayamıyorlar. Günümüz suçluluğu ile daha yakından ilişkili olan şeyler.

"Henüz ertelemedin mi?" diye soruyor bitirdiğinde. "Yani - bir yük vardır, bir de yük vardır.

"Hayır, erteleme değil - asla erteleme. Charlie'nin sesi bu hecelerde yumuşak ve ciddiydi ve Cam çayını masaya bıraktı.

masaya bakıyor, hala bitmemiş, ve ona bakıyor.

"Ben... ben..." diyor, artık yorgun. "Zor bir yedi yıl oldu. Anladım. Yani sen CF değil, CD'sin."

". Geri dönmek daha kolaydı," diyor.

"Anlıyorum.

"Sanırım Niall yarın bana kötü bir şey söyleyecek," diyor.

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sanırım Luke oldukça karanlık bir şeyin içindeydi," diyor, kasıtlı olarak belirsiz bir şekilde.

Charlie başını sallıyor. "Utanmana gerek yok, Cam," diyor, sesi kısık, alçak tonda, empatik. Mükemmel bir tepki.

"Anlıyorum. Senin de başına geldi.

Cam ona bakar. Bunu beklemiyordu. Niall dışarıda onunla birlikteyken bunun bu kadar samimi ve doğru hissettireceğini bilinmeyen bir bilgi parçası. Bazen böyle şeylerin olması ne garip. Belki gerçekten hayatına devam edecek ve belki de cevaplar alacak ve belki de bunlardan biri diğerine yardımcı olacak.

Cam gözlerini kapatıyor, hırkasını ellerinin üzerine çekiyor ve sandalyeye geri oturuyor. "Çok yorgunum," diyor. "Çok yoruludum.

"Sadece hayal edebilirim.

"Bana ilgili işlevsiz bir şey söyle.

Adam bir kedi kadar hızlı bir şekilde, "Yüklerden hoşlanıyorum," diyor ve kadın şaşkın bir kahkaha patlatıyor.

'Gerçek bir şey,' diyor.

"İstemediğim halde çocuksuzum, sıkıcı olmasına rağmen araştırmacıyım. Sanırım..." Boğazını temizliyor. "... belki de kendinizi öteki olarak görmek kolaydır - ve belli ki başınıza gelen şey çok büyük. Ama aslında herkesin hayat tarafından tamamen hissettiğini hatırlatabilir miyim?"

Cam duraksıyor. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey olabilir" diyor.

Charlie gülüyor. "Ah canım - benden çok iç karartıcı bir mesaj.

"Gerçekten değil.

"Niall'in ne bildiğini düşünüyorsun?" diye soruyor birkaç saniye durakladıktan sonra.

"Hiçbir fikrim yok. Herhangi bir şey olabilir. Ama bu konuda hiç iyi haber almadım, biliyor musun? Her zaman daha kötü bir şey oldu. Önce rehineler aldığını. Sonra da onları öldürdü. Sonra da ortadan kayboldu.

"Anlaşıldı.

Hava daha sonra kokulu bir soğuğa dönüşür. Kırmızı şaraba geçiyorlar. "İçeride mi kalalım, dışarıda mı?" diye soruyor hava göremeyecek kadar karardığında.

"Dışarı, sanırım, değil mi? diyor Charlie. Başını arkaya yatırıyor, üstlerindeki Londra gökyüzünün küresi yıpranmıştan yeni denime doğru soluyor.

'Hiç ışığım yok. Sadece korkunç bir güvenlik ışığı var,' diyor Cam, bir önceki geceyi düşünerek. Charlie'nin burada olmasından memnun.

"Gerek yok.

Charlie masadan kalkıp Cam'in arka basamağına doğru ilerler, yatak odasının kapısı arkasından açıktır, bacakları önünde uzanıyor. boşluğa vuruyor. Açılmamış bir şişe beyaz şarap hazır bekliyor. Cam tereddüt eder, sonra ona katılır, uzun bir saksıyı yol.

Charlie karanlıkta bir el sallıyor. Sonunda güvenlik ışığı yanıyor. Cam, ışık onları kör ettiğinde, "Bu hiç de ortamın havasına uygun değil," diyor.

"Biraz endüstriyel," diyor Charlie küçük bir atarak. 'Ama hiç yoktan iyidir. Burada kitap okuduğunu mu söylemiştin?

"Bazen. Yazın,' diyor. "Kindle ve şarap?

"Mutluluk.

Cam onu burada tutmak istiyor. Bunu daha önce hissetmemişti ama bu gece hissetti. Ona söylemek onun için bir şeylerin kilidini açmıştır, hem de en tuhaf gecede.

Işık tekrar s3ner ve bataklık karanlığına geri d3nerler. Charlie eğilir ve şaraplarını doldurur. Tıraş losyonu. Onun yakınlığı. "T3m şarap uzmanlarının dediği gibi, kırmızının beyaz katmak g3zel.

Cam g3l3yor. "G3zl3kleri bile g3remiyorum.

Charlie onunkini uzatıyor. Gece havası tatlı ve karanlıktır, Cam aniden burada, onun yanında kendini g3vende hissediyor. Yanında tařıdđı yalnızlık, kenarlarından hafifçe yıpranarak yumuşaklığa d3n3řm3řt3r.

'Çok sıkıcı işiniz neydi? 2017'deki mi?'

"Bir dizi direğe g3z kulak olmak benim işimdi. Buna proje y3netimi deniyordu ama nedenini hiç bilmiyorum. Gerçekten çok sıkıcıydı.' şarap dilini gevşetmiş ve kızın da hoşuna gitmiş.

"Aslında ne yaptın?

"D3r3st olmak gerekirse, Cam, hiçbir fikrim yok," diyor k3ç3k, kendini k3ç3mseyen bir kahkaha atarak. 'Tek hatırladığım çok sıkıldığım.

Bir g3n e-posta imzamı farklı bir isimle değiştirdim, sadece birilerinin fark edip etmeyeceğini g3rmek için.

"Ve yaptılar mı?

"Hayır." Bir kahkaha daha atarak bardağını yere bırakıyor.

Cam ona bakar, ondan Luke kadar hoşlanmadığını d3ř3n3r ama bu ondan hiç hoşlanmadığı anlamına gelmez. Burada, 3b3r d3nyada grinin tonları olabilir.

"Biliyor musun," diyor, "keşke sana koordinatlardan bahsetseydim.

"Yapmalıydın," diye mırıldanıyor Charlie.

Adam arkalarından eve bakıyor ve Luke hakkında daha fazla şey 3đrenmek isteyen pek çok insanın yapabileceği gibi onu zorlamadığı için memnun oluyor. 'Yani buradan taşınmak için onun 3ld3đ3n3 m3 ilan ediyorsun? Eminim mutlu olacaksın. Saskia gittikten sonra taşındım.

Yeni bir yere damga vurmak g3zeldi. Anlıyor musun?'

"Biliyorum," diyor usulca. "Belki. Henüz hareket edip etmeyeceğimi bilmiyorum.

"Yapacaksın. Charlie hızla içiyor, belki de gitmeye hazırlanıyor. "Biliyorsun," diyor, "nasıl bir şey olduğunu biliyorum..."

Cam bekler ama devam etmez. "Nasıl bir şey olduğunu biliyorsun..." diye soruyor.

Bir an duraksıyor, gözlerini indiriyor, sonra doğrudan ona bakıyor. "Hiçbir zaman cevap bulamamak," diyor basitçe. Duraksıyor, parmakları şarap bardağının dibinde, sonra ekliyor, 'Saskia, yani. Senin yaşadıklarınla aynı şey değil.

"Ama...?"

'Sadece benden bir bebek istemedi mi bilmiyorum. Anladınız mı? Başka biriyle tanışmaya mı ihtiyacı vardı, yoksa... sonradan fikrini mi değiştirdi?

"Anlıyorum.

"Sadece - sanırım nasıl hissettiğimi çok iyi biliyorsunuz.

"Uzun zamandır hayatta olduğunu sanıyordum. Belki hala yap.'

Öyle mi?

"Bilmiyorum. Ama, her neyse, o yapmadı..."

Charlie başını sallar. "Biliyorum. Dışarıda olsa bile," diyor, 'bunu yapmak istememiş olsa bile, sana asla geri dönmedi.

" bu," diyor Cam. 'Gerçekten, onu asla affedemem. Yaptığı şeyin bir mazereti olamaz. Bu kadar uzun süre uzak kalmasının.'

Sonra Charlie'ye yaslanır. Charlie'nin omzu onunkinin yanında, vücudu sıcak, kolu etrafında. Ve uzun zamandır ilk kez yatağa gidip kitap okumak ve dünyayı dışlamak istemiyor.

Belki Charlie'dir, belki de test sonuçlarından önceki gece sizin hissettiğiniz gibi erteliyordur.

en kötüsünü beklediğin bir adam. Uyanık kalmak istiyor, onunla birlikte, ve yarının lanetlenmesine izin vermek. Bırak onun için gelsinler.

Umurunda değil, ona sahip.

Camilla Hakkında Anonim Rapor

Ayağa kalkıp Camilla'nın evine bakıyorum. Tipik bir Londra sokağında tipik bir Londra evi. Çatılarda bacalar, cumbalı pencereler, sokakta park yeri.

Ama ben bunların hiçbirine dikkat etmiyorum. Hayır, bahçedeki konuşmayı gözden geçiriyorum. Ne kadar da büyüleyici, diye düşünüyorum, çantamı omzuma atıp eve son bir kez bakarken. Tüm bilgiler iyi bilgilerdir. Özellikle de doğrudan at ağzından gelenler.

Gitmek, geri dönmek, kardeşime rapor vermek için dönüyorum: bunu bilmek isteyecektir.

Niall.

Camilla ertesi akşam Niall'ı Inner Temple'ın girişinde bekliyor.

Gerçekten de o zamanki kadar güzeldi ama Niall onu son gördüğünde kırılmanlığını hayal bile edememişti. Onun içinde Daha sade kıyafetler, takı eksikliği - alyans yok - ve ağzının etrafındaki çizgiler.

Adam ona yaklaşırken hiçbir şey söylemiyor, sadece onu izliyor. Üzerinde düz beyaz bir tişört, kot pantolon ve endişeli bir ifade var.

Kusura bakmayın, çok geç bir saat ve çok tuhaf bir yer," diyor. "Açıklayacağım.

"Buraya mı giriyoruz?" diye soruyor ve gergin görünüyor. Ve Niall, "Tüh, onu endişelendirmek ya da onu rahatsız edecek bir duruma zorlamak istememişti" diye düşünüyor.

"Tuhaf bir yer, biliyorum ama çok özel bir yer," diyor. 'Tartışmak için iyi bir yer...' Cümlesinin yarım izin veriyor.

Inner Temple, avukatların ve yargıçların çalıştığı ve bazen de yaşadığı kapalı bir bölgedir ve halka neredeyse hiç açık değildir. Olabildiğince güvenli: Met'in hâlâ onu takip ediyor olma ihtimaline karşı ikisi de takip edilemiyor. Niall'ın bir arkadaşının arkadaşı aracılığıyla aldığı geçiş iznine ihtiyacınız var.

Polise ihanet etmek için mükemmel bir yer. Camilla'ya ne bildiğini. Niall onları içeri alır. Camilla'ya bakar

ferforje kapı kapanırken, başka bir şey söylemiyor.

Binalar Noel zamanı maket köyü andırıyor - yazın en yoğun olduğu şu günlerde bile yüzlerce küçük turuncu pencerenin etrafında kar olması gerekiyormuş gibi görünüyor. Burası sessiz ve Niall iyi insanlar tarafından doldurulduğunu umuyor. Bir rüzgar gülünün tepesinde altın bir Pegasus oturuyor ve Niall ona bakarak özgürlük, risk almak ve doğru olanı yapmak hakkında düşünüyor.

Bir kemerden geçip bir avluya giriyorlar. Boş olduğunu görünce nefesini bırakıyor. Aşağıdan yumuşak bir şekilde aydınlatılmış, yukarı doğru altın ışık sütunları ışıldayan dar, Arnavut kaldırımlı bir sokağa.

"Bak. Geldiğiniz için teşekkürler," diyor Niall. "Ve bana için. Ne kadar şifreli olsa da.

"Sadece ne bildiğini bilmek istiyorum," diyor Camilla, belki de oldukça kısa bir şekilde.

Avluda yürümeye devam ederler. Gece etraflarında sessiz ve sakindir, yabani sarımsak kokar ve insanların dışarıdan geldiklerinde aldıkları o rüzgâr yanığı koku Dışarıdan.

"Hassas bir konu," diyor Niall. "Ama önce bana Madison hakkında bildiklerini anlatır mısın? Başka bir şey eklemedi. Dün gece Camilla'ya bunun Madison'la ilgili olup olmadığını sorduğunda blöf yapmıştı. Camilla onun her şeyi bildiğini düşünürse konuşacaktır. Pazarlık böyle yapılır.

Ve her ikisi de o kadar uzun süredir Deschamps'ı arıyorlardı ki, kesinlikle, onların bilgileri

Başka?

Camilla gözle görülür şekilde irkilir. Sıska omuzları yukarı kalkıyor. Niall ona karşı bir sempati duyuyor. Buraya gelmiş, sanal bir yabancıyla tanışmış, geç kalmış, hepsi de bilgi vaadiyle. O en değerli meta.

"Bir zamanlar pazarlıkçıydım..."
diyor. "Kısasa kısas.

Camilla iç geçiriyor. 'Madison Smith beni okulun kapısında buldu - düzgünce konuşmak için buluşmak istiyordu. Sanırım bir gazetenin benim hakkımda yazdığı bir makaleyi görmüş,' diyor. "Gördün mü?

"The Mail. Evet.'

"Bir iş aşırı paylaşım yaptığımı duymuşlar. İnce bir el sallıyor. "Belli ki hikayemi onlara satmamışım.

"Hayır. Madison sana ne dedi?

"Kocamın öldürdüğü rehinelerden biriyle evli olduğunu söyledi. Buluşmak için sözleştik ama gelmedi. Bana adını söylemedi. Bu yüzden hiçbir şey bilmiyordum, ta ki onu bir makalede tanıyana ve

öldürülmüştü. Kimseye söylemedim.' Onu düşürdü Sesi o kadar kısıktı ki Niall onu zar zor duyabiliyordu. "Polise söylemedim. Kimseye söylemedim. Ben... ne olduğunu bile bilmediğim bir şeye kendimi o kadar kaptırmış hissediyorum ki. Onun üzerime düşürdüğü gölge," diyor, açıkça Deschamps'ı kastederek. "Birine söylemem gerektiğini biliyorum ama çok korkmuştum.

Niall bunun şokuyla titrer. Bilgi. Hay sikeyim. Madison'ın kocası rehinelerden biriydi. Met'in yaptığı önemsiz araştırma buraya kadarmış. Bakın: cevap onu burada bekliyordu, başından beri. "Kim? Kimmiş Rehine mi?" diye soruyor, onun endişesini görmezden gelerek. Onunla ilgili endişelenmesini gerektirecek bir şey yok zaten.

"Bilmiyorum. "Bize kayıp ya da ölü olduklarını kimseye söylemememizi söylediler" dedi. Kocasını bulmaya çalıştım ama bulamadım...'

"Bakacağım. Duraksıyor, sonra şöyle diyor: Ve şimdi o öldü. "Biliyorum," diyor kadın usulca.

Niall başını salladı ve sonra şöyle dedi: 'Ne demek istiyorsun? Onlar mı? "Bize kimseye söylemememizi mi söylediler?" "Bilmiyorum. Ben-'

"Met cinayetini soruşturuyor," diyor usulca. "Ama ben . Ve buraya Met sıfatıyla da gelmedim.

"Hayır mı?

"Hayır," diyor Niall. Zihni çalkalanıyor. Rehinelerin kim olduğu nihayet ulaşılabilir olabilirdi...

Bu ikisi dışında dünyada hiç kimse, burada, Londra'da özel bir avluda, iki vaka arasındaki bağlantıyı bilmiyor. Ve burada, belki de sadece burada, Niall bu işin nereye gittiğini kendine itiraf edebilir. Kayıt dışı. Kayıt dışı. Ve bu neredeyse her zaman kötü sonuçlanır.

"Şey," diyor Camilla, onunla tam aynı yere inerek. 'Bu yüzden mi burada buluşmak istediniz? Tartışmak için bir şey - diğer memurlar olmadan?' Kadın ona bakar.

Bir bankı işaret ediyor. Bu geç saatte siyah metal üzerinde oturan küçük sedefli küreler. Camilla oturur ve bacak bacak üstüne atar. "Met'e onlardan bilgi sakladığımı söyleyecek misin?"

Neredeyse gülecek. Met'ten sakladığı sırları düşünerek, "Sen söylemezsen olmaz," diyor. Ve Camilla'dan da. Ona kendisini izlediklerini söylemesi gerekiyordu ama birkaç ay önce görüldüğünü atlamak istiyordu. Sadece onu aramaya giderdi. Ve hiç kimse de olmayabilirdi.

Bir nefes alır. Ona tam olarak ne söyleyeceğine karar vermiştir: Kocasını hakkında bildiklerini anlatacaktır. Ama ona evinin dışındaki yabancılardan bahsetmeyecektir. Onu endişelendirmek istemez ve zaten ikisi de Deschamps'ı bulmaya çalışıyorlarsa, onu bu şekilde koruyabilir. Onunla iletişimde kal. İyi olduğundan emin olur. Koordinatlarını ele geçirdiğini de söylemek istemiyor. Onun güvenini istiyor. Ve o güvenilir biri. Sadece onun bunu bilmesine ihtiyacı var.

Camilla biraz şaşkın bir ifadeyle ona bakıyor. "Tamam, anlaştık" diyor, bakışlarını onunkilerden ayırmadan.

Niall kaşlarını kaldırıyor. Bir sokak lambasının altın ışıltısı altındalar. Hava sıcak, cırcır böcekleri dışarıda, hava mırıldanıyor ve sesle titriyor. Duraklıyor, en iyi nasıl edeceğimi düşünüyordum. 'Met burada olduğumu bilmiyor. Hem de hiç.

"Tamam mı?" diyor, gözleri hala korkmuş.

"Kocanızın davasını araştırıyordum. Camilla gözlerini kırptırdı. "Ve ...?"

'İki rehine kocanızı öldürmek için gönderildi. Onlar kiralık katillerdi.'

"Ne? Camilla söylüyor. Elleri kucağında düğüm düğüm olmuş.

"Pardon - ne... Ne demek istediğinizi anlamadım?" "Kocanız dark web'de, kendisinin

öldürölmek üzereydi.'

"Luke mu yaptı? Camilla kendi içine kapanır gibi oldu.

Küçük, refleksif bir hareketle elini göğsüne götürüyor. Vücudu tamamen hareketsizleşiyor.

Luke. Deschamps değil. İsmiyle ilgili bir şey var. onun hakkında konuşma şekli, elinin yaptığı o hareket ... Niall'ın göğsünde empati dalgalanıyor. Camilla onu seviyor, onu tanıyor, bu çok açık. Ve Niall bunun nasıl bir his olduğunu biliyor.

"O..." diyor kadın usulca. "Öldüröleceğini mi düşündü?"

"Kendisini öldürmek için iki adamın gönderildiğini söyledi. Birinden kendisini korumasını istedi, bir silah almak istedi ama zamanında alamadı. Kamera kayıtlarına bakarsanız, bir şeye uzandığını görürsünüz - ve bence bu rehinelere tabancası, kocanızın değil. Ondan önce oradaydılar, silahlarını yan tarafa koydular. Deschamps onları dışarıda bir süre izledi ve sonra silahı aldı.

"O..." Camilla suskun görünüyor. Hâlâ hiç hareket etmiyor. Yağmur yağmaya başlıyor, başka bir yaz fırtınası yağmur beyaz çubukları kaydırıyor, bir Van Gogh tablosu. Camilla hiç fark etmemiş gibi görünüyor.

'Girdikleri noktayı hiç görmedik. CCTV'nin dışındaydı. Sadece Deschamps'ın içeri girdiğini ve sonra bağırıldığını duyduk," diyor Niall, dirseğinden tutup onu ayağa kaldırarak. Yağmur ensesinden aşağı akıyor ve onu titretiyor. "Ama sanırım orada onu bekliyorlardı. Onun ölmesini istediklerini biliyordu, yüzden onları bağladı. Zaten kendilerini gizlemek için başlarına çuval geçirmişlerdi. Sadece yırtmaçlı derme çatma tişörtler.

Gözleri. Bir suç işlemek üzereydiler. Bir adamı öldürmeye çalışıyorlardı. Kocanızı.'

Ve işte o an, tam orada durdukları sırada.

Camilla gözlerini kapatır. Tekrar açtığında gözleri ıslaktır ama yağmur suyuyla değil. İçgüdüsel olarak, Niall'a öyle geliyor ki, yaptığı ilk hareket ona doğru eğilmek oluyor, ama hemen geri çekiliyor. "Onun için geldiler.

"Evet. Oldukça eminim.

"Kiralık katiller. Tetikçiler.'

"Evet.

'Öldürüleceğini düşündü. Bu yüzden silahı aldı...' diyor, her şeyi gözden geçirerek. "Sence bu yüzden mi sonunda onları vurdu? Başka seçeneği yok muydu?

"Evet. Belki. Yürürken ayak bileklerine su sıçırıyor ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor. "Önünde çok fazla seçenek olduğunu sanmıyorum.

"O iyiydi," diyor yüzünü yukarı doğru eğerek. Yağmur üzerine düşüyor ve onu gümüş renginde aydınlatıyor. Niall cevap vermiyor.

Tekrar söylüyor, neredeyse kendi kendine. "O iyiydi.

Niall başka bir şey söylemeden önce onun bu anı yaşamasına izin veriyor.

Niall, Camilla'nın özel bir an yaşayabilmek için ondan uzaklaştığını varsayıyor. Kocasını iyiydi.

Uzakta, çatıdaki bir barda duran iki figür daha var: ufukta iğne ucu kadar. Yarım mil uzakta olmalılar.

Niall yağmurun altında gözlerini kısarak onlara bakar. İnsanlar sıırsıklam olacak. Onlara bakarken gülümsüyor ve umursamayacaklarını düşünüyor. Hem de hiç.

Üçüncü Perde

SEVENYERLERARALIK
GELİŞMELER

Cam

Rahatlama. Yüksek, gelgitli bir his, vücudunda yükseliyor ve onu içten dışa temizliyordu. Adam iyi. Evlendiği adam oydu. Her gece onun yanında uyuyordu ve onu tanıyordu. Kuşatmanın koşulları hâlâ bilinmese de, göründükleri kadar net değildi. Onun hakkında haklıydı. Ve en önemli şey de buydu.

Cam ve Niall iki binayı birleştiren bir köprünün altında yürüyorlar. Yağmur o kadar gürültülü ki beyaz gürültü gibi. Ayakları ıslanmış olabilir. Bilmiyor, umursamıyor. Henüz doğru düzgün konuşamıyor.

Bir polis memuru kocasını öldürmek için adam gönderildiğini söyledi.

Misilleme yaptığını.

Tüm bu zaman boyunca, öldürmek için gönderilenler onlardı ve o kendini savunan kişiydi.

Gözlerini kırıpıştırıyor. Niall ona bakıyor.

"Kimseyi öldürmek istediğini düşünmüyorsun," diyor yumuşak bir sesle.

Sadece kontrol ediyorum, kontrol ediyorum ve tekrar kontrol ediyorum.

"Hayır," diyor Niall. Bir duraksama. 'Aslında hiç yapmadım. Bu yüzden içeri girmedik. Buna izin vermezdim.

"Ama...

Biliyorum. Açılacak çok şey var. Sanırım yağmur duracak - dayan,' diyor Niall ve onu karşıya geçiriyor

Bir avlu, sonra ahşap bir kapıdan içeri girmelerine ve çatı kirişlerine çıkmalarına izin veriyor. "Bekçiyi tanıyan bir avukat tanıyorum," diye açıklıyor.

Koridor eski moda, kraliyet hissi veriyor, koyu kırmızı halılar gül pembesine kadar solmuş, duvarlarda portreler, eski moda kapılarda demir tokmaklar. Niall beş numaralı odayı açtı.

Odanın içi bir kilise gibi soğuktur ve Niall pencere kenarına tünler. Cam bir nefes veriyor ve elindeki bilgileri kendisine yakın tutuyor. Kocasını bir kurbandı. İyi biriydi.

Bu düşünce onu boğuyor. Bir duygu fırtınası: rahatlama; yıllardır hissetmediği bir mutluluk; aynı zamanda üzüntü.

Ve korku. Birisi kocasının ölmesini istiyordu. Ve bunu biliyordu ama kimseye söylemedi. Onunla baş başa, soğan doğrarken ve gözyaşlarını saklarken hissettiği dehşet... Cam Yedi yıl önceki ipucunu reddetti, strese bağladı ama şimdi onu yeni bir ışık altında tutuyor. Sonunda güneş ışığı tam doğru açıyla vuruyor ve bir gökkuşağına dönüşüyor. Birileri onun ölmesini istiyordu. Çok az seçeneği olan bir adamdı ve onlar onun için gelmeden önce umutsuzca bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Cam'in kafası olayın şokundan kurtulmaya başlar ve ne yapması gerektiğini düşünmeye başlar. Niall'a ne kadarını söyleyeceğini. Hangi kısımları kendine saklayacağını.

Ama göğsünde sıvı bir mutluluk var. çocukluk ilacı ve aynı derecede rahatlatıcı. Bunu yapmak istemedi. O kötü biri değil, değildi. Cam açgözlülükle . Silahlarını aldı. Onu öldürmek istedikleri silahı.

"Nasıl ?" diye soruyor ona, kalbi mutlu/üzgün. "Olaydan hemen önce Harry Grace adında bir adamla temasa geçti. Kuşatma. Ondan haberin var mı?"

Cam şaşkınlıkla, "Evet, öyleyim," diyor.

Harry karanlık ağda gizleniyor. Lewisham'dan bir suçlu. İnsanlar korunmak istediklerinde onu kullanıyorlar.

Deschamps ona oradan ulaştı.'

"Lewisham," diyor Cam. Harry, Lewisham'da.

Evet. Rightmove'daki ev. Çok zekice, bir evi gizlemek için bu şekilde buluşma noktası. Sorulduğunda Harry onu tanımadığını söyledi.

"Neden biri onun ölmesini istedi?"

"Bunu bilmiyorum Camilla. Ama üzerinde çalışıyorum."

'Peki neden kaçsın ki? Onu isteyen sadece polis olsaydı polisle yüzleşirdi. Bunu yapacağını biliyorum,' diyor Cam. Geri gelir ve cezasını çekerdi. Onu ziyaret ederdik.

'Onun ölmesini isteyen insanlar Madison'ı öldürdüler. Hala serbestler.'

"Biliyorum.

"Nereden biliyordun? Harry ile iletişime geçmek için mi?"

Niall yavaşça, "Bak, polis telefonunu izliyormuş," dedi.

'Deschamps'ın seni saklanmak için kullanmadığından emin olmak istediler. Bunu sana söylememeliydim. İşten atılabilirim.

"İletişimlerime mi bakıyordun? Cam sersemlemiş bir halde söylüyor. Yedi yıl geçti ve hala şüphe altında.

"Koordinatlar size gönderildikten sonra Met sizi izliyordu. Kısaca. Bu sayede bazı cevaplar bulmaya çalıştılar.

"Doğru," diyor Cam, bunu sindirmeye çalışarak, nasıl hissettiğini anlamaya çalışarak. "Bunları bildiğini bilmiyordum.

"Maalesef," diyor sempatik bir şekilde, "hiçbir şey çıkmadı.

Duraksıyor. "Met umurumda değil," diyor. "Ben gerçeği önemsiyorum.

Gerçeği. "Biliyorum. Ben de." Niall antrenörüne tekme atıyor eski halı. Oda soğuk ve Cam ıslak giysilerinin içinde titremeye başlıyor. "Burada olduğumu bilmiyorlar. Öğrendiklerimle ilgilenmiyorlar. Sadece kocanı yakalamak istiyorlar.

Cam anlayışla başını sallıyor. "Anlıyorum," diyor, riske girecek bir polis olduğu için minnettar.

Cam pencere kenarına doğru yürür ve Niall'a katılır. Gözlerini kapatır. Londra kaybolur, yerini bir anlığına karanlığa bırakır. Gözlerini tekrar açıyor ve işte orada, hâlâ aşağıda parıldıyor. "Sence yaşıyor mudur? Cam altlarındaki şehir manzarasına bakarak söylüyor.

"Bilmiyorum," der ve Cam onun dürüstlüğüne bir kez daha minnettar olur.

Gök gürültüsü uzaklarda bir yerde gümbürdüyor.

Bir vuruş. Şimşek tepemizde bir ampul gibi parlıyor.

"Bilmiyorum," diyor Niall tekrar.

"Hissedebiliyorum," diyor Cam. "Hissedebiliyorum. Niall'a bakıyor, ona güvenebileceğini umuyor. Bunun sonun başlangıcı olmasını umuyor. İki kafa bir kafadan daha iyidir ve sonunda ne olduğunu ilk ve son kez öğrenebilirler.

Niall hafifçe tereddüt ediyor gibi görünüyor. Bilgi, dışarıdaki yağmur kadar hızlı bir şekilde serbest düşmeye başlar.

'Üzerindeki adam

karanlık ağ - Harry. Deschamps'a gerekirse onu saklayabileceğini söylemişti - çok eskiden.

London sanki bir asansördeymiş gibi Cam'in altına yatar.

"Hâlâ saklanıyor olabileceğini düşünüyorsun.

"Belki.

Avucunu cama dayıyor, bir an için Luke camın hemen ötesindeymiş, avucunu diğer tarafa dayamış, ona bakıyormuş, onu bekliyormuş gibi davranıyor.

"Bunun üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Kayıt dışı. Doğrudan ona bakar.

Bu, Cam için sel kapılarını açar. Dışarıda yağmur çiselerken, Niall'a bildiği her şeyi anlatır. Cenaze, Alexander Hale ve James Lancaster. Alexander'ın babası ve evlerinde gördüğü soğuk karşılama. Luke'un Nisan'daki o gece dışarı çıkması.

Haftalar içindeki patlamaları

kuşatmadan önce. Kimseye söylemediği şeyler. Polise ihanet eden bu adam onun tarafında olmalı.

Duraklıyor ve sonra şöyle diyor: 'Madison benimle buluşmak istediğinde, senin düzenli olarak gitmediğin bir yer söyledi.

Bu sözler çenesini sıkan Niall üzerinde etkili olmuş gibi görünüyor. "Ve yine de öldürüldü," diyor yumuşak bir sesle. "Açıkça görülüyor ki, takip edildiğini düşündüğü kişi siz olmanıza rağmen.

Cam ona bakar, düşünür. "Doğru," diyor sonunda. 'Bence Luke'un yakalandığı şey her ne idiye Rapor edebileceğini düşündüğü bir şey,' diyor Niall, doğrudan ona bakarak. Bir süre duraklıyor.

'Ve sonuçta düşmanlarını öldürmedi. Onların ağır toplarını öldürdü,' diye ekliyor.

"Evet," diyor Niall, yüzünde bilmiş ve üzgün bir ifade, kaşları kalkık, ağzı kapalı.

Söylemeseler de ikisi de bunun ne anlama geldiğini biliyor. Luke'un ölmesini isteyen kişi hâlâ dışarıda bir yerlerde. Madison Smith'i öldürdüler. Luke'u bile öldürmüş olabilirler.

Ve Cam'in ölmesini de isteyebilirler.

Niall ve Cam beş numaralı odada uzun süre kalır, Londra'nın ışıklarının altlarında parlayıp sönmesini izlerler. Geçmiş ve gelecek hakkında, Cam'in bahçesinde gördüğünü sandığı adam hakkında, koordinatlar hakkında ve sadece bir gün süren ama birçok hayatı sonsuza dek değiştiren kuşatma hakkında konuşurlar, Niall tıpkı o zamanlar yaptığı gibi dikkatle dinler.

Camilla Hakkında Anonim Rapor

Raporum için çamaşırhaneye varır varmaz ona 'çok fazla istihbaratım var' dedim.

Kardeşim biraz ilgili görünüyor ama hepsi bu.

"Bana büyük bir şey olduğunu söyle," diyor kurutucudan bir çarşaf katlayarak.

'Rehine arabulucusuyla temas halinde,' diyorum. 'Buluştular ama ne konuştuklarını bilmiyorum. Onları takip edemedim.

"Bir dahaki sefere daha çok alış.

Niall.

Cumartesi gecesi ve Niall ofisteki tek kişi. Odası floresanla aydınlatılmış; ışıklar gözlerini acıtıyor. HOLMES sisteminde ve Madison Smith'te.

HOLMES, polisteki her bir memur için açık kaynaktır ve bir gün birileri Niall'ın kendisine ait olmayan dosyaları karıştırdığını fark edebilir, ancak bu bugünün değil geleceğin sorunudur ve Niall geç de olsa eski günlerin hatırına bir kola alır ve araştırmaya başlar.

Saat dokuzu geçmiş olmasına rağmen hava hâlâ aydınlık ve Niall panjurları kapatıp başlıyor, bilgisayarını arka planda neredeyse sessiz bir şekilde mırıldanıyor, başka bir şey yok.

Madison Smith'in adının yanındaki cinayete çift tıklıyor ve özet penceresi açılıyor:

47 YAŞINDAKİ MADISON SMITH, EVDE BULUNAN OĞULLARI TARAFINDAN KAPISININ EŞİĞİNDE ÖLDÜRÜLMÜŞ OLARAK BULUNDU. EVDE OTURAN BİR ANNEYDİ, BİLİNEN BİR DÜŞMANI YOKTU. KOCASI 1 NUMARALI ŞÜPHELİ: KADIN KOCASINDAN UZAKTA VE KOCASI DA ŞU ANA KADAR ORTAYA ÇIKMADI.

Koca, adaylar sekmesinde listelenmiş bir şüphelidir ve Niall buna tıklayarak yeni bir bilgi sayfası ortaya çıkarır.

ANDREW SMITH, 52 YAŞINDA, SERBEST DUVAR USTASI. SON BİRKAÇ YILDIR EŞİNDEN AYRI YAŞIYOR - OĞULLARI BILMIYOR TAM OLARAK NE KADAR SÜRE VE NE DE ARKADAŞLARI. PASAPORTU, SABİKA KAYDI YA DA EHİYETİ YOK.

İşte orada. Bir kiralık katil. Niall'ın tahminine göre bu nedenle Andrew Smith'in HOLMES'da kaydı yok. 192.com'da, evlilik ve ölüm kayıtlarında ya da sosyal medyada hiçbir şey çıkmaz. Niall iki saatini onu aramakla geçirir: onu bulmaya çalışmak, onu kimin tuttuğunu bulmaya çalışmak, ama karşısına çıkan tek şey çıkmaz sokaktır.

Daha sonra Alexander Hale ve James Lancaster'ı arıyor. 2017'de sokakta birlikte öldürülmüş olarak bulunmuş, hiçbir şüpheli tutuklanmamıştır.

Ama bu çok garip bir şey. Öyle değil mi? Niall sandalyesinde yaslanmış, elini çenesine götürüyor. Dışarıda bir motosiklet gürültüyle geçiyor,

Düşünce zincirini bozarak ayağa kalkar ve ofisinde yavaş bir tur atmaya başlar.

Bir dakika. Cinayetler Whitechapel'da, Deschamps'ın konum bilgisini kapattığı gece izlediği rota üzerinde .

Ama Niall o gece suçları araştırdığında HOLMES'da hiç görünmemişlerdi. Fark ederdi. Olabilirdi. Çözülmemiş bir çifte cinayet, şüpheli yok.

Deschamps'ın araba sürdüğü, eve dönerken plakasını çamura buladığı ve iPhone takip cihazını kapattığı gece? Tabii ki fark ederdi. Birkaç hırsızlık ve saldırı gördüğünü hatırlıyor ama Başka bir şey yok. Cinayet yok. Kesinlikle bu değil. Bu nasıl olabilir? Ve neden şimdi HOLMES'a geri döndü?

Cam

Cam'in yapmak istediği son şey Polly'yi giydirip ertesi gün okulun olduğu bir Pazar ğleden sonrasında kız kardeşinin evine ama başka seçeneği yoktur. Bu işler böyledir. Başka kardeşiniz, anne babanız ve Libby için çocuğunuz olmadığında. Kız kardeşinin gerçek doğum gününde Gordon'lara gitmiş olsa da Cam'in yokluğu çok ağır olacaktı. Libby birden fazla doğum günü kutlaması istiyor gibi görünse de. Cam'e ihtiyaç vardır ve bu yüzden bir elbise giyip Polly ile birlikte oraya gider.

Niall ile buluşmasından kimseye bahsetmedi. Onun ifşasından. Onun teorisinden. Bir hinterlandı, umut etmekten korkuyor, her şeyin çoktan geçmişte kaldığının farkında. İşte bu

Libby derdi ki: Anlamın ne önemi var, olayların tam olarak nasıl geliştiğinin? O hala gitti, hala seni terk etti.

Cam gerçeği ona yakın tutar. Başka türlü sahip olamayacağı bir kucaklama.

Henüz Temmuz ayının başındayız ama havada belli belirsiz bir sonbahar serinliği var, bunu dört gözle bekleyen Cam dışında kimse fark etmiyor. İleride hışırdayan yeşil yapraklar, mavi gökyüzünde cam kırılğanlığı, ışıkta turuncu bir ton.

Polly'yi acele ettirmeye çalışarak ama aynı zamanda onu rktmemeye çalışarak, Luke'un ölmesini isteyen adamları ve Madison'ı da düşünerek Libby'nin sokağına doğru koşar. Bu adamların

Birkaç gün önce bahçe çitinin önünde duran yabancı, o kadar hareketsiz, hızlı ve sessizdi ki, şimdi onun gerçek olup olmadığını merak ediyordu.

Anne! Ne bu acele?' Polly, tabii ki hiçbir numarayı kaçırmadan söylüyor.

"Aceleye gerek yok. Cam, Libby'nin evi görünmeden önce omzunun üzerinden sadece bir kez bakar.

"! Libby oraya ulaştıklarında Cam'e hemen fark eder: elinde bir şarap bardağında limonata. Renksizdir. Gözleri önce bardağa, sonra da hiçbir şey söylemeyen Libby'ye kayar, Cam de öyle.

Polly, Libby'ye ", " der. "Hayatının en iyi konukları.

"Polly! Cam guffaws.

"Bu doğru!" diyor ve Cam onun ne kadar komik olduğunu düşünüyor. En boktan koşullarda bu mutlu güneş ışığına dönüşen kızı; asfalt çiçeğinin parlak pembe bir patlamayla tozu dumana kattı.

Saat tam dört buçuk. Libby'nin söylediğine göre, öğleden sonra gibi bir şeymiş. Çay ve kek , her neyse. Libby istedi Cam, Charlie'yi davet etmek için erkenden mesaj atmış, belki çok geç okur da gelir diye ummuştu, Hem de çok. Ölmüş olabilecek ve kötü olabilecek bir kocayla baş aşağı duran dünyada karışık duygular ve kim iyi olabilir. Charlie yine de geliyor ve Cam bundan memnun.

"Mutlu yıllar," diyor Cam. "Stres seviyeniz nasıl?" diye ekliyor, kız kardeşinin ötesine ve kalabalığın içine bakarak. Bunun bir çocuk partisi olduğunu düşünseniz affedilirsiniz: Libby'nin arkadaşlarının hepsinin çocuğu var. Cam, Libby'nin nasıl

Buna katlanmak. Cam'e doğurganlık bahşedilmişti ama yine de kendi bebeği dışında herkesin bebeği uyuduğunda NCT grubundan ayrılmak zorunda kaldı.

Cam, Libby'nin peşinden içeri giriyor ve kalabalığı görünce yutkunuyor, utanıyor, okul kapısında olduğu gibi çok özel, zehirli bir şöhret hissine kapılıyor. Birkaç kişi göz ucuyla bakıyor

Cam'in yarı tanıdığı ama pek sık görmediği Libby'nin arkadaşları ona bakarken Cam bakışlarını kaçırıyor.

"Tanrım, kendim için çok üzülüyorum," diyor Libby. 'Biz pastayı yere düşürdüm. Sonra M&S'in şarabı teslim etmediğini fark ettik ve biraz üzıldüm.

Cam, Luke'la kendisinin kullandığı terimi hiç düşünmeden kullanarak "Ah, çok kapsamlı," diyor hemen.

"Ha?

'Vay başıma gelenler. Luke ve ben buna derdik,' diyor Cam, dayanamayarak. "Kendimi süpürülmüş hissediyorum.

Libby'nin kaşları düşer ve Cam ile Polly'yi içeri çağırarak kenara çekilir. Belki de bu ezoterik kelimedir, belki de Luke'un Cam'in hafızasında hâlâ canlı ve iyi durumda olduğunun kanıtıdır, ancak Libby başka bir şey söylemez. Suçlu bir koca

ölüm ve boşanmanın toplamından daha tabu, Cam'in şaşırtıcı bulduğu bir gerçek. Keder, ürkütücü gizemlerde izin verilen bir duygu değildir.

"Charlie geliyor mu?" diye sorar Cam'e, belki de işaret ederek. "Evet. Cam M&S olmayan bir şarap alır ve altında durur

kız kardeşinin verandaya diktiği kırmızı-beyaz tentenin üzerinde tek başına şarabını yudumluyor. Arkasından Libby'nin arkadaşlarından birinin "O. Sanırım kocası hapiste? Cam de öyle olmasını isterdi. Bazen onu ziyaret edebilmeyi - Cumartesi sabahları: çok şey istemezdi.

Charlie daha sonra, saat beş buçuk civarında gelir. "Hoş geldiniz," der, onu içeri almak için kenara çekilir ve kelime ağzından çıkarken, yüzünün vurdumduymazlıktan iyimserliğe ve memnuniyete dönüştüğünü görür. Adam ona doğru bir hareket yapıyor, iki elini de iki omzuna koyuyor. Sarılma değil. Daha çok, görmekten heyecan duyduğunuz küçük bir çocuğa vereceğiniz türden bir selamlama.

Daha sonra, çok daha sonra - sadece saatler mi geçti, yoksa

Yıllar mı? - Libby'nin arkadaşlarının çoğu gitti ve sadece Cam ve Charlie, Libby ve Si ve Si'nin kardeşi Max kaldı. Cam gidiyor. Geç oldu. Polly üst katta bir yatakta uyumaya gitti.

Çünkü bu bir okul gecesi, ve bununla ilgili bir Şey
Bu basit gerçek Cam'i kendi çocukluğuna duyduğu nostaljiyle
dolduruyor. Başkalarının boş yatakları, uyku tulumunun soğuk
ıtırtısı ve gizli tutmak zorunda oldukları gece yarısı
ziyafetleri.

Libby'nin Viktorya döneminden kalma oturma odasında.
Libby tüm evini dekore ettirmek için bir i mimara demiş -
ben hiç uğraşamam; her günün sonunda evlerden bıkmış
oluyorum - Cam'in onunla birlikte güldüğü ama aslında
oldukça kıskandığı bir Şey. Duvarlar ve tavan koyu lacivert,
ışıklar pirinç, ayna güneş patlaması - Cam, Libby'nin kendine
bakması için çok yükseğe asıldığını biliyor ama yerinden
oynatmıyor çünkü doğru görünüyor ve umurumda değil.

"Tanrım, yorgunum," diyor Libby, kanepeye uzanıp Cam'in
şarabını doldururken. Onun için yok. Cam sormak istiyor,
sormak için yanıp tutuşuyor ama sormuyor. "İstersen
kalabilirsin.

"Hayır, değil," diyor Cam halsizce, "gidiyoruz, Polly'yi
almam lazım şimdi," diye ekliyor, yürüme mesafesinde olduğu
için memnun.

Charlie, "Seni eve bırakayım," dedi, "sonra benimkine git.

Cam ona minnettar bir bakış fırlatır, minnettar olduğu Şeyin
dayatmada bulunmaması olduğu gerçeğini görmezden
gelmeye çalışır.

Si bacak bacak üstüne atıyor. Sekiz bira içmiş. Tanrım, Cam
o kaygısız zamanları zlyor. Polly'den her zaman tek başına
sorumlu olduğu için artık pek içmiyor ama ağlayacağını ve
sırlarını paylaşacağını düşündüğü için de içmiyor. Tekrar.

Si, Cam'e "Seni uzun zamandır görmedim," diyor. Gerçekten
de en son form hakkında konuşmuşlardı.

Cam cevap olarak 'Mmm,' der. Libby ayağa kalkar ve
koridorda dolaşarak onları baş başa bırakır.

Birdenbire oturma odası gelmeye başladı. Karanlık duvarlar
ve tavan bir gece göğü gibi, pencerenin ötesindeki karanlık
hava. Cam bununla, bir Şeyle, adını koyamadığı bir duyguyla
rperiyor.

"? Si ekliyor, Cam sıcak bir Şekilde düşünüyor. Kız ona
bakıyor. Yanakları diş çıkaran bir bebeğinki gibi pembedir.

"Fena değil," diyor Cam, kocasının kısa süre önce öldüğünü ilan ettirmeye çalıştığını bilen ama bu konuyu doğrudan açmayan Si'nin karşısında kendini savunmasız hissederek. Charlie'nin önünde,

Si bunu bilmesine de hikayenin tamamını bilen biri.

Si ağzını aşağıya doğru çevirip başını hafifçe ona doğru eğiyor, belki de onun neden bahsettiğini kabul ediyor, belki de etmiyor.

Charlie, sakın ve nazik bir destek jestiyle kendini yavaşça yanındaki kanepeye bırakır. Uzanıp dizine hafifçe dokunuyor, sadece bir kez, bahçede yaptıkları konuşmayı, onun metanetli anlayışını düşünüyor.

Peki neden olamıyorlar? Neden bir çift olamıyorlar? Luke gitti, depoda her ne olduysa. Gitti.

Charlie'nin vücudu Cam'in yanında sıcacık. O çok özel, yeni terlemiş erkek kokusunu alıyor. Onu düşünüyor. Gelmeyi ve aceleyle duş almayı kabul ediyor ve içinde sempatik bir şey uyanıyor.

Çekingen bir tavırla kolunu kanepenin arkasına doğru uzatıyor. Ve Cam için bir şeyler yerine oturuyor. Onlar bir birleşik cephe. Belki de onun acısı bir blok değildir. Charlie'yle olan ilişkisinin bir yolu. Belki ona bu konuda yardım edebilir. Belki onunla bu konuda konuşabilir ve onun tarafından destekleniyor.

Vücudunu onunkine yaslıyor.

"Ah, bir çift muhabbet kuşu," diyor Si. Ayıkken söyleyeceği türden bir şey değil ve alay etmesi Cam'i tedirgin ediyor. Hepsi onu destekliyor, ama zaman zaman ona bir şekilde yanlış gelen bir şey yapmak için. Yanlış.

Onun tam karşısında, Libby'nin rustik şöminesinin meşesinde, Libby ve Si'nin evlerinde çekilmiş bir fotoğrafı duruyor.

düğün günü. Arkasında, üzerinde 'Rahme Açılan Pencere' yazan mavi bir karton parçası var. Bir ultrason kliniği. İçki içmemesi bir şeydi - Libby genellikle içki içmez - ama bu başka bir şey. Bunu hesaplıyor. Doğumdan sonra çok mu erken?

Son kayıp mı? Cam, Lütfen, lütfen, lütfen onlar için olsun." diye düşünüyor. Lütfen eskisi gibi olmasın.

Libby gelir ve Cam'in içkisini tekrar doldurmaya gider - kendisi daha fazla içmemiş olsa da - ve Cam eliyle ağzını kapatır. "Hayır, ben gidiyorum" der.

"Doğru," diyor Charlie ayağa kalkarak ve Cam bu destek gösterisi için minnettar.

"Ben Polly'yi getireyim," diyor ona.

Kızının uyuduğu yere doğru yürür. Tam olarak bir çocuk odası değil ama misafir odası da değil. Cam buranın bir bebek odası olduğunu tahmin ediyor. Soluk pembe duvarlar, yüksek tavanlar, iki küçük pencere - bebek evi pencereleri. Tavandaki siyah kirişler - Tanrım, Polly bebekken bunlara hayran kalırdı; Cam şimdiye kadar unutmuştu. Ve şimdi kocaman, uyku tulumunun içinde bir metre boyunda, onun bebeği.

Cam omzunu hafifçe sarsar, sonra onu kaldırır.

Vücudu sıcak bir un çuvalı gibi annesininkine teslim olur ve Polly'nin bacakları kısa süreliğine Cam'in dizlerine çarptığında, aniden, ayaklarının Cam'in kalçalarına bile ulaşmadığı o rüya gibi yeni doğan günlerini özler. Sarkan küçük bir el Göğüslerinin arasında gelişigüzel. Kulağının süt nefesi. Yaşadığında kıymetini bilmedi, bitmelerine, bir sonraki aşamaya geçmeye o kadar hazırdı ki.

Sütten kesme. Yürümek. Uyumak. Acele ettiğinin, onu acele ettirdiğinin farkında değildi.

Üç kişilik bir aile olarak bu dokuz ay boyunca her şey paramparça oldu. Her zaman anneliğin yanında yer alan acı-tatlı hüznün, zamanı yavaş yavaş kaybetme, bırakma fikri Cam için daha da belirgin.

Yeni doğan Polly, ipeksi beyaz , sonsuza dek gitti. Bahçedeki böcekleri incelemek için demi-plié pozisyonunda çömelen iki yaşındaki Polly de gitti. Onları tutamazsın. Zamanı durduramazsın.

Polly kıpırdanıyor, gözlerini ovuşturuyor, sarı saçları hasattan hemen önceki buğday renginde, her yere dağılmış

doğal olarak Temmuz güneşinin ışıklarıyla. Sonbaharda doğan kızı, yazın zirvesinde gibi görünüyor. "Sorun yok," diyor Polly'yi dışarı taşıırken.

Polly'nin yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor, sonra tekrar annesinin kollarına yerleşiyor. Bir an için Cam gibi görünüyor, ama sonra rahatlıyor ve yeniden Luke oluyor. "Merhaba!" diyor.

Merhaba.

"Sabah mı oldu?"

"Hayır," diyor Cam, keten saçlarını okşayarak ve güzel kızına bakarak. Pembe yanaklar. Şeftali tüyü. Hala yeni yürümeye başlayan bir çocuğun dudak büküşü, dudakların etrafında, alt dudakta çok hafif Üstünün altında kayboluyor. Yakında hepsini kaybedecek, tamamen büyüyecek.

"Evimizi satacak mıyız?" diye soruyor, gözleri hâlâ kapalı ve Tanrım, çocuklar. Cam onu gerçekten özliyor. Hiçbir şeye kulak misafiri olamayan, böyle bir ruha sahip olmayan uyuyan bir bebek. Cam'in tek başına seçmesi gereken birkaç kötü seçilmiş kelimeyle hasar gördü.

"Kim söyledi

bunu?" "Si Amca.

Cam gözlerini deviriyor. Lanet Si, düşünmeden konuşuyor.

"Belki, ama çok daha iyi bir yerde yaşayacağız," diyor.

"Eğer taşınırsak.

"Buradaki gibi üst katta mı uyuyacağız?"

"Muhtemelen.

"Diğer insanların babaları birlikte yaşıyor, değil mi? Polly söylüyor ve bu sözler Cam'in göğsüne bir yumruk gibi çarpıyor.

sallanan sarkaç. Ebeveynlikte her zaman olduğu gibi, korktuğunuz anlar aniden, uyarı olmadan gerçekleşir ve ya da öyle hissettiriyor.

"Evet," diyor dikkatle.

'Benimki de gitmek zorunda kaldı. Yani yeni evi de mi bilmeyecek? Polly diyor ki, kafası karışmış. Kafası çok karışık. Cam başını kızının kine yaslıyor, sahanlıkta, kalbi de onunla birlikte acıyor. Acaba o da

O zaman ona doğruyu mu söyledin? Diğer insanlar bu belirsizlikler yerine bunu mu yapardı? Ama bununla başa çıkabilir miydi - ve bunun kendisi hakkında ne anlama gelebileceğini?

"Biliyor musun?" diyor usulca. "Ne bildiğimi biliyor musun?"

"O da ne?"

"Pekâlâ," diyor Cam ve Polly'yi kalçasının üzerinde kaydırıyor. Onu aylardır, hatta belki de yıllardır bu şekilde tutmamıştı. 'İki adam babanı sevmiyordu. Ona zarar vermeye çalıştılar, o da onlara zarar verdi. Başka seçeneği yoktu. Sonra gitti ve nerede olduğunu bilmiyoruz. Ama' dedi Cam kalın bir sesle, boğazı duygusallıkla kapanıyordu, 'işte bildiğim şey. Seni çok seviyordu. Ve hiçbir zaman kötü bir şey yapmak istemedi. Bunu biliyorum.

"Bu çok hoş," diyor Polly, yüzünde yorgun bir gülümseme belirliyor. 'Bütün bunları bilmiyordum. Kendisini sevmeyen adamlardan kaçmak için uzaklara gitmek zorunda kaldığını mı?

"Evet, ," diyor Cam, ama gerçekten kim bilir? "Yani ayrılmak istemedi.

"Hayır.

"Bunu duymak hoşuma gidiyor.

"Bunu söylemek hoşuma gidiyor," diyor Cam.

'Bazen insanlar iyi nedenlerle kötü şeyler yaparlar. Okulda öğrenmiştik,' diyor Polly, sesi yirmi yaşlarında gibi geliyor. "Yani o da o insanlardan biri mi?

"Evet," diyor Cam kalın bir sesle. "O asla kötü bir şey yapmak istemedi.

"Kulağa hoş geliyor. Benim babam.'

"Sanırım öyle," diye mırıldanıyor Cam ve ikisi de sessiz bir şekilde başlarını birkaç saniyeliğine birbirine yaslıyorlar. Ve o çok memnun. Gerçeği ya da en azından bir parçasını kızına anlatabilmek için direndiği için çok mutlu. Luke'un mirası ve Polly'nin kimin parçası olduğu hakkındaki gerçeği.

Polly'ye "Eve gitmemiz gerek ama sen uyumaya devam et, ben seni taşıyım" der ve Polly ona bakar, bir kez göz kırpar, sonra

uyku tulumunun içinde Cam'in vücudundan biraz aşağı kayar, komik bir şekilde, çizgi film tarzında ve gözlerini kapatır. Ve işte bu kadar.

Merdivenlerden inerken konuşmanın kahkahalarla patladığını duyar, kocasının adını duyar. Charlie oradayken olmaz, değil mi?

Bilinçsizce durur, daha ileri gitmek istemez. Sarhoş insanlar ve onların dedikoduları. Kız kardeşi ve onun Cam'in hayatına devam etmesi gerektiğine dair görüşleri. Hepsinden bıkmıştır.

Si, "Hayır, o kadar zengindi ki, komisyondan payımızı aldık," diyor. "Tuhaf alışkanlıklarına rağmen.

Ah. Sadece emlakçılık işleri hakkında dedikodu. Cam'in omuzları gevşer. Daha sonra eve, Adam'ın harikulade karanlık mücevher kitabına gidecektir - kahramanı az önce okuyucuya katilinin kim olduğunu bildiğini söyler - ve sonra uyur. Belki de bu hayat o kadar da korkunç değildir.

"Bilmiyorum - zengin bir bölge mi?" "Evet
- Islington yakınlarında.

"Öyle mi?

"Bak - sana göstereyim," diyor Si, sesi yüksek ve coşkulu. Cam şu anda koridorda ve her şeyi duyabiliyor. "Küçük bir ilçe, bekle..." Yazarken konuşuyor. "St Luke's. Ah. Bu yüzden kocası hakkında konuştuklarını düşünmüştü.

Ama... St Luke's, Islington yakınlarında. Ve Cam daha telefonunu çıkarmadan, Google'da aratmadan önce ne bulacağını biliyor. Az önce bir gerçeği gördüğünü biliyordu. Işığı tam olarak doğru yerde, sadece bir saniyeliğine, tekrar karanlığa karışana kadar parlatan prizma.

Koordinatları yazıyor, sonra uzaklaştırıyor ve tekrar uzaklaştırıyor. Yeterince emin, orada: ona gönderilen koordinatlar Londra'nın St Luke's Borough bölgesindeydi.

Elbette, sadece bir kişi tarafından gönderilmiş olabilirler.

Kocası: onları kendi adını içerdikleri için seçti: bu bir ipucuydu.

Niall.

Viv kapıyı açarken Niall'a, ", sensin," diyor. Bunu söylerken yüzü düşüyor ve akşam güneşi Niall'ın ensesini bir utanç kızarması gibi yakıyor. Whitechapel'da küçük bir keşif görevine giderken, sadece izlemek ve beklemek için uğruyor. Bir heves Viv'e uğradım.

Viv tam görev dışı modunda. Çıplak ayak, iki parmağında yüzük var. Dövülmüş gümüş, güneşi yakalıyor ve ön yol boyunca fırlatılan elmaslar halinde parçalıyor. Durduramıyor. Şu çıplak ayaklara bak. Pembe cila. O bir giyiyor büyük boy beyaz bir şey - terimi bilmiyor, ama yüzmenin üzerine atacağınız türden bir şey tatilde kostüm. İnce kalçalarına kadar . Sol elinde Chablis şarabı olduğunu bildiği bir şey var. Bir ayağının üzerinde durmuş, diğer ayağıyla bileğini ovuştururken şaşkınlıkla ona bakıyor.

"Bir yere gidiyordum," diye açıklıyor. "Bir uğrayayım dedim.

Viv gözlerini kırptırıyor, belli ki şaşırmış, Niall'ın uyandırmak istediği duygu hiç de bu değil. "Nerede?" dedi boş boş.

"Çeyrek mil ötede, bir iş üzerinde.

"Benim yerime seni tercih ederim," diyor, hala kısmen ayakta duruyor.

kapıyı kapatıyor. "Ne zaman orada olacaksın?" diye soruyor, Niall'ın eğittiği herkes kadar keskin bir müzakereci.

Soruyu geçiştiriyor. "Size bir şey söyleyebilir miyim diye merak ettim.

Omzunun üzerinden sadece bir kez bakıyor ama Niall bunu hemen fark ediyor. "Burada biri mi var?" diyor.

Viv hiçbir şey söylemeden gözlerini göğe doğru kaldırıyor, ama ondan uzaklaşıp içeri doğru yöneliyor ve Viv bunu bir davet olarak algılıyor. Koridorda yürüyor, sağda oturma odası, solda mutfak ve arka bahçeye çıkıyor. Burada geçen gün gördüğü yaşlı kedi ve tek gözlü ikinci bir kedi dışında kimse yok.

"Yeni kediler mi?

'Yeni yaşlı kediler. Sahibi öldü' diyor.

Londra'nın merkezindeki evlerine hiç benzemiyor. Viv yedi yıl önce buraya taşınmış, en azından geçici bir süre için kiraya çıkmış, bu da Niall'ın umudunu canlı tutuyor.

"İçmek mi?" diyor sertçe, eliyle Chablis şarabını işaret ederek. şişe, tanımadığı ferforje bir masanın üzerinde duruyor. "Bu yeni mi?" diyor, ona dokunarak. Kadın ağır ağır oturuyor

Sandalye.

'Evle birlikte geldi. Eski kiracılar istemedi.'

Artık neredeyse tamamen karanlık olan ama hâlâ sıcak olan, birkaç yıl önce Londra'da olmadığından emin olduğu cırcır bcekleriyle uğuldayan bahçesinde duraklar ve zihnini sakinleştirmeye, Jess'in ne diyeceğini düşünmeye çalışır. Onu geri alıp almamasının önemli olmadığını söyleyeceğini düşünüyor. Tek söylediği doğru olanı. Onun gerçeği. nemli olan şey. Böylece kendisiyle daha iyi yaşayabilir. Onsuz ilerlemek için, daha iyi davranabileceği yeni birine.

Ona bir bardak doldurur ve arkasına yaslanır. Tanrım, hala çok güzel görünüyor. Sadece güzel. Sarı salar, henüz gri yok, alnında çizgiler var elbette, ama nazik görünüyorlar.

"Kuşatma devamı hatırlıyor musun? Londra'daki depoda?" der ve sonra şaraptan bir yudum alır. şarap ağzında patlar - kadın her zaman iyi şarap seçerdi. Soğuk, bir ısırık elma kadar temiz ve taze, düzgün bir dilim halinde geliyor. Boğazından aşağıya doğru kayıyor ve

kan dolaşımına. Bırakın ona bir tane daha teklif etsin, bırakın sınırı aşsın, bırakın kalmak zorunda kalsın ...

"Belli ki," diyor, kelime yüklü. Viv ayaklarını karşısındaki ve Niall'ın yanındaki boş sandalyeye uzatıyor ve olay aklından uçup gidiyor: Niall'ın birden düşünebildiğı tek şey o çıplak ayaklar oluyor.

"Üzgün olduğumu söylemek istedim. Bu dava yeniden gündeme geldi ve - şey. O gece yaşanan diğer olaylar da...'

"Gibi mi?" diyor, sesi şarap kadar keskin.

"Boktan bir koca olmam gibi.

Gözlerini kırptırıyor, belki de şaşırmış. Birkaç saniye ayaklarına bakıyor, ayak parmaklarını ileri geri oynatıyor, belli ki düşünüyor. "Bunu beklemiyordum," diyor. 'Her zaman yanlış bir şey yapmadığın . Çalışmak zorundaydın.

'Şimdi anlıyorum ki tek başıma hareket etmişim. Evet. Ve bunun doğum günüyle ilgili olmadığını biliyorum.

"Lanet doğum günü bardağı taşırın son damla oldu.

Sandalyesinden hafifçe kalkıyor, ayağını ayak halkalarını altına takıyor ve memnun bir kedi gibi yeniden yerleşiyor.

"Yedi yıl önceydi, Niall.

"O zamandan beri başka bir doğum gününü unutmadım.

"Biliyorum," diyor ama bunu nazikçe söylüyor.

"Amerikalı'dan ayrıldığını duydum.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor ve Niall onu kaybettiğini hemen anlıyor. Ona karşı hırçınlaşmıştı, vücut dili huysuzlaşmıştı. Tanrım, kimi kandırıyordu? Mesele kendisiyle yaşayabilmek değil, hiç değil. Mesele Tabii ki onunla birlikte olmakla ilgili. Ve sonra ekledi, Ona öyle deme.

"Rosalind söyledi," diyor.

Viv iç çeker, uzaklara bakar, sonra şarabını yudumlar. "O bana göre değildi," diyor açıkça.

Çünkü öyleyim, diye düşünüyor Niall, güzel koyu yeşil yaz akşamından, şaraptan ve ondan cesaret alarak.

"Niall," diyor, sesi nazik ve empatik. Her şeyini. Onun her şeyini seviyor. Daha sonra, yatmadan hemen önce iki demlik çay içeceğini ve gece iki kez işemek için kalkacağını. Onun çılgın kurtarma kedileri. Ona ne kadar katlandığını, Her şeye rağmen. "İşe takıntılısın," bitiriyor sözlerini, söylenmemiş olanı dile getirerek.

"Evet.

'Genelde her şeyi takıntı haline getiriyorsun' diyor.

"Değişmeyeceksin.

"Biliyorum ve deniyorum - Viv, gerçekten deniyorum - her ikisini de nasıl yapabileceğimi bulmaya çalışıyorum.

"İkisini de mi?

"Seninle ve işimle birlikte olacağım.

Uzun bir süre duraksıyor ve sonra ona gerçeği açıklıyor. "İlk saplantın bendim," diyor ve Niall bunu hem ilginç hem de üzücü bulmaktan kendini alamıyor.

"Anlıyorum.

"Öyleydim.

"Bak. Dengeleyici bir nefes alır. Ve işte burada, onun gerçeği, -umuyor ki- iyi bir şekilde iletilmiş. "Seni ilk sıraya koymadığım için çok üzgünüm. Aslında bu hayatımın en büyük pişmanlığı. Kelimelerini dikkatle seçmişti ve Viv'in yeşil gözleri

hemen ıslanıyor, ama ağzını açmıyor; hıçkırmak üzere olan bir bebek gibi sıkıca kapatıyor.

Ve burada çok savunmasız. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu. insanlar tüm gerçeği söylediklerinde hissederler. "Çok üzgünüm. Sana haksızlık ettim.

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim," diyor sıkıca, alt dudağı titreyerek. Bakışlarını aşağıya doğru çeviriyor, uzun kirpikleri yanaklarını yelpazeliyor. Tek gözlü kedi bahçeye , masaya çarpıyor.

"Daha önce söylemediğim için özür dilerim. Eğer birlikte olsaydık - eğer bir daha birlikte olsaydık - bu...'

"Öyle deme. Ama teşekkür ederim.'

Arkadaşça ve umutsuz bir kapanış olabilecek bir sessizliğe gömülürler. On dakika sonra,

Onu dışarı çıkarıyor.

On dakika sonra bir iş mesajı .

Claire: Text Anon koordinatların Deschamps'ın e-postasına bağlı bir hesap tarafından gönderildiğini doğruladı. Bunu sana bırakıyorum.

Camilla Hakkında Anonim Rapor

"Bayatladı," diyorum kardeşime. "Gerçekten çabalıyorum ama bilgi kolay gelmiyor.

"Ne denedin?" diye soruyor.

Bugün yürüyoruz. Londra, yamalı mavi-beyaz bir gökyüzünün altında hareket ediyor ve sallanıyor. Suyun üzerindeki güneş, turistik dükkanlar ve dar sokaklar. Ne tuhaf. herkes etraflarında ne kadar çok suç işlendiğini bilir.

"Onun çöplerini bile karıştırdım," diyorum. "Mükemmel bir sır tutucu mu, yoksa başka bir şey mi bilmiyorum.

"Bu iş çok uzun ," diyor ve etrafındaki herkesin yapmasından korktuğu türden tehditkar ve gerçeklerle harmanlanmış bir ifade kullanıyor. 'Eğer onunla temas halindeyse ve biz bunu kaçırsak...'

"Bunu kaçırmayacağım.

"Zamanının ne kadarını onun peşinde geçiriyorsun?" "Mümkün olduğunca.

"Bir fikri var mı?" "Yok.

Cam

Cam bir içki etkinliğine gitmek ama önce kanepesinde Adam'ın romanını okumaktadır.

Kimsenin bilmediği şey, o gece başka birinin daha öldürülmüş . Ve katillerimiz aynı değil. kişi. Suç dünyasında işler asla görüldüğü kadar basit değildir. Babam bana satıcımızı öldürmemi emretti. Ve sonra başka biri beni öldürdü.

Cam ve Charlie iş etkinliğine giderken Polly'ye bu gece bakacak olan Libby'den bir mesaj gelir.

mi? Cam:

Neredeyse.

Cam, Adam'ın kitabını kaldırmaya gider.

Belki fazla karanlık olabilir ama gerçekten çok iyi ve Cam'de ufukta bir satış olduğunu bildiğinizde hissettiğiniz o duygu var. Farklı bir tür ama iyi bir kitap, önemli olan da bu. Bir paragraf daha okuyor:

Tedarikçi beni öldürdü ve sonra bir seyirci onu üzerimden çekip yumrukladı. Ve bunu yaparken de onu

geriye doğru, başının arkasından yaralanmasına neden olan bir sokak direğine .

O zaman gitmiş olsaydı paçayı kurtarabilirdi ama yapmadı, geri geldi. Vicdanı onu ele geçirdi, iyi insanlara yaptığı gibi.

Cam titrer ve onu bir kenara koyar. Polly'yi Libby'ye götürmesi gerekiyor.

Açık ama serin bir akşam ve Cam sonbaharın parmaklarını ona ve Polly'ye doğru uzattığını hissetmekten kendini alamıyor, esinti keskin. Libby'nin evi bembeyaz, önü bal rengi bir sarmaşık canavarı ile kaplı ve Cam bir an için kız kardeşinin hayatını içinde barındıran bu eve bakıyor.

Cam izlerken adını koyamadığı bir şeye özlem duyuyor. Bu her zaman olur ve bazen başka bir hayat için olup olmadığını merak eder. Daha büyük bir ev, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Bir kardeş için

Polly. Bir aile evindeki turuncu ışıklı bir pencere, girişte bir sıra ayakkabı. Belki de değildir ve herkesin hissettiği bir şeydir.

"Bunu yememeliyim," diyor Libby, kapıyı açıp elindeki Mars çikolatasını göstererek. "İçeri gel," diyor Polly'ye.

"Bir tane alabilir miyim?"

"Hayır," diyor Cam. "Akşam yemeği yakında."

"Ama...? Polly bunu söyler ama Libby'nin bebek eviyle oynamak için gittiği üst kattaki bebek bakıcısı hemen dikkatini dağıtır. Cam kızını yukarı çıkarken izlerken çıplak ayaklarının topukları şeftalileri bulanıklaştırırken, tek çocuğu olan kendi kendine yeten kızına karşı bir suçluluk duygusu hissediyor.

Libby'nin koridorunda göz gelirler. 'Sanırım artık kilo almamın bir önemi yok. İstedikim kadar şişman olabilirim,' diyor Libby.

"Sen asla şişman değilsin."

Evet. Evet. Her neyse. İstedikimi yapabilirim,' diyor Libby.

"Ah? Cam, konunun genellikle olduğu gibi rastgele, beklenmedik anlarda açıldığını söylüyor. Bazı insanlar sohbeti davet eder, Libby ise kucağınıza bırakır.

'Doktor peri döneminde olduğumu düşünüyor - tüm seviyelerim düşüyor. Geç regl oldum, o kadar heyecanlıydım ki içkiyi bıraktım ama o kadar. Sesi kısık. Koridorun hemen dışında, alt kattaki duşu çalışıyor, arka planda bir yağmur ormanı sesi var.

Onların ötesinde, televizyonda ev avı ile ilgili bir şeyler çalışıyor. Si programı izliyordu ve açık bırakmıştı. Doğrudan Cam'e bakıyor. 'Bu çok tipik değil mi? Her şeyin üstüne bir de erken menopoz.

"Çok üzgünüm," der Cam içtenlikle. Gafil avlandı. Tanrım. Şimdi gidemez, değil mi? Planladığın gibi içmeye git. Menopozun ve kısırlığın için üzgünüm. 'Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı' diyor.

"Evet, şey," der Libby. Sessizliğe gömülürler.

Cam sonunda, "Kilo almanızın hiçbir önemi yok," diye ekleyince Libby ikircikli bir şekilde omuz silkiyor. "Doğurganlık tedavisi için ya da başka türlü.

'Artık bunu yapamam. Anlıyor musun?' diyor. Ve onlar Libby'nin koridorunda dururken Cam bu koşullarda bu kadar önemli bir konuşma yapmamış olmayı diler. Kaçırılmış zaman. Keşke Libby ile randevuya gitmiş olsaydı. Ona daha iyi bir kardeş olmayı.

"Biliyorum.

'Ve herkes konuşuyor - bilmiyorum. Diğer seçenekler, sanki kolay ve basitmiş gibi, ama değiller.

"Onları dinleme," diyor Cam. "Ne yapmak istiyorsan onu yap.

Libby omuz silkiyor, sonra da "Herkes mutlu sona ulaşamıyor, değil mi?" diyor.

"Doğru," diyor Cam usulca. Ama bir şey onu rahatsız ediyor, görüşünün kenarında bir yüzer gibi... dırdır eden bir şey... zihni ona bir bağlantı kurması için yalvarıyor.

"Her neyse. Libby onu içeri davet eder ve Cam reddedemeyerek oturma odasına adım atar. İçki kutusunun üzerinde

Libby ve Si'nin oturma odasının köşesinde sahte, parlak pembe çiçeklerden oluşan bir vazö ve altın bir ananas var. Bu dolap mevsimsel olarak değişiyor. Yakında örme bir balkabağı olacak.

"Hormonlar için üzgünüm," diyor Cam ve son zamanlarda aynı şeyi yaşadığını söylemek üzere - bazen artan bir endişe hissi; sıcak hissetmek geceleri; geç ve erken saatlerde - ama o yapmıyor. Bazen başkasınınki daha kötü olduğunda kendi duygularınızı bir kenara bırakmanız gerekir, hepsi bu.

'Evet. Ben de.'

Cam, Polly'nin ayak duyabiliyor.

Libby, 'Polly doğduğundan beri bu destanın sürdüğünü ve onun yukarıda kendi başına oynadığını düşünmek garip,' diyor. 'Yedi yılda çok şey başarabilirsin ya da hiçbir şey başaramazsın.

"Çok şey başardın," diyor Cam. Bunun doğru bir şey olup olmadığını bilmiyor ama yine de söylüyor: "Bebeğini doğurmak için gerçekten çok uğraştın.

"Biliyorum," diyor Libby.

"Sana sahip oldukları için şanslılar," diyor ve Libby uzanıp elini tutuyor, sadece kısa bir süreliğine.

Libby kanepeye oturur ve Cam'e de aynısını yapmasını işaret eder. Libby doğrudan Cam'e bakarak, "Sanırım sana karşı biraz kaltakça davrandım," diyor.

"Ne? Cam şaşırmış bir halde.

Her şey hakkında. Bilmiyorum. Tüp bebekten vazgeçmek - bilmiyorum. Bana yansıtabileceğimi hissettirdi.

"Anlıyorum.

Özür dilerim. Luke'tan vazgeçmenin senin için kolay olmadığını biliyorum. Bunu basit bir şeymiş gibi gösterdiğimi biliyorum.

"Aslında çok yardımcı oldun," diyor Cam, ki bu bir yalan. Bu bir yalan.

Çılgınca dağınıklık, hayatına devam etme isteğinden doğmuş ama aslında bunu yapmamış. "Hayatıma devam etmem gerektiğini biliyordun. Haklıydın. İkinci bir yalan.

"Sana karşı sert davrandım," diyor Libby. Kolunu kanepenin arkasına atarak tekrar koltuğa gömülür. "Ben... şey. Sen

Bir şey biliyor musun?" diyor ve biraz gülüyor, ama bu gerçek bir kahkaha değil. Alaycı: içinde karanlık var.

"Ne? Cam bir şekilde, kız kardeşine tüm gerçeği söylemediğini bilerek ve karşılığında tam tersini almak istemeyerek, buna hazır olmadığını söyler.

"Yaşadığınız acıyı geride bırakmanızı bekliyordum. Ama gerçek şu ki..."

"Ne?

"Seni çok kıskanıyorum," diyor Libby. 'Kısrılık insanı çok kıskanç yapıyor. Bazı günler tüm vücudum ağrıyor. Anlıyor musun?

"Biliyorum," diyor Cam, kız kardeşinin soluk, kabarık bir örtü ile uğraşmasını izlerken.

"Sanırım..." diye devam ediyor Libby. "Luke'tan önce her şeye sahiptin.

"Öyle mi ? Cam

öyle diyor. "Evet.

Cam her şeyin görüldüğü gibi olmadığını, herkesin perde arkasında sorunlar yaşadığını -Luke'la sonlarının nasıl olduğuna bakın- iddia edebilir ama bu yanlış bir şey olur. Bunu herkesten daha iyi bilmiyor mu?

gerçekten her sahipti, sadece kısa bir an için bile olsa? Dokuz tatlı ay, sonra gitti.

"Seni incitmek istedim," diyor Libby. "Bilmiyorum. Özür dilerim. Harika bir işin ve bebeğin vardı. Bu son kelimedede sesi çatlar ve Cam bunu tamamen hisseder.

"İkimizin de elinin iyi olduğunu sanmıyorum," diyor dürüstçe, kim olmayı tercih edeceğini bildiğini düşünerek: o

Polly ile her seferinde bu hayatı seçiyor. Ve bu farkındalık ona yardımcı oluyor. Ne olursa olsun, kızı hâlâ yanında ve yukarıda kendi kendine akortsuz bir şeyler söylüyor.

"Ne olursa olsun üzgünüm," diyor Libby. 'Benimle Luke hakkında konuşabilirsin. Konuşabilirsin.

"Sorun değil," diyor Cam, "O kadar basit değil.

"Onun geri dönmemesini istedim," diyor Libby. "Bazen. Özür dilerim. Kısırlık - insanı gerçekten mahvediyor. İnsanın keşke Herkesin başına kötü şeyler gelir. Ya da belki de ben böyleyimdir.

"Sorun sen değilsin," diyor Cam, bu kez dürüstçe. "Yıllar boyunca ben de bunu çok diledim. Ne de olsa kim oturup ve diğer insanların, güzel insanların, başarılı insanların başına kötü şeyler gelmesini dilediniz mi? Sadece insanlar genellikle bunu kabul etmezler, hepsi bu. "Sanırım bu sadece keder," diye ekliyor, bu kelimenin kız kardeşi tarafından kendi niyet ettiği şekilde kullanılmasını umarak.

"Eminim," diyor Libby ve koltukta Cam'e yaklaşıyor. "O yıllarda huysuz ihtiyar benden daha iyisini hak ediyordun.

"Aynı şekilde, eminim. Tereddüt eder, Libby'ye onu da kışkırttığını söylemek ister ama yapmamaya karar verir.

"Ve seçenekler olduğunu biliyorum," diye devam ediyor Libby kayıtsızca. "Herkes böyle söylüyor.

"Bunu hiç düşündün mü? Cam çekingen bir tavırla sorar.

Libby cevap vermeye gider ama Polly araya girer, elinde saç fırçasıyla odaya girer. "Yemekten önce yelem taranabilir mi?" diye sorar. "Karışmış gibi hissediyorum. Cam bir an için onun Libby'ye sorduğunu sanıyor ama sormuyor: Cam'e soruyor, tabii ki soruyor. Annesine. "Neden bahsediyorsun?" diye soruyor ve Cam içten içe ürperiyor.

"Peki, neden hiç yok ve bu konuda ne yapacağım," diyor Libby, sesi gayet gerçekçi.

Polly'nin ayak sesleri durur, elini uzatmış, havada donmuş, saç fırçasını tutmaktadır ve Cam dürüstlüğü'nün gücü hakkında düşünür. Pek çok şeyi nasıl örtbas etmeye çalıştıkları hakkında, ama bakın: dürüst olmak daha iyi değil mi?

Polly'nin

Neredeyse sekiz, iki değil. Cam'in düşündüğünden daha fazlasını kaldırabilir.

"Oh," diyor yavaşça. "Anlıyorum. Çocuk sahibi olmak bilmiyordum.

"Hem de çok.

"," diyor Polly, yüz ifadesi dehşete kapılmışa benziyor. "Ama ne var biliyor musun?"

"Ne?"

"Kendime ait bir evim olsaydı, seninle bu kadar çok vakit geçirmezdin."

Libby'nin sessiz ve sakın oturma odasında Cam'in gözleri buğulanır. Yedi yıl uğraştım ama bak. Şunlara bak. Polly Libby'nin yanına gider, fırçayı ona uzatır, Libby, Cam'in babasız kızına ebeveynlik yapıyor. Belki de bazen her şeyin en iyisini yapabilirsiniz. Bu başka bir şey istemediğiniz anlamına gelmez, ama ...

"Şey, bu - o kelime neydi? Sanki bir şey kötü bir şeyden iyi bir şey çıkar mı? Polly soruyor ve Cam gülümsüyor, şimdi bir an gibi hissettiren şeyde akıp giden tüm yılları ve yılları ve yılları düşünüyor.

"Umut ışığı," diyor Libby ve Cam, Luke gitmemiş Libby ve Polly'nin nasıl bu kadar yakın olamayacaklarını düşünüyor, Libby'nin Polly'yi başka türlü hissedemeyeceği bir şekilde nasıl kendisininmiş gibi hissettiğini düşünmek, Luke'un Polly'yi özleyip özlemediğini merak etmek, eğer Orada bir yerde yaşıyor ve düşünüyor, , Tüm bu acıya değip değmediğini ya da bunun trajediler yaşayan insanların hayatta kalmak için kendilerine söyledikleri bir şey olup olmadığını düşünmek.

Daha sonra, sokakta, Cam eve bakar. Pencerede Libby başını Polly'ninkine doğru eğmiştir. Cam birkaç dakika daha odaya bakar. Aynı profile sahiptirler. Hiç fark etmemiştir.

İçki resepsiyonu, bir çatı partisinin kulağa geldiğinden daha az sağlıklı: saksılarda birkaç bakımsız bitki, küçük bir alan. Güzel manzaralar, ama aslında birkaç beton levha. Ajansın en iyisini yapıyor ve dondurma tarzı bir arabada bir adam kokteyl servis ediyor.

Stuart oradadır, Charlie henüz gelmemiştir ve Cam onun yanına gider. Sadece bugünlerde kendini her zaman güvensiz hissettiği için değil, kendi düşüncelerinden de kaçmak istediği için.

"Adam burada," diyor Stuart, işaret ederek. Yanından geçen bir garsondan minyatür bir çörek alır. "Yeterince büyük değil," diyor eliyle işaret ederek.

"Demek ," diyor Cam. 'Sıradakini teslim ,' diyor alçak sesle. 'Gerçekten çok iyi. Biraz deneysel.

Stuart Adam'a bakar ve Cam de onu bazen Stuart'ın gözlerinden görür. Patronunun onunla doğru dürüst tanıştığından emin değil. Adam biraz pasaklı ama iyi anlamda; Luke bir keresinde onu biraz nevrotik olarak tanımlamıştı-bakıyor. Hiçbir şey yapmadan utangaç görünen bir insan.

"Nasıl?

"Pek onun tarzı değil. Çok karanlık bir gerilim. Yine de umarım beğenirler ve o da olduğu kişi olabilir. Her şeyi yapabilen yazarlardan biri.

"Karanlık ne kadar karanlıktır?

"Oldukça. Uyuşturucuya bulaşmış bir suç ailesinden bir çocuk, sonra öldürülüyor ve kendi soruşturmasını anlatıyor," diyor, sanatın bazen hayatı yansıtmasının ne kadar komik olduğunu düşünüyor, ama arkasından bir şey yaklaşıyor, ısrarcı, rahatsız edici bir düşünce. "Az önce katilini de birinin öldürdüğünü açıkladı.

"Çifte cinayet," der Stuart ve Cam'in zihninde bir şeyler tik tak başlar, ısrarlı, metronoma benzer bir ses. "Eh, suç satar," diye ekliyor, kayıtsızca gülümseyerek. Cam Bloody Mary'sini yudumlar ve Londra'nın silüetine bakar, hiçbir şey söylemez. Neyin sattığını yeterince önemsemiyor. O neyin iyi olduğunu önemsiyor.

"Umarım bir sonraki boşluk bu kadar uzun olmaz.

"Daha kötülerini de gördüm," diyor Stuart. 'Ayrıca, zor ikinci romanı yazdıklarında, genellikle özgüvenlerini yeniden kazanıyorlar, biliyor musunuz? Üçüncüsü çabuk gelir.

Çatı katı başlamıştır. Cam, Charlie'nin geldiğini görür; uzun boylu, zayıf bir adamdır ve bir şekilde kendine bir içki alır İronik bir şekilde. Cam gülümsemesini gizliyor: O da burada olmak istemiyor. Onun alaycı, bazen erkek arkadaşı. Saat yediyi geçiyor.

Otuz, hala sıcak ve Cam'in meslektaşlarından biri peri ışıkları koymuş, onları şehrin kenarındaki korkulukların etrafına sarıyor.

bina. Beyaz, parlak, arkalarında gökyüzü mavisi. Cam nefesini bırakır.

"Bitirdin mi? Stuart diyor ki.

"Hayır! Cam öyle diyor. 'Saklanmak zorunda kalabilirim. Bu konuda çok gevşek . Bilmiyorum. Oldukça korkutucu bir kitap. Ama meşguldüm.' Stuart -bazen aylar süren parlak notlarıyla ünlüdür- başını sallar, bir tane daha alır

onlara ikram eden bir garsondan kanape alır. Cam'in gözleri Adam'a dönüp dururken, o hiç istifini bozmadan yutar. Adam ayakta durmuş, Londra'ya bakıyor, sırtı Cam'e dönük, vücut dili biraz gergin görünüyor, ki bu onun için normal. Elinde çapraz asılmış bir postacı çantası, elinde de almış olması gereken bir kanıt var. "Gidip itiraf etsem iyi olacak," diyor. 'Dedikleri gibi, takip edilecek notlar...'

Stuart kaşlarını ona doğru kaldırır ve o da, 'Birazdan gelip seni bulacağım. İşler kızırsa beni kurtar!

"Ha. Yol için bir çörek daha alarak başka biriyle konuşmak üzere uzaklaşır.

Charlie, Cam kalabalığın arasından Adam'a doğru ilerlerken ona katılır. "Kaçmamız ne kadar sürer?" diye sorar.

"Sanırım bir saate ihtiyacımız var," diyor, kendinden farklı olmayan birini tanımanın ne kadar güzel olduğunu düşünerek. Luke bu partide sonuna kadar kalmak isterdi. "Sonra da benimkine?

Charlie'nin yüzünde bir gülümseme belirir.

"Gel Adam'la tanış," diyor. "Jiffy çanta müşterisi!

"Aynen öyle.

"Adam," diyor Cam, onun yanına gelerek. Yedi kat , altlarındaki zemine doğru baş döndürücü bir düşüş var. Altlarında küçük arabalar ve insanlar hareket ediyor, yavaş görünüyorlar, detayları bulanık ve Cam asla depo çatıları.

"Aha," diyor Adam. "Özür - saklanıyordum.

"Bu Charlie," diyor. Daha fazla ayrıntı vermiyor. Onu kategorize etmek aşırı derecede karmaşık.

Charlie, Adam'ın elini sıkar ve Cam ruhunu Adam'a göndermenin ne kadar ezici bir şey olduğunu düşünür. Birinin mektup kutusunu. "İşler nasıl?" diye soruyor ona. Ve onu görmekle ilgili bir şey - o en münzevi Müşterileri her şeyi geri getiriyor. Bu el yazmasını ilk kez doğum iznindeyken, gece saatlerinde okumuştı. Bu Luke'un ortadan kaybolmasının ardından kaçırdığı, sektördeki neredeyse tüm baskılardan gelen teklif savaşı. İşe hemen sonraki yayın günü, buruk bir tatlılık. Keder içinde kıvranan Cam, Luke'un kitabının yayınlanmasına neredeyse şaşırmış ve belki de biraz rahatlamıştı.

hayata devam etmeleri bekleniyordu. Kitapları piyasaya sürmek, çamaşır yıkamak, yemek yapmak. Ve o kitap - Cam'in molozların arasında bir altın külçesi gibi gördüğü o kitap. Doğum izninde bulduğu kitap. Kuşatmadan sonra piyasaya sürdüğü kitap. Çok büyük bir kitaba dönüşen, herkesin çok sevdiği o kitap. Bir süre her gün iş yerinde küçük bir parti gibi olmuştu ama Cam için çok daha eğlenceli olduğu açıktı.

"Garip," diyor Cam. 'Son zamanlarda Out of Sight hakkında çok düşünüyorum. Geriye dönüp baktığında hayat dolu bir şey. Charlie'ye bir bakış atıyor. "Gerçek bir yolculuktu.

Charlie avuçlarını kaldırır. "Aslında okudum," diyor. "Çok beğendim.

"Tanrım," diyor Adam, yüzünü buruşturarak. "Bazen o kitaptan nefret ediyorum.

"Hayır! Cam öyle diyor.

"Hayır, gerçekten. Bence tüm romancılar çok büyük bir hit karşısında böyle hisseder.

"Yapmamalısın," diyor. 'O kitabı sen yazdın ve hala sensin, yani tekrar yapabilirsin.

arasına biraz garip bir sessizlik yerleşmiş gibi görünüyor ve Cam bunu görmezden gelmek yerine doğrudan kabul etmeye karar veriyor. Bu yıl, Luke'a ne olursa olsun, bir şeylerle yüzleşmekle geçti. Ev taşımak,

Devam etmek. Charlie'ye en büyük sırrını söylemek. Niall ile çalışmak. Gerçeği bulmak için ellerinden geleni yaptılar. belki de en önemli şey budur.

"Şu ana kadar okuduklarıma bay," diyor Adam'a.

"Gerçekten öyle," Charlie onu . "Her saat kitap okuyor.

"Özür dilerim," diyor. "Sizin için geri bildirimim yok. Henüz.

Adam hiçbir şey söylemeden mojito gibi görünen bir şey yudumluyor ama gözlerini ondan ayırmıyor. "Ne demek istiyorsun?" diyor sonunda, ses tonu tuhaf. Manzarayı işaret ediyor. "Burada biraz ilham bulmayı umuyordum.

"İlham mı? Cam, bu konuşmanın neden bu kadar karışık ve aynı zamanda yüklü hissettirdiğini merak ederek soruyor.

"Bir sonraki kitap için.

"Yavaş ol," diyor Cam. 'Bir sonraki kitap bekleyebilir. Emin misin?' Duyguları onu şaşırtmış: Adam'ın ikinci kitabı teslim etmesi neredeyse yedi yıl sürdü. Üçüncüyü daha erken istemezmiş gibi davranamaz, ama ...

Onunla göz göze geliyor. "Yedi yıl mı oldu?" diyor, bir kahkaha atarak. 'Yavaşla - ajansın tavsiyesi değil mi genellikle hızlanmak için?'

Charlie'nin kaşları çatılmaya başlar, belki de menajer ve müşteri arasındaki bu tür stratejik konuşmaları bilmesi gerekip gerekmediğini merak eder.

"Evet, ama.. Yani, elbette, mutluyسانız üçüncünüzü yazın!

Şimdi kaşlarını çatma sırası Adam'da. "Ne?" der. İçkisini yudumlar ve Cam birden Adam'ın onu yemlediğini düşünüp merak eder. Belki de kitaplara verdiği uzun arayı burada ve şimdi tartışmak istemiyor, bunu yapmaktan utanıyor.

Stuart yanından geçerken elini sallıyor, yabancı haklar konusunda biriyle konuşuyor. 'Başka bir şey konuşalım,' diyor. "Sen ne istersen.

"Üçüncü mü?" diye soruyor. "İkinciye yazmadım. Yavaşça söylüyor, sanki o bir aptalmış gibi.

Cam şaşkınlıkla Adam'a bakar. "Bana kitabını göndermişsin," diyor. "Suç romanını..."

"Hayır, yapmadım," diyor Adam.

"Oh," diyor Charlie beceriksizce. 'Başka biri olabilir mi? İstenmeyen bir şey mi?" diyor, açıkça işleri yumuşatmaya çalışıyor.

Adam gözlerini kırpıştırır, şaşkındır ve - açıkça - utanmıştır.

"Ama..." diyor Cam. 'Jiffy poşetinde gönderilmişti. Tıpkı ilkinde yaptığın gibi. Baskerville'le,' diye ekliyor beceriksizce, ama bunun yaygın bir yazı tipi olduğu aklına geliyor.

"Kitapçıdaki lansmanda kitabın için teşekkür etmiştim!

"Bununla ne demek istediğini merak ettim," diyor. "İlk kitabımı kastettiğini sanmıştım... Sana bir kitap göndermedim, Cam," diyor.

Ve, uzaktan, Cam'in zihninde, o farkında sosyal bir gaf yaptı. Ama umurunda değil. Umursamıyor gibi görünüyor. Çünkü söylediklerinin imaları var.

O isimsiz kitabı o yazmadı.

Başka biri yaptı. Ve onun, sadece onun görmesini istediler.

Niall.

Niall daha sonra Deschamps'ın e-postasındaki izleyiciyi kontrol eder: aranan ve tehlikeli kişilerde olduğu gibi yedi yıl boyunca orada kalmıştır, ancak hiçbir şey çıkmaz. Deschamps Metin'den gelen onayı kapatmış olmalı. Anon, yani sadece web sitesinin kendisi biliyordu. Kullan at telefondan kurtulmuş.

Ondan hiçbir iz yok.

Niall gözetim dosyasında başka bir faaliyet olup olmadığını araştırır ama hiçbir şey yoktur. Burada zamanı kısıtlı. Met'e bildiklerini anlatmalı. Ama daha fazla bilgi istiyor. Deschamps'ın bunu neden yaptığına dair sağlam kanıtlar istiyor.

Deschamps'ın büyük olasılıkla hayatta ve iyi durumda olduğunu söylerse, devletin tüm gücünü onu bulmaya harcayacaklardır. Ve onu hapsederler. Ya da daha kötüsü.

"Viv hakkında ne hissediyorsun? Jess hafifçe soruyor.

"Onun hakkında düşünecek fırsatım olmadı," diyor

Niall.

Alt kattaki fırında hareketlilik var. Niall'ın sabah seansı varsa ekmek kokuyor. Öğle yemeği vakti, sosisli börekler. Ve şimdi, akşam kapanışa yakın, artıkların karışık bir karışımı. Niall'ın sık sık yaptığı gibi, doğru zamanı yakalarsanız on peni karşılığında tarçınlı ekmek alabilirsiniz.

Jess, "Buna inanmıyorum," diyor.

"Tamam - var, ama... ben... bilmiyorum," diyor dikkatle, Tüm kariyeri boyunca insanları açmaya çalışmasının ne kadar komik düşünürken şimdi sıra ona geldi. Bunu yapması gereken kendisiydi ve Jess, müzakerecisi, onun önünde oturuyordu. "Deschamps davasının çözülmesi çok garip.

"Beyninde senin için bağlanmışlar.

"Şey. Aynı gündü,' diyor. "Belli ki.

"Ama - bunun ötesinde?" diye . 'Adamının rehineleri vurduğu o gün, sonra eve gittin ve Viv gitmişti. Sizin için o gün öne çıkan şey neydi?

Niall zihninde depodan uzaklaşıyor ve birden Barbican'daki dairelerinde, daha iyi bir mutfak ve daha renkli bir mutfak dışında, büyük ölçüde şimdiki gibi duruyor. Korunmuş dairelerinde dolaşıyor. Viv'in çaydanlığı tezgahın üzerinde, kendi boyadığı seramikten. Kavanozlarda makarna - Viv'in yaptığı türden bir şey, onun değil.

fazla eşya almamış. Mutfakta döner ve koridora bakar. Aklında duruyordu. Çantalar toplanmıştı. Büyük bir bavul küçük bir el çantası. Lanet olası doğum günü. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Hata o kadar somut ki pişmanlığı acı ve kara. Keşke, keşke.

Niall gözlerini açıp mutfak ve koridordaki bavulların kaybolduğunu görünce, "İşte bu," diyor. "Kaçırdım.

"Rehin alanın ateş edeceğini mi?

"Hayır. Tüm bu süre boyunca davaya ve Beni terk ediyordu. Hangi kıyafetleri alacağını, hangilerini bırakacağını seçiyordu. Yatağın yanından kitabını, diş fırçasını alıyordu... Yanlış kişiyle pazarlık yapıyordum," diyor Niall gözyaşlarını tutamayarak. "Boşuna. Hepsi boşunaydı.

Jess ona bakıyor, onun ifadesi de biraz üzgün. Çok şaşırmadı: tüm iyi müzakereciler çok fazla empati hisseder.

"Onun için çöp kutusunu yerine koydum. Geçen gün.'

"Çöp kutusu mu? Jess, kendisine her şey söylenmiş birinin profesyonel ifadesiyle şöyle diyor

bir insanın kabul edebileceği bir şey değildir.

"Çöpleri toplamaktan nefret ederdi. En kötü angarya işiydi. Kolaylıkla bir sonraki haftaya kadar dışarıda bırakırdı. Ben de - yasal olarak, iş için - evinin önünden geçtim ve çöpleri onun için geri getirdim, çöp deposuna koydum.

"Bunu neden yaptın? Jess söylüyor ama bunu eleştirerek ya da yargılayarak söylemiyor. Niall bazen Jess'in onun tarafında olmak için para alıp almadığını ya da gerçekten öyle olup olmadığını merak ediyor.

"Son seansımızdan sonra çok düşündüm," diyor Niall ve yanaklarının yandığını fark edince şaşırıyor. 'Viv'in ne hakkında ve belki de - gerçekte ne demek istediğini. Jess geniş ve içten bir gülümsemeyle 'Doğru - güzel,' diyor.

"Peki sizce ne demek istedi?

'İşimi ön planda tuttum. Koydum. Bu inkar edilemez. Bu sadece bir doğum günü değildi.

"Ve çöp kutusu..." diyor Jess, ses tonu kayıtsız ve Niall birden onun eve, kocasının yanına gidip gitmediğini merak ediyor

ve sıradan adamlara sıradan olaylar hakkında danışmanlık yapmaktan yakınıyor. "Bugün bütün seans çöp kutuları üzerineydi," diyecektir. Niall bunu düşününce kaşlarını çatır.

"Ne?" diyor. 'Bu da ne-' Sonra yüzünü buruşturuyor, onunkinin kaba bir taklidi.

"Hiçbir şey. Sadece hissediyorum - bilmiyorum. Sana bunları anlattığım için ,' diyor. "Bu çok sıradan.

"Bana pek öyle gelmedi," diyor hafifçe. 'Senin için çöp kutusu öyle: Ben seni görüyorum. Sen Viv'i görüyorsun. Ne yapmaktan hoşlanıyor, ne yapmaktan hoşlanmıyor. Neyi zor ya da sıkıcı buluyor. Ve bunu onun için yaptın.

"Evet.

'Yaşamak için yaptığınız işi yapmanın ama bunun en önemli önceliğiniz olmamasının bir yolu olduğunu düşünüyor musunuz? Her şeyin üstünde?'

Niall, Camilla ile İç Tapınak'ı düşünüyor, sonunda onu konuşturmak, bunu yapmak için kendi işverenine ihanet etmek. Bunun mesai saatleri dışında, fazla mesai olduğu aklının ucundan bile geçmemişti. Bazı insanlar fazla mesailerini yerine izinlerini

Bu insanlar polis değil. "Bilmiyorum," diyor dürüstçe.

'Bir şeyin peşine düştüğümde... pazarlık yaptığımda ... sanki başka bir şey göremiyorum.

"Yani başka bir ilişkiye girme konusunda çelişkiye düşeceğinizi söyleyebilirsiniz.

"Ona sahip olamayacaksam başka bir ilişki istemiyorum. "Senin biraz ya hep ya hiççi biri olduğunu biliyoruz.

"Belki de öyledir.

Jess, "Ve doğal olarak, işinizi takıntı haline getiriyorsunuz," diyor ve onu, geçmelerini istediği yolda sadakatle ilerletiyor.

'Kesinlikle,' diyor. "Çalıştığım için kendimi suçlu hissettirdiğini düşünüyorum. Ve sonra hiçbir şey söylemedi. Söylemedi.

düzeltemem için bana bir şans ver. Sadece - gitti.' "Belki de senin değişmeyeceğini düşündü.

Niall dürüstçe, "Belki de söylemezdim," diyor. "Belki de çoktan söylemiştir.

Niall buna hiçbir şey söylemiyor. Jess bir bekledikten sonra açık açık sorar: "Öyle mi?

"Sayılır," dedi Niall ve öyle yapmıştı, değil mi? "Evet."

"Doğru. Jess yüklü bir duraksama bırakıyor, belli ki Niall'ın Doldur.

"Bak," diyor. 'Rehine pazarlığı - sizi tüketir. Duygusal olarak. Kendini savunmaması gerektiğini biliyor ama istiyor. Tedavi edilemeyen manyaklar havuzuna gönderilmek istemiyor.

"Hala rüyalar görüyor musun?" "Evet.

"Hâlâ her gece mi?" diyor: Demek ki sıklık konusunda yalan söylediğini biliyor.

"Hemen hemen," diyor. 'O davada yeni gelişmeler yaşadım ama bilmiyorum. Sanırım bu farklı bir travma.

"Viv'in travması." "Kesinlikle.

Hafifçe iç geçiriyor ama sonra onu polislik konusuna yönlendiriyor, belki de dikkatini dağıtmak için. "Ne tür atılımlar?

Niall minnettar bir şekilde Camilla'nın ona söyledikleri hakkında bilgi verir.

Madison Smith, Alexander Hale, James Lancaster ve diğer her şey hakkında. "Mesele ki, baktım," diyor. "Nisan 2017'deki o gece Deschamps'ın nerede olduğuna dair işaretler aradım ve şimdi ortaya çıktı ki bir çifte cinayet. O gün bunu nasıl fark etmediğimi anlayamıyorum.

Jess ağzını . 'Yani - nasıl olduğunu bilmiyorum polislik işe yarıyor' diyor. "Hem de hiç. Ama ... bana öyle geliyor ki siz bir şeyleri gözden kaçırarak bir insan değilsiniz.

"Öldüm. Yani iki rehine benim yüzümden öldü. "Luke'u öldürmeye gelen iki adam.

"Evet, ama öyle bile olsa.

"O gün orada olmaması mümkün mü?" diye soruyor ona.

"Bu - çifte cinayet için veri tabanına giriş?

Niall gözlerini kapatır, düşünür. HOLMES'u kontrol ediyorum, güneş

Wetherspoon's'a giriyordu, havada aciliyet vardı. Acele mi ediyordu, yoksa başka bir şey mi olmuştu?

Ve işte o zaman cevap gelir, sanki

Hiçbir şey: çözümü beyni sağlıyor, tam orada, lanet terapide. Gözleri açılıyor ve Jess'inkilerle buluşuyor. Seansın henüz yarısında olmalarına rağmen ayağa kalkarak, "Tamamdır," diyor.

"Öyle mi?

Evet. Çözmüşsün. Şimdi kapıda, eli kapı tokmağında. "Hiçbir şey kaçırmadım," diyor ona. "Kaçırmadım.

Haklısın. Birisi onu . olmalı: çifte cinayet sistemde yoktu.

Rehinelerin sistemde kimlikleri yoktu.'

Niall'ın zihni hızla çalışıyor, bilgi ona doğru geldiğinde bazen beyninin hızlandığı gibi, parçalar birbiri ardına düzgün bir şekilde yerleşiyor, sıkışmıyor ya da zorlanmıyor. . Bulduğunu biliyor. "Birisi polis bilgisayarından bilgi almış olabilir," diyor. "Hem rehinelerle hem de polisle bağlantısı olan tek kişi," diyor. "George adında bir adam

Louis, Isabella'nın kocası. Onlar kurban değil, faildi.'

Cam

Cam, Adama mazeretlerini sıralar ve çatı katında yazarların, menajerlerin ve içki servisi yapan insanların yanından geçerek ayrılmaya çalışır.

"Kahretsin," diyor Charlie'ye nefesinin altından. "Biliyorum - gerçekten garip," diyor Charlie.

Zihni allak bullak oldu.

Bunca zaman. Bunca zamandır. O kitap onun evindeydi. Kendisine bunun genel bir başvuru olduğunu, adresini bulan bir yazar olduğunu söylüyor.

Ama o öyle düşünmüyor.

Uyuşturucu satan çocuk. Bir suç ailesinden.

Öldürülen gençlerden biri. Çifte cinayet. Diğer genç, rakip bir suç ailesinden.

Hales ve Lancaster'lar.

Anlatıcının katilini yanlışlıkla öldüren adam yardım etmeye çalışıyor. İyiliksever olay yerine geri döner ve fark edilir.

Luke, o gece Whitechapel'a gidiyordu. Beklediğinden daha fazla yakıt kullanıyordu. Yerlerini gizliyordu. Soğanlar için ağlamak. Bir cenazeye katılmak.

Ölen gençlerden birinin ailesi onun kim olduğunu öğrenir.

Luke, olmayan bir soygunda kimliğini tespit etmek için içeri giren insanlar vardı. Onu öldürmek için iki adam gönderen Luke.

Gözlerini açıyor. Olabilir mi? Fark etmemiştir. Adam'ın el yazması olduğundan o kadar emindi ki. Belki de amacı buydu. Ölü bir anlatıcı. Hikaye Luke'un bakış açısından anlatılmamıştır. Bir kılık değiştirme.

Onunla ilgili olabilir.

Ondan gelmiş olabilir.

Ondan.

Has.

Var.

için.

Getir.

İşte

bu.

Kitap.

Ve eğer bu onunsa... kesinlikle ona teslim etmek için hayattaydı. Göz kırıyor. Bu düşünce çok büyük, sanki bir yakın çekime bakıyor ve resmin tamamını göremiyor.

Buradan gitmesi gerekiyor.

Charlie'ye "Gidelim mi?" diye sorar.

"Kesinlikle," diyor, onun iç kargaşasından habersiz, noktaları kendisi birleştirmemiş.

"Gidiyor musun? Stuart, dışarı çıktıklarından habersiz bir şekilde ona . "Sizi yeni yazarlarımdan biriyle tanıştırmak istiyorum?" Otuzlu yaşlarının ortasında, uzun bir etek giymiş ve yüzünde gergin bir ifade olan bir kadınla duruyor.

"Elbette," diyor Cam, dikkati dağılmış bir halde, yine işten erken çıkmak istemiyor, hâlâ akli dengesi yerinde değilmiş, hâlâ geçmişe takılıp kalmış gibi görünmek istemiyor.

"Merhaba," diyor. Charlie'nin kolu beline dolanıyor ve tek düşünebildiği planlarından, çocuksuz gecesinden nasıl vazgeçebileceği ve o kitapla nasıl yalnız kalabileceği.

"Ne yazıyorsun?" diye soruyor Stuart'ın yazarına mekanik bir şekilde.

"Şey," diye başlıyor ama Cam gerisini dinlemiyor.

Orada durmuş, sırtarak, "Kocam hikayesini benim için yazdı" diye düşünüyor.

'... Lisa Jewell'ı seven okurlara ulaşmayı umuyorum,' diye bitiriyor kadın ve Cam gülümseyerek başıyla . Bir haklar asistanı onlara katılıyor ve Stuart ona Adam'ın taslağını teslim ettiğini söylüyor ve Cam onu düzeltmeye dayanamıyor.

Stuart çıkarken omzunu sıvazlıyor ve kadın da ona seviniyor, on yılı aşkın süredir iş arkadaşı olan Stuart hiç Bir keresinde ondan çok şey istemişti.

Cam metrodan evine doğru yürürken sessizdir. Charlie'ye içeri gelmeyeceğini söylemenin bir yolunu bulamamıştır. Bir bahane bulması gerekiyor, hem de hemen. Ona her konuda fikrini değiştirdiğini söyleyecektir.

Ön kapıda ona dönüyor ama adam arkasına bakıyor. "O da neydi?" diyor.

"Ha?

"Birinin sizinkinin arkasındaki sokağa girdiğini gördüğüme eminim.

Cam'in sırtı soğuyor. Yüzü korkudan uyuşmuş gibi hissediyor. İzlendiğini düşündüğü onca zaman.

"Bakar mısın?" diyor, kitap geçici olarak unutulmuş.

Charlie bir kez başını sallar, ifadesi ciddidir ve Cam kendini içeri atar, koridorda gergin bir şekilde durup onu . Yanıldığını umarak.

"Onları yakalayamadım. Birinin gittiğini gördüm, ama kaçtılar,' Charlie beş dakika sonra içeri girerken yanaklarının yorgunluktan kızardığını söylüyor.

"Çok garip."

"Gerçekten.

Adam duraklar, sonra "Kahve?" der ve kadın "Evet, tamam" diye düşünür. Kalabilir ve onu güvende tutabilir. Kitap hayal edebileceğinden çok daha değerli. Biri onu isteyebilir.

Charlie'ye mutfağında katılırken tek düşündüğü, Luke'un ona hikâyenin kendi tarafını anlatması için -eğer hâlâ tehlikedeyse- bunu bir kurguyla gizlemekten daha iyi bir yol olabilir miydi? Bu onu bile kandırdı. Yasal nedenlerle isimler değiştirilmiştir. Kocas, şimdi bir gencin bakış açısından yazıyor.

Merhum. Tahmin etmeliydi: kocası, hayalet yazar.

Niall.

Niall, Jess'in seansından sonra otoparka gelir ve George'un olaya karıştığını doğrulamak için sadece bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini bilir. Akşamdır, Londra'nın ışıkları etrafına ve üzerine parıltılar saçmaktadır ve iletişim ekibinden Claire'i ararken yavaşça nefes alır.

Claire'in cevap vermesini beklerken - Claire mesai saatleri dışında masa telefonunu her zaman cep telefonuna yönlendirir - çok katlı binanın parmaklıklarına yaslanır. Claire telefonu açtığında, "Bilgi toplayabilecek birine ihtiyacım var," diyor. 'İdeal olarak şimdi. Meşgul müsün?

"Çocukların beşli takımındayım ama meşgul değilim," diyor. "Telefonum yanımda, yardım edebilirim.

"Harika," diyor Niall. 'Sanırım 2017'de HOLMES'tan bir şey silinmiş. Ve sanırım iki kişinin de DNA'sı silinmiş.

Claire duraklar. Arka planda bir düdük duyuyor. 'Bunlar büyük iddialar,' diyor.

Niall otoparkın uzunluğunu adımlıyor. "Birini suçlamadan önce, kayıtlara geçmeden önce birkaç şeyi çözmeye çalışıyorum. Ve çok komik, bu cümlelerin bir şekilde gerçek olması çok komik. Kayıt dışıydı çünkü Deschamps davasını çözme iştahı doyumsuzdu. kendi hatasını telafi etmek için. Ve şimdi kayıt dışı çünkü olayın merkezinde bir polis olduğundan şüpheleniyor. Neredeyse

Sanki biliyormuş gibi, büyük, bilge bir yanı, bilmediği zamanlarda bile her zaman kontrolü elinde tutuyordu.

Aşağıda, geniş caddeler ona Bermondsey'i hatırlatan çirkin panjurlu kapılarla kaplı. Çok katlı binanın katları arasından sıcak bir esinti giriyor. "Yapamam - Niall..." diyor Claire.

"Lütfen sadece sisteme bakın. Andrew Smith ismine bakın. O rehinelerden biri. Bilgileri sistemden kaldırılmış," diyor Niall. Sadece telekomünikasyon ekibinin ulaşabildiği bu bilgiye kendisi vakıf değil.

'Bana beş dakika verin - telefonda konuşurken bunu yapamam. Dur bakalım,' diyor Claire. "Bir sürü Andrew Smith var.

Niall otoparkta bekliyor, arabasına doğru yürüyor ve sonra uzaklaşıyor, yağmur suyu olabilecek ve Tanrı bilir ne olabilecek su birikintilerinin yanından geçiyor. Neredeyse bomboş, garip bir şekilde oldukça sakin ve yürürken Viv hakkında düşünüyor

Deschamps'ı ve bazı şeylerin ne kadar zaman aldığını. Tekrar parmaklıklara yaslanır, hafif bir yağmur eklemlerini ıslatır ve Jess'in ona öğrettiği şekilde nefes vermeye çalışır.

Niall'in vücudu daha önce hiç yapamadığı bir şekilde yavaşlamaya başlar. Tuhaf, hareket halinde olmanın, endişeli olmanın, çeşitli şeylere bağımlı olmanın onu besleyen şey olduğunu düşünüyordu, ama aslında bu onu engelliyordu. Şimdi zihni daha sakin, daha çok düşünebiliyor.

Viv'in dünyada en çok istediği şeyden -kendisinden ve zamanından- kaçındı çünkü başkalarının sorunlarıyla yüzleşmek kendi sorunlarıyla yüzleşmekten daha kolaydı.

Gerçek bu, diye düşünüyor, nefes alıp verirken hala yavaş. Ve bununla yaşamak zorunda. Bermondsey davasının kalbindeki gerçek hata.

Birkaç dakika sonra telefonu çalar, Claire'in dahili numarasıdır ve cevap verir.

"Kayıt George Louis tarafından yirmi birinci Haziran 2017'de silinmiş" diyor. "Kayıtlara göre Pete Arbuthnot adında bir adam için ikinci bir rehineyi de silmiş. Diğer rehine, ben

tahmin ediyorum. Bu yüzden hiçbir şeyi işaretlemediler artık orada değillerdi. Alexander Hale ve James Lancaster cinayetlerini de sildi, ama birkaç gün sonra onları geri getirdi.'

Niall başını sallar: onları eski getirmek kimsenin bilmesini engellemiştir. Bir noktada, olarak kalan kayıtlar fark edilirdi ve memurlar düzenli olarak denetlenir.

Bu şekilde, onları sadece minimum süre için saklamış oldu.

"Teşekkür ederim," diyor Niall, yüzünü yağmura doğru eğerek ve neredeyse gülümsüyordu. Haklıydı. Bunu .

"Yani kazara rehine..." diyor Claire ve Niall Isabella'nın savunmasızlığını, yaşadığı şoku, korkudan altına kaçırdığını aniden ve canlı bir şekilde hatırlar.

Hepsi uydurma. Niall'ın yıllar önce Mail'de okuduğu iç travmasıyla ilgili makale. Belli ki onlara satılmış. Zekice bir blöf.

Bu dava, bir o yana bir bu yana eğilmiş bir kum saati gibi, taneleri bir yöne ve sonra tamamen diğer yöne düşerek ters dönmeye devam ediyor.

Ve bu şekilde çok mantıklı. Louise'ler deponun sahibiydi. Servetlerini hortumlamak için salaş mütevazi bir yer. Deschamps'ı arka asansörü olan, kontrol edebilecekleri bir yerde öldürmeyi ve cesetten kurtulmayı ayarladılar. Bunu yapmaları için iki adam gönderdiler ve Isabella da bunu denetledi. Tek hataları kiracılarının uzaktan bir güvenlik görevlisi tuttuğunu ve onun da bunu yayınladığını unutmuş olmalarıydı. Tanık olunduğunda ve Deschamps misilleme yaptığında çok kötü bir şekilde yanlış giden özel, suç eylemleri.

Niall ürperir, yıllar önce George'un kuşatmayı nasıl havaya uçurduğunu hatırlar. Elbette öyle yaptı: O ve karısı katilleri organize etti ve işler ters gitti.

Onlar buna kapılmadılar. O onlardı. Geriye kalan tek soru neden?

Nasıl tepki vereceklerini bilerek bu işi Met'e devretmek için yeterli güce sahip mi? Belki. Olabilir.

Niall eve dönerken Louise'lerin evine uğrar, George Louis'in yolsuzluğunu telefonla bildirmeyi tartışıyor, ancak bu aileyi bir süreliğine gözlemlemekten ve hangi sırların ortaya çıkabileceğini görmekten kendini alamıyor.

Aceleci davranmak istemiyor. Düşünmek istiyor. George Louis'in Deschamps cinayetiyle ne ilgisi var? Neden bunu emretsin ki? Whitechapel cinayetinin nasıl bir özelliği var? Telefonunu çıkarır ve Claire'e bir istekte bulunur, herhangi bir aile bağlantısını, herhangi bir George'un sahip olduğu iş bağlantıları. George, kadının konuyu henüz yönetime taşımayacağına güveniyor.

Bilgiyle çok şey yapabilirsiniz, ancak en önemli şey harekete geçmeden önce daha fazlasını elde etmeye çalışmaktır. Gerçekten ne oldu? Kahramanlar kimler ve kötüler kimler?

Bazen - sadece bazen - insanları görünmeden, gölgelerden gözlemleyerek bilgi edinebilirsiniz. Eğer Louise'ler şüphelendiği gibi suçluysa, itiraf etmeleri faydalı olacaktır. Onları yolsuzluktan çok daha fazlasıyla suçlayabilir.

Evlerinin yakınında beklerken Niall'ın teni titriyor, sanki Tanrı'nın kendisi bir elini uzatıp vücudunun üzerinden geçirmiş ve "Devam et" demiş gibi. Neredeyse vardın.

Niall orada, Londra'nın sakin bir sokağında tek başına bir dedektif olarak duruyor, arabasının bagajındaki polis tabancasından memnun, binalara bakıyor.

George Louis'in dairesi bodrum katta, 68b numara, güzel dairelerden . Sokak yapraklarla kaplı, havada yazdan kalma keskin bir bitki kokusu var. Yolda uyuyan polisler var, hemen solda bir bisiklet yolu ve birkaç parça çöp, tozlu ve yaz sıcağından solmuş. Ön kapı geniş ve beyaza boyanmış, yeni boya. Mutfak ön tarafta, yarı buçuk dairelerden biri. girintili ama yine de doğal ışık alıyor. Sonuç olarak, Niall için aşağıya bakmak çok kolay.

Beyaz duvarlı bir mutfak. Bir yerde bir ışık yanıyor ve her şeyi turuncu renklere boyuyor. Niall'in görebildiği tek şey bir mutfak masası. Kocaman, çam ağacından, etrafında dört sandalye.

Niall dışarıdaki caddede dolaşır ona değer biçiyor. Zengin değiller. Bu onun ilk gözlemi. Onlarınki - en fazla - iki katlı bir daire, bir tür maisonette, belki yarım milyon değerinde: bunun size tamamen ortalama bir Londra evi satın aldığı saçma ama doğru, sokakta park yeri yok, bahçede ofis yok, sıkışık koşullar, çok yakın komşular ve dışarıdaki sokaktaki çöpler dışında başka bir şey yok.

Geç oldu ve Niall gözlem yaparken hava kararmaya başladı. İzlemek ve beklemek istiyor: daha sabırlı olursanız, sonunda ödüllendirilirsiniz. Louise'ler tarafından görülme riskini göze alamaz - özellikle Isabella onu hemen tanıyacaktır - ve bu yüzden her an dönüp gitmeye hazır bir şekilde sokakta bir aşağı bir yukarı yavaşça yürür.

Louise'lerin üst katındaki dairenin gölgelerinde saklanır. Ön kapıya çıkan beş beyaz taş basamak vardır ve ya yataktadırlar ya da dışarıdadırlar, ev kapalı ve sessizdir. İkincisini umuyor.

Aşağıya bakıyor. Ferforje parmaklıkları ve Louise'lerin cumbalı pencerelerinin üstlerini görebiliyor ama başka hiçbir şey göremiyor. Hiçbir şey duyamıyor.

On biri çeyrek geçiyor, buçuk geçiyor, yirmiye on iki var. Kıpırdamadan durur, hiçbir şey beklemez ve izler.

Ta ki bir Şeye dönüŐene kadar. Isabella ve George daireden ayrılıyorlar.

"Hı-hı," diyor George, telefonu kulağına yakın tutuyor ve beyaz bir deniz kabuğı gibi yarıyor. "Janet içeri girmemizi söylüyor," diye ekliyor Isabella'ya. "Kapı açık.

Niall sallanıyor. Janet. Janet Hale. Alexander'ın annesi.

Isabella kocasına, "Elbette," dedi.

George telefonda, "TeŐekk rl r kardeşim," diyor.

Ve işte oldu. Onlar kardeşler. George Louis ve Janet Hale. Evliliğı sayesinde ortak soyadları yok.

Birbirlerine yardım etmek için her Şeyi yapacak olan aileler arasında yapılan bir anlaşma. Çocukları  ld r len Hales'ler Deschamps'a karşı kan davası.

Ve Louise'ler, onun cinayetini ayarlayanlar.

Ama neden? Çocuklarını Deschamps mı öldürdü?

Camilla Hakkında Anonim Rapor

Elimde bilgi var, ona mesaj atarım.

Telefonum hemen çalıyor ve aramayı reddediyorum. Mesaj atıyorum.

Gerçi kardeşim yazı yazmayı pek sevmez.

Okuyor ve cevap vermiyor. Deschamps onunla temasa geçti, ona yazıyorum. Onun evindeyim. Gidip gönderdiği şeyi tut. Bir süre burada kalmam için bir sebep uydurdum.

Teşekkürler, Charlie. Seni içeri gönderdiğimizde çözeceğini biliyordum.

Bir şey değil, George.

Cam

Charlie onlara kahve yapıyor ve Cam'in tek şey kocasının hikâyesinin oturma odasındaki kanepede yatıyor olması. Orada eski bir tılsım gibi parlıyor ve zonkluyor gibi görünüyor. Cam onu okumak için yanıp tutuşuyor ama dışarıda onu bekleyen biri olabilir diye Charlie'nin gitmesini de istemiyor.

'Eskiden kafein alıp uyuyabiliyordum'

Charlie gevezelik ediyor, 'ama kırk yaşından sonra yapamam. Bütün gece ayakta olacağım.'

"Eskiden Luke'la kova kova içerdik," diye cevaplıyor Cam, kocasının varlığı odada o kadar canlı ki ondan bahsetmeden edemiyor. "Artık pek içmiyorum.

Oturma odasında Charlie lambayı kendisi yakıyor, parmakları ampulün yanındaki düğmeyi bulmak için direğe tırmanıyor. Lambayla ilgili bir şey Cam'i anlık olarak tedirgin ediyor ama lambanın sağladığı ışıkla dikkati dağılıyor. ciltli el yazması, tam orada, kanepenin üzerinde. Parlak beyaz sayfalar, siyah yazılar. Çok sıradan. Mükemmel bir gizlenme.

Cam'in can atmasına rağmen ikisi de bundan bahsetmez. Charlie konuşmaya kulak misafiri oldu, ama açıkça burnumu sokmamaya karar verdim.

Dışarıda karanlık tamamen çökmüştür. Charlie, Cam'i kanepede kendisine doğru çağırır. "Her neyse," der ve Cam'e

Ses tonunda bir kesinlik notası. "Çok güzeldi. Kahvelerimizi ve sonra sanırım erken yatmam gerekiyor.

Charlie'nin yüzü Cam'in daha önce gözlerinde görmediği güçlü bir duyguyu ele veriyor. Gök gürültüsünden hemen sonra çakan şimşek gibi bir parıltı. Gözünü kırparsan kaçıırırsın.

"En azından bir süreliğine kalırım diye ," diyor. 'Dışarıdaki o kişi, ben...'

"Gerçekten, değil," diyor, sadece kitabı düşünüyor: kitap, kitap, kitap.

"Bakalım bitirdiğimde nasıl hissedeceksin. Fincanı ona doğru kaldırır. Bir yudum alır, gözleri kızdadır. "Bekle - karıştırmayı unuttum. Yutkunurken yüzünü buruşturur.

"Ben yaparım," diyor ve fincanı alıyor.

Mutfakta, ayaklarının altındaki fayanslar serin, pencere aralık, uzun bir salkım salkım içeri girmeye çalışıyor. Polly'nin istediği pembe ekmek kızartma makinesiyle bir kadın mutfağı. Cam'in okuduğu ciltsiz bir kanıt yan yatmış. Aniden bir erkeğin dokunuşunu özliyor. Atılmış bir kravat, bir cüzdan, bir dizi kol düğmesi. Charlie'nin kahvesini karıştırıyor, acı siyahlığın ve sütün karışırken girdap gibi dönen topografyasına bakıyor. Hayal mi görüyor? Bu kitap sadece bir hiç mi? Talep edilmemiş bir el yazması, paketlenip satılmak için, bundan başka bir şey değil mi?

Charlie, kadın kahveyi getirdiğinde oturma odasında olduğu yerde, minderlere yaslanmış, bacaklarını bileklerinden masanın üzerine çaprazlamış bir şekilde oturuyor.

Ama kitap. Cam'in zihninde o kadar merkezi bir yere sahip olan kitap, Kuzey Yıldızı da olabilir, kitap yerinden oynamış. Kanepenin en az bir adım ötesinde, sayfaları hafifçe yırtılmış görünüyor, ön kapak sayfası şimdi eğik: içinde bir şey okumuş.

Adımları yavaşlar. Charlie başını ona çevirir.

Ve gözleri birleşiyor. Başını birazcık eğiyor. En ufak bir hareket. Eğer aramazsanız .

Niall.

Tam ayrılacakları sırada George bir mesaj alır ve Isabella'ya iletir. Niall, kapı aralığındaki pozisyonunda, dinlemeye çalışıyor.

Geriye doğru hareket ediyor, kendini ön kapıya doğru bastırıyor. Tepesinde yükselen bir çalının dalları derisini keskin bir şekilde çiziyor, yapraklar kollarını ve boynunu sıyrıyor ama saklanması gerektiğini ve duyması gerektiğini biliyor.

"Deschamps Camilla'ya bir kitap gönderdi. Charlie bir okudu. Deschamps her şeyi Alex gibi yazmış.

Alex, James'i nasıl öldürdü? İsimler değişti. Ve Deschamps'ın Alex'i nasıl görüp öldürdüğünü, onu James'ten kurtarmaya çalıştığını. Ailemiz hakkında her şeyi yazmış. Bizim hakkımızda konuşacak başka insanlar bulmuş olmalı. Kitabın sonunda Dungeness'te olduğunu söylüyor. Kendimiz gitmeliyiz. Hemen.'

Gece Niall'ın etrafında o kadar sessiz ki, hava onunla birlikte zonkluyor gibi görünüyor. Uzaktaki trafik, bir yerlerde titreşen bir siren, ama başka bir şey yok, sadece sıradan bir gözlemci istemeyen insanların alçak, sessiz sesleri.

Sadece bir kez kendi kendine başını sallar. Mantıklı geliyor. Şimdi mantıklı. Niall'ın üzerine huzurlu bir his gelir. Her şeyi yapabilir, korkutucu şeyleri bile, yeter ki nedenini bilsin. Ve öyle de oldu. Deschamps o gece çapraz ateşe tutulmuştu, Bir cinayete tanık oluyor, müdahale etmeye çalışıyor, iyi olmaya çalışıyor, ama yanlış yolda ilerliyor. Ve şimdi düşmanları var, biri

En azından suç ailesi. Lancaster'ların çocuğu Alexander Hale tarafından öldürüldü. Ama Hale daha sonra Deschamps tarafından öldürüldü: onu düşman yaptı.

Hem de bir polise. Hiç . Onların uşaklarını öldürdükten sonra ortadan kaybolmasına .

Hiç şansı yoktu.

Louise'ler bir takipçi istemezler ama Niall tam olarak öyle olacaktır. Telefonunu kontrol eder, Cam'i arayıp ona söyleyip söylememeyi düşünür ama söylememeye karar verir. Cam tehlikede değildir: Cam onun düşmanlarıyla birlikte.

Daha sonra onunla bilgi alabilir. Olayı çözdükten sonra. Kocasını kurtarıp ona getirdikten sonra.

Cam

"Kitap neden yerinden oynadı? Cam diyor ki. "Ne kitabı?

"Kitap mı? Kitap... şu Adam...' Kitabı işaret ediyor. "Onu okudun mu?

"Jiffy çantası kitabı mı?" "Evet.

"Hayır," der Charlie, yüz ifadesi hafif bir merakın mükemmel bir resmidir. Cam, onun iyi bir yalancı olduğunu düşünüyor. Aslında olağanüstü. Ama yalan söylüyor. Çünkü kitap yerinden oynamıştır. Ve odada onu yerinden oynatabilecek tek bir kişi vardır.

"Bir şeyler izleyelim mi? Charlie diyor ki, belki de Çabuk. 'Bir yudum kahve bile beni gerdi! Rahatlamam lazım.

Boynu kızarmış, üzerinde sığır eti desenleri belirmiş. Cam bunu daha önce hiç soğukkanlı ve sakin bir adamda görmemişti.

Sessizce bakıyor, hiçbir şey söylemiyor, yüz içinden binlerce düşünce geçiyor ama hiçbiri ağızından çıkıp gerçek dünyaya ulaşmıyordu. Belki de sadece merak ediyordu. Belki de bundan utanıyordur. Ama neden, gerçekten,

yalan söyler mi? Neden bu kadar kızardı? "Elbette," diyor, düşünürken zaman kazanıyor.

Uzaktan kumandayı kurcalıyor. "Önce kaynar su musluğu, sonra televizyonunuz," diyor, düğmelere basıyor.

Cam gözlerini kırpıştırır, tekrar kanepeye bakar. Kitap ve hemen yanında telefonu duruyor. Ona bakarken telefonun ışığı yanar.

Ona doğru bir adım atıyor, vücudu köpüklü ve Keskin bir adrenalin, dünyanın onun için her zaman olduğu gibi en evcil ortamlarda altüst olduğunu düşünmek.

Metin önizleniyor ve kanepenin arkasında durup gözlerini kısarak metni okuyabiliyor.

Teşekkürler. Şimdi Dungeness'e gidiyoruz.
Camilla'yı orada tut.

Yüzlerce örümcek Cam'in omurgasına doğru ilerliyor. Geriye bir adım atıyor, sonra iki, dişleri ateşi varmış gibi takırdıyor.

Camilla'yı orada tut.

Şimdi Dungeness'e gidiyoruz.

Charlie ona göz kulak olması için gönderildi. İçine sızmak için. Bunca zamandır.

Ona bakıyor, belki habersiz, belki de sadece öyleymiş gibi davranıyor. Ve Cam, gerçekler yavaş yavaş yerine otururken, gidemeyeceğini fark eder. Bordo gömleğinin içinde televizyonuyla uğraşan Charlie onun Charlie'si olabilir. Varlığı iyi huylu görünüyor ama değil. değil. Bağlanmamış ve ağzı kapatılmamış. Ama onun rehinesi, buna şüphe yok. Ve bu arada kocası da tehlikede.

Kocası hayatta ve Dungeness'de.

Ve Cam burada kapana kısıldı. Ona ulaşmak zorunda. Ama kendini de kurtarmak zorunda. Eğer izin verirse, Charlie'nin ne yapacağını kim bilebilir? Ve Luke'a ne söyleyebilir?

Düşman mı?

Kitaba bakmaya çalışmıyor. Aslında, normal olma konusunda Oscar ödüllü bir rol oynarken

Buradan nasıl çıkacağını ve Dungeness'e nasıl gideceğini bulmak için okuduğu tüm gerilim romanlarını gözden geçirdi.

Charlie'nin mesajı okuduğunu görüp görmediğini bilmiyor ama yine önceki ilişkisi hakkında konuşuyorlar, ve Libby hakkında. Hiçbiri Luke'tan ya da kitaptan bahsetmiyor. Ve belki de metinden çok bahsedilmemesi daha kötüdür: Charlie biliyor. Ve Cam'in de bildiğini biliyor.

Zamanı azalıyor. Gitmek zorunda.

Kitabı, Luke'un kitabını, ona yazdığı özel aşk notunu düşündükçe aklına geliyor ve sonra biliyor. Bundan kurtulmak için ne yapacağını biliyor.

"Yatak mı? Cam öyle der ve Charlie'nin ona şaşkınlıkla baktığından emin olur. Ama bir planı vardır.

Cam banyoda soyunur, bazen onunla yaptığı gibi. Charlie'nin telefonunu takip edip etmediğini bilmiyor, bu yüzden kimseyle iletişime geçmiyor. Bir tişört ve şortla dışarı çıktığında adam yatağında, Luke'un yatmaktadır. Sadece birkaç kez kalmıştır, varlığı yabancısıdır ve şimdi de tekinsizdir. Onun yanına oturur, Yahuda'sının, düşmanının, işi onu burada tutmak olan adamın yanına.

"mı?" der, ona dönerek. Ve bunu isteyecek... Cam titremeye başlıyor, vücudundaki deri geriliyor, tüyleri diken diken oluyor. Uzuvarları, sinirleri: tehlikede olduğunu biliyorlar.

Kadın ona dönük yatıyor ve adam bir elini kalçasında gezdiriyor, bir tüy kadar yumuşak ve gıcıklayıcı. Eğer o yapmazsa adam anlamayacak mı?

Cam eline, o kare şeklindeki düzgün tırnaklarına bakıyor. Onları çok iyi tanıyor ama aslında hiç tanımadığı ortaya çıkıyor.

Onun vücuduna bakıyor, gözleri ıslak havuzlar gibi.

Cam ona bakar ve bakması gerektiğini bilir, bunun ona yardımcı olacağını bilir, daha sonra derin bir uykuya dalabileceğini bilir, ama yapamaz, bunu yapamaz. Onunlayken olmaz.

Artık bilmiyor. Ve Luke -belki de- bir yerlerde hayattayken... bu işi doğru yapması için ona güvenirken olmaz.

"Ah, belki yarın sabah," diyor ona, reddine alaycı bir mizah katmaya çalışarak, ama işe yaramıyor, tonu tamamen yanlış, diyez demek isterken bemol bir notaya vuruyor. "Çok fazla kanepe yedim.

Elini geri çekip göz temasından kaçınarak, "Elbette," diyor.

"Ben sadece - ben de iş hakkında düşünüp duruyorum," diyor. "Sanki..." Zihni dönüyor, inandırıcı bir şeyler uydurmaya çalışıyor. "Bilmiyorum. Sanki artık oraya sığmıyormuşum gibi. Gevezelik ediyor, zaman öldürüyor. Yakınlık numarası yapıyor.

"Nasıl olur? Charlie diyor ki, hâlâ yarı giyinik, hâlâ onun yatağında karşılıklı yatıyorlar, ama hissettikleri ama göremedikleri bir sis gibi belirsiz bir şey aralarına yerleşmiş. Charlie biliyor mu? Kızın bunu çözdüğünü biliyor mu?

"Sadece - belki de başka bir ajansa geçme zamanı gelmiştir" diyor, ancak bunu hiç hissetmiyor.

"Belki," der ve içindeki her bir hayvani içgüdü bunu yapmamasını söylese de kadın yorganın altına kayar ve sırtını ona yaslar. Bazı limbik alarm sistemleri, ona, düşmana sırtınızı dönmeyin. Fakat Kadın bunu yapıyor, adam kollarını ona doluyor ve kadın bunları bir tuzak olarak düşünmemeye çalışıyor. Rahatlamaya ve nefes alışını yavaşlatmaya çalışır.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar. 'Sadece... Çok uzun zamandır oradaydım ve Luke asla geri gelmeyecek - bilmiyorum, ben...'

Kelimeler ağzından çıkarken, bunu hissediyor. Vücudu sadece bir mikrosaniye için geriliyor, sonra tekrar gevşiyor ve onu daha yakına çekiyor. Sıcak kalçaları sırtına değiyor. Koridordaki saatin tik takları. Burada pek çok kez bulunmuş, kendini güvende hissetmişti ve bu süre boyunca adam onun düşmanıydı.

"Belki taşınmak iyi olur," diyor. 'Ev taşımak ve taşınma işi.' Mırıldanıyor, sesi uykulu ve Cam

omuzlarını düşürür, yavaşça nefes verir, onun devrilmesini ister ve ne yapacağını anlayabilmesi için onu tutuşunu serbest bırakır.

Nasıl tanıştıklarını düşünüyor. Adam ajansına girmişti. Yayıncılığın nasıl işlediğine dair -aslında- pek bir fikri yokmuş gibi görünen yeni bir araştırma asistanı. Kırklı yaşlarında bir adam böyle bir işe giriyor. Her şey... çok açıktı. O bir yordakçıydı. Onun hayatına sızmak için gönderilmişti.

Ama neden? Ve neden sonra? Charlie'nin nefes alış verişini nihayet eşitlenene kadar yarım saat beklemek zorunda kalır. Uyumuyor, diye düşünmüyor, ama en azından onun kaçışını beklemeyi bırakmış.

Cam, onu yakalamak için gönderilen adamın yanına uzanır ve tavanda hızla hareket eden gölgeleri izler.

Okyanusun dibine. Charlie sırt üstü yuvarlanır ama elinin bileğine yaklaştığını hisseder. Biraz kımıldarsa, kolunu tutabilir. Yataktan çıkmasını engelle. Onu durdurur... Charlie'nin aşık olup olmadığını merak eder, hatta sadece hafifçe. Onun için bir şey ifade edip etmediğini merak ediyor.

Ve sonra hatırlar. Luke'un kitabındaki paragraf onu ürpertmişti. O zamanlar nedenini tam olarak bilmiyordu ama ...

Eğer bir şey varsa..

Ona yazdığı son notta da aynı ifadeyi kullanmıştı. Eğer bir şey varsa. Bu ona verdiği son ipucu muydu?

Eğer bir şey olursa... eğer biri kaçmak isterse Her zaman kullandığım silah bahçede gömülüydü.

Luke'un kitabı sadece bir açıklama değil: sadece onun için kodlanmış bir dizi talimat. Bir keresinde, eğer boğulacak olursa onu kurtaracağını söylemişti. Ve kurtarmaya çalışıyor.

Ve bu ana kadar olan her şey domino taşları gibi sıralanıyor, dikdörtgen gövdeleri o kadar mükemmel bir şekilde düzenlenmiş ki ardına düşüyorlar. Kitap. Onun sözleri. O kadar korktuğu baş aşağı ev onun son kurtarıcısıdır. Orada bir kapı var, tam orada.

Bahçede, ona bir metreden az mesafede. O kişi Onu izlemek dışarıda değil, içeride. Her şey onun için hazır. Sadece yapması gerekiyor.

Hızlı ya da yavaş, karar vermek zorunda ve sonunda olanı seçiyor. Yataktan fırlar, sadece bir tişört ve şortla koşar, kapının yanındaki bir çift parmak arası terlik için şükreder ve Sonsuz yaz sıcaklığında kapıyı açıyor. Birkaç saniye içinde o da ayağa kalktı, tetikteydi ama başlaması önemliydi.

Telefonunun fenerini açıp, bozulmuş toprak arıyor. Ama Charlie arkasındadır, beline yapışır. Iskalıyor ve Cam rastgele hamle yapıyor.

Ve onu görüyor. Gül ağaçlarından birinin yanında bir tümsek. Luke güvenlik ışığının yandığı gece burada olmalıydı. Kitabı göndermenin bir risk olduğunu biliyordu. Onun tarafından tehlikeye atıldığını biliyordu. Her zaman yapmak istediği gibi onu korudu.

Bir tabanca, zar zor gömülmüş. Dolu ve ağır, metal soğuk ve yeni yeni nemleniyor. Elleri üzerinde, çimenlerin üzerinde uzanmış yatıyor. Ve tek düşündüğü, adamın hayatta olduğu konusunda haklı olduğu.

Cam onu alır, kaldırır, vücudu ne yapacağını bilir. Arkasını döner ve Charlie onu görür. Vazgeçiyor, kollarını iki yanına bırakıyor, güvenlik ışığının beyaz sıcak huzmesinde ona bakıyor.

"Cam..." diyor ve sesi yalvarır gibi çıkıyor. "Dur," diye bağırır. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Bana - yapmam söylendi. Öyle değildi..." 'Neden? Cam söylüyor.

"Neden o zaman?"

Charlie başını öne eğdi, düşünür gibi oldu, sonra konuştu: 'Dikkatsizleşmeye başladı,' dedi. "Sen evi satmayı düşünmeye başladığında. Bunu biliyordu. Geri geldi.

... bir gece buraya geldi ve teslimatı yapan çalışanlarımızdan biri onun eşkaline uyan birini gördü. Birkaç dakika içinde peşindeydik. Buraya gelmeye çalışabileceğini düşündük.

seninle tekrar iletişime geçecek. Ve aradı da... koordinatlarla birlikte. Bana kendin söyledin.'

Cam'e bunu yaptıran da bu. İçinde bulunduğu tehlike değil. Silahı doğrulttuğunda ona nasıl saldırdığı değil, bunu ne kadar soğukkanlı söylediği. Kocasının hayatta ve iyi olduğunu, onun için geri geleceğini. Bunu denediğini.

Ve sanki her zaman, her zaman bu şekilde bitecekmiş gibi, sonuçları ne olursa olsun, Cam ateş ediyor, sadece bir kez.

Amacı doğru.

Niall.

Birini takip etmek bir bilim değil, bir sanattır ve Niall'ın son zamanlarda pratik yapmadığı bir beceridir. Bunu yıllardır yapmıyor: rehinelerinin yanına getiriliyor: onlar tutsak, kendisi özgür. Ama bu farklı. Ön koltuğunda bir tabanca ve tamamlaması gereken bir görev var.

Siper için iki araba. Bu doğru. George'un gitmesine izin veriyor, o da uzaklaşıyor ama Londra'nın ana caddelerine çıktıklarında aralarına girecek iki araba arıyor. Onlar ağırdan alıyor, Niall da öyle yapıyor.

Isabella'nın ona söylediğı her şeyi düşünüp duruyor. kuşatma sırasında ve sonrasında. Yaşadığı travma çok gerçekçi gelmişti ve belki de öyleydi. Birinden ailesi tarafından yapması istenen şeyin tam olarak ne olduğunu kim bilebilir? Ve işlerin ne kadar yanlış gidebileceğini?

Yeğenleri öldü. Niall onları takip ederken hem sempati hem de tiksinti hissederek, "Keder insanları delirtiyor," diye düşünüyor.

Suçluluk da öyle: Bir suç ailesinde çocuklar sebepsiz yere ölmezler. Suça bulaştıkları için ölürler. Çünkü aileleri onları suça bulaştırmıştır.

Alexander'ın öldürölmesinin nedeni başka birini öldürmüş olmasıdır. Ve öldürölmesinin sebebi Bir başkası ise ailesi onu suç konusunda eğittiğı içindir. Belki talep bile etmişlerdir. George Louis, muhtemelen

suç ailesinin liderleri. Alexander umutsuzca bu işin içine girdi.

Arabaları hız tümseklerinin üzerinden hafifçe inip kalkıyor ve Niall doğal davranmaya çalışıyor. Kılık değiştirmek yok, ışıklarını kapatmak yok: normal bir sürücü gibi davranmalısın, yoksa insanlar fark eder.

Ve böylece, iki dakika sonra, sarı ışıkta geçtiklerinde, kırmızıda ateş etmez, onun yerine bekler. Gözlerini ufukta tutuyor, sola dönmelerini izliyor, ileride, yeşil yanar yanmaz arabasının çok yüksek devir yapmayan elektrikli motorundan memnun bir yola koyuluyor. Güzergâhlarını tahmin eder, bir araziden kestirmeden geçer ve onlara yetişir: umar ki hiçbir fikirleri yoktur.

Hales'leri Sarah Carpenter Evi'nden alıyorlar. Sonra nehrin üzerinden. Greenwich'e. Niall, A2'ye çıkmak için işaret verdiklerinde nereye gittiklerini biliyor. Gece vakti daha kalabalık ama yazın insanlar dışarıda eğleniyor. Günün sonunda Niall farkı bir arabaya indiriyor.

Kent'e gidiyorlar.

Deschamps bunca zaman orada mı kaldı? İyi bir saklanma yeri Güvendiğı bir yerde ya da birinin yanında.

Niall arabayı sürerken, kendisine yardım etmesi için arayabileceğı birini düşünmeye çalışır. İş değil, zaman ona karşı. Diyelim ki

onlara George'dan bahsetti: Deschamps'ın düşmanları onu öldürmeye çalışırken haftalarca sürecek resmi bir yolsuzluk soruşturması açacaklardı.

Ya da gelirler ve - biliyor musunuz? - yedi yıl önce yapmak istedikleri şeyi yaparlar: ateş ederler Deschamps. Gerçeğı sonra öğrenirsin. Şu anda kaçak o, rehinelerin katili o, Alexander Hale'in katili o.

Ama o iyi.

A2 yükseliyor ve tepelere tırmanıyor, hafif engebeli ve Niall bunları gözetleme noktaları olarak kullanıyor, tıpkı devriye polisi olduğı zamanlarda yaptığı gibi. Geriye doğru düşebilir, onları engelleyebilirsin.

Şüphelenmelerini önlemek için, tekrar görüş alanına girmeden önce tepeleri uzun menzilli bir görüş alanı olarak kullanın. Yeterince uzun süre bırakabilirsiniz, daha önce onlara yakın giden aynı araç olduğunuzu asla fark etmeyeceklerdir.

Yol taraftan kırmızı, diğer taraftan beyaz ışıklarla aydınlatılmış, gökyüzü simsiyah ve onlar sahile doğru gidiyorlar. Akşam vakti Londra'da birini takip etmek kolaydır. Gece kırsal bir yol başka bir hikaye.

Niall ayağını yere bastırıyor, Camilla'ya şimdi söyleyemeyeceğini düşünüyor - güvenli değilken değil - ama umarım bunun sonunda Deschamps'ı eve getirecek.

Ve önemli olan da bu. İşte bu yüzden, diye düşünüyor Niall. Bu yüzden işi çok önemli. Bilgi yüzünden değil, gizem çözme yüzünden. Bilgi yüzünden değil. Sonsuza dek, her şeyden önce istediği şeyin bu olduğunu . Ama öyle değilmiş.

İşte bu. Seni özledim, seni özledim, seni özledim.

Ve şimdi Niall, bu işi neden yaptığını ay gibi parlayarak görüyor.

Cam ve Luke birbirlerini seviyorlar ve birlikte olmayı hak ediyorlar. Bu yüzden Niall insanlık için yapıyor: aşk için yapıyor.

Cam

Cam bir adamı kalçasından ve ondan kaçmıştır. Bu, doğru olduğunu bildiği bir gerçektir, ancak Zihni henüz izin vermiyor.

Karanlık sokakta koşuyor ve nereye gideceğini çok iyi biliyor.

Kocası. Yedi yıl sonra ölümden döndü.

Kocası bunca zamandır yakınlardaydı.

Bunu düşünemez. Cam genellikle çok fazla düşünür, çok fazla endişelenir ama şu anda öyle değil. Şimdi, zihni neredeyse hiçbir şeye, bir sokak lambasının aydınlattığı tek bir odak noktasına daralıyor: Luke. Luke. Luke. Başka bir şey yok. Geçmiş diye bir şey yok.

Yedi yıllık yabancılaşma diye bir şey . Gözünün önünde sadece o var. Sonunda. Uzun zamandır kayıp olan kocası. Polly'yi düşünmesi gerektiğini biliyor ama düşünmüyor. Şu anda sadece onu düşünüyor. Polly için elinden geleni yapacaktır,

hayatta kalmak için. Ama şu anda, Londra'daki bu hafta içi akşamında, gece Luke'a, ona ve onların aşk hikâyesine aittir. Charlie'nin ihanetini unut. Her şeyi unutun. Bundan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Oraya giden en kısa yolu seçiyor, hızla koşuyor, gördüğü ilk taksiyi durduruyor, sokaklar bulanıklaşıyor.

Bu işin nasıl yürüyeceğini merak ediyor ama üzerinde durmuyor. Hayat onu yedi yıldır buraya getiriyordu. Bilmiyordu ama öyleydi. Evinden daha yeni ayrıldı ama,

Gerçekten de yedi yıl , sonsuza dek sürecekmış gibi görünen o sıcak Haziran gününde yola çıktı.

Cam takside, şortunun belindeki silahı vücuduna yakın tutarken, gideceği yer yaklaştıkça bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşünür. Başından beri aradığı şey Kahramanlar ve kötüler ve onları yanlış yönlendirdi. Bu gizemin merkezinde, her zaman yaptıkları gibi, onun için her şeyi çözen bir kitap vardı. Hayatın kaosunu anlamlandıran bir hikâye. yönüyle, kocasının dikkatli elleriyle yazılmıştı. Onun için, anlayabilsin diye.

Şoföre hız yapmasını söyler, telefonuyla ödeme yapar ve kocasının saklandığı yer olduğundan emin olduğu sessizliğe ulaşır. Kitap söylemişti. beri kitap bunu ona göstermişti.

Basit bir kapıya basit bir dokunuş. Kapı hafifçe aralanır ve kızları kadar tanıdık eller tarafından kendi isteğiyle içeri alınır.

Onu karanlığa götürüyor, ahşap kapıyı arkasından kapatıyor.

Ve-

Ve-

Bu o. Bu Luke. Herkesten önce ona ulaştı. Kocasına.

Hayatının kayıp aşkı. Ağzı parçalanır ve vücudu tüm işlevlerini durdurur, ya da öyle hisseder ve tam onun , gerçek, sıcak vücutlu adamın ve her şey ilk günkü gibi yavaşlamıştır, her şeyin başladığı gün.

Luke'un gözleri onunkilerle buluşuyor.

Onun bakışlarını iki, üç saniye tutuyor. Saçları eskisinden daha koyu ve o kadar zayıf ki ona bakmaktan kendini . İşte geldi. Ona geri döndü.

Adam ona bakıyor ve ellerini dua eder gibi vücudunda birleştirerek bir hareket yapıyor. Tutuyor

Birkaç saniye boyunca orada, avuç içleri kalbinin üzerinde, sadece ona bakıyorlar ve o da bunu böyle biliyor.

Bilmesi gereken her şeyi biliyor: adamın bunca zamandır ona geri dönmek istediğini, buna ihtiyaç duyduğunu, elinden geldiğince çabaladığını ama etrafını saran bu insanlar yüzünden bunu yapamadığını. Onun yerine ona yazdı. Yüz bin kelimelik bir aşk mektubu. Bir açıklama.

Göz temasını keser, gözlerini aşağıya doğru çevirir. "Tanrıya şükür" diye düşündüm. Tanrı'ya şükür o iyi. Onun için ve Polly için.

Parmak uçları buluşuyor, sonra elleri ve en sonunda alınları birbirine değiyor, sadece bir kez, gözleri birbirine kilitleniyor, yeniden birleşiyorlar.

Beş dakika, on dakika sonra, Cam bilmiyor, konuşuyor.

"Sana bir açıklama borçluyum," diyor Luke.

"Bana bir kitap yazmışsın.

"Biliyorum. Ben...' Arkasına yaslanır. Küçük, ahşap bir odadalar. İçeride kirli, eski bir yastık, bir uyku tulumu ve bir silah var. Doğal ışık yok, sadece dışarıdaki sokak lambalarından süzülen ışık var. Bir kesit Luke'un gri parlayan mavi gözlerini yakalıyor. Gözleri. İşte oradalar. Onların tam şeklini unutmuştu. Her şey gibi onlar da zaman içinde kaybolmuştu. Fotoğraflar onları canlandıramazdı. Ne de hayal gücü.

'Kitabı gönderdiğimden beri burada yaşıyorum. Bir yolunu bulursun diye umuyordum.

"Ben yaptım.

"Burada olduğumuzu bilen var mı?" diye soruyor. Arkasından kapıya doğru. 'Sanırım birileri o kitaptan haberdar. Düşmanlarıdır.

Luke'un tüm yüzü bembeyaz olur. "Öyle mi?" diyor.

"Onlar..." Charlie'yi anlatmaya nereden başlayacağını bilemiyor. "Kitap onlarda.

Luke'un başı göğsüne düşüyor, mahkûm olmuş bir adam gibi.

"Ama size yardımcı olabiliriz," diyor. 'Lütfen... eğer açıklarsanız. Sana yardım edebiliriz. Kim olduğu konusunda henüz detay vermiyor.

Yastığı alır ve küçük ahşap bölmede üzerine oturan Cam'e uzatır. Dinlemek için zorluyor ama hiçbir şey duyamıyor. Kimse yaklaşmıyor: yalnızlar. Şimdilik.

"Konuş. Çabuk ol," diyor ona.

"Polly'yi dışarı çıkardım," diyor Luke ona. "Nisan ayında bir gece. Hiç uyumadı. O kadar uzun sürdü ki kendimi Londra'nın ortasında buldum.

"Evet. Bunu kitaptan aldım. Vücudunu ona yaklaştırıyor. Ve her nasılsa, gerçekler önüne serilmek üzere olmasına rağmen, içinde derinlerde bir yerde onların Zaman ödünç alınmış. Vücudu kırılğan, çok ince görünüyor. Ama başka bir şey daha var. İçinde bulundukları odanın sert ahşabı. Metal silah. Ve o vücut, yumuşak ve savunmasız. O Buraya kadar gelebildim, diyor kendi kendine, ama bu önsezi hissini durduramıyor.

'İki çocuk gördüm, gençlerdi. Sonradan öğrendim ki rakip ailelerden gelen düşmanlarmış. Biri diğerini vurdu, tam önümde. Hiç düşünmeden arabadan atladım ve onu çekip kabaca yere ittim. Kafasını göremediğim bir direğe çarptı. Bayılmıştı. Onu aldım

Birkaç saniye sonra nabız... hiçbir şey yok. Yani... Sadece durdum. İki ceset. Biri göğsünden vurulmuş ve kanıyordu.

Diğeri kafasından yaralanmıştı. Ve düşündüm ki...' 'Tanrım,

Luke,' diyor Cam, afallamış bir halde. Kitabın parçaları ve burada. Uzun zamandır arzuladığı cevap. Ve bu, onun çalışmalarında ya da

geçmişinin derinliklerinde. Bir gece tesadüfen karşılaştığı bir olay hayatını sonsuza dek değiştirmiştir.

"Orada öylece durdum ve - Cam, ne yapacağımı bilemedim.

"Eminim.

"Düşündüm ki: Kimse bana inanmaz. Sen kime inanıyorsun İki ölü insanı öldüren? Canlı olan. Değil mi?' diyor,

Ve Şimdi bile, yedi yıl sonra, sesi kelimelere takılıyor, sanki biri ayağını kaybediyormuŐ gibi.

"Olay yerinden ayrıldım ama sonra geri döndüm.

Ve Cam bu durumdan memnun. Nedenleri o kadar derin ve bulanık ki, nedenini söyleyemiyor, ama yine de memnun. herkesin yedi yıl acı çekmesine neden oldu. Vicdanı, geçmişte, iyi çalışır durumdaydı.

"Ve polisi aramayı düşündüm... teslim . Ama sonra biri beni gördü. Kurbanlardan birinin babası. Kötü görünüyordu. Güçlüydü, açıkça bir silah saklıyordu. Göz göze geldik ve ben kaçtım. Öylece gitti. Daha sonra, oğlunun öldüğünü ancak polis kapıyı çaldığında öğrendiğini söyledi.

ama bu doğru değildi. Sürprizinizi sahnelemek için oğlunuzun bedenini terk etmek, eve gitmek için onu terk etmek ne kadar korkunç: failin peşinden kendiniz gidebilmenizi sağlamak için, kanunsuzca. Daha sonra, karanlık ağda Alexander'dan babası tarafından bir satıcıyı öldürmesinin istendiğini öğrendim.

Luke'un kitabı Cam'in gözleri önünde canlanıyor. Adam'ın olduğunu düşündüğüne inanamıyor. Kimse Luke gibi yazamaz.

"Sonra onları araŐtırdım ve karanlık ağın her yerinde olduklarını gördüm. İki savaŐçı, korkunç aile. İki ağır babaları var. Bir süreliğine paçayı sıyırmayı başardığımı sanmıştım. Suçluluk duygusundan uyuyamıyordum ama henüz kimse beni bulamamıştı. Ama sonra korkunç bir şey yaptım. Rüyamda cehenneme gittiğimi gördüm. Şeytan yanımdaydı ve bir katil olduğumu söylüyordu. Bir katil. Derisi kan kırmızısıydı, elinde bir yaba vardı... Panik içinde uyandım. Kefaret ödemem gerekiyordu. Cenaze olduğunu öğrendim. Ben de gittim. Günü kargaşa içinde geçirdim, sonra bittikten saatler sonra gittim. Sonrasında mezarı ziyaret ederim diye düşündüm. Bir aptal gibi. Ama o hâlâ oradaydı. Ve beni gördü.

Beni eve kadar takip etmiş olmalı. Birkaç gün sonra, o ya da gönderdiği biri, ben olup olmadığımı kontrol etmek için bizim eve girdi ve kimliğime baktı. Daha sonra kapıdan bir not girdi. Depo adresi. Benimle oynuyorlardı, bu mafya.

Depo, tarih ve saat: Bunun benim ölüm fermanım olduğunu biliyordum.'

Cam, "Devam et," diyor ama Luke birkaç dakikalığına duruyor, belki de üstesinden geliyor. Nefes alışını kasıtlı olarak yavaşlatıyor.

Cam'in daha önce yaptığını hatırlamadığı bir şekilde.

"En çılgınca şey ne biliyor musun?" diyor. 'Son yedi yılda yaptığım konuşmaların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Sesimi neredeyse hiç kullanmıyorum.

Cam üzüntü içinde gözlerini kapatıyor. Dışa dönük kocası. İş yerinde sohbet etmeden duramayan, doğru yaptığı bir şey yüzünden yalnız yaşamaya gönderilen adam.

Kuşatma günü yalnız uyandığı sabahı düşünüyor. O gün Luke'un başına çok daha kötü şeyler gelmişti.

"Gitmekten başka çarem yoktu. Size not bıraktım... ne olacağını bilmiyordum. Söylemek istedim ki... ikinizle birlikte olmak çok güzeldi.

"Öyleydi," diyor Cam hüznle, limon damlalı yaz sabahını, cehaletini, başına gelecekler hakkında hiçbir fikri olmadığını düşünüyor. Başka normal bir gün olmayacağını yedi yıl boyunca. Bu düşüncede tereddüt ediyor.

Belki yarın ilk olur.

"Notunuzun bir anlamı olduğunu biliyordum.

'Bir şey varsa demeye başladım ama söylemek istemedim. sizi suçlamak istemedim. Ne yaptığımı bildiğinin ortaya çıkması gibi bir risk olmasını istemedim ve kötü sonuçlanırsa bunu durduramazdım. yüzden bıraktım. Özür dilerim. Kafam karmakarışık.

"Biliyorum. Not. Sonunda hiçbir şey ifade etmeyen not.

"Ama sonunda," diyor, sesi daha parlak, "kitaba koymak için iyi bir cümleydi - yıllar sonra onu seçeceğinizi biliyordum. Solgun bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Menajerim.

"Karın," diyor, gerçekten de ona yazdığı son notu düşünüyor: kitabı.

". Her şeyin bittiğini biliyordum. Tutuklama umabileceğim en iyi şeydi. İçeride patronun karısı Isabella ve yüzleri kapalı iki ağır polis vardı. Birkaç dakika sonra ona da kar maskesi taktılar. O zaman benim için her şeyin bittiğini biliyordum. Tek düşünebildiğim hayatta kalmaktı ve sen ve Polly. İzledim ve bekledim. Geç kalmıştım. Sonunda tetikçi silahını bir masanın üzerine koydu ve ben de fırsat. İçeri daldı. Silahı aldı. Onları sandalyelere yönlendirdi. CCTV'den haberi yoktu. Ya da odanın sadece bir kısmını çekeceğini. Nasıl görüneceğini... Onları bağladım. Polisi arayıp itiraf edecektim.'

"Ve sonra - rehine arabulucusu.

Tamam. Telefon çalıyor. Isabella telefonu açmasına ve gitmesine izin verirsem, polis ya da tetikçiler beni yakalamadan oradan nasıl çıkacağımı söyleyeceğini söyledi. Çok korkmuştum, Cam. Sistemim aşırı hızdaydı. Ben de kabul ettim. Ancak onu tamamen serbest bıraktığımda, rehineleri çok hızlı bir şekilde çözdü, onlara beklemelerini emretti, sonra da ve o gittikten sonra beni öldüreceklerdi. Benim için geldiler. Ateş etmekten başka çarem . Önce ilkin, sonra ikincisini, çabucak, Yakın mesafeden, onları kafalarından kilitlemiş. Cam'in bakışlarını tutuyor. "Nefsi müdafaa. Duraklıyor, gözleri donuklaşıyor. "Deliklerin bu kadar küçük olmasına şaşırmıştım. Yıllar sonra bunu düşünüp durdum.

Ve - olması gerektiği gibi - sadece Cam onun gerçekten nasıl hissettiğini ve gerçekte ne olduğunu biliyor. Bir kez daha, kocasının en içten düşüncelerini biliyor. Dünya kuşatmayı izledi, polis olayı çözmek için elinden geleni yaptı ve Cam BBC'nin canlı yayınlarını okuyup kendini aşılanmış hissetti. Ama burada, kitabı sayesinde, sadece onun için söylediği son sözleri sayesinde tüm gerçeği sadece o biliyor. Oması gerektiği gibi: karı koca arasındaki samimi iletişim yeniden kuruldu.

"Sonra?

Sonra ayrıldım. Bir kaçak.'

'Ve bir daha geri dönmedin,' diyor.

'Her yerde düşmanlarım vardı. Polis. Louise'ler. Hales. Yürüyen ölü bir adamdım.

"Biliyorum.

"Ama geri döndüm. Geri dönmeye çalıştım. O gece. I Lewisham'daki evde bekleyip durdu. Polis sana Harry'den bahsetti mi?'

Evet. Rightmove. Telefonunuzda bulmuşlar.'

"Ah. Sürekli orada listeliyor ama hiç satmıyor. Müşterileri için bir yer olarak kullanıyor. Her neyse, o gece polis peşindeydi. Harry'ye beni kaçırdığını inkar etmesini söylemek zorunda kaldım. Onlar içeri girip evi aramadan hemen önce beni banyo penceresinden dışarı çıkardı. Sen oradaydın, sokaktaydın ve ben sana ulaşamadım.

"Oh, Luke. Sen de oradaydın.'

"Öyleydim. Ve sen benim için geldin.'

"Denedim," diyor Cam, kaçırdıkları tüm şansları, kaçırdıkları bağlantıları düşünerek. Bunca zaman gerçekten ne kadar yakındılar. Adam depoda, kadın deponun dışında. Adam Harry'nin evinde; kadın aşağıdaki sokakta bekliyordu.

"Biliyorum. Yaptığını biliyorum' diyor.

"Bir süre Kent'te yaşadım, elden para kazanmak için çalıştım, neredeyse şebekeden bağımsız yaşadım. Her ay, bunu yemin ediyordum. Sürekli karanlık internetteydim, bu ailenin diğer düşmanlarını, onları alaşağı etmeme yardım edebilecek insanları bulmaya çalışıyordum.

Lancaster'lar bile, ama diğer suçluları bu işe karıştırmaktan çok korkuyordum. Polise gitmek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Benim tarafımı anlatmak için. Ve sonra...'

"Sonra ne olacak?

"Taşınmakla ilgili sorular sormaya başladın. Aylar önce. Yeni bir ipotek değerlemesi istediniz, banka da bunu benim e-postama gönderdi. İnternet kafelerde oturum açmak zorunda kaldım, kimse bilmesin diye engellemek için kalkanlar kullandım. Ama buna bağımlı oldum. Ne yaptığını bilmeye. Sadece ortak şeylerle ilgili e-postalar vardı, ama sanki... seninle bir bağlantıydı. Dışarıda, eterde," diyor kendinden emin küçük bir kahkaha atarak. "Sonra geri geldim. Bir gece. Ama kapüşonlu biri

beni gördü. Düşmanlarımın suçlu olmasına ve her yerde uşakları olmasına rağmen boktan bir tesadüf olduğunu düşünüyorum. Ben kaçana kadar beni biraz takip etti ve fiziksel olarak geri dönmeye çalışmaktan çok korktum. Bu yüzden sana söyleyebileceğim başka yollar düşünmeye başladım.

Ve Cam büyük bir zevkle gözlerini kapatır. Bunca zaman, onu metroda ve okul kapısında gördüğünü sandığı onca zaman, partilerde onu dilediği onca zaman, gökyüzüne bakıp onu düşündüğü onca an, o da kendisi için aynısını yapıyordu.

Niall.

Dungeness. İngiltere'nin en dibinde bir kara parçası, küçük bir dalganın tepesi gibi uzanıyor. A yolu kıyıya dönüyor.

Niall'ın hızı daha da yavaşlar. Kasvetli, kıyamet sonrası asfalt bir yol, ara sıra kulübeler, dükkânlar, barlar ve deniz fenerleriyle noktalı çöl düzlüğündeki tepeleri kesiyor.

Araba yavaşlayarak terk edilmiş görünümlü bir kulübenin önünde durur, arka planda nükleer enerji santrali, bir uzay gemisi gibi aydınlatılmış ve yanıp sönmektedir.

Hava sıcak ve karanlık ve deniz başka bir yerde akıyor. Bunun dışında her şey sessiz, elektrik santrali arka planda bilinçli bir varlık, arabalar terk edilmiş.

Luke mi? Niall, Hales ve Louiselerin gittiği yere bakıyor. Artık Niall'ı ve kaçıyorlar. Harekete geçmek üzere olduğunu biliyorlar.

Bir deniz fenerine giderler; Niall onları takip eder. Onun tam yerini biliyor olmalılar. Aldıkları o kitapta olmalı. Bir saniye sonra Isabella arkasını döner ve bir anlığına ona bakar. Gözleri buluşur ve aniden, onun düşman mı yoksa George tarafından suça zorlanan biri mi olduğunu merak eder.

Deniz feneri uzun ve siyah-beyaz çizgili, pencereleri tahtayla kapatılmış, sadece tepesi aydınlatılmış ve

ışık ve gölge çevredeki kaldırıma yayılıyor. Kulübenin pencereleri , karanlık, hiçbir şey olmuyor.

Haleler kapıdaki tahtaları çekerek deniz fenerine girmeye çalışırlar. Ve bu mantıklıdır:

Polis hiç kontrol etmemiş. Tahtalarla kapatılmış, yaşanmaz görünüyordu. Niall başını sallıyor.

gürültü kopar. "Oğlumuzu öldürdün!" diye bağırır biri. Bu Janet Hale.

"Dışarı çık," diye emrediyor George Louis. Elini cebine atar ve bir silah çıkarır. Bir cep telefonu kadar kolay ve tanıdık bir şekilde kullandığı küçük bir tabanca.

Silahı doğrultuyor ve Niall kendi silahına dokunup Luke'u düşünüyor, orada, yalnız ve bekliyor.

George henüz Niall'ı tanımak için arkasını dönmedi.

"Polis! Niall havlıyor.

George vücudunu yavaşça hareket ettiriyor, başı sabit, Niall'a bakıyor.

Niall, "Ellerini havaya kaldır," der ve talimatı dikkate alınmaz. George hemen geri döner ve deniz fenerinin kapısını denemeye başlar ama kapı yerinden oynamaz.

Niall Cam'i düşünüyor. Ve asla dinlemeyecek olan bu insanları düşünüyor. Çocuklarının cinayetindeki rollerini asla kabul etmeyecek olanları. Bazı insanlarla pazarlık . Gerçek onlar için çok acı vericidir.

George kapının mekanizmasına ateş eder. Gürültü sessiz sahilin her yerinde yankılanır. Niall bununla irkilir. Olayın bu kadar çabuk tırmanacağını bilmiyordu. İkinci kez silah sesleriyle şaşıırıyordu.

"Deschamps! George bağırıyor. "Aç !

"Dur! Niall bağırır ve George silahını arkasını döner. Niall tüm kariyeri boyunca bir kez bile

Ona doğrultulmuş bir silahın namlusu. Yuvarlak metal bir tehdit çemberi gibi görüş alanını dolduruyor.

"Hayır," diyor Niall, bunun söyleyeceği son şeylerden biri olabileceğini bilerek. 'Bunu durdurmalısın - Deschamps-'

"O - bizim - o olmasaydı burada olurdu," diyor George ve acı sözlerini sıkı bağcıklar gibi daraltıyor.

"Hayır, yapmaz," diyor Niall. 'Birini suça bulaştırıp sonuçlarına katlanamazsın...' ama sesi kesiliyor. George dinlemiyor. "Ne elde etmek istiyorsun? Niall diyor ama bu bir pazarlık değil. Bu iki yönlü bir yol değil. "Öldürdün, değil mi? İntikam almak için mi?"

"Güvenini kıracaktı," diye yanıtlıyor George. "Ne istiyorsun?"

George basitçe, "İntikam," yanıtlıyor ve Niall'a dönüp kapıyı açıyor.

Niall ne üzere olduğunu anladığında dünya sessizleşir ve uzaklaşır. Kendi silahını vücuduna yakın tutuyor ve kendi dışında ve üstünde yükseliyor gibi görünüyor. Beden dilini incelerken, tüm eğitimi ve bilgisiyle ateş etmek üzere olduğunu fark eder.

Tedirgin duruşuyla nişan alıyor.

George Louis sonunda deniz fenerine gider ve silahını doğrultur. Ve Niall oraya ilk ulaşan olur. Tetiği çeker ve sesler patlar. Ve işte o zaman farkına varır: rüyalar geçmişten gelen silah sesleri değildir: gelecekte gelmektedirler. Şu andan.

Daha sonra, herkes sakatlandıktan, bağlandıktan rehin alındıktan sonra, Niall polisi beklerken deniz fenerinin kapısını açar. Ama kapı boştur: kimse . Kimseyi korumuyordu.

Cam

Kitap herkesi Dungeness'e götürdü ama sadece Cam, kocasının gizli el yazmasında ona yazdıklarının satır aralarını, ona son sözleri olabileceğini düşündüğü şeyleri, bir sevgiliden diğerine açıklamayı okuyabildi.

Eğer bir şey olursa... eğer biri kaçmak isterse Her zaman kullandığım silah bahçede gömülüydü. O önemli eşyalar benim adıma bir kilit altındaydı.

Cam hatırladı. Benim adıma bir hapishane. St Luke'u kastettiğini düşündü, buraya geldi ve karşılığını aldı.

Yalnızlar. Biraz zamanları var. Umut ediyorlar. "Kitabı neden gönderdin? Cam sorar.

'Evi satarsan seni sonsuza dek kaybedeceğimi düşündüm. Bilmiyorum. Çok sembolik, değil mi? Seni bulamadığımdan değildi. Bana göre, belki de taşındığının kanıtıydı. Devam et.' Adam kadının bakışlarını burada tutar ve kadın Charlie'den bahsetmemeye karar verir. Henüz değil: bunun için zaman var.

"Sonra beni ölü ilan etmek için formu doldurdunuz: otomatik prosedürlerinin bir parçası olarak e-postama bir uyarı geldi. Ve bu son şeydi. Koordinatları neredeyse buraya gönderdim. Hemen. Yanlış yaptılar. Ben hep buradaydım, bu nezarethanedeydim. Hales'i dark web'de araştırıyordum ve sen denemeye başladığında yazmaya başladım.

evi sattım, gece gündüz nakit parayla aldığım eski bir dizüstü bilgisayarda yazıyordum. O gece bitirdim.'

"Anlıyorum," diyor Cam usulca, geçmiş tüm yılları, birbirlerini kaç kez kaçırdıklarını, içinde bulunduğu tehlikeyi, Luke o gece olmasaydı, Polly uyanık olmasaydı, , eğer, eğer... "Ve sen de hikâyeyi kitaba koydun. Onların hikayesini. Ve seni bulmam için gereken ipuçlarını.

"Beni okumakta her zaman iyiydin," diyor basitçe. "Ve sözlerimi.

Cam'e bakar, gözleri sevgi doludur. "Nasıl biri? diye sorar ve Cam kimi kastettiğini bilir: Luke'un işlediği suçun tek tanığı olan kızları Polly'yi. Başından beri her şeyi bilen ama bunu bilmeyen kişi.

Dördüncü Perde

SEVENYERLERİNEREKSEÇİLE
Sİ

Niall.

Niall telefonun açılmasını bekler. İki kez çalıyor, dört, altı, sekiz, ama bugün açacaklarını biliyor.

"Altı yüz bin," diyor bir ses, derin perdeden, aksanlı. Niall ankesörlü telefona arkasını döner. Bogota'da bir barın içindedir. Dışarıda, caddede sarı taksiler hızla geçiyor. Dışarıda grafitiler, beyaz bir Kolombiya gökyüzü, yakın bir hava, karşıda bir McDonald's - dünyada diğer her şeyden daha fazla McDonald's restoranı yok mu, yoksa bu bir tür efsane mi?

Niall takip edilemeyen ankesörlü telefona, "Altıyüz yapamam," diyor. "Yetkim olmadığını söylediğimde bana güvenin. Kullanmaya özen gösterdiği dil bu: uymak istiyor ama yapamıyor. Kontrolü dışındaki güçler tarafından yönetiliyor. Onun suçu değil, o sadece elçi.

Niall bugünlerde tamamen serbest çalışıyor ama bu bir süredir yaptığı en tuhaf iş. Telefonda başını arkaya yatırıyor, dinliyor ve düşünüyor. "Nereye ?" diyor ses, alçakgönüllü, içinde soru yok.

"Yarısı.

"Anlaşma yok," diyor ses ve telefonu kapatıyor. Niall başını ovuşturup iç geçiriyor ve telefondan uzaklaşıyor. İçkisini - bakir bir viski ekşisi - yudumluyor ve bekliyor.

Barın arka odasından bir adam geldi.

"Anlaşma yok," diye tekrarlıyor, yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Doğru," diyor Niall, onunla birlikte dönerek grupla yüzleşiyor

Eğitimdeki rehine arabulucuları onlara bakıyor. Kolombiyalı arkadaşı başını sallarken, "Rakamlarla çok erken konuşursan olur," diyor.

"Aynen öyle," diyor. "Anlaşma yok.

"Daha fazlası yarın," diyor Niall. Saatini kontrol ediyor. Saat beş: bitirme zamanı.

Eğer dünyanın her köşesinde bir McDonald's varsa, bir de Patisserie Valerie olabilir. Ya da burada bilinen adıyla La Patisserie de Valerie. Ve onun dışında Viv var, elinde bir kutu tutuyor.

"Merhaba," diyor ona, yüzü sanki biri onu canlandırmış gibi hemen aydınlanıyor. Tanrım, gözleri. "Hepsi Bitti mi? Yeni yetişenlerin hepsi eğitilmiş mi?"

"Pek sayılmaz," diyor Niall gülerek. "Bazen, aslında bu şeyleri öğretemeyeceğinizi düşünüyorum.

"Oh.

"Bu da iyi bir şey," diye alaycı bir şekilde ekliyor. "Şimdi bir öğretmen olarak.

"Ah canım, Met'ten atıldınız ve şimdi de öğretmenlikten mi?"

Niall yarım bir gülümsemeyle, görevden alınmasına neyin yol açtığını düşünüyor. Kuşatma, sonrasındaki olaylar, Camilla'nın Deschamps'ı bulduğu o gece. Deschamps kitabı gönderdikten sonra, Niall'ın içine baktığı küçük hapisanede yatmaya gitmişti. Onu bekliyordu. Niall kontrol ettiğinde oradaydı, arkada, gölgelerin arasında saklanıyordu. Ve o gece de oradaydı.

Tüm bu süre boyunca Deschamps ve Camilla deniz . Kitapta bir ipucu daha bırakmıştı. Niall'ı tek başına ateş etmekte serbest bıraktı.

Deschamps ve Camilla o gece, o istediğinde Dungeness'e gelmişler ve onun için yalan söylemişlerdi. Ateş edildiğini gördüklerini ve bunu yapması gerektiğini söylediler. Bu Deniz fenerinde saklanmak onları kurtarabilirdi. Niall

suçlanmadan kurtuldu, ama işini kaybetti.
bilgi saklamaktan. Tek başına hareket ettiği için. Yaraladığı Hales ve Louise'ler hapse girmişti.

"Hayır. Sadece hafta sonu için bitti.

"Dört tane kek aldım," diyor Viv. Adamın görmediği, yanında duran bir çantanın içindeki ikinci kutuyu açıyor. "Ve, aman Tanrım, bir çaydanlık.

"Sadece sen Kolombiya'ya gelip çaydanlık alırsın. 'Sus. Seç bakalım. Keklerin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Niall, kızın ona geri döndüğü günü hatırlarken başını sallıyor. Durup kapısını çalmıştı. Çay isteyip istemediğini sormuştu. O da evet demişti. Beşer tane içmişlerdi. Bir öğleden sonrayı birlikte geçirmişler ve ancak güneş battığında önemli şeylere geçtiler.

Şimdi yine akşam ve Kolombiya etraflarında koşuşturuyor. Sıcak, renkli ve biraz da tehlikeli - kursiyerleri için en iyisi yerinde öğrenmek ve bu haftaki kurs tamamen Bogota ve çeşitli uygulamaları hakkında. Viv ona evde olduğundan daha yakın yürüyor ve Niall geldiğine memnun. O istemeseydi Niall gelmezdi.

"Kahve ve ceviz," diyor Viv, bir ısırik alarak, "eski moda ama güzel.

Niall ona bakıyor. Belki o artık geçmiş, ayrılıklarını, yeniden bir araya gelmelerini düşünmüyor ama Niall her gün düşünüyor. Viv önce, iş sonra gelir ve olması gereken doğal düzen de budur.

Ona diğer dilimleri gösteriyor ve Niall orada O kutuda tam anlamıyla bir bok parçası olabilirdi ve de onunla birlikte yedi.

"Bu gece ve biz eve gidene kadar ne yapmak istiyorsun? Niall sorar.

'Önemli değil,' diyor. "Ama - ev hakkında. Bizi bekleyen birkaç sokak kedisi var...'

"Uh-oh," diyor Niall. "Kaç kişi azdır?

"İyi bir sayı. Dört.' Viv ona doğru eğilir, Başını onun omzuna koyar ve Niall uzaklara bakar. Onlar

Hala tek gözlü bir kedimiz var.

Niall o aptal kediyi ve yakında onlara katılacak olan diğerlerini düşünüyor ve bunun komik olduğunu düşünüyor: Bunca zamandır Deschamps ve Camilla'yı, kendi iki sokak kedisini yeniden bir araya getirmeye çalışıyordu. Deschamps yedi yıl boyunca

Dungeness arazisindeki bordalı bir deniz fenerinde yaşıyor, sadece geceleri dışarı çıkıyordu, ama aslında bundan daha zekiydi. Nakit çalışıyordu, kimlik gerekmiyordu. Sörf yapmış, serserice uyumuş, güneydoğunun dört bir yanındaki motellerin ve kısa süreli kiralamaların parasını hiçbir iz bırakmayan banknotlarla ödemişti. Dungeness'e sadece kitabını ele geçiren olursa diye direğe ping atmak için gitmişti.

Niall onları tekrar bir araya getirmek için çok çalıştı, ancak yapması gerekenin bunu kendisine vermek olduğunu anlaması çok zaman ve terapi aldı. için en çok sevdiği kişiyle yeniden bir araya geldi.

Cam

Evden çıkmak üzereler; Polly'nin bir müzikal tiyatro gösterisi var. Neredeyse on beş yaşında, uzun boylu, zayıf ve sarışın, tıpkı babası gibi.

"Hazır mısın? Luke elini kapının pervazına dayamış, Cam'i izliyor.

"Elbette," diyor. "Sadece düşünüyordum... her şeyi. Raftaki Luke'un çıktısı alınmış anı defterine bakıyor. Charlie hayatta kalmış ve Cam suçlanmamış: Cam'in anlattıkları Luke'un anlattıklarıyla örtüşüyor ve CPS, Cam'in nefsi müdafaa yaptığını söylüyor. Adam tacizden hapse girmişti. Cam'in nezaketinden mi, suçluluk duygusundan mı yoksa başka bir nedenden mi onun hikâyesini desteklediğini merak eder. Luke'a ne kadar yaklaştığını hiç söylememişti.

başkasına aşık olduğunu bilmesine gerek yok. "Ne var ne yok? Luke gamzeli bir gülümsemeyle, "Yeni ne var?" diye soruyor.

Doğru. Biliyorum. Ben hiç değişmem. İşini bitirdin mi?" diye sorar.

"Hayır," diyor, her zaman yaptığı gibi. "Yeterli değil. Ona sırtıyor ve bir zamanlar yasalara saygılı, uysal ve daha az eğlenceli olmasını dilediği kocasının gülümsemesi karanlık bir güneş patlaması gibi. Artık öyle değil. "Siktir et," diye ekliyor, gerçi eskisi kadar esprili değil.

Artık pek yazmıyor. İnternette tuhaf yazarlık işleri yapıyor, hepsi bu. Yazdığı son kitap, sadece onun için anı kitabı, Ünlü Son Sözler, ona teslim ettiği kitap

Jiffy çantasında. Onun kötü şöhretini değiştirmek için ona bu adı verdiler.

Gazetelerin eline bir not. İş yerinde bastırdı ve saklamaları için arka kapağa bir tanıtım yazısı ekledi. Hiç kimse başka kimse görmedi. Bunu yapmalarını istemezdi. Bazen, şimdi bile, Cam geceleri uyanık yatarken kocası üç adam öldürmüş. Bunun onu değiştirdiğini düşünüyor. Onu belki de daha ciddi bir şeye dönüştürdü. Bazen daha kasvetli, mizahı daha karanlık. Kendine bakışı kırılmış.

Polly turuncu makyajı ve ışıltılı kostümüyle içeri girer - Batı Yakası Hikâyesi'nin modern bir versiyonu gibi görünmektedir. Cam ona bakmaktan kendini alamaz ama - içten içe - evde kalıp kitap okumayı tercih eder. Bir kere içine kapanmışsa, hep içine kapanıktır.

"Bana Fransızca konuşabilir misin?" diye soruyor ve babasından çok annesine geliyor. Hâlâ bu şekilde. Luke'a karşı yıllarca çekingen davranmıştı, sanki üvey babasıymış ya da bir yabancıymış gibi. Bunu bilmek Luke'a acı verse de Polly için öyleydi. Bir yıl boyunca yanlarına taşınmamıştı ve o zaman bile, Luke'a karşı bir öz-bilinç vardı.

Sonunda oldu. Hâlâ bazen kapıyı çalıyor, kanepede kaskatı oturuyor, kendine asla bir içki hazırlamıyordu. Bu yıllar aldı.

Polly ona ilk kez üç yıl önce, on iki yaşındayken baba demişti. O zamana kadar adı Luke'tu. Ve hala Cam'i tercih ediyor. Her zaman da öyle olacak. Bazen mutluluk için bir bedel ödersiniz. Buna değer ama yine de ödersiniz.

Luke bakışlarını Cam'e giden Polly'den kaçırır ve Polly bunun doğru olmadığını bilse de kendi kendine bunun sadece bir anne olmak olduğunu söyler. Eğer Luke o gece hiç dışarı çıkmamış olsaydı, şu anda onun saçlarını örüyor olabilirdi. Onun böyle bir baba olacağını biliyor: ilgili, görünürde bir klişe olmayan.

"Elbette," diyor Cam ve kızının yelesini örmeye başlıyor, Luke'un ki de olabilirdi. İnce, düz ve parlak, doğal sarı röfleler parmak uçlarının altında ipek gibi hareket ediyor. Bazen ailesinin

Benzerlik, baba ve kızın yeniden bir araya gelmesine yardımcı oldu.

"Libby geliyor mu? Polly soruyor. "Evet, tabii ki.

"Bobby mi?

"O kadar uzun süre oturmak için çok küçük," diyor Cam. Üç yıl önce taşıyıcı anne kullanılarak dünyaya gelen Bobby tıpkı kız kardeşine benziyor; Cam bir yeğenini kendi kızını sevdiği kadar sevebileceğini fark etmemiştir.

"en iyi performans olmasına rağmen mi? Polly küçük bir jig yaparak şöyle diyor.

Luke homurdanırken Cam, "Yine de," diyor. Son yedi yılda kızının kişiliğini kolayca kavradı, ama yine de Cam'in bildiği gibi tam olarak bilmiyor. Bazen kendini Luke'la bakışmak isterken buluyor.

Başka biri, orada olmayan biri: hiç gitmeyen Luke. Diğer zamanlarda, Cam onun hiç gitmediğini hissediyor. Karmaşık bir durum olduğunu varsayıyor.

Polly'nin saçını bitirir ve hala , artık taşınmak istemedikleri, artık veranda kapılarının yanında uyumaktan korkmadıkları ters dönmüş evin arka kapısından çıkarlar. Üçü birlikte artık ikiye bölünmüş olmayan yatak odasına doğru yürürler. Bir araya gelmiştir, bir kez daha bütün. Onun ve onun.

Teşekkür

Uzun bir yıl oldu. Aslında on altı ay. Bu kitap diğerlerinden biraz daha uzun sürdü, çünkü ortasında bir bebeğim oldu. Lütfen bilin ki harika zaman geçirdim, gece beslemesi yaptım ve rehine durumları hakkında düşündüm. Bir anını bile değiştirmezdim.

Ajanslarım Felicity Blunt, Lucy Morris ve Rosie Pierce'a her zamanki gibi anlayışlı düzeltmeleri, yardımları ve rehberlikleri için çok teşekkür ederim.

Bu kitap, kendisine çok şey borçlu olduğum editörüm Maxine Hitchcock' ithaf edilmiştir. 2017'den bu yana kariyerime kitaptan kitaba rehberlik etti, olay örgüsü ve karakterler için bir sondaj tahtası oldu. Ama sahip olduğu en önemli nitelik

Yazarların kariyerlerinin ortasında yapması gereken bir şeyi yapmamdan mutlu olması: risk almak. Ben ona güveniyorum, o da bana güveniyor ve bu benim için harika bir şey.

Penguin Michael Joseph'teki daha geniş ekibe de çok teşekkür ederim. Ellie Hughes, Ellie Morley, Emma Plater, Richenda Todd, Clare Bowron ve Curtis Brown'da Tanja Özellikle de Goossens'a. Film ve TV menajerlerim Jason Richman ve Mary Pender'e de çok teşekkür ederim. Sizler çok iyi menajerlersiniz!

William Morrow ekibine, Emily Krump, Danielle Dieterich, Hannah Dirgins, Lisa McAuliffe. Kurnaz, dinamik ve birlikte çalışmak için çok zekisiniz: Çok şanslıyım. Ve ABD'deki temsilcim Ariele Fredman'a da: Yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Bu romanda rehinelerle ilgili çok sayıda soruyu yanıtlayan Martin Richards'a çok şey borçluyum.

müzakereler ve hatta beni bir Zoom kursuna götürdü. Tüm hatalar (umarım) kasıtlıdır ve bana aittir ve lütfen bazen gerçekliğin eğlence için çarpıtıldığını bilin.

Ezoterik sorularım için her zaman yanımda olan polis ve arkadaşım Neil Greenough'a da teşekkürler ("Günaydın. RIP turu nasıl bir ses?").

Yakın ve samimi arkadaş çevrem sayesinde. Bu işte, sırlarınızı saklayacak insanlara sahip olmak akıllıcadır ve siz benim için bunu yapıyorsunuz. Babama bu konudaki bitmek bilmeyen plan sohbetleri, karakter önerileri ve yakın ilgisi için teşekkür ederim.

dinleme becerileri. İlişkimiz tüm hayatımın önemli anlarından biri.

Nazik arkadaşlığı için Dana'ya, Sarah Carpenter House ile ünlenen Sarah Carpenter'a, Jess'e ve Son olarak David'e, o olmasaydı aşk hikâyeleri yazamazdım, nasıl yazacağımı bilemezdim (rehineli olanlar da dâhil).

Son teşekkürüm de şu anda on sekiz aylık olan oğluma. Doğumdan hemen önce birisi bana 'hayatının aşkı geliyor' demişti ve ne kadar doğru söylemişler. (İstedğim gibi iyi uyuduğu için de teşekkür ederim.)

Teşekkürün ötesinde bir teşekkür de okuyucularıma geliyor. Sizin sayenizde garip ve harika bir hayat yaşıyorum ve size ne kadar teşekkür etsem azdır.

SUNDAY TİNİES EN ÇOK SATANLAR

THE NEW GILLIAN McALLISTER

Enjoyed *Ünlü Son Sözler* Gillian I
McAllister'in 2026'da çıkacak yeni
romanından bir örnek *için* okumaya
devam edin

FİNANSAL KAPAK YENİDEN DEĞERLENDİRİLECEK

Birinci Bölüm

T H E R A N S O M

Simone

Çocuklarınız sadece size ödünç verilir. Simone bu cümleyi geçen ay Margate'te ne olduğunu bile bilmediği bir reklam panosunda gördü, belki bir filmidir, sonra da günün geri kalanını kafasında bu cümleyle tartışarak geçirdi. Of Tabii ki bu doğru değil, diye düşündü. Eğer doğru yaparsanız, çocuklarınız sonsuza dek sizin olur.

Simone bugün yine o reklam panosunu düşünüyor, sessiz bir bagaj karuselinde oturuyor ve telefonunun derinliklerine gömdüğü, Ağustos ayının günlerini yazdığı notu . Sadece basit bir liste, uygulama ya da tantana yok.

1 Ağustos - X 2

Ağustos - X

Ve şimdi ayın 31'i.

Ondan başka kimse için özel bir not. Çantasını beklerken ona bakıyor. Diğer herkes bavullarını alıp gitmiştir ve şimdi sadece o, birkaç yorgun kauçuk paspasın üzerinde bağdaş kurmuş oturmaktadır.
havaalanında uyuyor.

İlk uçuş üç kez rötar yaptı. Atlanta'ya neredeyse yedi saat geç varmış, aktarmayı kaçırmış. Bir saat sonra El Paso'ya giden yeni bir uçak bulmuş, gece saat onu biraz geçe inmiş ve çantası artık kayıpmış. Sıkılmış bir asistan ona, "Evet, olur böyle şeyler" demiş ve Simone

Kırk üç yaşında yeni öğrendiği bir beceriyi kullanıyor: dilini tutmak.

Lucy'e bir mesaj gönderdi: İndim! Sanırım bir havaalanı oteli tutmalıyım?

Telefonu şimdi Lucy'nin geçici Amerikan numarasıyla çalışıyor. Simone cevap verir vermez, "Loca uzaktan check-in yapıyor," diyor Sohbeta böyle başlıyorlar.

Ortada. Onları da orada bitiriyorlar, cümlelerini diğeri tarafından anlaşılır ve tamamlanır. Lucy konuşmayı öğrendiğinden beri hep böyle oldular.

"Bu senin için çok geç olacak," diyor Simone, düşünüyor Eylül ayını gösteren telefon notunun acısıyla, 'sadece Yarın gel. Biraz uyu. Daha çantamı bile almadım,' diye ekliyor.

Lucy ona, "Ben zaten gidiyorum, Airbnb ne zaman giriş yaptığınızı umursamıyor," diyor ve Simone onun sesindeki hareketi, ayak seslerini, kapanan kapıları duyabiliyor. "Ayrıca, saat daha gece yarısı. Lucy'nin yapacağı türden bir açıklama. Bir duraklama. "Kabus mu gördün?

"Hayır," diye yalan söylüyor Simone. 'Sadece oturup bekliyorum. Okuyorum. Tamamen iyiydi.

Güzel. Tamam. Git şu çantayı getir.' Nerede olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok.

"Ne kadar tuhaf," diyor Lucy kuru bir sesle, "onu bir yere koyan onlarken. Simone telefona gülümser. Lucy, yıllar yıllar önce, hayat, Damien ve bir restoran işletmek onu olgunlaştırmadan önce Simone'a çok benziyor, ama yine de bu benzerlikle ilgili bir şey onu mutlulukla dolduruyor. Bu çok komik: Simone her zaman dağınık çocukluğunun onu sert, bazen alaycı, her zaman kuru yaptığını düşünürdü, ama işte kızı, büyüleyici bir yetiştirilme tarzına sahip ve aynı. Doğa ve yetiştirme.

"Neyse, ben şimdi taksiye biniyorum," diyor Lucy.

Simone, burada geçirdiği bir yazdan doğan yarı-Amerikan sözlüğü taksiyi not ediyor. Ya da belki de hep taksi demiştir,

ve Simone şimdiye kadar fark etmemiştir.

"Hadi yapalım," der ve telefonu kapatırlar. Tam o sırada, bir işaret gibi, atlıkarınca tekrar çalışmaya başlıyor, Simone'u sarsarak ayağa kaldırıyor ve çantası geliyor, hırpalanmış, fermuarı yarı açık. Hiçbir açıklama yok, belli ki sonradan düşünülmüş gibi atılmış, ama memnuniyetle alıyor, telefonunu çıkarıyor ve 31 Ağustos'un yanına bir X işareti koyuyor. Yakında yanağını Lucy'ninkine bastırarak. Uzun süre değil. İsteddiği sıklıkta değil. Ama yine de bunu yapabilecek, şimdilik.

Lucy ona harita üzerinde bir iğne gönderdi. Teksas'taki çoğu şey gibi, yakınında pek bir şey yok gibi görünüyor, ama buradan sadece bir saat uzaklıkta.

Otoyoldan çıkıyor ve gittikçe daralan yollara sapıyor, ta ki yaz sonu ağaçlarından oluşan bir kafesle kaplanana kadar, manzara sadece far ışıkları, ve Simone, yüzü yolcu ve sürücü camlarına iki kez yansımıştır. Lucy'nin yüz hatlarının kendisinininkinin altında, yaşlılık kaplamasının altında gizlendiğini görebiliyor.

Ve burası, onların pansiyonu: geniş, tozlu bir sokakta bir avuç diğeriyle birlikte duran alçak ahşap bir bina. Lucy, rezervasyon onayını gönderdiğinde ona Fort Davis'teki dağlara baktıklarını söyledi. Çam ağaçlı kabinler Verandalar, sarp dağlar, etrafta büyük Bonsai ağaçları ve Simone'un görebildiği çok fazla şey yok. Durur ve sürücü tarafındaki camın iki yanını avuçlayarak dışarı bakar. Çok sessiz, etrafta araba yok, diğer pansiyonlar belki de boş: pencereler boş, araba yok, güvenlik ışıkları kapalı.

Ve gıcırdayan verandanın basamaklarını çıkarken bunu hisseder: hayatı boyunca kendi başının çaresine bakmış olan Simone için alışılmadık bir tür endişe. Bunu görmezden gelir, Lucy'den şifreyi alır ve tek başına içeri girer. Bunu yaparken, Damien'a karşı daha açık olmayı diler. İkisinin de restorandan ayrılabilceğini, onu burada istediğini. Ama istemiyordu.

Gerçekte nasıl hissettiğinizi her zaman olaydan sonra bilmez misiniz?

İçeride her yerde ucuz panelli duvarlar, eski moda örtüleri olan yataklar ve pencere kenarlarında ikinci el kitaplar var. Yeni bir yere alışmanın verdiği o tuhaf tatil hissi, ayak sesleri yankılanıyor, havaalanı kıyafetleri hala üzerlerinde, elektrik düğmelerini ve kupaları arıyorlar ve Simone'un durumunda mutfağın nasıl olduğunu kontrol ediyorlar.

Kör bıçaklar, üzerinde bir şeyler olan elektrikli bir ocak. Tuz olup olmadığını kontrol ediyor ve bulduğuna memnun oluyor. ucuz sofraya tuzu, kristalleri çok küçük, ince taneli. Yine de tuz tuzdur ve iş görür.

Sadece beş dakika uzaklıkta olan Lucy'yi beklerken yemek pişirecek. Tezgahta bir kase dolusu yumurta var. Birini kırıp açıyor, hâlâ iyi olup olmadığını kontrol ediyor ve İki tane üç yumurtalı omlet. Çorap dolduran bir yemek; rahatlatıcı bir yiyecek. Başlarken, vücudunun rahatladığını hissedebiliyor, uzuvları yumuşak ve hassas hale geliyor. Teksas'taki boş bir kulübenin yabancılığında, evinde, burada, üzerinde yapışmış bir şey olan ucuz tavanın üzerine eğilmiş. Kenarlarında zencefil fokurdayan kızgın tereyağı, yumurta, sofraya tuzu ve dolabın arkasından aldığı tozlu kırmızı biber. Onları baveuse yapıyor, ortası cıvık, renksiz ve kırıksız. Doğru şekilde, Fransız usulü, yıllardır yaptığı şekilde. Onları iki tabağa koyuyor, dumanı tüten sıcak, güzel sarı.

Dışarıdaki farlar sokağı aydınlatır, dağların parıltısı ve ardından bir motor rölantide çalışmaya başlar ve işte bu kadar, geri sayım bitmiştir. Simone saatini kontrol eder: 1 Eylül gece yarısından hemen sonra. Bu, ayrı kaldıkları en uzun süre. Beş hafta ve üç gün. Ve ahşap verandaya çıkıyor, o kadar acele ediyor ki salıncak koltuğunu esintisiyle hareket ettiriyor ve işte orada: kızı.

Çantasını bagajdan çıkarırken farklı görünüyor. Boyu daha mı uzun? Kesinlikle geç bir büyüme atağı değil, sadece özgüven.

Şort ve tişört içinde uzun, bronzlaşmış uzuvlar, Simone'un hiç yıkamadığı, katlamadığı ya da ütülemediği yeni kıyafetler

Bu önemli olmalı ama ilginç bir şekilde önemli. Kirli sarı saçları artık güneşten kavrulmuş. Ama geri kalanı aynı, ikisinin de paylaştığı güçlü burun, bazen kazanılması zor olan alaycı gülümseme, ince kemikler: köprücük kemikleri, omuzlarının uçları, ince bilekler. Lucy hiç fazla yemek yememiş. Ve Simone bu ince çizgilere baktığı çoğu zaman olduğu gibi, kızının daha tombul olmasını, rezervlere sahip olmasını tercih edeceğini, ancak toplumun onun zayıflığına daha nazik düşünürken bulur kendini. Kadınların kendileri için sakladıkları şeyler.

"Omlet yaptım," diyor Simone. "Gece yarısı atıştırmalığı.

"Tanrım, yemeklerini ne kadar - kamp bizi işlenmiş yol hayvanlarıyla besledi," diyor Lucy, çantasını omzundan koridora bırakırken.

Simone'a doğru yürür, vücut dili rahattır, omleti almak için yanından geçerken. Ve hayır, hala aynı boydalar.

Simone ona sarılamaz - Lucy karşı çıkacaktır - ama daha düne kadar Simone'un başparmağının etrafında kıvrılmış, tombul, jöle bebek gibi parmakları olan eline uzanır ve sıkar. Lucy de onu bırakmadan önce sıkar ve Simone, telefonundaki nottan otuz sekiz tane X'in fışkırdığı bir puf gibi patlar ve kızına bir bütün olarak geri döner. Çatlamış bir yumurta, onarılmış.

Gece yarısı olmuş ve ikisi de yataklardan birine bağdaş kurmuşlar. Lucy bir kolunu sallayarak, "Hayır, ama kamp öğretmenleri her gece saat dokuzda telefonlarımızı elimizden alıyor ve hepsi bu üzücü küçük sepete giriyor, değil mi? diyor.

"Doğru.

"Sonra da kamp ateşi gibi sağlıklı bir şeyin etrafında oturmamız gerekiyordu," diyor alaycı bir ifadeyle, "ve - tahmin edin ne oldu - öğretmenlerin hepsi telefonlarını çıkarmış. İçlerinden biri ateşi filme alıyor ve Instagram'a koyuyor. Yapmıyormuş gibi bile davranmıyorlar.

Simone bunun nereye görebiliyor. Lucy pozisyonunu değiştiriyor ve şöyle diyor: Ben de "Nasıl oluyor da sizin telefonlarınız varken bizimkiler kaçak oluyor?" diye soruyorum ve o da bana vekil öğretmenlerin -kendilerine danışman diyorlarmış- akşamları çalışıyorlar. Görevde değiller. Çayını yudumlarken bir duraksama - Lucy günün her saatinde çay içeri, uyumakta hiç sorun yaşamıyor gibi görünür - 'bu yüzden boş zamanlarında telefonlarını kaldırmalarını istemek adil değil. İroni yapmadan söylüyorum.

"mı çalıştın?

'Üzerinde aptal bir asma kilit olan sepete doğru bir kaçış yaptı. Gerçekten.'

"Boş zamanınızın ne zaman olduğunu sordunuz mu?

"Cezbedici. Yani, onlar telefon. TikTok'ta ve e-postalarımızdayız, Pornhub'da değil.

Simone buna kıkır kıkır gülüyor. "Ne? Lucy diyor ki, Gülüyordu da, titreyen çayının üstünü bir eliyle kapatıyordu.

'Yani, kimsenin Pornhub'da olmadığını bilmiyorsun. Çünkü sen değildin.'

"Belki de danışmanlar öyleydi.

Simone yatakta kayar. O kadar yorgun ki deniz tutmuş gibi hissediyor ama uyumak istemiyor, henüz değil. "Hoşuna gitti mi? Simone soruyor. Sonbaharda tiyatro okuluna gidecek öğrenciler için bir oyunculuk kampıydı. Lucy cevap olarak yüzünü buruşturur. Bu eğlenmediği anlamına gelmez: Lucy'nin varsayılan ayarı alaycılıktır.

Telefonunu kontrol ediyor: Damien mesaj atmış. "Sonunda indin mi?" yazmış. "Spor gününü burada bitirdim!

Restoranlarının yıllık yaz günü etkinliğidir ve Simone bunu kaçırdığı için üzgündür, ancak kalması için yeterli değildir. Simone'un Lucy'ye tuttuğu bir takip mesajı gönderir. "Bir katman eklediğiniz bir süslü elbise yarışı yaptık Her yüz metrede bir. Kazanabilirdim ama tütüm düştü!'

Lucy, Simone'un telefonunun kenarlarına dokunup hızlıca okuyarak ve gülümseyerek, "Ne ezik ama," diyor.

"Bu babam," diyor Simone, aniden burada dileyerek. Kocas, onun ve Lucy'nin ateşinin antitezi. Duygusal olarak zeki, sessiz, güldürmesi kolay. Damien her şeyi daha iyi hale getirir, gece yarısı jetlag olmuş bir şekilde yatakta otururken bile.

"Nasıl gidiyor?"

"Henüz kendi başına tam bir servis yapmak zorunda kalmadı," diyor, "bakalım. Ve iyi olacak. Damien çok yetenekli ve çok sevimli, ancak Plates'i onun kadar sevmiyor ve bu bir şekilde çok fark yaratıyor. Damien işletmeci ama Damien şef: işletmenin kalbinin attığı yer.

Simone, "Yatağa gitmeliyiz," deyince Lucy omuz silkiyor.

Kulübenin ötesi, havayı marakas gibi titreten cırcır böcekleri dışında sessiz. Dışarıda sadece yabancı bir çöl var.

Görebildikleri kadarıyla etrafta hiç ışık yok.

Bir mil uzakta olmasına rağmen dikkatle dinlerseniz ana yolu görebilirsiniz. "Bu çok -

"Biliyorum," diyor Lucy. 'Özellikle de aktörlerle dolu bir kampa kıyasla.

"Bir sürü ego mu?"

"Çok fazla ego var. Ayağa kalkar ve gerinir.

"Burada kalan başka biri var mı? Simone, birlikte koridora doğru sürüklenirlerken şöyle der. Lucy ona bastırır yüzünü çürük kapıya çevirdi.

"Gerçekten öyle olduğunu sanmıyorum. Tam da istediğim gibi."

'Doğru - uyu. Yarın da keşfe çıkacağız' diyor Simone.

"Anlaştık.

Simone ön kapıyı çekip kapatmaya çalışıyor. Paravan bir kapıdır, dayanıksızdır ve geri seker. "Hey - huh," diyor tekrar denerken. Bir tarafında bir mandal, ahşap çerçeve ve plastik yarı saydam pencereler var, ama bağlanmıyor.

Lucy ona bakarak, "Pekâlâ," der. Onu devirmeye çalışır, ama takırdayarak geri teper. "Sorun yok.

"Hmm," diyor Simone, kızı kapıyı sertçe çekerken yüzünü : sonunda kapısız kalmak üzereler.

"Kampa gittiğimizde çadırımız da kilitlenmeyecek," diyor Lucy omuz silkerek ve kapıyı çabasıyla yankılanır halde bırakıyor. "Sorun değil," diyor tekrar ve kapıyı mandaldan bir santim uzakta asılı bırakıyor.

"Doğru," diye kabul ediyor Simone.

'Ama içeri bir sürü böcek girecek. Koku böceği denen şeyler var," diyor kapıyı kurcalayarak. "Onlar Görünüşe göre insanları nadiren ısırtıyor.' Tereddüt ediyor. 'Erken saatlerde hava oldukça soğuk oluyor ama -' diyor.

Simone ayaklarının dibindeki bir kutu battaniyeyi göstererek "Kesinlikle," diye onaylar ve Lucy bir tanesini alıp koklar ve yüzünü buruşturur. Dışarıda bir araba uğuldamaya başlar ve birkaç dakika sonra yanlarından geçip gider. Birkaç saniye sessizce arabayı izledikten sonra Lucy az önce oturdukları odayı gösterir. 'Şunu alabilirsin. Ben de bunu alacağım. Koridorun karşısını işaret eder.

Ve sonra, koridorda, Lucy dirseğini annesinin omzuna koyar, orada eğilerek durur, bir tür yarı kucaklaşma. Simone başını kızının kine yaslar. Aralarında bu baharda başlayan ve bu yaz fiziksel olarak büyüyen mesafe biraz olsun kapanmıştır. Simone neredeyse Lucy'ye bunu soracaktı ama sonra kendini durdurdu, daha iyi biliyordu.

Anne ve kız yollarını ayırırlar. Simone, Lucy'nin bavulunu boşaltmaya başlamasını, dağınık bavulundan buruşuk şezlong kıyafetlerini çıkarıp yatağın üzerine koymasını izler. Lucy duraklar, elleri kalçalarında, Simone'un hâlâ onu izlediğinden habersizdir ve

küçük bir iç çekişe izin verdi, sadece bir tane. Omuzlarının en yumuşak, en narin yükselişi ve düşüşü, o kadar hafifti ki bunu hayal bile edebilirdi. Simone onun banyoya çekilişini izler, ışık yanar ve uğuldar, sonra Lucy kapıyı kapatır ve

bir kez daha kaybolur. Simone kendini durdurmak zorundadır. Oraya gidip onu tekrar tutmak. İşte yine o borç.

Siyah bir oda, hiçlik, bilince doğru bir sarsıntı ve Simone uyanık ve beyni denerken bağlamsız bir şekilde yüzüyor. Bir şeyleri için: Nerede o? Kim o? Her şey parça parça ona geri dönüyor. Teksas. Lucy. Kulübe. O baktıkça, karanlığın içinde bir şeyler belirliyor. Yatağın uzak köşesi, ucundan damlayan battaniye. Bir yerlerden gelen küçük bir ışık karesini yansıtan büyük pirinç tokmaklı kapısı.

Soluk kırmızı rakamları olan eski moda bir saatli radyo saatin dört-oh-üç olduğunu söylüyor. Gözlerinin tekrar kapandığını hissedebiliyor. Jet lag onu uyandırabilecekken tekrar uykuya dalmak ne kadar da lezzetliydi. Restoran servisinin nasıl gittiğini kontrol etmek, Damien'in nasıl olduğunu görmek ve Lucy'ye seslenmek için yükümlülüklerini bir kenara bırakır.

Vücudu yavaşlar ve her zaman tetikte olan gardının düşmesine izin verir. Dünya rüya gibi olur, Simone neyin gerçek neyin gerçek olmadığından emin değildir. Dışarıdaki cırcır böcekleri. Bir gürültü, tam olarak ait olmayan bir şey... Dışarıdaki bir dalga mı?

Duydun mu? Hayır, okyanusa yakın değiller. Yoksa bir iç çekiş mi, bir ağlama mı, yoksa uykunun kabarması mı kafasının üzerine geliyor? Bilmiyor, bilemez, ve sonra gitti.

Kırmızı numaralara göre 7:30. Vay canına. Simone bu kadar iyi bir gece uykusu çekmeyi beklemiyordu. Hâlâ sırt üstü yatarken nefesini dışarı verir. Buradaki ışık farklı. İngiltere'nin puslu havasına karşı net ve köşeli, sanki bir sanatçı her şeyi keskin bir şekilde çizmiş gibi.

Uyuma yeteneğini Damien'dan alan Lucy'yi uyandırmak zorunda kalacaktır. Simone oturur, tüyleri diken diken olmuştur. Bu doğru: akordiyon kapı açık. Dışarıdaki havanın kokusunu alabiliyor, taze ama yeni yanmış bir fırın gibi sıcak. Yukarıda yavaşça dönen bir tavan vantilatörü tembelce dönüyor.

Bavulu yerde, bıraktığı yerde açık bir şekilde durmaktadır, tıpkı Lucy'ninkinin de öyle olacağını bildiği gibi. Dün gece tek yaptığı diş fırçasını çıkarmaktı. Pijamasının üzerine bir hırka geçirir ve koridoru geçer. Lucy'nin çok sessiz olduğunu düşünüyor ve işte başlıyor: hissetmeye alışık olmadığı bir tür gerginlik.

Kabin tek katlıdır ve dört odadan oluşmaktadır: iki yatak odası, bir banyo ve bir oturma/mutfak/yemek odası. Pencerele ortaya çıkar çölün manzarasını seyrediyorlardı. Lucy onlar için burayı seçmiş, konumunun iyi olduğunu, fiyatların ucuz olduğunu - Plates mevcut gelirlerinin tamamını ve daha fazlasını alıyor - ve arkada bir havuz olduğunu söylemişti.

Lucy'nin odasına girer. Oda boştur. Bavulu tam da Simone'un beklediği gibi açık ve doldurulmuş bir şekilde durmaktadır. Simone dönüp koridora ve mutfağa doğru ilerler. Lucy's'den iki tabak, iki bıçak, iki çatal, bir kupa Yatmadan önce çay. Çöpte yumurta kırdım. Ama başka bir şey yok. Yaşam belirtisi yok.

Banyoyu, arka bahçeyi kontrol ediyor ama bir şekilde Lucy'nin burada olmadığını biliyor. Boş bir evde havanın verdiği özel his mi, sessizlik mi, yoksa tamamen başka bir şey mi, annesel bir şey mi? Bunu bilmiyor. Sadece yalnız olduğunu ve yalnız olmayı beklemediğini biliyor.

"Lucy?" diyor yüksek sesle. Günün sıcaklığı dışarıda, diğer kulübelerin üzerinde zig zaglar çizerek parıldıyor. Havuz boş. Arkasına döner, acaba kaçırdı mı? bir şey, bir ayrıntı, başka bir oda, bir bilgi, belki Lucy'bu sabah unuttuğu planları vardı ...

Su ısıtıcısına dokunur, dalgınca sıcaklık hisseder: hiçbir şey yoktur. Lucy her zaman ilk iş çay içer. Duş kullanılmamış, kabin kuru, buhar yok, kullanılmamış havlular katlanmış.

Sanki hiç burada olmamış gibi.

Belki de kahvaltı için dışarı çıkmıştır? Simone ön pencereden dışarı bakar, çöl durgun ve acımasızdır.

Arka plan, gizemleri için bir film seti gibi. Hayır, bir gizem değil, diyor beyni ona. Bir anlık bir şey. Sadece şimdi hissediyorum, hepsi bu. Ama Lucy asla kahvaltı için dışarı çıkmazdı. Simone gidebilir, Lucy gitmez.

"Lucy?" diye tekrar sesleniyor. Bir şey yok.

Koridorda, akordeon kapı dikkatini çeker. Hatırladığından daha fazla açıktı. Garip bir miktar. Rahatça yürüyecek kadar değil. Ama kesinlikle dün gece bıraktıkları gibi değil, değil mi? Tam olarak hatırlayamıyor. Lucy yaptı. Bakın: belli ki dışarıda, o yüzden o kapıdan çıktı, der Simone kendi kendine, çocukluğunda başa çıkmak için icat ettiği özellikle sert bir sesle.

Kapıyı tamamen açıyor. Ahşap zemin boyunca gıcırıyor. Dışarıya, verandaya doğru yürür, merdivenlerden iner ve etrafına bakar: hiçbir şey yoktur. Gittiğine dair bir işaret yok ama gitmediğine dair de bir işaret yok. Simone'un kiralık arabası, başka bir şey yok. Ayaklarının altında sıcak pişmiş toprak karolar, bu saatte bile İngiltere'nin çiyinden eser yok. Sarp bitkiler. Biraz daha ilerler, hiçbir işaretin olmadığı tozlu yolda yalınayak durur ve bakar. Kilometrelerce uzunluğunda, düz ve tamamen

Boş. Toz ve çakıllar kırmızıya boyanmış. Güneşin doğuşundan da olabilir, Mars'ı andıran ürkütücü halinden de.

Lucy nerede ki? Buralarda hiçbir yere yürüyemezsin.

Düşünceleri pragmatikten paniğe dönüşmeye başlar. Tekrar içeri giriyor. Arka tarafta. Havuz düz ve mavi, yüzeyini kirleten birkaç sinek dışında rahatsız edilmemiş. Hiçbir şey yoktu. Gerçek cırcır böcekleri, hava bir nefes verme kadar sıcak, tenine karşı nemli. Telefonunu aldı ve aradı.

Sesli mesaj.

Mesaj atıyor. Bir tik. Durup izliyor ama bir şey yok. Bir tikte kalıyor.

İşte zaman kafa karışıklığı ve endişe Başka bir şey; aniden ve doğal olmayan bir şekilde patlayarak açan bir çöl çiçeği.

Kızı kayıp mı? Yoksa sadece dışarıda, on saniye içinde bir paket Amerikan tarzınlı çöreği ile mi dönecek?

Simone neredeyse dünyanın hareket ettiğini, bir anda döndüğünü hissedebilir. Lucy'yi tekrar arar ama bu kez bir şey duyar. Kendi telefonunu kulağından çeker, başını öne eğerek ve Lucy'nin odasına girer.

geliyor bu? Yumuşak ve ritmik bir titreşim, yumuşak bir yüzeydeki bir telefon. Çarşafı avuçladı ve iki şey keşfetti: Lucy'nin telefonu yatağın ayak ucunda, serin çarşafın arasında usulca çalmaktadır.

Sırtı korkuyla karıncalanmaya başlar. Ve sonra, bunu tam olarak sindiremeden başka bir şey görür: Lucy'nin ayakkabıları.

Dün gece giydiği spor ayakkabılar. Simone gözlerini kırıştırarak onlara bakar. Anlamıyor. Hayır. Belki de o... o... şu anda kızının tüm gardırobunu bilmediğine lanet ediyor. O onun annesi. Bilmesi gerekirdi.

Kaç çift ayakkabısı olduğunu. Hâlâ çamaşır yıkıyor olması gerekirdi. Çok erken ayrıldılar. Simone'un her zaman hissettiği şey bu: Lucy'nin bağımsızlığı bu kadar doğalsa, nasıl oluyor da bu kadar yanlış geliyor?

Neden telefonunu almasın ki? Sadece gidiyor olsa bile... hayır. Lucy'nin telefonunu almadığı hiçbir yer yok.

Lucy'nin cep telefonu ondan bilmediği bir şifre ister. Altı haneli. Doğum tarihini deniyor - 310308 - başarısız oluyor. İki deneme kaldı.

Simone, bir çarşafın soğuk bir sıcaklığa dönmesinin ne kadar sürdüğünü mantıksızca merak ederek etrafında döner. Dakikalar mı, saatler mi?

Belki kampta bir şey bırakmıştır. Ama kilometrelerce uzakta, yürüme mesafesinde değil. Taksi çağırmış olabilir mi? Telefonunu burada bırakmış olabilir mi?

Simone, kızının odasında elleri kalçalarında öylece durur ve bunu hissetmesine izin verir. Sürünen, korkunç parmaklar ona doğru uzanıyor. Karanlık, fırtına bulutu gibi annelik içgüdüğü ona şunu söylüyor: Bir kasırga geliyor. Dikkat et.

Simone daha önce başına böyle bir şey gelmediğini söyleyecektir ama bu doğru mudur? Hayır, doğru değil, diye düşünüyor,

havuzun etrafında etraflı bir yürüyüş yapıyor, şezlongların altına - saçma bir şekilde - bakıyor ve hangi noktada birini aradığını merak ediyor. Damien'ı. Polisi.

Hayır. Bu tanıdık geliyor. Bu şekilde hissettiriyor, Simone fark ediyor,

havuzun solundaki küçük barakaya bakıyordu, çünkü ramak kalaları asla unutmazsınız. Lucy'nin iki buçuk yaşındayken Sainsbury'de kaçtığı ve Simone'un onu üç dakikadan fazla bulamadığı zaman. Damien

otoyolda frene bastı ve Simone arkasındaki arabanın bunu fark edemeyişini ve sonra tam zamanında fark edişini izledi. Ramak kalalar neredeyse yaşanmış deneyimlerdir, bazen bir orman yangınına neden olan bazen de olmayan tek bir kıvılcım gibi, şans eseri tam olarak gerçekleşmeyen trajedilerin başlangıcıdır. Simone bunları hatırlıyor.

Bunun olmasını umuyor. Ramak kala. Tutuşabilecek bir kor, ama tutuşmuyor, hiçbir mantığı ya da nedeni yok, bir Azrail yanlarından geçip gidiyor.

Yarım saat geçmiştir ve Simone pes edip Lucy'nin odasına geri döner. Onu tekrar arayacak ve saat sekizi on geç e hâlâ bir şey olmamışsa Damien'ı arayacak, ama Damien'ın saf iyimserliği pek işe yaramayacak gibi görünüyor. Böyle zamanlarda,

Simone kendini onun gibi bir alaycıya ihtiyacın olduğunu düşünürken bulur.

Bir elini başının arkasına koyar. Bu ona Damien' hatırlatıyor, onun bazen ona yaptığı bir şey. Stres sırasında - son zamanlarda birçok kez, bir restoran Kâr etmek için uzun bir süre - ya da bazen başka bir şey, belki de şefkat. Bir rahip gibi ağırbaşlı, dalgın bir şekilde başının arkasını okşuyor.

Simone beş dakikasını Lucy'nin yatağında oturarak ve WhatsAp'larını inceleyerek, bu yaz bahsettiği herkesi not alarak geçirir. Birkaç dakika , mutfak masasında bulduğu bir kâğıt parçasına titrek bir el yazısıyla karalanmış, yıllar sonra bulup gülebileceği ya da tetiklenip tetiklenmeyeceğini merak ettiği bir dizi isim vardır. O

Lucy eve gelir gelmez onu atacağını düşünerek ona bakıyor.

Ve sonra bir ses duyuyor: bip sesi. Lucy'nin odasında bir şey ses çıkarıyor. Simone dik durur, Lucy'nin telefonunu yakalıyor ama o değil ve Simone bunu bir şekilde biliyor. Bu farklı bir ses. Teneke gibi. Eski moda, Nokia tipi bir ses.

İkinci kez bip sesi çıkarıyor ve eli içgüdüsel olarak onu buluyor, yastığın altına kayıyor, diğeri ağzına gidiyor ve orada. Avucunun içinde bir böcek gibi usulca vızıldıyor.

Simone telefonu tutarken tamamen hareketsiz kalıyor. Kapaklı bir telefon, ön yüzünde ekran, içinde bloklu dijital yazılar.

Lütfen erkek ol. Uyuşturucu satıcılığı. Herhangi bir şey. Lütfen geri gel ve istediğin kadar kötü ol, diye düşünüyor. kapaklı bir telefon gibi. Şifre yok. Sadece bir Samsung logosu ve ardından bir ana ekran, dokunmatik ekran yok.

"Bu da ne ?" diye fısıldıyor kimseye.

Bilinmeyenden bir mesaj alındığı yazıyor. Simone bunun hayatını sonsuza dek değiştirecek bir an olduğunu biliyor ve açma tuşuna basıp nefesini tutuyor. Yüklenmesi birkaç saniye sürer, iki, üç, dört, ve orada.

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi bulun ve sohbete katılın

[TWITTER / X](#)

twitter.com/penguinukbooks

[FACEBOOK](#)

facebook.com/penguinukbooks

[INSTAGRAM](#)

instagram.com/penguinukbooks

[YOUTUBE](#)

youtube.com/penguinukbooks

[PINTEREST](#)

pinterest.com/penguinukbooks

[LINKEDIN](#)

linkedin.com/company/penguin-random-house-uk

[TIKTOK](#)

tiktok.com/@penguinukbooks

En yeni kitaplar, öneriler, yazar röportajları ve daha fazlası için

[Penguin Bültenine Kaydolun](#)

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve bir sonraki kitabınızı Penguin.co.uk adresinde keşfedin

PENGUIN KİTAPLARI

İngiltere | ABD | Kanada | İrlanda |
Avustralya Yeni Zelanda | Hindistan |
Güney Afrika

Penguin Books, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde
bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

www.penguin.co.uk

Penguin
Random House
UK

İlk yayınlayan Michael Joseph, 2025 Telif hakkı

© Gillian McAllister, 2025

Yazarın manevi hakları saklıdır Kapak fotoğrafları ©

Trevillion Images

Telif hakkı sahiplerinin izini sürmek ve telif hakkı materyallerinin kullanımı için
izinlerini almak için her türlü çaba gösterilmiştir. Yayıncı, herhangi bir hata veya
eksiklik için özür diler ve bu kitabın gelecek baskılarına dahil edilmesi gereken
herhangi bir düzeltmenin bildirilmesinden memnuniyet duyar.

ISBN: 978-1-405-95732-8

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı
yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir
kültürü destekler. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve çoğaltmayarak
fikri mülkiyet yasalarına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz,
herhangi bir bölümünü izinsiz olarak herhangi bir şekilde taramak veya dağıtmak.
Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un herkes için kitap yayınlamaya
devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka teknolojilerini
veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılamaz veya herhangi bir şekilde
çoğaltılamaz. 2019/790 sayılı DSM Direktifi Madde 4(3) uyarınca Penguin Random
House bu çalışmayı metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça muaf tutmaktadır.

AEA'daki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32
Nassau Street, Dublin D02 YH68'dir.

Bu kitap için bir CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir

Tüm yazışmalar için:

Penguen Kitaplar

Penguin Random House

One Embassy Gardens, 8 Viaduct Gardens, Londra SW11 7BW

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.